

TUTSAK

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

duygular

NEVA ALTAJ

ZAHARA

tanımadığın bir adama âşık olmak mümkün mü?
Yüzünü görmeden,
Sesini duymadan,
Dokunuşunun sıcaklığını hissetmeden,
Onun zekasına âşık oldum.
Kurnaz. Sinsi. Aldatıcı.
Ölümcül ve tehlikeli planların ustası.
Kimsenin fark etmediği sessiz bir lehdil.
İnsanların hayallerini salıncık tahtasındaki piyonlar gibi
oynuyor.
Gölgelerden çıkılığında,
Tahtını geri alan kral gibi,
Dünyayı aleşe veriyor
Ve kalbimi küle çeviriyor.

MASSIMO

On sekiz yıl sonra,
Nihayet özgürlüğüme kavuştum.
Karanlık imparatorluğum beni bekliyordu.
Benim için hazırды.
Hayalımı çalan hainleri cezalandıracağım.
Onlara gerçek acıyı tattıracağım.
Barış dönemi sona erdi.
Kaos yaratmaya hazırım.
Ama hapis haneden çıktım,
Sadece tekrar hapsolmak için,
Vicdanım ve arzularım arasındaki bir savaşla.
En çok istediğim şey,
Asla sahip olamayacağım şey.
Tatlı meleğim.
Muhlesem kraliçem.
Zahara'm.

artemis yayinlari X artemis kitap @ artemis yayinlari

ARTEMIS

Yetişkin okurlar içindir

NINVA ALLAD

TUTSAK

توتساك

توتساك توتساك توتساك توتساك

ARTICUS YAYINCARI

Düzenleme
Ny.özlem

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ OKUMA SİRASI VE TEMALARI

1. Tuvaldeki Yaralar (Nina & Roman)

Temalar: Engelli erkek kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

2. Kırgın Fısıltılar (Bianca & Mikhail)

Temalar: Yaralı/engelli erkek kahraman, konuşma engelli kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, güzel ve çirkin, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

3. Saklı Gerçekler (Angelina & Sergei)

Temalar: Yaş farkı, sorunlu erkek kahraman, onu sadece kadın kahraman sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı?

4. Harabe Sırlar (Isabella & Luca)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, hafıza kaybı.

5. alıntı Dokunuşlar (Milene & Salvatore)

Temalar: Görücü usulü evlilik, engelli erkek kahraman, yaş farkı, duygusuz erkek kahraman, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

6. Parçalanmış Ruhlar (Asya & Pavel)

Temalar: Kızın iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, adam onun için yeterince iyi olmadığını düşünür.

7. Yanmış Hayaller (Ravenna & Alessandro)

Temalar: Koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşığa, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

8. Sessiz Yalanlar (Sienna & Drago)

Temalar: İditme engelli erkek kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

9. Karanlık Günahlar (Nera & Kai)

Temalar: Huysuz-gün ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi erkek karakter, sadece kadın kahraman onu sakinleştirebilir, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün.

10. Tutak Duygular (Zahara & Massimo)

Temalar: Yaş farkı, yasak aşk, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

11. Tutkulu Kaoslar (Tara & Arturo)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, düşmandan aşığa, huysuz/günüşiğı, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

12. Kitap adı, karakterler ve temalar yakında açıklanacak.

GİRİŞ

*Nuncio Veronese'nin Cenazesi, Boston
(Zahara 18, Massimo 35 yaşında)*

SADECE SEN, NERA.
Toprak patikadan otoparka doğru aceleyle giderken Massimo'nun sözleri kafamın içinde yankılandı. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm o kadar bulanıklaşmıştı ki bastığım yeri zorlukla görebiliyordum. Kolumu kaldırıp ıslaklığı kolumla sildim.

Piç herif.

“Zara! Bekle!” diye seslendi ablam arkamdan.

Adımlarımı hızlandırdım. Şu anda onunla konuşacak durumda değildim. Sadece karanlık bir köşeye kıvrılıp huzur içinde ağlamak istiyordum.

Bize doğru yaklaştığında kalbim öyle hızlı çarpmıştı ki kalp krizi geçireceğimden korkmuştum. Belki de bir bakıma Massimo'yu hep gerçek dışı biri olarak görüyordum.

Dokunulmaz. Ulaşılmaz. Onu burada, karşımda, kanlı canlı bir varlık olarak görmek neredeyse bayılmama sebep olacaktı. Ve aptal kalbim sevinçle çarpmıştı.

Ta ki basit bir cümleyle onu ezene kadar.

Sadece sen, Nera.

Ablamla ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de ailemizin mülkleri üzerinde hak iddia etmek istiyordu. Bu onun kurnaz yöntemlerine uygun olurdu.

Umurumda değildi.

Önemsediğim tek şeyi çoktan ele geçirmişti. Kalbimi.

Ve sonra da onu ezip geçmişti.

BÖLÜM *bir*

On beş yıl önce
(Massimo, yaş 20)

“**H**ERKES AYAĞA KALKSIN.”
Takım elbisemin ceketini düzelterip sanık koltuğundan yavaşça kalktım. Gömleğimin manşetleri fazla sıkıydı, bileklerimdeki zaten tahriş olmuş deriyi acıtıyordu. Beni ilçe hapishanesinden mahkeme binasına getiren orospu çocukları bana takabilecekleri en küçük kelepçeleri takmaya özen göstermişlerdi.

Yargıç Collins paytak paytak yürüyerek içeri girdi. Beyaz saçları ve sakalları siyah kıyafetiyle tezat oluşturuyordu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama bakışları ısrarla başka bir yere kaydı, sanki bilerek yapıyor gibiydi. Sanırım kimse bizim birbirimizi tanıdığımızdan şüphelenmesin diye uğraşıyordu. On yıllar boyunca Cosa Nostra’dan ne kadar çok iyilik gördüğü düşünülürken bu çok komikti. Her şeyin boka sardığı yılbaşı partisinde Boston’un elitlerinin, bürokratları-

nın, üst düzey kanun ve düzen yetkililerinin neredeyse yarısıyla birlikte o da vardı.

Derin bir nefes alıp cezamın verilmesini bekledim. Mahkemeye çıkarılmamın ve ön duruşmamın ardından, avukatımın tavsiyesi üzerine anlaşmayı kabul etmiştim. Üç yıl hapis cezası karşılığında kasten adam öldürme suçunu kabul etmiştim. Eğer yargıç bana yumuşak davranıyormuş gibi görünmek istemezse dört yıl. Üç yüz tanık varken, üvey erkek kardeşimi öldüren piçi vurduğumu inkâr etmemin bir yolu yoktu. Bu yüzden duruşma hakkımdan feragat ederek bu karmaşa içinde bir yığın zaman ve para harcamaktan kaçınmıştım, olası bir maksimum cezadan bahsetmiyordum bile. Bu şekilde, yaklaşık bir yıl içinde şartlı tahliye ihtimaliyle, kısa sürede evde olacaktım. Fena bir anlaşma değildi, Elmo'yu öldüren pisliğin beynini uçurduğum için hayatımdan bir avuç yıl gidecekti. O pisliğin işini hemen orada, o anda bitirebildiğimi bilmek de çok tatmin ediciydi.

“Massimo Spada, Massachusetts Genel Yasaları'nın 265. Bölüm, 13. Maddesi uyarınca tanımlanan ve düzenlenen kasten adam öldürme suçunu kabul ettiğinizi beyan ettiniz.” Yargıcın sesi odayı doldurdu ve en sonunda gözleri benimkileri buldu. “Adaletin gözü kördür, Bay Spada. Her insan kanun önünde eşittir. Eylemlerinizin ciddiyetini ve duruşma sırasında pişmanlık duymadığınızı göz önünde bulundurarak, sizi maksimum güvenli bir eyalet hapisanesinde on sekiz yıla mahkûm ediyorum...”

Kafamın içinde eski model bir televizyondan yayılan parazit sesine benzer tiz bir ses patladı. Mahkeme salonunu aniden ele geçiren gürültülü mırıldanmaları bastırdı.

On sekiz yıl mı? *On sekiz lanet yıl mı?* Hayır, bu doğru olamazdı. McBride, yargıcın Aile ile olan bağlantısı göz önü-

ne alındığında, alabileceğim en yüksek cezanın dört yıl olduğunu söylemişti. Bu bir hata olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu. Yargıç Collins'e doğru döndüm. Doğruca ona baktım. Çınlamalar kafatasımın iç duvarlarında yankılanırken bir hata yaptığını açıklamasını bekledim. Tek kelime bile etmedi.

Biri kollarımı arkama doğru çekti. Avukatımın temyizle ilgili söylediği şeyleri belli belirsiz duydum. Nasıl oluyorsa, hem sersemlemiş beynimin içinde hem de salonun dışında kopan gürültüye rağmen, bileklerime takılan kelepçelerin tıngırtısını duymayı başardım. Bu oluyor olamazdı. Tanrı biliyordu ya ne bu konuda ne de işlediğim diğer suçlar konusunda masumdum ama hayatımı bu şekilde mahvetmeye hakkı yoktu! Bu siktiğimin kâbusuydu ve uyanabilmem için birinin suratına yumruk atmasına ihtiyacım vardı!

Ayaklarımı yere sabitledim, gözlerim hâlâ koltuğundan ayrılp basamaklardan inmekte olan yargıcın üzerindeydi.

Hayır. Hayatımın on sekiz yılının çalınmasına izin vermedim.

“Collins!” Kükremem, kısık ses kümesinin üzerinde yankılandı.

Piç kurusu gözünü bile kırpmadı. Sadece beni tamamen görmezden gelmeye devam etti.

McBride yine bir avukat saçmalığı geveliyordu, sesi neredeyse histerikti. Bunu nasıl daha da kötüleştirdiğimle ilgili bir şeyler söylüyordu ama kelimeler zihnimi sıyrıp geçiyor, kafamda gittikçe güçlenen çınlamaya takılıyordu. Birkaç çift el kollarımı kavradı ve beni mahkeme salonunun yan tarafındaki kapıya doğru ittiler. Omzumun üzerinden bakmaya, Yargıç Collins'i aramaya devam ettim. Bu çılgınlığa bir son vermesini bekliyordum. Dar koridordan, daha yirmi dakika önce yeni ütülenmiş takım elbisemi giydiğim nezarethaneye doğru götürülürken

bile her iki adımda bir arkama baktım. Bacaklarım sadece kas hafızasıyla hareket ediyor gibi görünüyordu.

“İki dakika, Spada.” Gardiyanlardan biri kelepçeli bilekleri-me uzandı. “Nakil aracın bekliyor.”

“Ne için iki dakika?”

“Üstünü değiştirmen için.” Beni odanın içine itti ve uzak köşeye doğru başını salladı.

Bakışlarını pejmürde banka kadar takip ettiğimde, boğazım-dan yukarı asit çıktı.

Orada, çatlamış ve soyulmuş boyayla kaplı ahşap tahtaların üzerinde, düzgünce kadanmış bir giysi yığını vardı.

İnkâr. Kör bir öfke. Çaresizlik. Farklı duyguların karmaşa-sı bana çarpıverdi, hepsi aynı anda üzerime yıkıldı ve aniden nefes alamadım. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum. Yapabildiğim tek şey, o bankın üzerinde duran ve kornealarımı yakan parlak turuncu giysi yığına bakmak oldu.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

iki

Üç ay önce, Yeni Yıl Arifesi

Nuncio Veronese'nin Evi (Boston Cosa Nostra Don'u)

RAFLARDAKİ TAHTA KASALARDA BULUNAN KURUTULMUŞ kekik ile taze ürünlerin kokusu, havada asılı duran hafif küf kokusuyla savaş veriyordu. Pencere yoktu, tek ışık kaynağı, tavanın ortasından sarkan ve darmadağınık, salya sümük içindeki bir adamın üzerine sarı bir ışık saçan armatürdü. Carlo Forino. Adamlarımdan ikisi onun başındaydı, şu anda kışının bulunduğu tabureden fırlamasını önlüyorlardı.

Bir sandalyeyi çevirdim ve ters şekilde oturdum, bu zavallı insan müsveddesini gözlemlerken kollarımı sandalyenin sağlam, ahşap arkılığına dayadım. Carlo hızla nefes alıp veriyordu, neredeyse hızla nefes almaktan bayılacaktı ama göz göze gelmekten kaçınıyordu. Neden burada olduğunu biliyordu. Ve başına gelecekleri de.

Soluk soluğa aldığı nefesler, kapalı kapıdan içeri süzülen piyanonun hafif tınılarına karışıyordu. Parti büyük ölçüde

malikânenin diğer tarafındaki ana salonda yapılıyor olsa da sesler buraya, bu gözden uzak kilere kadar geliyordu.

“Paramız nerede, Carlo?” diye sordum.

“Barda işler pek iyi gitmiyor, Massimo,” dedi boğuk bir sesle. “Ama sadece biraz zor bir dönem. Yemin ederim size geri ödeyeceğim. Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var.”

Kollarımı sandalyenin tepesinde kavuşturup başımı yana eğdim. “Senin iş sorunlarının anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok. Son ödeme tarihi dündü.”

“Önümüzdeki hafta. Gelecek hafta hepsi elimde olacak.”

“Pekâlâ.” Başımı salladım ve solumda duran Peppe’ye döndüm. “Şuradaki çekmecedeki et makası var. Serçe parmağını kes.”

“Massimo.” Odanın köşesinden Elmo’nun sesi geldi. “Bu gerçekten gerekli mi? Ödeyeceğini söyledi.”

Omzumun üzerinden bakıp üvey kardeşimi bakışlarımla olduğu yere sabitledim. Yüzünde tuhaf, yeşilimsi bir renk vardı ve ellerini ovuşturuyordu. Şık, özel dikim smokininin içinde bile hâlâ çocuk gibi görünüyordu. Elmo geçen hafta on sekiz yaşına basmıştı ve Boston Cosa Nostra’sının Don’u olan babası, oğlunun Aile’nin işlerine daha fazla dahil olmasının zamanının geldiğini düşünüyordu. Bu “toplantının” amacı Elmo’nun işin daha tatsız tarafıyla tanışması olması gerekiyordu.

Elmo’nun bu hayata uygun olmaması çok kötüydü. Aslında tıpkı babası gibiydi.

“Biz bir hayır kurumu değiliz, Elmo. Bu pisliğin etrafta dolaşıp insanlara *La Famiglia*’nın yumuşadığını söylemesini istemezsin, değil mi?”

Odanın içinde uğuldayan bir feryat yankılandı.

“Hayır ama...” Elmo’nun bakışları, çıkan seslere bakılırsa az önce parmağını kaybetmiş olan, Carlo’ya doğru kaydı. “Yüce Tanrım. Ben... Ben kusacağım.”

Burnumun kemerini sıkıp nefes verdim. “Git, Elmo.”

“Gidemeyeceğimi biliyorsun. Babam dedi ki—”

“Ben de *siktir git*, diyorum!” Eğer adamlarımızın önünde kusarsa saygılarını kaybederdi. Ve saygı, Cosa Nostra’da her şeydi.

Ayağa kalkıp üvey kardeşime yaklaştım, Carlo’nun giderek artan acınası feryatlarını duymazdan geldim. Elmo’nun yüzü o kadar solmuştu ki yarı saydam görünüyordu. Elimi omzuna koyarak güven verici bir şekilde sıktım. “Nuncio ile konuşup aklının başına gelmesini sağlayacağım. Üniversiteye karar verdin mi?”

“Evet, ama... Bana izin vereceğini sanmıyorum. Onun istediği—”

“Nuncio’nun ne istediği sikimde değil. Her şeyin halledildiğini düşün. Ve kahrolası kravatınla oynamayı bırak.” Yakasında yamuk bir şekilde duran kravatını düzelttim. Çocuğun takım elbise için biçilmiş kaftan olmadığı barızdı. Terzim, Elmo’nun ölçülerini alırken kıpırdamadan durmasını sağlamaya çalışırken neredeyse sinir krizi geçirecekti. “Git, partinin tadını çıkar. Ben de birazdan orada olurum.”

Elmo derin bir nefes alarak başım salladı. “Teşekkür ederim, Massimo.” Avucuyla göğsüme vurdu ve bir saniye sonra kapıdan çıktı.

Buradaki işimi bitirmeye hazırlanarak arkamı döndüm. Carlo kanlı eline bir mutfak havlusu sarmıştı, kancık gibi sızlanıyordu.

Dört çift göz, Peppe’nin rafta kurutulmuş domates kavanozlarının arasına bıraktığı bahçe makasını almaya gidişimi izledi. Cebimden bir çakmak çıkardım ve makasın kavisli uçlarını aleve tuttum. “Eline bakayım.”

Carlo çatlak sesle, “Neden?” diye sordu.

“Parmaklarda bir sürü damar var. Kan kaybından ölmeni istemeyiz, değil mi? Sen ölürsen borcunu kim ödeyecek?” Başımı adamlarıma doğru salladım, bizzat seçtiğim infaz ekibimdi. “Tutun onu.”

Carlo karşı koymaya çalışsa da adamlarım onu kolayca alt etti. Peppe sümüklü piçin bileğini kavrayıp yaralı elini bana doğru uzattı. Çakmağımı cebime sokup güvenilmez malın avucunu kavradım.

“Üç günün var,” diye kükredim.

Sonra da ısınan makasın ağzını parmağından arta kalanın üstüne bastırdım, yanan etin kokusu odayı doldurdu.

“Massimo.” Kilerin kapısı açıldı ve Salvo kapıda belirdi. “Elmo burada olduğunu söyledi ve... Bu koku da ne böyle?”

“İkna. Beleşçiler için.” Kenara çekilerek baygın hâldeki Forino’yu doğrudan görebilmesini sağladım.

Salvo sesli bir şekilde yutkundu. Kan lekelerinin üzerinde gezinen gözleri büyüdü ve yerdeki kopmuş parmağın üzerinde durakladı. “Yüce İsa.”

Başımı iki yana salladım. Salvo ile aynı okula gitmiştik ve ilk günden beri arkadaştık. Ben yüksek sosyetenin ışıltısının beni etkilemesine asla izin vermezken ve bu işi yıllardır yaparken o, Cosa Nostra’da dördüncü nesildi. Para, güç ve prestijle birlikte gelen tüm şatafatlı durumlara alışkındı. Babası bir Capoydu ve büyükbabası da zamanında bir patron yardımcısıydı. Bu da Salvo’nun genellikle ellerini kirletmediği, hatta işimizin daha karanlık kısımlarının nasıl halledildiğine tanık olacak kadar bile düşmediği anlamına geliyordu.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum.

“Don V. misafirlere ne zaman katılacağını sorup duruyor,” diye mırıldanırken gözleri hâlâ kesik parmağın üzerindeydi.

“Ellerimi yıkar yıkamaz.”

“Şey... Tamam.”

“Leone hepsini yemeden önce bana birkaç karides ayır,” dedim hızla uzaklaşan sırtına doğru.

Büyük salona girip annemin eseri olan şatafat ve ihtişamı inceledim. Parlak beyaz takım elbise giymiş olan adam hâlâ piyano çalıyordu ama şükürler olsun ki daha canlı bir melodiye geçiş yapmıştı. Don ve annem odanın uzak bir köşesinde, özenle süslenmiş Noel ağacının hemen yanında, şehrin üst düzey yöneticilerinden birkaçıyla keyifli bir sohbet içindeydi. Herhangi bir şüphe varsa, Nuncio’nun Yargıç Collins’in hemen solunda dururken suratında beliren büyük sırıtış, Aile’nin dümeninde olmanın ona sağladığı tüm tantanadan ve diğer avantajlardan ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Eğer plan olması gerektiği gibi gitseydi, onun yerinde ben olacaktım. Ne yazık ki bazen işler planlandığı gibi gitmezdi.

On iki yaşına bastığımdan beri Boston Cosa Nostra’nın liderliğini üstlenmek üzere yetiştirilmiş ve eğitilmiştim. Diğer babalar oğullarını futbol maçlarına götürürken benim babam beni tedarikçilerimizle buluşmak için karanlık kulüplere ve metruk binalara sürüklerdi. Arkadaşlarım gibi video oyunları oynamak yerine, nasıl ateş edileceğini öğreniyordum. Benim yaşımdaki diğer çocuklar porno dergileri karıştırırken ben, babamla birlikte muhasebecimizin ofisinde oturup para aklamayı öğreniyordum. Ne zaman büyük bir iş olsa, babam şahit olmam için beni de yanında götürürdü. Babam Boston Don’u olmasına rağmen, diğer ayrıcalıklı Aile üyelerinin oğulları gibi şımartılmamıştım. Kanımız kesinlikle asil kan değildi.

Babam işe Cosa Nostra'nın depolarından birinde alt düzey bir işçi olarak başlamıştı. On yedi yaşında Aile'den biri olmuş, patron yardımcısı olana kadar yirmi yıl boyunca rütbelerini yükseltmişti. Sonra, sekiz yıl önce Boston Ailesi'nin liderliğini üstlenmişti. Babam sadece Cosa Nostra merdivenindeki tüm rolleri deneyimlemiş birinin iyi bir lider olacağına inanıyordu. Çünkü sadece üst düzeydekilerin değil, askerlerin içinde bulunduğu kötü durumları da yakından bilen biri, *La Famiglia*'nın tüm üyelerinin çıkarlarını gözeterek hareket edebilirdi. Ve Don olarak yerine benim geçmemi istediğinden, bu benim de her şeyi yaşamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ben de öyle yaptım. Bize borcu olan adamlardan para topladım. Ödeyemeyenlerin de ağzını burnunu kırdım. Cosa Nostra adaletinin nasıl sağlandığına ilk elden tanık olduktan sonra kaç kez elbiselerimde kan lekeleriyle eve döndüğümü sayamazdım bile. Mahalledeki turlarında ayak takımındakilere eşlik ettim ya da onlarla birlikte diğer suç örgütlerine karşı operasyonlara gittim. Deniz kenarındaki köhne barda örgütün kas gücüyle poker oynayıp içki içerek geçirdiğim günler, okul arkadaşlarımla geçirdiğim akşamlardan daha fazlaydı. On birinci sınıf baloma gidememiştım çünkü geceyi bir kumarhanenin arka odasında tahta bir banka uzanmış bir hâlde, ters giden bir uyuşturucu anlaşmasından sonra doktorun kalçamdan kurşun çıkarmasıyla geçiriyordum. Bir genç için oldukça heyecan dolu bir hayattı. Ve ben bu şekilde yaşamayı seviyordum.

Kayıp çocukluğuma hiç aldırmamıştım çünkü zamanı geldiğinde Aile'yi devralmak için yetiştirildiğimi biliyordum. Ama o zaman çok erken geldi. Babam öldüğünde daha on sekiz yaşındaydım. Birinin beni bu rol için düşünmesi için bile on yıl erkendi. Tecrübeli köpekler arasında genç bir yavruydum. Ve o kancıklara yeni numaralar öğretilemezdi.

Hızla toplanan Aile toplantısında, verilen oylarla Nuncio Veronese bir sonraki Don olarak seçilmişti. Bu beklenmedik yönde gelişen bir olaydı. Bu gerçekleşene kadar, görevi Batista Leone'nin devralacağından emindim. Daha yaşlıydı. Daha tecrübeliydi. Babamın patron yardımcısıydı. Sanırım bizzat Nuncio bile Boston Cosa Nostra'nın lideri olduğunda oldukça şaşırmıştı.

Veronese'nin küçük çocukları vardı ve birkaç ay önce karısını doğum sırasında kaybetmişti. Bu yüzden, aynı toplantıda anemle evlenmesi için bir anlaşma yapılmıştı. Kısa süre sonra da evlendiler. Akıllıca bir hareketti. Yeni bir Don olarak konumunu güçlendirmek için önceki Don'un dul eşiyle evlenmekten ve oğlunu çatının altına almaktan daha iyi bir yol yoktu. Yaşım göz önüne alındığında, masanın başına oturacak kadar olmasa da yeterince büyüktüm, Nuncio'nun abartılı "sol eli" konumuna düşürülmüştüm. Yeni Don adına yargı ve disiplin dağıtan bir elçiydim.

Noel ağacının yanında duran gruptan yüksek sesli, neşeli kahkahalar yükseldi ve beni tekrar partinin içine çekti. Muhtemelen Nuncio şakalarından birini yapmıştı. Yatırımcılarımızla verdiğimiz gösterişli akşam yemekleri ve partiler, halkın karşısına çıkma ve para akladığımız kuruluşlar için bağış toplama etkinlikleri her zaman üvey babamın en sevdiği şeylerdi ve o bunları kusursuz bir şekilde yerine getiriyordu.

Adamın karizmasının eşi benzeri yoktu. Nuncio Veronese, akli başında bir insanı kendi elini kesmeye ikna edebilir ve bunun kendi iyiliği için olduğuna inandırabilirdi. Hatta bunun için ona teşekkür etme isteği bile duyabilirlerdi. İnsanlar ona sanki güneşe çekilir gibi çekiliyorlardı. Önemli, güçlü insanlar. İki haftada bir çarşamba günleri polis şefiyle golf oynuyordu. Büyük Boston bölgesindeki tüm nüfuzlu ailelere açık dave-

ti vardı. Boston elit tabakasının her sosyetik ve güce aç üyesi, Nuncio'nun yaz aylarında düzenlediği bahçe barbekülerinden en az birine katılmıştı. Hatta Massachusetts Eyaleti'nden bir yargıcın Yeni Yıl partimize gelmesini bile sağlamıştı.

Babamın Don olduğu dönemden beri, Cosa Nostra daha "popülist" bir yaklaşıma yönelmiş ve kanunla açık bir şekilde karşı karşıya gelmekten kaçınmıştı. Nuncio'nun babamın yerine seçilmesinin nedeni de muhtemelen buydu. Aile iyi bir seçim yaptığına inanıyordu.

Ama yanılmışlardı.

Nuncio kötü bir adam değildi. Ve bu, onun en büyük hatasıydı. Bir Mafya Ailesi'nin başına geçmeye uygun değildi çünkü işimizin karanlık tarafı, korkunç ve aşağılık işler gerektiren tarafı söz konusu olunca, bunu kaldıracak midesi yoktu. Görevi devraldıktan kısa bir süre sonra bu gayet bariz hâle gelmişti. İlk kez bir adamı öldürmesi gerektiğinde zavallı piç neredeyse bayılıyordu. Bir ispiyoncunun kafasına kurşun sıkmayı bile başaramamış, onun yerine omzundan vurmuştu. Çok şükür ki odada sadece o ve ben vardık. Araya girip işi onun yerine bitirmek zorunda kalmıştım. O zamanlar Elmo'nun yaşındaydım. Ve benim ilk cinayetim bile değildi.

Kanlı detaylar bir yana, Nuncio'nun en azından diğer alanlarda azmedeceğini umuyordum. Ancak Aile'nin iş anlaşmaları ve mali durumunu idare etme konusunda da kesinlikle yetersiz olduğunu kanıtlamıştı. Yine de denemediğini söyleyemezdim. Görevi devraldıktan sonraki üç ay içinde, aklanan tüm paramızı büyük bir inşaat projesine aktarmış ancak riskleri analiz etmede veya beklenen maliyetleri hesaplamada başarısız olmuştu. Likiditemizi kaybetmiş, elimizde banliyöde yarım kalmış bir konut bloğu ve inşaatı bitirecek paramız olmadan kalmıştık. Kaba inşaat tamamlanmadan daireleri satın almaya

hazır yatırımcılar bulmak için babamın birkaç bağlantısından yararlanmak zorunda kalmıştım. Bu fiyaskodan sonra Nuncio tüm yatırımlarda bana danışmaya başlamıştı. On dokuz yaşıma geldiğimde, Aile'nin geri kalanının haberi olmadan, her türlü iş kararını Don'un yerine ben alıyordum.

Böylece Nuncio ile kendi anlaşmamızı yapmıştık. Ağır işleri ben yapacaktım. Mali işleri yönetiyordum. Yatırımlarda kararları ben veriyordum. Gerektiğinde insanları sakat bırakıp öldürüyordum. O da, döndüğünüz anda sizi sırtınızdan bıçaklayacak insanlar için parti düzenlemek ya da bağış kampanyalarına gidip yanımızda olması gereken önemli insanlarla tatlı tatlı konuşmak gibi saçma sapan, şaşaalı saçmalıklara katlanıyordu. Yirmi beş yaşıma geldiğimde beni Capo yapacaktı. Sonra da patron yardımcısı. Ve doğru zaman geldiğinde, Aile'nin dizginlerini ele almak için "yaşı yeteri kadar büyük" olarak görüldüğümde, o yerini bırakacaktı. Eğer yapmazsa, onu öldürecektim.

"Hey, Massimo." Kumarhanelerimizi yöneten Capo Brio, kalabalığın arasında ilerlerken bana yetişti. "Patron geçen hafta sunduğum genişleme planı hakkında bir şey söyledi mi?"

"Evet." Garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldım. "Bunun koca bir saçmalık olduğunu söyledi. Mevcut gelir seviyesinde, en azından önümüzdeki iki yıl boyunca genişleme olmayacak."

"Siktir! Haftalarımı yeni kumarhane için uygun yerler arayarak, ayrıntıları inceleyerek geçirdim. Hatta araştırdım bile..." Brio'nun aralıksız gevezeliğine, "Don'un" kararından şikâyet etmeye devam etmesine izin verdim ve gözlerimi salondaki insanların üzerinde gezdirdim.

Neredeyse gece yarısıydı, yani herkes iyi vakit geçiriyordu ve durmadan akan şampanyayla çakır keyif olmuşlardı. İkinci katın sahanlığındaki tırabzanın arkasında saklanan iki minik

figürü fark etmemişim gibi davrandım. Üvey kız kardeşlerim partiler sırasında yataklarından gizlice çıkıp konukları gözetlemeye bayılıyorlardı. Annem onları görse canlarına okurdu.

Annem Nuncio ile evlendiğinde Nera üç yaşındaydı, Zahara ise henüz bir yaşında bir bebektir. İkisi de annemi kendi anneleri gibi görüyordu. Hatta ona “anne” bile diyorlardı. Buna aldırımıyordum. Küçük veletler sadece görmezden gelmeye çalıştığım baş belalarıydı ama annem onları kendi canı ve kanı gibi seviyordu. Buna memnundum. Hiçbir zaman kucaklanmaya ve öpücüklere meraklı, sevgi dolu bir çocuk olmamıştım. Sonunda benim hiç olmadığım şekilde onun sıcaklığını arzulayan iki kıza sevgi dolu, şefkatli bir anne olma şansına sahip olduğum için muduydum.

Gözlerim girişteki mermer sütunun kısmen gizlediği bir çiftte takıldı, birbirleriyle cilveli bir şekilde konuşuyorlardı. Elmo, Tiziano’nun kız kardeşini tatlı dille ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Tanrım, kadının yaşı onunkinin neredeyse iki katıydı, Elmo’yu güzelce çiğneyip tükürecek, hiç şüphesiz ki kalbini kıracaktı.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı üvey erkek kardeşime bağlanmıştım. Belki de annem dışında tanıdığım tek iyi kalpli insan o olduğu içindi. Bir mafya dünyasına doğmasına ve sürekli yılanlarla çevrili olmasına rağmen çocuğun vücudunda tek bir kötü kemik bile yoktu. O benim asla olamayacağım her şeydi. Nazik. Düşünceli, özellikle de etrafındaki insanlar hakkında. Ve haddinden fazla özverili.

İçten içe hep bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Çocukken, endişelerimi paylaşabileceğim bir sırdaşımın olmasını arzulardım. Babamın beklentilerini karşılamak için çok büyük bir baskı hissediyordum. Ne zaman bir adamı sakatlamak ya da öldürmek zorunda kalsam

ağzımda asit gibi bir tat olurdu. Ve sonunda o ekşi tat uyuşturduğunda, geride bomboş bir his kaldı.

Çok geçmeden boğazımda o acı yanık kalmadı. Alistım. Herhangi bir iş gibi oldu. Ancak arada bir, gelişigüzel bir düşünce beynimi istila ediyordu. En ufak bir kaygı duymadan can almanın yarattığı yanlıklık hissi. Öte yandan, altında kaldığım gerginliği hissetmeyi bırakmış olduğumu fark ettim. Ve bu farkındalık beni daha da paramparça etti.

Zayıf görünmeden bu endişelerimi babama asla itiraf edemezdim. Anneme söylemem de söz konusu bile olamazdı. Hâlâ oğlunun iyi bir insan olduğu yanılsamasına tutunuyordu. Ama bir erkek kardeş? Evet, bir kardeşe güvenebilirdim. Ve kardeş demeye en yakın olduğum kişi Elmo'ydu.

Muhtemelen bu yüzden Elmo'yu onu kendi bencil ihtiyaçları için kullanacak olanların pençelerinden korumak için garip bir dürtü hissediyordum. Onun hayalleri arasında üniversite ve normal bir hayat vardı. Ve ben bunun gerçekleştiğinden emin olacaktım.

Şenliklerin ortasında, ön kapıya yakın bir yerden yüksek sesler geldi. Bakışlarım sarhoş oldukları her hallerinden belli olan iki adamın tartıştığı girişe kaydı. *Tanrım*. Salakları dışarı atacak güvenlik görevlilerimizden birini bulmaya çalışarak etrafa bakınıyordum ki yumruklar havada uçuşmaya başladı. Biri diğerini itip hasmının yüzüne bağırdı ve ceketinin içine davrandı.

Hemen onlara doğru yöneldim ve göz ucuyla Elmo'nun da aynısını yaptığını gördüm. "Elmo!" diye kükredim. "Geri çekil!"

Emrimi ya duymadı ya da durumu sakinleştirebileceğini düşünerek beni duymazdan gelmeye karar verdi. Son süratle koştum ama o daha yakındı, Elmo öfkeli adamlara benden saniyeler önce ulaştı.

Tam onu geriye doğru çekmek için uzandığım sırada, parmak uçlarım ceketine değmek üzereyken kulaklarda cınlayan bir patlama havada yankılandı.

Bir kalp atışından kısa bir süre için duyduğum tek şey o silah sesiydi.

Müzik yoktu. Kahkaha yoktu. Sadece dünyayı sarsan bir patlama vardı. Sonra Elmo geriye doğru sendeledi ve göğsüme çarptı.

Etrafımızda çığlıklar yankılandı.

“Elmo!” diye haykırırken onu desteklemek için kolumu vücuduna doladım.

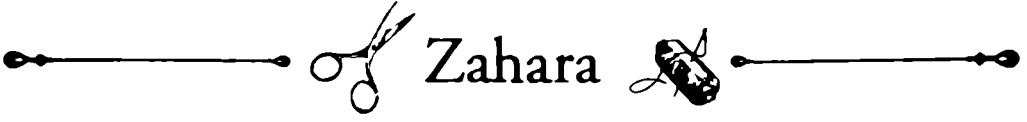
Koluma değen smokininin kumaşı ıslaktı, kanı elime sızıyordu. Kırmızıdan başka bir şey görmediğim o anda, vahşi bir öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Aklımın bir köşesinde, burada çok fazla insan, çok fazla şahit olduğunun farkındaydım. Bunların büyük bir kısmı Aile’nin üyesi değildi. Boston’un polis şefi de buna dahildi.

Umurumda değildi.

Sonuçları umursamadan arkama uzandım ve silahımı çıkardım. Sonraki nefesimle boğazımdan hayvani bir kükreme çıktı ve mermiyi az önce üvey kardeşimi vuran orospu çocuğunun kaşlarının arasına sıktım.

BÖLÜM

24

On bir yıl sonra

(Zahara, 14 yaşında)

“**H**EY, BAKSANIZA! BU BİZİM CÜZZAMLI KIZ DEĞİL Mİ?”
Etrafımda kahkahalar yankılandı. Çenemi daha da aşağı eğdim ve kollarımdaki kitap yığınına daha sıkı tutarak adımlarımı hızlandırdım. Koridordaki öğrencilerin ve onların yargılayıcı bakışlarının arasında sıkışırken ensemdeki mide bulandırıcı karıncalanma hissi arttı.

Şimdiye kadar bütün bunlara alışmış olmalıydım. Dalga geçmeler. Kaba, kin dolu lakaplar takmalar. Bu ilkokula kadar uzanıyordu. Önce sorular gelirdi. *Sana ne oldu? Acıyor mu?* Annemin bana söylediği gibi, cildimin böyle görüldüğünü ve bunun tamamen normal olduğunu anlatmaya çalışmıştım. Ne olursa olsun, çocuklar genellikle benden uzak durdular. Kimse benimle oynamak, hatta bazıları bana doğru bakmak bile istemedi.

Liseye başladığımda durum daha da kötüleşti. Barışçıl dışlanmalar artık yoktu. *İğrenç. Berbat görünüyor.* Ya da her za-

man var olan, *Dokunma bana. Sende olanı kapmak istemiyorum.* Vitiligonun bulaşıcı olmadığını açıklamanın bir anlamı yoktu. Zaten pek de umurlarında değildi. Ve ben de karşılık vermek yerine onları görmezden gelmeye çalıştığım için, kendi özgüvensizlikleri için kolay bir hedeftim. Bu yüzden beni aşağıladılar. Bana acı çektirdiler. Hem fiziksel olarak hem de sözleriyle.

İşin tuhafı, zorbalık artık beni gerçekten rahatsız etmiyordu. En azından eskisi kadar. Dayanamadığım şey acıma bakışlarıydı. Bu yüzden mümkün olduğunca görünmez kalmaya çalışıyordum. İstenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu stratejinin lanet olası Kenneth Harris'in üzerinde işe yaramaması çok kötüydü.

"Kahverengi sana yakışıyor, cüzzamlı." Kenneth'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Tam önümde durup okulun ana girişine giden yolumu kapattı ve ellerini beline koydu. "Ama sanırım bugünün hava durumunu kontrol etmeyi unutmuş olmalısın. Şu file görünümlü şeyin içinde pişiriyor olmalısın. Yoksa cibinlik mi bu?"

Koridorda bir kahkaha sesi daha yankılandı.

"Geçmeme izin ver lütfen," diye mırıldandım ayakkabılarımdan uçlarına bakarak.

"Tabii ki." Yana doğru bir adım attı.

Nefesimi tutarak yanından hızla geçtim ama tam o sırada Kenneth kollarımdan birini çekiştirirdi. İnce iplikler koptukça kumaşın yırtılma sesi geldi.

Kenneth'in avucundaki harap olmuş dantele bakarken göz yaşlarım gözlerimin kenarlarında birikti. Bu bluz üzerinde günlerce uğraşmıştım, kollarını ellerimi örtecek kadar uzun yapmak için orijinal kalıbı değiştirmiştim. Sırtımı ve parmaklarımı ağrıtabilecek kadar uzun saatler çalışmıştım ve bu pislik bunu hiç umursamamıştı.

“Üzgünüm, cüzzamlı.” Kıkırdayarak paralanmış kumaşı yere fırlattı. “Ama hey, iyi tarafından bak. Artık havaya daha uygun.”

Etrafımızda bir düzineden fazla insan vardı, hepsi de pislik suratın yandaşlarıydı. Her birinin bakışlarını açıkta kalan kolumda hissedebiliyordum. Dirseğimdeki, ön kolumdaki, bileğimdeki renk değişimine aval aval bakıyorlardı. Herkesin gözlerini çıplak ellerimle oyma, ağızları açık bir hâlde bakmamalarını haykırma dürtüsü içimde kabardı.

Ama yapmadım.

Asla yapmazdım.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırarak dantel parçasını yerden aldım. Elimde öyle bir sıktım ki tırnaklarım avucumu deldi, dönüp koridorda ilerledim. Olay çıkaramazdım, yoksa babamın kulağına giderdi. Sonra muhtemelen beni başka bir prestijli okula nakiederdı, bu okuldakilerden daha fazla kendini beğenmiş sürüngenle dolu bir okula ya da belki sadece evde eğitim görmeme karar verirdi. Geçen hafta patron yardımcısıyla fısır fısır konuşmasını hâlâ duyabiliyordum: *Benim küçük, zavallı Zaram, onun için çok endişeleniyorum. Stresli durumlarla başa çıkmakta hep zorlanıyor.*

Bazen ona gerçeği söyleyebilmeyi diliyordum. Okulumu geldiğini, kıyameti kopardığını ve bana zarar veren herkese kükreğini hayal ettiğimi. Ya da şerefsiz Kenneth'i eşek sudan gelene kadar dövdüğünü. Böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyecek olması çok kötüydü. Babam Boston Cosa Nostra'sının patronu olabilirdi ama benim için asla yaygara koparmazdı. İş ortaklarının oğulları ve kızları bu okula gidiyordu, oğlanın biri asosyal, ürkek kızını “üzdü” diye kârlı ortaklıklarını tehlikeye atma riskine asla girmezdi.

La Famiglia'da imaj her şeydi ve Nuncio Veronese asla kendisine yakışmayacak bir şeye tenezzül etmezdi. Daha önce yap-

tığı gibi, beni başka bir okula nakletmek daha kolay olurdu. O zaman kendimi daha da başarısız hissederdim.

Okul bahçesinden kampüsün batı tarafına doğru aceleyle ilerlerken bir el koluma dokundu ve sıçradım.

“Hey, Zara! Dania'lara film izlemeye gelmek ister misin?”

Kendimi gülümsemeye zorlayarak ablama baktım. “Hayır. Benim... Benim çalışmam lazım.”

“Emin misin?” diye sordu Nera. “Birlikte— Aman Tanrım, gömleğine ne oldu?”

“Kolum kapı koluna takıldı,” diye yalan söyledim.

“Ya?” Gözleri mahvolmuş bluzuma takıldı. “Yine biri seni rahatsız mı ediyor?”

“Tabii ki hayır. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Hepsi bu.”

Dokuz yaşındayken okulda bana sataştıklarını ablama itiraf etmek gibi bir hata yapmıştım. Onun sınıfındaki bir oğlanın bana bir sürü isim taktığını anlatmıştım. Nera, on bir yaşında, ufak tefek bir kız olmasına rağmen teneffüste bana zorbalık yapan oğlanı takip etmiş ve onunla kavga etmişti. Çenesi morarmış ve iki hafta uzaklaştırma cezası almıştı. Eve geldiğimizde babam onu “ailemize yakışmayan davranışlarda bulunduğu” ve “Veronese adına leke sürdüğü” için cezalandırmıştı.

Ablamı bir daha asla, ben kendimi savunamayacak kadar ödleğ olduğum için beni savunma ihtiyacı hissederek başını belaya sokacağı bir pozisyona sokmayacaktım. Tanrıya şükür bu yıl derslerinin çoğu ayrı bir binadaydı. Artık Kenneth ile karşılaşmalarımın çoğuna tanık olamazdı.

“Size iyi eğlenceler. Akşam görüşürüz.” Nera'nın elini sıktım ve kampüsün kapısında beni bekleyen arabaya doğru ilerledim. Hannah'nın babasına ait büyük cipin hemen arkasına park edilmişti, arkadaşımın bana el salladıktan sonra arabaya

bindiğini gördüm. Şu anda dans dersine koşturduğu ve durup sohbet edecek vakti olmadığı için mutluydum. Sik kafalı Kenneth'le sürekli karşılaştığımı bildiği için bir şeyler olduğunu hemen anlardı.

“Bayan Veronese.” Şoförüm Peppe başını eğerek kapıyı benim için açtı.

Onunla göz göze gelmeden arka koltuğa geçtim.

Evimize giden yol yaklaşık yarım saat sürüyordu ve bu süreyi genelde amaçsızca camdan dışarı bakarak geçirdim. Ancak şimdi yerimde duramıyordum. Pencere kapalı ve klima çalışmıyor olmasına rağmen çıplak kolumdaki tüyler diken dikendi. Okul koridorundaki o âna ait görüntüler zihnimden geçti. Biriyle bu konu hakkında konuşabilmeyi çok isterdim, sırf Kenneth denen beyinsize yüksek sesle pislik diyebilmek için. Eğer ağabeyim Elmo hayatta olsaydı, eminim Kenneth'in suratını dağıtırdı. Kimsenin bana dokunmasına ya da isim takmasına izin vermezdi. Ya da en azından ben buna inanmayı seçiyordum. Ben Elmo'yu net hatırlamıyordum ama Nera hatırlıyordu. Ve onun dünyadaki en iyi ağabey olduğunu söylüyordu.

İç geçirip çantamdaki telefonuma uzandım. Bunu yaptığım sırada, O sırada, birkaç defterin arasından mor bir defterin köşesi gözüme çarptı. Özel kıyafet tasarımlarımı çizmek için kullandığım defterdi bu.

Ve hapisteki üvey ağabeyime aptalca mektuplar yazmak için.

Her şey birkaç yıl önce, ben hâlâ ortaokuldayken başlamıştı. Yedinci sınıf öğretmenim bize yurtdışında yaşayan bir arkadaşımıza ya da aile üyemize mektup yazmamız için bir ödev vermişti. Başlangıçta, gerçek bir akrabam olmadığı için hayali bir teyze ya da kuzene mektup yazmayı düşünmüştüm. Ama var olmayan birine mektup yazmak bana biraz aptalca gelmişti. Ama sonra, nedense aklıma Massimo gelmişti.

Üvey ağabeyim, ben üç yaşındayken Elmo'yu öldüren adamı öldürmekten tutuklanmıştı. Ona dair anım yoktu. Elmo'nun öldüğü geceden bu yana ne Nera ne de ben Massimo'yu görmüştük. Massimo babamdan başka kimsenin onu hapishanede ziyaret etmesine izin vermiyordu ve babam bize üvey ağabeyimiz hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmazdı. *Teknik olarak* aile olmamıza rağmen, o bana ve ablama karşı adeta bir yabancıydı. Ama annem öldüğünden beri, bu bağın hâlâ bütün olduğundan bile emin değildim.

Ölümünden önce anneme şifonyerinin üzerinde duran, kendisiyle onlu yaşlarında bir çocuğun olduğu fotoğrafı sormuştum. Çocuğun saçı tıpkı annemin saçları gibi koyu renkteydi. O çocuğun kim olduğunu merak etmişim ve annem onun Massimo olduğunu söyleyip çocukluğuyla ilgili birkaç hikâye anlatmıştı. Hikâyeleri dinlemek hoşuma gitmişti ama üvey ağabeyimden bahsetmek annemi üzüyordu, bu yüzden nadiren anlatırdı. Çocuğunun yıllarca hapiste kalmasının acısını, Nera ve bana tüm sevgisini göstererek bastırmaya çalışıyordu. Laura Veronese sıcakkanlı, sevgi dolu bir kadındı ve herkesin isteyebileceği en iyi anneydi. Ama ben çocukken bile onun gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Acı her zaman oradaydı. Ben dokuz yaşındayken emboli nedeniyle ölmüştü. Doktor kan dolaşımında büyük bir pıhtı olduğunu söylemişti ama gerçek nedenin kırık kalbi olduğuna emindim.

İnsanlar kalp kırıklığından ölmenin teknik olarak mümkün olmadığını söyleselerde ben buna katılmıyordum. Bundan emindim çünkü babam Nera'ya ve bana annemin öldüğünü söylediğinde öyle hissettirmişti. Odama kapanıp, annemin bizim için diktiği eşofmanlara sarılıp ağlamıştık. Çok paramız vardı ve annem bize istediğimiz her şeyi alabilirdi ama çoğu kıyafetimizi kendisi dikmeyi tercih ederdi. Bu yüzden ben de

kısa süre sonra dikişe başlamıştım. Bu, bana onu daha yakın hissettiriyordu.

Annem öldüğünde, babam ve Nera dışında ailemden geriye kalan tek kişi Massimo'ydu. Yurtdışında yaşamıyordu ama *gerçkti*. O yüzden defterimden bir kâğıt yırtmış ve hiç tanımadığım üvey ağabeyime yazmıştım. Başka bir gezegende yaşıyor da olabilirdi, bu da ödevim için ideal gibiydi.

O mektubu aldığında gülmüş olmalıydı. Yazdığım şeyleri hatırlamıyordum bile. Bodrumda, üzerinde onun adı yazan bir kutuda bulduğum bir dizi havalı kalemle istememle ilgili bir şey vardı. Sanırım bunu başta bir soru olarak ifade etmiştim, onları alıp alamayacağımı sormuştum, sonra cümlenin üstünü çizip bir talep olarak yazmıştım ki bana *hayır* diyemesin. Aslında bana cevap yazmasını beklemiştim ama hiç yazmamıştı. Sonunda, istenmeyen mektuplarımı çöpe atmış olabileceğini düşündüm.

Ona mektup yazmaya devam etmeye hiç niyetim yoktu.

Okul ödevi bitince, benden talep edilmeyen ve muhtemelen istenmeyen kelime kusmuğundan ibaret mektubumu unutarak hayatıma devam ettim. Birkaç ay öncesine kadar. Beni yargılamayacak ya da bana acıyarak bakmayacak birisine içimi dökmek için yanıp tutuşacak hâle gelene kadar. Ya da daha kötüsü, sadece kazayla olmuş bir şeye fazla tepki verdiğimi söylemeyecek birine.

Dania'nın doğum günü partisinde bir oğlanın yeni elbisesinin üzerine meyve suyu döküp arkamdan gülmesi bir "kaza" değildi! O yüzden eve döndüğümde Massimo'ya tekrar yazmıştım. Üç paragraf boyunca erkeklerin ne kadar aptal olduğu konusunda yazdım da yazdım. Derdimi anlatıp kendimi daha iyi hissettikten sonra ve benim negatif bir insan olduğumu düşünmesin diye, bir okul gezisi ve kızlardan birinin, öğret-

menin onu yavaş olması konusunda uyarmasına rağmen çok fazla abur cubur yedikten sonra otobüste nasıl kustuğu hakkında saçma sapan bir şeyler eklemiştim. Bunu komik bulabileceğini düşünmüştüm.

Ama cevap yoktu.

Yine de yazmaya devam ettim. Birkaç ayda bir aptalca, önemsiz şeylerle dolu bir mektup kaleme aldım. Evimizdeki havalı öğle yemeğine kimlerin geldiği ve ne yemek servis edildiği gibi şeyler. Ya da tıkanan lavabomuzu tamir eden tesisatçının mutfağı nasıl sular altında bıraktığı gibi. Ayrıca okul hakkında da çok söyleniyordum. Özellikle de matematik hakkında. Ve başarımla çok gurur duyduğum için, Massimo'ya kendim için diktiğim ilk elbisenin çizimini yollamıştım.

Diğer insanlarla konuşma ve duygularım hakkında açık olma konusunda her zaman endişe ettiğimden, son iki yıldır Massimo'ya yazmak benim için bir tür stres atma yöntemi hâline gelmişti. Kulağa acınası gelebilirdi ama o mektuplar, aklıma takılan her şeyi konuşabileceğim bir arkadaşla en yakın şeydi. Güvende hissettiriyordu. Beni eleştirmeyeceğini ya da yargılamayacağım biliyordum. Çünkü belli ki Massimo mektuplarımı zaten okumuyordu. Bir tanesine bile yanıt vermemişti.

Elimdeki yırtuk pırtık dantele bakarken, şu anda arkadaşşıma gerçekten ihtiyacım vardı. Zihnim ona söylemek istediğim onca şeyle vızıldamaya başladı.

“Her şey yolunda mı, Bayan Veronese?”

Kafamı kaldırıp dikiz aynasından Peppe'nin gözlerine baktım. Güzel bir lacivert takım elbise giyiyor olabilirdi ama etrafında belirgin bir hava vardı. Bir sertlik, hatta belki biraz tehlike taşıyordu. Kendimi bildim bileli şoför olarak çalışıyor olsa da bana sıradan bir şoför gibi görünmüyordu.

“Evet, her şey yolunda,” diye mırıldandım.

O tekrar yola dönüp baktığında mor not defterimi çıkardım ve boş bir sayfaya geçtim, üzerinde çalıştığım güzel, balon kollu bir bluz çiziminden hemen sonra gelen sayfaya. Kalemimi çıkarıp her zamanki gibi mektubuma *Sevgili Massimo*, diyerek başladım. Benim için “sevgili” olduğundan falan değildi, sadece mektuplara başlamanın yaygın bir yolu olduğunu düşünüyordum ve şu âna kadar hepsine öyle başlamıştım.

En az on dakikamı bluzun karmaşık detaylarını anlatarak geçirdim. Deseni doğru yapmanın zorluklarından başladım, sonra manşetlerin ve arkadaki gizli düğmenin karmaşıklıklarını anlattım. Ondan sonra bluzu dikmek için düşündüğüm kumaşlar hakkında her birinin artıları ve eksilerini sıralayarak saçma sapan anlatmayı sürdürdüm.

Sonra da Massimo’ya babamın bu hafta başında düzenlediği ve *La Famiglia* üyelerinin çoğunun katıldığı mangal partisinden bahsettim. Büyük bir etkinlikti. Kıyafetleri tarif ederek ve katılanların arasında geçirdiğim on beş dakikada kulak misafiri olduğum dedikoduları anlatarak iki paragraf yazı yazdım.

Kelimeler kâğıda döküldükçe kendimi daha iyi hissetmeye başladım ama Kenneth’la olan durum zihnimi meşgul etmeye devam ediyordu. Karşılaşmanın etkisiyle ve yaşadığım diğer sıkıntıları üvey ağabeyimin ayaklarının dibine dökmek istemedim, olanlarla ilgili birkaç kısa cümle ekledim. Fazla ayrıntıya girmedim ve Kenneth Harris’i götüne hızlı bir tekmeyi hak eden bir pislik olarak nitelendirerek bitirdim.

Mektubu her zaman yaptığım gibi imzaladım: *Zahara*.

Tam ismimi seviyordum ama öğretmenlerim dışında kimse beni bu isimle çağırmıyordu. Etrafımdaki herkes için her zaman Zara’ydım. Küçükken Zahara’yı telaffuz edemiyordum. Hecelerde takılırdım ve sonunda “Zara” derdim. Üstüme yapışıp kalmıştı. İsmimi seviyordum ama bu noktada herkesten

bana Zahara demesini istemek aptalca geliyordu. O yüzden zahmet etmiyordum.

“Peppe.” Şoförün omzuna dokundum. “Postaneye uğramam gerekiyor.”

Eve vardığımızda şakır şakır yağmur yağıyordu. Peppe’nin kapımı açmasını beklemedim, arabadan fırlayıp garaj yolunu geçerek ön kapıya doğru koşturdum. Bluzumun yırtılan kolunu fark ettiğini sanmıyordum ve o şekilde kalmasını istiyordum. Eğer babama söylerse azar işitirdim ve bir açıklama yapmaktan başka şansım kalmazdı. Bugün daha fazla bahane uyduracak havamda değildim.

Sağanak yağmurda yaptığım kısa koşuyla sıırıslıklam olarak içeri girdiğimde gözlerim girişteki antika konsolun üzerinde duran mektup yığınının takıldı. Babam evde değildi herhâlde. Gelir gelmez mektupları odasına götürürdü. Mektupların yanından geçerken sıradan fatura ve parlak renkli davetiye zarflarının arasında alışılmadık görünen beyaz bir zarf fark ettim. Sol üst köşesine bir tür etiket basılmıştı.

Daha iyi bakmak için zarfı çekip aldım ve neredeyse düşürecektim. Bana gönderilmişti. Gönderilen adresi de üvey ağabeyimin cezasını çektiği yerin adıydı.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra merdivenden yukarı koşup doğruca odama kapandım. Massimo’ya mektup yazdığımı hizmetçimiz Iris dışında kimse bilmiyordu. Ve öyle kalmasını tercih ederdim.

İçimden bir ses, mektuplarımı öğrenirse babamın bundan hoşlanmayacağını söylüyordu. Ne zaman üvey ağabeyimin adını ansa, sesinde tuhaf bir tını oluyordu. Çok inceydi ama

sanki biraz düşmanlık taşıyor gibiydi. Üvey ağabeyime mi karşıydı, duruma mı? Sebebi her ne ise, onu huysuzlaştırıyordu ve eğer öğrenirse Massimo'ya yazmamı yasaklamasından korkuyordum.

Kapımı kapattım, sağlam yüzeye yaslanarak derin bir nefes aldım. Göğsümde heyecan kıvılcımları çaktı ve zarfı açarken ellerim titredi. Massimo gerçekten cevap yazmış mıydı? Ne söylemiş olabilirdi? Hepimizin nasıl olduğunu mu sormuştu acaba? Ya da belki de hapisanedeki hayatının nasıl olduğunu anlatmıştı.

Sonunda katlanmış sayfaları çıkarmayı başardığımda, gözlerimle içeriği tararken kırıksıklıkları düzelttim. İki sayfa! Sayfaların her iki yüzü de grafikler ve formüllerle doluydu, aralarına düzgün, erkeksi el yazısıyla yazılmış gelişigüzel notlar sıkıştırılmıştı.

Neye baktığımı anlamam tam bir dakikamı aldı.

Doğrusal denklemlerin genel bir özetiydi, örnekler ile birlikte ne oldukları ve nasıl çalıştıkları gibi belirli yönlerin kısa açıklamaları vardı.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. Geçen hafta Massimo'ya yazdığım mektupta, günlük hayattaki saçmalıkları aktarırken cebir dersinde doğrusal denklemleri öğrendiğimi yazmıştım. Ve bu konsepti kafamda bir türlü oturtamadığımı da.

Yani demek ki mektuplarımı okuyormuş.

— Massimo —

Maksimum güvenli cezaevi, Boston yakınları

“Spada. Postan var.”

Başımı kaldırıp avluyu geçerek bana doğru gelen cezaevi görevlisine baktım.

“İkile,” dedim arkamdaki ağırlık kaldırma bankında oturan hapisane arkadaşşıma.

Sol omzumdaki dövme makinesinin vızıltısı durdu ve bir saniye sonra dövmecinin uzaklaştığını duydum. Epey ürkek bir herifti ama işini iyi biliyordu.

Uzanıp cezaevi görevlisinin uzattığı zarfı aldım. “Sorun çıkaran kuzenin nasıl, Sam?”

“İyi. Hâlâ rehabilitasyonda ama gelecek hafta çıkacak.” Gardiyan omzunun üzerinden bir bakış attı. Dikkatini tekrar bana çevirip fısıltıyla, “Teşekkürler,” dedi.

“Serbest bırakıldığında Triad’ın bölgesinden uzak durduğundan emin ol. Çinliler, onların bölgelerinde iş yaptığı için ona bir ders vermeye çok hevesliler.”

“Biliyorum. Onun adına iyi şeyler söylediğiniz için teşekkürler, Bay Spada.”

Başımı salladım. “Kimsenin mektuplarıma dokunmadığından emin oldun mu?”

“Elbette. Herkes sizin eşyalarınızın dokunulmaz olduğunu bilir. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Hayır. Gidebilirsin, Sam.”

Görevlinin gitmesini bekledikten sonra zarfı yırtıp açtım ve katlanmış kâğıdı çıkardım. Küçük üvey kız kardeşimden başka bir mektup daha. Kimseye itiraf etmezdim ama onun mektupları, çoğunlukla bir genç kızın saçma sapan yazılarından ibaret olsa da, şu anki sıkıcı hayatıma beklenmedik bir eğlence katıyordu.

Birkaç gün öncesine kadar, hiç cevap verme zahmetine girmemiştım. İzlemediğim son filmleri veya üvey kız kardeşimin dikiş kalıplarını tartışmaktan daha önemli işlerim vardı. Dikiş paylarının ne işe yaradığı da umurumda değildi. Benimle birlikte hapsedilen insanlar aracılığıyla mafya gruplarıyla bağlantı-

lar kurmak ve güçlendirmek, maksimum güvenli hapishane-
de gizli saldırılardan kaçmak ve sırtımı döndüğümde ya da bir
dakikalığına gözlerimi kapattığımda öldürülmemek için uğraş-
makla meşguldüm.

Ancak geçen hafta, lanet mektubunun yarısında doğrusal
denklemler hakkında yazıp durmuştu. Sonra bir baktım ki, kü-
çük baş belası için matematik problemlerini açıklamakla neden
iki saatimi harcadığımı merak ediyordum. Yıllar geçmişti ama
o boktan şeyi hâlâ hatırlıyordum. Konu ne olursa olsun, öğren-
mek benim için hep kolay olmuştu. Lise rehber öğretmenim,
mezuniyetten sonra Harvard hukuka gitmem için babamı ikna
etmeye çalışmıştı. Buna kıcımla gülmüştüm.

Görünüşe göre dikiş, bir kez daha üvey kız kardeşimin söy-
lemlerinin ana konusuydu çünkü neredeyse bir sayfa boyunca
verev biye ve *dikiş yöntemleri* gibi saçma sapan şeylerden bah-
setmişti. Bu saçmalıkları anlamaya çalışırken başımı iki yana
salladım.

Okumaya devam ederken bir sonraki paragraf daha çok
dikkatimi çekti. Nuncio'nun barbekü partisine katılan bazı ko-
nukları sayıp kıyafetlerini canlı bir şekilde tarif ettikten sonra,
Zahara kulak misafiri olduğu bazı şeylerle ilgili birkaç yorum
eklemişti. Bunlardan biri özellikle ilgimi çekmişti: Nuncio ile
bir emlakçı arasındaki görüşme. Nuncio'nun geçen perşembe
beni ziyarete geldiğinde bahsetmediği bir görüşme.

Bu gerçeği düşünürken parmağımın ucuyla mektubun kena-
rına vurdum. Salvo ile yaptığım gizli görüşmeler, Cosa Nostra ile
ilgili konularda ihtiyacım olan bilgileri ve iş anlaşmaları hakkın-
daki gelişmeleri bana sağlıyordu ama o Don'a, bana Nuncio'nun
evinde olan biteni anlatacak kadar yakın değildi. O konuda
Peppe'nin verdiği bilgiler daha değerliydi ama şoför olarak erişimi
personel odaları ve mutfakla sınırlıydı. Evin ana bölümünde ya

da Nuncio'nun düzenlemeyi çok sevdiği partiler sırasında içeride neler olduğunu anlatamazdı. Bu türden bilgiler çok ama *çok* kıymetli olurdu ama bunları elde etmenin bir yolu hiç olmamıştı.

Mektuba tekrar baktım. Belki de artık bir yolu vardı. Sadece üvey kız kardeşimin yazılı gevezeliklerini daha işe yarar bir yöne odaklamam gerekiyordu.

Hapse girmeden önce sahip olduğum vicdan ve ahlak, bu lanet olası cehennemde yok olmuştu. Masum bir kızı planlarım uğruna bir araç olarak kullanmak beni biraz olsun rahatsız etmiyordu. İşe yarayabilirdi. Ona mektuplarında hangi tür bilgileri yazması gerektiği konusunda çaktırmadan rehberlik yapmam gerekecekti. Yasalara aykırı işlerimle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey mektuplarımızda yer almamalıydı.

Mektubun son paragrafını okumak için tekrar odaklandım.

Okulundaki son sınıf öğrencisi Kenneth adında bir çocuk hakkında birkaç cümle vardı. Oğlanın ne yaptığına dair ayrıntılar yoktu ve pek de rahatsız olmamış gibi yazmıştı, sözleri doğrusal denklemleri anlatırken olduğu gibi gençlik draması düzeyinde bile değildi ama satır aralarından onun sıkıntısını okuyabiliyordum.

İki yıl boyunca mektuplarını okuduktan sonra zihninin tuhaf çarklarına aşina olmuştum. Üvey kız kardeşimin nasıl göründüğünü bilmiyor olabilirdim, çünkü onu bebekliğinden beri görmemiştim ama nasıl düşündüğünü çok iyi biliyordum. Olanların "önemli bir şey olmadığını" söylemeye çalışmış olabildi ama ben bunun önemli olduğuna iyice emin oldum. Ona karşı ailevi duygular beslemesem de benim olanın peşine kimsenin düşmesine izin vermezdim.

Mektubu katlayıp cebime soktuktan sonra bir grup mahkûmun avluda beton bir yüzeyde kart oynadığı yere doğru yürüdüm.

“Kiril.” Masanın başında oturan üstsüz adama çenemi kaldırarak selam verdim. Gövdesi dövmelele kaplıydı ve sol kaşında *piercing* vardı. “Yine mi kaybediyorsun?”

Bulgar, gözlerini üstüme dikti, sonra anadilinde bir şeyler mırıldandı. Adamları kartlarını bırakıp aceleyle gittiler. Sağındaki boş yere oturdum, parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim.

“İşle ilgili bir sorun mu var, Spada?”

“Yok.” Başımı iki yana sallarken avluda muhbirler olabilir diye etrafa bakındım. “İşin yarın halledilecek, anlaştığımız gibi.”

“Acı verici olmasını istiyorum.”

“Tercihin not edildi. Merak etme. Amcanla en özenli şekilde ilgileneceğiz.”

“Güzel. Sana borcum oldu.”

Gülümsedim. “Bana çok daha fazla borcun var. Bu gidişle, dışarı çıktığında tüm sorunlu aile üyelerini halletmiş olacağım.”

Göğsünden boğuk bir kahkaha yükseldi. “Bunu nasıl yapıyorsun, Spada? Ne kadar zamandır buradasın, beş yıldır mı? Ve dışarıdaki işleri sanki oradaymışsın gibi halledebiliyorsun.”

“Neredeyse on bir yıl,” dedim. “*Nasiluna* gelince... Şey... Beni tanıyanların sadakatleriyle. Para. Hem de çok fazla para. Ve bağlantılar. Birkaç iyilik. Ama en önemlisi... Korku. Bu kesinlikle en iyi motivasyon kaynağı.”

“Hımm. Hatırlat da kötü tarafına denk gelmeyeyim. Asla.” Bana samimi şekilde göz kırptı.

Nöbet kulesindeki gardiyanlardan biri ara süresinin bittiğini işaret etti ve mahkûmlar D Blok’un girişine doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Yedi buçuk yıl boyunca “evim güzel evim” dediğim yere. Bazıları kendi hallerinde, başları eğik bir şekilde tek başlarına yürüyorlardı ama çoğu daha büyük gruplar hâlinde toplanmıştı. Korunmak için gruplar hâlinde geziyor-

lardı. Avluda nöbetçi olan gardiyanların dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı.

Bu lanet yer bazen gerçekten bir hayvanat bahçesine benziyordu.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Kiril.”

“Söyle.”

“Pisliğin teki okulda üvey kız kardeşimi rahatsız ediyor.” Benimle aynı blokta kalan küçük çetelerden birinin lideri yanımdan geçerken selam vermek için başımı eğdim. “Yeğenlerinden birini o küçük pislikle konuşması için göndermeni istiyorum. Bunu yaparsan, amcan için olan borcunu tamamen ödenmiş sayarım.”

“Halledildi say. Bu konuşmanın ne kadar yoğun olmasını istersin?”

“Birkaç kırık kemik iş görür.”

“Adamlarımın iletmelerini istediğin bir mesajın var mı?”

“Evet.” Kiril’le göz göze geldim. “Bir daha Zahara Veronese’nin yirmi adım yakınına gelecek olursa yemeğini pipetle yer. Hayatının geri kalanı boyunca.”

Kiril *piercingli* kaşını havaya kaldırdı. “Birilerini onlara iyilik yapacak kadar önemsemediğini sanıyordum. Özellikle de bir üvey kız kardeşi...”

“Kız sikimde değil. Ama onun okul zorbalarından çok daha önemli bir şeye odaklanmasını istiyorum. Halledildiğinden emin ol.” Yerimden kalktım. “Bu velet kışının tekmelenmesini terapi tadında bulsa iyi olur.”

BÖLÜM

dört

Bir yıl sonra
(Zahara, 15 yaşında)

YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE TIKLATILAN KAPIM BENİ MATEMATİK ödevimin derin, karanlık boşluğundan çekip çıkardı. “Girin.”

“Zara.” Hizmetçimiz Iris içeri girdi. “Bölüyor muyum? Salondaki değiştirilmesi gereken perdeler hakkında fikrini almak istedim.”

Ses tonu ciddiye ama yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Bana ne zaman mektup getirse takındığı o gülümseme.

Yataktan fırlayıp odanın diğer ucuna koştum.

“Tabii. İçeri gel.” Onu resmen içeri sürükledim ve kapıyı kapattım. “Sende mi?”

“Evet. Postayı alır almaz geldim.” Kaldırılmış zarfı cebinden çıkardı ve bana uzattı. “Cevabını bugün bırakmamı ister misin?”

“Henüz emin değilim.”

“Tamam. Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım.”

Gitmek için arkasını döndü ama kolunu yakalayıp onu durdurdum. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

Iris benden sadece birkaç yaş büyüktü. Iris, annesi, yani aşçımız, birkaç ay önce çok hastalandığından ve kendisi okulu bırakmak zorunda kaldığından beri bizimle tam zamanlı çalışıyordu. Ama ondan önce de sanki hep bizim evdeydi, sık sık hizmetçilere ev işlerinde yardım ediyor ya da annesiyle mutfakta çalışıyordu. Ve son üç yıldır, Iris benim “mektup arkadaşı planımın” suç ortağı olmuştu. Massimo’ya ilk mektup yazmaya başladığımda bana posta pullarını o bulmuştu. Ve şimdi, ben kendim yapamadığımda, mektupları benim için o postaya veriyordu. Ayrıca her gün gelen postaları özenle kontrol ediyordu. Böylece, Massimo’nun mektuplarını kimse fark etmeden önce yığından çıkarıp saklayabiliyordu.

Iris’e minnettardım. Güvenilir müttefikim olduğu için. Arkadaşım olduğu için. Özellikle de üvey ağabeyimle mektuplaştığımı Nera’ya itiraf edemediğim için. Bunu istemiştim, birçok defa itiraf etmeyi de düşünmüştüm ama “fazla korumacı abla” moduna girip babama anlatacağından endişeleniyordum. Nera’nın bana karşı endişeleri son zamanlarda iyice artmıştı, okulda olan biten her şeyi ona anlatmam için beni sıkıştırıyor ve beni rahatsız eden biri var mı diye bilmek istiyordu. Onu çok seviyordum ama üzerindeki yükü görüyordum. Benim sorunlarımla da uğraşmak zorunda kalmadan da zaten yeterince yükü vardı.

“Sana söyledim, bana teşekkür etmene gerek yok.” Iris gülmüseddi.

Kolunu sıktım. “Annen nasıl? Daha iyi mi?”

“Hayır. Pek sayılmaz.” Yüzü düştü. “Doktor ilaçlarını yine değiştirdi ve sigortamız yenilerini karşılamıyor. İkinci bir iş bulmam gerekebilir. “

Dişlerimi sıktım. Hayat bazen çok adaletsizdi. Iris'in babası Cosa Nostra'nın bir üyesiydi ve iş üzerindeyken öldürüldüğünde, Aile annesine parayla "tazminat" ödemişti. Ama bu onlara pek bir fayda sağlamamıştı. Iris'in annesi hastalığı nedeniyle artık hiç çalışmıyordu, bu yüzden babam Iris'i hizmetçimiz olarak işe almıştı. Şimdi Iris, annesinden ve dağ gibi yığılmış faturalarından tek başına sorumluydu.

"Burada bekle," dedim ve mücevher kutumu sakladığım makyaj masama koşturdum. Bilekliklerimden birini alıp Iris'e verdim. "Bu 18 ayar altın. Umarım birkaç aylık ilaç masraflarını karşılayacak kadar para alabilirsin."

Bilekliğe bakarak, "Bayan Zara..." dedi boğuk bir sesle. "Hayır. Bunu size babanız verdi. Asla kabul edemem..."

"Lütfen." Elini tutup bileziği avucuna bıraktım. "Kimse anemi kurtaramadı ama belki doktorlar seninkini kurtarabilir. Ayrıca, zaten o lanet şeyden nefret ediyorum."

"Hayır. Yapamam." Bileziği geri vermeye çalıştı ama ben sadece başımı iki yana salladım.

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın. Umarım annen yakında iyileşir."

Iris burnunu çekip koluyla gözlerini sildi. "Teşekkür ederim."

"Lafını bile etme."

O yanımdan ayrılır ayrılmaz zarfı açtım. Massimo'nun son mektubundan bu yana haftalar geçmişti. Tıpkı öncekiler gibi bu da sade, beyaz bir kâğıda, sıradan mavi mürekkeple yazılmıştı.

Birkaç saniye boyunca gözlerim el yazısıyla yazılmış metni inceledi, Massimo'nun her kelimeyi ve harfi bu kadar mükemmel yazışını hayranlıkla izledim. Yazısının güzel ve düzgün akışına her zaman hayran olmuştum. Kaleminin her darbesinde zarif bir tekdüzelik vardı. Her büyük A harfi aynı küçük kıvrımdaydı. Her T harfine, her zaman benzer uzunlukta görünen aynı yatay çizgi çekilmişti. Ama en sevdiğim

büyük Z harfiydi. Keskin, cesurca yazılmış, ortasında küçük bir çizgi vardı.

Onun el yazısını hayranlıkla inceledikten sonra mektubun içeriğini okumaya başladım.

Zahara,

Okulunun iyi gitmesine sevindim. Eğitim, risksiz tek yatırımdır. Asla başarısız olamaz ve senden asla alınamaz.

Babanla Brio'nun evinde yediğin öğle yemeğinden keyif aldığını duyduğuma sevindim. Onun gibi iş insanlarından çok şey öğrenebilirsin, bu yüzden Nuncio ile bu tür etkinliklerine katılmayı kesinlikle düşünmelisin.

Bay View Kumarhanesi'ndeki yeni yenileme projesi çok umut verici görünüyor. Geçen hafta Nuncio ile ayrıntıları konuştum ve ele alınması gereken birçok değişken olduğu kesin gibi görünüyor. Böylesine büyük bir proje için nihai maliyetleri tahmin etmek çok zor. İşler iki yüz farklı şekilde ters gidebilir. Ve bu kötü olur. Ancak yetenekli bir proje yöneticisi beklenmedik durumlarla başa çıkabilir. Bazen hatalar olabilir iki yüz biri zorlayabilir ve tek bir yanlış şey, birçok yanlış şeye dönüşebilir. Bu konuda hislerim kuvvetli.

Eğer benzer projeler hakkında daha fazla şeyler öğrenmek istersen babanın arkadaşı Monet'yi ziyaret etmelisin. Eskiden Nuncio'nun çalışma odasında epey takılırdı. Belki onunla tanışmışsındır? Genelde bere takan sakallı bir adam. Eğer tanışmadıysan onu Harrison Bulvarı, 4195 numarada bulabilirsin. Onun bu konudaki fikirlerini duymayı çok isterdim.

Soruna gelince, hayır. Burası geceleri kesinlikle sessiz değil.

M.

Her zamanki gibi, şifresini çözmek için mektubu birkaç defa okumam gerektri. Onun isteklerini ifade etme şekline alışmam

biraz zamanımı almıştı. Mektuplarında benden yapmamı istediği şeyleri ince ipuçlarıyla anlatıyordu. Bir yıl önce, bu mesajın içeriğine ağızım açık hâlde bakıp afallardım. Artık öyle değildim. Çok fazla pratik yapmıştım.

Massimo, ilk mektuplarından birinde *Görevimiz Tehlike* filmi izleyip izlemediğimi sormuştu. Hapishanede çok az mahremiyetin olduğunu ve mesajların filmdeki gibi kendiliğinden yok olmasını dilediğini söylemişti. Bu söylediği, özellikle de daha fazla açıklama olmadan, tuhaf bir şeydi ama Tom Cruise klasiği filmi izlediğimde, en sonunda üvey ağabeyimin başkalarının görmesini istemediği bir şey yazmak istediğini anladım.

Sonraki mektuplarında bana başka filmler önerdi, neden beğeneceğimi düşündüğünü hiç söylemezdi ama en sevdiği sahneleri anlatırdı. Tabii ki onları izler, bana kelimeleri açıkça söylemeden ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırdım.

Ondan sonra Massimo bana daha fazla film sahnesi, kitaplardan alıntılar ve hatta gerçek hayattan olayları işaret etmeye başladı ve ben de her birini inceleyerek neyi ima ettiğini anlamaya çalışır, sonunda benden ne yapmamı istediğini anlardım. Şifreli kelimelerini deşifre etmek biraz daha uzun sürerdi. Bazen iki veya üç mektup ve referansları Google'da uzun uzun araştırmam gerekirdi ancak sonunda ne demek istediğini kavradım. Ama sonunda anlardım ve şimdi sanki kendi sözlüğümüzü oluşturmuş gibiydik.

Son mektubunu elimde çevirirken yazdığı her küçük ipucu karnımda heyecan kıvılcımları uyandırdı. Yaratıcılığı beni her zaman şaşırtıyordu.

Bu defa, babamın yanında kalmamı ve Capo'larıyla ne konuştuğunu öğrenmeye çalışmamı istiyordu. Orası barizdi. Ayrıca Ray View Kumarhanesi'ndeki yenilemelerin iki yüz bini aşmış olduğunu öğrenmemi istiyordu. Ama kalanı? Biliyorsam ne olayım.

Bereli bir adamın evimize geldiğini hatırlamıyordum. Aslında, televizyondaki askerler ve hipster, sanatçı tipleri dışında modern hayatta bereli bir adam gördüğümü sanmıyordum. Bahsettiği yeri Google'da arattım ve öyle bir yerin olmadığını gördüm. Harrison Bulvarı, lüks konutlarla dolu şık bir mahalleye dönüştürülmekte olan eski bir sanayi bölgesiydi ve binden fazla adres vardı. Massimo'nun bahsettiği 4195 gibi bir adres yoktu.

Kafa karıştırıcı kısmı bir kez daha okuduktan sonra, mektubu yatağımın altına saklayıp aşağıya indim.

Babam hâlâ evde değildi ve Nera günü Dania'da geçiriyordu. Çalışanların çoğu salona yeni perdeleri asmakla meşguldü. Beni fark etmediklerinden emin olarak, merdivenlerden sola dönüp babamın çalışma odasına girdim. Massimo'nun ne demek istediğinden emin değildim ama bu odadan bahsetmesinin bir nedeni olmalıydı.

Beklendiği gibi çalışma odası boştu. İçeride takılan, ticari mülklerin yenilenmesi işi hakkında konuşmak için beni bekleyen sakallı adamlar yoktu. Tam çıkmak için döndüğüm sırada, gözlerim babamın masasının arkasındaki tabloya takıldı. Resimde, koyu sakalıyla yüzünün alt kısmı gizlenen bir adam vardı. Gri bir palto giyiyordu. Ve siyah bir bere. Tereddütle resme yaklaştım, etkileyici ışık ve renkleri ile onu çevreleyen süslü çerçeveyi inceledim. Alt kenarın ortasında küçük bir plaket vardı.

Bereli Otoportre

Claude Monet

"Merhaba, Bay Monet," dedim alayla, ardından çerçeveyi yoklamaya başladım. Sağ kenarında minik bir tuş buldum. Bastığımda tablo gizli bir odaya açılan güzel bir kapı gibi kenara kayarak arkasındaki kasayı ortaya çıkardı.

Çalışma odasının kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra

Massimo'nun mektubunda zekice verdiği dört haneli şifreyi tuş takımına girdim. Sessiz bir tıklama sesiyle kasa açıldı.

Filmlerde gizli kasaların açılışını gördüğüm için, içinde para, mücevher ve diğer ganimetleri bulmayı bekliyordum. Ama öyle bir şey yoktu. Sadece bir yığın dosya klasörü vardı, üst üste yığılmıştı ve içini neredeyse tamamen dolduruyordu.

Masadaki çekmecelerde hiç yararlı bir şey bulamamış olmam şaşırtıcı değildi. Görünüşe göre babam tüm evraklarını burada saklıyordu. Massimo ya kasaya ait şifreyi bir şekilde bulmuştu ya da babam şifreyi değiştirmeye zahmet etmemişti.

Kumarhanedeki yenileme çalışmalarıyla ilgili bir şey bulmak için dosyaları karıştırırken ellerim titredi. Nedense bu, babamın masasını karıştırmaktan farklı hissettiriyordu ve bunun ağzımda bıraktığı tattan canım sıkıldı. Ama bunu iyi bir amaç için yaptığımı biliyordum.

Aile, son on yıldır refah ve istikrarlı bir iş başansı yaşıyordu.

Ve bu babam sayesinde *değildi*.

İşlerin gerçek doğasını, her şeyin ve *herkesin* gerçekte nerede durduğunu anlamam biraz zaman almıştı. İlk başta, Massimo'nun sadece burada olup bitenleri takip etmek istediğini düşünmüştüm. Ama yavaş yavaş, bunun sadece meraktan çok daha fazlası olduğunu anlamıştım. Babam Boston Cosa Nostra Ailesi'nin resmî Don'u olabilirdi ama işler veya Aile meseleleri konusunda kararları veren kişi o değildi.

Kararları veren Massimo'ydu.

Bunun kesin kanıtı yoktu ama babamın davranışlarını analiz ettikten sonra bu gayet bariz hâle gelmişti.

Babamın Massimo'yu ziyaret ettikten sonra belirli bir konu hakkındaki tutumunu değiştirdiğini birden fazla kez fark etmiştim. Ayrıca, önemli iş konularında fikri sorulduğunda direkt cevap vermek yerine kaçamak cevaplar verdiğini de fark etmiştim.

Belirsiz cevaplar. Konuyu saptırma. Akıllıca bahaneler. *Harika bir öneri, Brio. Birkaç gün düşünmeme izin verin. Ya da, Bu çok endişe verici, beyler. Bunu araştıracağım.* Massimo'yu ziyaret edip üvey oğlundan tavsiye alana kadar her şeyden kaçınıyordu. Bazen babamın, Don'un alması gereken kararları gerçekten kendisinin alıp almadığını merak ediyordum.

Sonunda aradığım dosyayı buldum ve içindeki kâğıtları taradım.

Eskizler. Yenileme malzemelerinin faturaları. İş tamamlayan firmadan gelen faturalar, ki bu firma genellikle para aklamak için kullanılan bir aile şirketi idi. Akıllıca. Kumarhane tarafında bu harcamaları iş gideri olarak gösterebildiğimiz için temiz parayla ödeme yapıyorduk. Tabii bir yandan da bu para şişirilmiş maliyetleri karşılamak için tadilat şirketine aktarılıyor ve sonuç olarak firma kendi parasını aklamış oluyordu.

Massimo'nun genel tadilat harcamalarını iki yüz bin doların altında tutmakta ısrar etmesinin nedenini bilmiyordum ama mutlaka bir nedeni vardı.

Son sayfadaki rakamlar iyi görünüyordu, bütçeyi bin dolar-dan az bir farkla aşıyordu. Güzel. Dosyayı kasaya geri koyup kasanın kapağını kapattım, sonra arkadaşım Bay Monet'yi eski yerine geri getirdim. Şu anda kasada bulunan diğer dosyaları dikkatlice incelemek için uygun bir zaman değildi ama bir gece babam ve ev personeli yokken bunu yapacaktım.

Üvey ağabeyim için yaptığım bu küçük görevler yavaş yavaş oldukça maceralı bir hâl almaya başlamıştı. Bana doğrusal denklemlerin inceliklerini anlattığı ilk cevabı dışında, sonraki tüm mektuplarında sorular ya da daha fazla bilgi talebi vardı. Ve böylece, bir yıldan fazla bir süredir beni casus olarak kullanıyordu.

Ve ben bundan hiç rahatsız değildim.

Kız kardeşimin aksine, ben Cosa Nostra dünyasını seviyordum. Entrikaları. Tehlikenin acısını. Lüks partilerin ısıltısı altında yapılan gizli anlaşmaları. Katılmayı çok istediğim ama genellikle uyum sağlayamadığım için kaçınmak zorunda kaldığım partileri. Bu dünya, kendi başına bir varlıktı; sadece seçkin birkaç kişinin girebileceği karmaşık, girift bir bütündü. Don'un kızı olarak, teknik olarak ben zaten bu dünyanın bir parçasıydım. Ama gerçekte, aslında değildim.

Bir yıl önce, hayatımın oldukça karanlık bir dönemindeydim, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum. Ve zayıf. Güçsüzdüm. Ama şimdi, kimseye fark ettirmeden Massimo için yaptığım her şeyden dolayı, çok mutlu ve tatmin olmuş hâldeydim. Artık kendimi işe yaramaz hissetmiyordum. Ve kesinlikle güçsüz hissetmiyordum. Yani hayır, beni pişmanlık duymadan kullanması umurumda bile değildi çünkü kendimi kullanılmış hissetmiyordum. Ve gizemli üvey ağabeyim ve onun ahlaksız yöntemlerini gözlemlemekten büyük keyif alıyordum. Onun dolambaçlı, manipülatif yöntemlerine hayran olmamak elde değildi. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, elde ettiklerini başarmak için gereken kararlılık ve amaca odaklanması akıl almazdı.

Hapishane duvarlarının içinden İtalyan suç ailesini yönetmek. İnanılmazdı.

Parmak uçlarıma basa basa babamın çalışma odasından çıkıp merdivenden yukarı koşturdum, "raporumu" yazmak için acele ediyordum. Belki de Massimo'ya kendisi hakkında başka bir şey sorardım. Tek cümlelik bir cevaptan daha fazlasını gerektiren bir şey. Belki, sadece belki, hapishane kapılarından nihayet özgürce çıkabildiğinde ne yapmak istediğini paylaşmak isterdi.

Massimo

Zahara,

Nuncio'nun eski arkadaşıyla bağlantı kurabildiğine sevindim. O epey şey biliyor, bu yüzden peşine düştüğün için aferin sana, ufaklık.

*Eski alışkanlıklarının değişmediğini ve hâlâ tanıdık mekânlarda takıldığını bilmek beni mutlu etti. Ama onun muhiti-
nin her zaman güvenli olmadığını sakın unutma, yani eğer onu
tekrar ziyarete gidersen zamanlamayı iyi ayarladığından emin ol.
Onu görmeye gittiğinde orada olmazsa endişelenirim.*

*Soruna gelince, aslında bu konuyu hiç ciddi olarak düşünme-
dim. Sanırım sadece ağaçları ve gökyüzünü görebildiğim bir yer
bulmaya çalışırdım. Duvarların olmadığı. Etrafta başka kimsenin
bulunmadığı. Sadece sessizlik. Sadece o açıklığa bakarak kendimi
kaybederdim. Ve huzurun tadını çıkarırdım.*

*İnsanların günlük hayattaki küçük şeyleri gözden kaçırma eği-
liminde olduklarını, ellerinden alınıncaya kadar değerlerini fark
etmediklerini biliyorsundur. Sadece maddi şeyleri de kastetmiyo-
rum. Örneğin, yanında birinin işediğini duymadan uyuyabilmek
gibi basit bir şey.*

*Sonra da lanet olası bir genelev bulur ve oradaki tüm kadınları
becerirdim.*

Not: "Yapışkan tela" da ne halt demek oluyor?

M.

*Mektubu imzaladım, katlı kâğıdı yatağın yanındaki paslı me-
tal dolaba attım. Son cümleler hâlâ zihnimde yankılanıyordu.*

*Evet, aile işiyle ilgili atacağım her adım için ayrıntılı bir
planım vardı ama en sonunda bu bok çukurundan çıktığı-
da kendim için ne yapacağım konusunda hiç düşünmemiştim.*

Şimdiye kadar, üvey kız kardeşimin sorusuna cevap verene kadar bunu düşünmemiştim bile.

Evet, sevişmek kulağa oldukça iyi geliyordu.

Seksi özlüyor muydum? Tabii ki. Ama seks yapmamak beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu. Sabahları mastürbasyon yapıyordum ve güne başlamadan önce vücudumun biyolojik ihtiyaçlarını karşılamaktan fazlası değildi. Kadınları hiç düşünmüyordum. Bütün zihinsel enerjim ana hedefime yönelikti: Boston *La Famiglia*'nın gitmesini istediğim yöne gittiğinden emin olmak. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka bir şeyi düşünmüyordum. Diğer şeyler umurumda değildi. Sanki varlığım, *buna* hayat diyemezdim, o amacı gerçekleştirmeme bağlıydı. Eğer aşırı eğitilmiş bir pisliğin fikrini umursasaydım, muhtemelen bir psikiyatrist bana bu tür tek amaçlı odaklanmanın normal ve sağlıklı olmadığını söylerdi. İyi ki umursamıyordum. *Benim yolum*, hayatta kalmamı sağlayan tek şeydi.

Hayatım, siktiğimin yargıcı Collins kararını söylediği anda durmuştu.

Tanrı aşkına, çok dramatiksin, zihnimin gerisindeki sinir bozucu ses alay etti.

Burnumun kemerini sıkıp sinir bozucu sesin gitmesini diledim.

Yaklaşık on yıl kadar önce, her şey dahil hücre hapsi tatiline ilk gönderilişimdi. O delikte geçirdiğim bir haftanın ardından, aklımı kaçırmış olmalıydım. Sıkıntıdan kafayı sıyrarak kendimle konuşmaya başlamıştım. Boyası soyulmuş duvarlardan yankılanan ses, sanki yanımda başka biri varmış gibi hissettirmişti. İşte o zaman bu pislik ortaya çıkıp yaptığım canlı tartışmaya katılmıştı.

Hayır, birdenbire kişilik bölünmesi yaşamadım. Sadece öteki benin sesi olsaydı ne derdi diye hayal ettim ve bunu sürdürdüm, zaman geçirmek için konuşmanın her iki tarafını da doldurdum. Bu pisliği sevdim. Tabii ki o hâlâ bendim ama çoğu

şeye daha az önem veren hâlimle. Bir bakıma özgürleştiriciydi. Bu yüzden, o kokuşmuş deliğe atılmamı sağlayan kavgayı nasıl önleyebileceğimi kafamda defalarca düşündüm. Hücreme geri döndüğümde pisliğin beynimin karanlık bir köşesine geri çekeceğini düşünmüştüm.

Ama çekilmedi.

Aynen öyle. Bana yapışıp kaldın. Sonsuza kadar.

Tanrım. Defol git!

Öğle yemeği saatinin geldiğini haber veren zilin tiz sesi, sessizliği bozdu. Hücre kapısının yana kaymasını bekleyip dışarı çıktım, yirmili yaşlarının başında, sırık gibi boyu olan hücre arkadaşımın üst ranzada tembellik etmeye devam etti. Üniversite kampüsünde dört kişiyi öldürdüğü için hapse girmişti ve üç aydan fazla süredir hücre arkadaşı olmamıza rağmen, hâlâ benimle konuşacak cesareti toplayamamıştı. Sadece yoluma çıkmamak için elinden geleni yapıyordu. Geldiği gün, yemekhanede bir kavgaya çıkmıştı ve benim boş bir yoğurt kabıyla bir mahkûmun gözünü oyma girişimime tanık olmuştu. Bu onu çok korkutmuş gibiydi.

Ya da belki de kafamın içinde bedavaya yaşayan baş belası ile sık sık yaptığım pek de dostça olmayan sohbetlerim onu korkutmuştu.

Yok cansım.

Siktir git!

O kavgada sıra dışı bir şey olduğu yoktu. Haftada en az bir kez ya avluda ya da yemekhanede öyle bokluklar olurdu. Çoğu zaman gardiyanlar dahil bile olmazdı. Bu kadar çok çılgın orospu çocuğunu tek bir yerde topladığınızda, araya girip onları ayırmaktansa mahkûmların sorunlarını kendi aralarında çözmelerine izin vermek gardiyanlar için daha güvenli ve kolaydı. Burası, Sam Amca'nın koyduğu kanunlardan çok daha farklı kurallara tabiydi. O yüzden, kavgaya epik boyutlara ulaşmadığı

müddetçe gardiyanlar olan biteni büyük ölçüde görmezden gelirdi. Fakat işler gerçekten çığırından çıkarsa suçluları biber gazıyla bastırırlardı. Buna “akşam yemeği ve gösteri” diyorduk. Bu eğlenceden epey hoşlanıyordum.

Yemekhanede, yemek için ana sıra çoktan oluşmuştu. Genellikle oda aynı anda yapılan çok sayıda konuşma veya birbirlerinin üzerinden bağırان adamların sesiyle çınlardı ama bugün öyle değildi. Adamların çoğu yemeklerine doğru sessizce yürüyordu veya çoktan oturmuş, tek kelime etmeden yemeklerini yiyorlardı. Ortam gergin görünüyordu.

“Seni arıyordum,” dedi Kiril ve öğle yemeği tepsisini elinde tutarak yanıma yaklaştı. “Yeni gelenler var.”

“Tahmin etmeliydim. Kim?”

“Chelsea Motosiklet Çetesi’nin başkanı ve sağ kolu. Silahlı soygun ve birkaç polisi ortadan kaldırmışlar.” Köşede duran ve salonun diğer ucundan bana dik dik bakan iki iri yarı adamı işaret etti. “Sana bir silah getirmemi ister misin?”

“Gerek yok.” Teşekkür etmek için yumruğumu onun yumruğuna vurduktan sonra, gözümü yeni gelenlerin üstünden ayırmadan yemek kuyruğuna doğru ilerledim.

Parmaklıklar ardında hayatta kalmak, ormanda hayatta kalmaktan farklı değildi. Yerel hayvanlar gruplara ayrılmıştı. Daha küçük ve daha büyük gruplar vardı, her biri kendi lideri tarafından yönetiliyordu ve hepsi besin zincirindeki yerlerini korumak için sürekli savaş hâlindeydi. Herkesin hiyerarşideki yeri genellikle geldikten kısa bir süre sonra belirlenirdi ve bu, bağlantılarına, yeteneklerine ve basitçe o orospu çocuğunun ne kadar acımasız olduğuna bağlıydı. Zaman zaman, yeni gelen ya da kendini önemli biri sanan bir aptal, en tepedeki avcıya meydan okumaya ve iktidarı ele geçirmeye karar verirdi. Bu bok çukurunda benim sadece alfa değil, ormanın kralı olduğumu bilmiyorlardı.

Yemeğimi dar pencerenin yanındaki masaya taşıırken iki motorcu bana doğru geldi. Uzun boylu, kel kafalı ama sakallı olan kolundan küçük bir sustalı bıçak çıkardı.

Yanıma geldiklerinde kısa olan, “Sen Spada mısın?” diye sordu. Beni kötü nefesiyle boğarak birkaç eksik dişini gösterdi. Arkadaşı yanında durarak bıçağını sıkı sıkı tuttu.

Tepsiyi masaya koyup gülümsedim. “Zaten biliyor olmasaydın, bunu sormazdın.”

Gözlerini kısıtı ve fark edilmeyecek şekilde başını salladı. Sakallı olan böbreğimi hedefleyerek elini salladı.

“Harry’nin” kolunu yakaladım ve elini masaya vurdum, bileği metal kenara çarptığında puşt herif acıyla uludu. Boştaki elimle tepsiyi alıp “Bacaksız’ın” suratına geçirdim, her tarafa fasulye ve makarna saçıldı. Başkanın karın boşluğuna attığım yumruk, küfürbaz sikiği öğle yemeğimden birkaç metre uzağa savurdu, böylece hâlâ bıçağını tutan sakallı yoldaşına odaklanmama izin verdi.

Kafasını hedefleyerek yumruğumu savurdum ama pislik herif hareket edip bıçakla saldırdı ve ön kolumu kesti. Küfrederek bir elimle bileğini, diğer elimle sakalını kavradım, sonra dizimi kafasına geçirdim. Burnundan kan fışkırdı ve bıçağım düşürdüğü yerin hemen yanındaki beton zemine damladı.

Biri beni arkamdan tutup çekmeye çalıştı ama başımı geriye doğru atıp kafamı orospu çocuğununkine yapıştırdım ve motorcunun bacağına tekmeyi geçirdim. Yemekhane tamamen kavgaya teslim olurken her yerden bağırışlar yükseldi. Bu kalabalığı kavgaya katılmaya ikna etmek için çok fazla bir şey yapmaya gerek yoktu. Yemekler, tepsiler ve plastik çatal bıçaklar havada uçuşuyordu.

“Harry” bir kez daha bıçağını alıp üstüme saldırdı. Elini tekmeledim ve tişörtünün önünü kavrayarak onu yemekhanenin

karşısına fırlattım. Masalardan birinin üstüne kafa üstü düştü ve hareketsiz hâlde orada kaldı. Arkadaşını arayarak arkamı döndüğümde, Kiril'i kocaman yumruğuyla o pisliğin boğazını sıkarken buldum. "Bacaksız'ın" ayakları havada sallanıyordu, Bulgar boş eliyle motorcu çetesinin liderinin yüzünü tokatladı.

"Kötü bir çocuk oldum," dedi Kiril. Her zamanki gibi rahat tavrıyla adamın suratına bir kez daha tokat attı. "Ve bir daha yapmayacağım. *Söyle.*"

Omzuma bir acı yayıldı. Arkamı dönüp yeni saldırganıma kafa attım. Sikik herif bana plastik bıçak saplamaya çalışmıştı. Tam salağın suratına yumruğumu savururken hoparlörlerden alarmlar çınladı ve peşinden de beyaz sis püskürtüldü. Yanan gözlerimi sımsıkı yumdum, yumruğumu kör bir şekilde salladım ve yumuşak dokuya temas ettiğini hissettiğim sırada bir öksürük krizine girdim.

Lanet olası gardiyanlar ve onların biber gazları.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

bes

Bir yıl sonra

(Zahara, 16 yaşında)

KLASİK BİR MELODİNİN YUMUŞAK NOTALARI BAHÇEDE dolaşıyor, masaların etrafında sohbet eden ve gülen düzinelerce konuğun sesine karışıyordu. Yaylıların çaldığı küçük platformun üstüne sarkan kiraz ağacı tamamen çiçek açmış durumdaydı ama havada onun tatlı kokusundan eser yoktu. Onun yerine parfüm ve puro dumanının kokusu etrafları sarmıştı, diğer her şeyi boğuyor, burun deliklerimi kaşındırıp yakıyordu. Babam her zamanki gibi yıllık bahar kokteyl partisine katılmamda ısrar etmişti. Sanki önümüzdeki ay başka bir kutlama olmayacakmış gibi.

Ve sonraki ayda.

Sanırım bu gerekli bir kötülüktü. Bu partilerde çok sayıda iş anlaşması yapılıyordu. Rahatlatıcı atmosfer, lüks yemekler, pahalı şaraplar... İnsanları daha müsait hâle getiriyor, daha katı bir iş ortamında kabul etmeye pek istekli olmayabilecekleri bir anlaşmaya çok daha kolay ikna olmalarını sağlıyordu.

Elbisemin kolunu çekiştirerek bileğimin üzerine geçirdim, zarif giyimli kadınların kendinden emin, nüfuzlu erkeklerle sohbet edip flört etmelerini izlemeye devam ettim. Kırmızı elbiseler. Altın sarısı. Ahududu pembesi. Kısa. Uzun, uyluk hizasında yırtmacı olan. Hepsi dikkat çekmek için seçilmişti.

Acayip kıskanmışım.

Birçok defa, burada gördüğüm elbiselere benzeyen bir elbise giydiğimi hayal etmiştim. Yatağımın altında saklı duran, sırtı açık ve derin dekolteli güzel elbiselerin çizimlerinden bir yığın vardı. Ara sıra onları çıkarıp her tasarıma uyacak kumaşları hayal ederdim. Acı tatlı hayallerdi çünkü bu elbiseleri kendim için asla yapmayacaktım. Onları giyecek cesaretim yoktu.

İnsanların bana bakıp durması, duyamayacağımı düşündükleri fısıltılı sözleri her zaman sinirimi bozuyordu. Boğucu bir histi. Bununla başa çıkamıyordum, o yüzden o tür bir ilgiden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Etrafımdaki herkese görünmez olmaya çalışıyordum. Bana içecek ikram etmeden elinde tepsiyle yanımdan geçip giden garsona bile. Neyse ki bu görünmezliğin bazı avantajları vardı.

Gözlerimi yere indirerek duvarın yanındaki saklandığım yerden ayrıldım ve bahçedeki kalabalığın içinde kayboldum.

Yanımdan geçtiğim bir kadın, “Donatello’nun yeniden evleneceği doğru mu?” diye sordu.

Doğru. Ayrıca eski bir haber. Çiftten uzaklaşıp bahçenin sağ tarafına doğru ilerlerken babamın Capo’larından biri olan Brio’yu ve karısını gördüm. Brio, Cosa Nostra’nın kumarhanelerini yönetiyordu ve geçen hafta babamla yaptığı görüşmeye kulak misafiri olduğum kadarıyla, bu işte bazı sorunlar vardı. Hemen arkalarındaki ordövr masasında oyalandım, seçeneklerin büyüüne kapılmışım gibi oyalanıp küçük bir tabağı doldururken fısıltılı konuşmalarını dinledim.

“Don taviz vermiyor,” dedi Brio alçak sesle. “Bir ton para kazanabiliriz ama Nuncio duymak bile istemedi. Oyuncuların arada sırada biraz kokain çekmek istemesi kimin umurunda? Bu sadece daha kolay para harcamalarını sağlar.”

Tek kaşımı kaldırdım. Brio kumarhanelerimize kokain sokmaya hâlâ kararlı görünüyordu. İlginç. Daha fazla konuşacak mı diye bekledim ama başka bir adam yaklaştı ve konuşma en son futbol maçına geçti. Yazık. Tabağımı bırakıp bir bardak madden suyu alarak bahçenin diğer tarafına yöneldim.

Aile’nin yüksek rütbelilerine ek olarak, Cosa Nostra’ya dahil olmayan epey insan da buradaydı. Birçoğu mafyadan para alan birkaç hükümet yetkilisiydi. Bir avuç yarı ünlü tip. Bir ton avukat vardı. Tabii birkaç büyük şirketin CEO’ları ve büyük hissedarları da aralarında vardı. Hepsi, iş ilişkileri veya rüşvet yoluyla, bir şekilde Cosa Nostra ile bağlantılıydı.

Siyah smokin giymiş, karides kokteyli hüpleten bir adam gördüm ve onun geçen yıl kumar masalarında büyük bir borç batağına giren bir kalp cerrahı olduğunu hatırladım. Babamın Capo’ları ve önemli yatırımcılarından oluşan ve Don tarafından yönetilen Konsey, hizmetleri karşılığında onun borcunu affetmeye karar vermişti. Şimdi, o Cosa Nostra’nın emrindeydi. Süresiz olarak.

Babam, kumar borçlarını silerek tanınmış kişileri “işe alma” politikasını uyguladığında, Aile içinde büyük bir tepki yükselmişti. *Binlerce dolarlık borcu affetmek mi? Saygısızlık!* Ama Brio’nun kuzeni aptalca bir sarhoş kavgasında omzundan vurulduğunda, günü kurtaran kim oldu bilin bakalım? Kalp cerrahı. Barın arka odasında aptalı tedavi etmiş, damardan ilaçlar vermişti. Evrak işleri yoktu. Soru sorulmamıştı. Problem yoktu.

Karşı çıkanlar, arka ceplerinde bu kadar çok işe yarar insan bulundurmanın ne kadar kullanışlı olduğunu fark edince, susmuşlardı. Bu fikrin getirisi iyiydi ve faydaları, ödenmemiş

borçlardan kaynaklanan gelir kaybını fazlasıyla aşıyordu. Don, bir tür öncü olarak görülmeye başlandı. Kimse, bunun ve on yıldan fazla bir süredir alınan diğer tüm kârlı iş kararlarının arkasındaki beynin, maksimum güvenli bir hapishanede kilit altında olduğundan şüphelenmedi.

Konukların arasında dolaşmaya devam ettim, onların fısıltılı konuşmalarından parçalar yakalıyor, ilgili olabilecek her şeyi hafızama kazıyordum. Massimo son mektubunda benden babamın sağ kolu Batista Leone'yi gözetlememi istemişti. Yardımcı patron henüz gelmemişti, ki bu garipti. Genelde bu tür etkinliklerde yalaka herif babamın dibinden ayrılmazdı.

Gözlerimi bahçede gezdirirken gözlerim metalik gri takım elbise giymiş adama takıldı, altın sarısı kokteyl elbisesi giymiş bir kadınla konuşuyordu. Otuzlu yaşların başındaydı, ensesine doğru kıvrılan koyu kahverengi saçları vardı. Salvo Canali. Ailesi Boston Cosa Nostra'sının en eski ve saygın ailelerinden biriydi, bu yüzden de Salvo'nun birkaç yıl önce Capo mertebesine terfi ettirilmesi kimse için sürpriz olmadı. Massimo'nun emriyle olduğundan emindim. Anladığım kadarıyla Salvo ve Massimo okul günlerinden beri çok iyi arkadaşlardı.

Üvey ağabeyim hakkında bilgi bulmak oldukça zordu. İnsanlar ondan nadiren bahsediyorlardı, sanki tamamen unutulmuş gibiydi. Sanki hiç var olmamış gibi. Ama bilselerdi...

Başka bir kadın ikilinin yanına yaklaştı ve Salvo'nun yanına öpücük kondurdu. Kadınlar arasında her zaman popüler olmuştu ve her partide kolunda farklı bir kadın vardı. Bu da neden hâlâ evlenmediğini merak etmeme sebep oluyordu. Cosa Nostra erkekleri genelde erken yaşta evlenirdi ve Salvo neredeyse otuz üç olmuştu. Massimo ile aynı yaştaydı.

Massimo hapishaneden çıktığında kaç yaşında olacaktı? Eğer doğru hesapladıysam kırklarında olacaktı. Muhtemelen

Aile'nin başına geçer geçmez evlenirdi. Bunu fark ettiğimde midem düğümlendi ve göğsüm sıkıştı.

"Zara, canım." Babamın sesi arkamdan yankılanarak beni sıçrattı.

Yutkunup arkamı döndüm. "Şey... Selam, baba."

"Aklını başına toplayıp aşağı inmeye karar vermene sevindim." Sanki itaatkâr bir köpeği övüyormuş gibi sırtıma hafifçe vurdu. "Güzel bir akşam, değil mi?"

"Evet."

"Eğlendiğine sevindim, bebeğim. Görünür olmak çok önemli. *La Famiglia* için önemli olan insanları tanımak için. Yakında ablan bu iyi adamlardan biriyle evlenecek. Sonra sıra sana gelecek."

Ürpertimi bastıramadım. Bizi evlendirmek için planlar yapmaya başlamıştı bile. Ne yazık ki bu yaygın bir durumdu. Cosa Nostra içindeki çoğu evlilik, ittifakları güçlendirmek veya uygun bir iş birleşmesini sağlamak için ayarlanırdı. Ama ben daha on altı yaşındaydım ve Nera on sekizine daha yeni girmişti, Tanrı aşkına.

"Merak etme." Babam tekrar omzuma vurdu, tiksintimi endişeyle karıştırdığı belliydi. "Zamanı geldiğinde senin için tatlı, nazik bir eş bulacağımızdan emin olacağım. Belki Ruggero. İkiniz uygun bir çift olurdunuz."

Babamın bakışlarını takip ederek, müzisyenlerin çaldığı sahnenin yanında toplanan bir grup erkeğe baktım. Capo Primo'nun en küçük oğlu Ruggero, kambur durmuş, geçen yüzyıldan bu yana kimsenin kullanmadığı mendillerden biriyle burnunu siliyordu. Bordo renkli takım elbisesi kısa, ince vücuduna bol geliyordu. Kalın çerçeveli kahverengi gözlükleri ve fazla jöle sürerek düzeltmeye çalıştığı dağınık saçlarıyla Ruggero, bir huzurevinden kaçıp birinin Noel partisine davetsiz misafir

olarak gelmiş gibi görünüyordu. Ve adam daha yirmi yaşında bile değildi.

“Katılmıyorum,” diye mırıldandım.

“Neden? Muhtemelen bir gün Primo’nun yerini alacak Ruggero, babasından parayı düzgün bir şekilde aklamının tüm inceliklerini öğrenmek için çok çalışıyor. Ve çok yumuşak huylu biri. Onunla birlikte olmaktan endişe etmene gerek yok, Zara.”

Hiç şiddet kullanma ihtiyacı hissetmemiştim ama şimdi, babamın yüzündeki hafif küçümseyen bakışı görünce ona yumruk atma dürtüsü beni ele geçirdi. Nasıl olur da beni hâlâ anlamıyor olabilirdi? Öz kızını. Kenarda kalmayı tercih ediyor olmam benim zayıf olduğum veya insanlardan korktuğum anlamına gelmiyordu. Her sabah okula gitmek, durmadan alay ve tatsız şakalara katlanmak ve kindar zorbaları görmezden gelmek için gereken gücü ve kararlılığı asla anlayamazdı.

En azından o pislik Kenneth Harris mezun olmuştu da artık her gün onun çirkin suratını görmek zorunda kalmıyordum. Bluzumun kolunu yırttığı o olaydan sonra benden uzak durduğu için minnettardım. Belki de birkaç gün sonra geçirdiği araba kazası ona biraz insanlık duygusu aşlamıştı. Neredeyse bir ay hastanede kalmıştı ve okula döndüğünde iki kolunda da alçı vardı.

“Misafirlerinin yanına dönmelisin,” dedim.

“Haklısın.” Babam gülümsedi. “Eğlenmeye çalış. Ama alkol alma. Don’un kızının uygunsuz davranışlarda bulunurken görülmesi hoş olmaz.” Ayrılmak için arkasını döndü, sonra durup ceketinin cebine uzandı. “Neredeyse unutuyordum. Bugün bunu gördüm ve hoşuna gideceğini düşündüm. Ablan için de aynısından aldım.”

Babamın avucundaki narin, altın zincir bileziğe bakarken burnumda rahatsız edici bir karıncalanma hissi uyandı. Zincirin

halkalarından birinden, ortasında yakut bulunan küçük, vintage tarz bir uç asılıydı.

“En son koleksiyondan. Retro tasarımını beğeneceğini düşündüm.”

“Çok güzel,” dedim boğuk bir sesle.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gülümseyerek bana bileziği uzattı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. “Şimdi gidip insanlarla kaynaş ve onlara iyi yetiştirilmiş bir hanımefendinin nasıl davrandığını göster.”

Babam çimlerin üzerinden yürürken kalabalık etrafını sardı. İnsanlar Don ile birkaç kelime konuşmayı ya da onun yanında görülmeyi umarak ona doğru akın etti. Daimî karizması ve konumunun gücü onları bir deniz feneri gibi çağırıyordu. Her zaman bir iki esprisi hazırda dururdu. Bir hanımefendi için mükemmel bir iltifat, bir erkeğe onaylayan bir baş selamı, dikkatini isteyen herkese sunduğu parlak gülümsemesi.

Nuncio Veronese ile konuşurken garip sessizlikler olmazdı çünkü o her zaman sohbeti devam ettirmek için doğru kelimeleri bulurdu. Cosa Nostra üyelerinin doğum günlerini ve yıldönümlerini hatırlardı ve onlara değer verdiğini göstermek için zevkli bir kart veya buket göndermeyi asla unutmazdı. Kim onun düşünceli doğasından şüphe edebilirdi ki? O, on yıldan fazla süredir oynadığı rolü için gerçekten mükemmel bir adamdı ve bu rolü açıkça tüm kalbiyle seviyordu.

Elim bileziğin etrafına o kadar sıkı kapandı ki ucundaki süsü derimde iz bırakacaktı. İyiliksever bir liderin mükemmel kişiliğini sürdürürken büyük Nuncio Veronese'nin diğer rolünü unutmuş olması ne yazıktı. Kızlarına karşı sevgi dolu bir baba olmak... Sadece imajı için öyle davranmak değil. Belki o zaman, her zaman imrendiğim mücevherlerin ve onun benim için aldığı takuların çoğunu takamayacağımı hatırlardı.

Bir zamanlar ablama babamızın bizi sevip sevmediğini sormuştum ve onun cevabı bugün bile kulaklarımda çınlıyordu. *Elbette bizi seviyor*, demişti. *Ama bence Aile'yi daha çok seviyor*. Nera her zaman benden daha uyumlu olmuştu ve bu durumu olduğu gibi kabul etmiş gibiydi. Ben ise kabul edemiyordum. Sevgide kademeli seviyeler olmazdı. Ortası yoktu. Birini ya severdiniz ve onun için her şeyi yapmaya hazır olurdunuz. Ya da onları sevmezsiniz.

Bu nedenle, babamın peşinden gidip yol boyunca misafirlerin konuşmalarından parçalar yakalarken en ufak bir pişmanlık veya utanç duymadım. Buradan bir fısıltı, oradan alçak sesle yapılan bir açıklama yakaladım. Yarın sabah Massimo'ya yazacağım mektupta aktaracağım bilgileri topladım.

Geçmişte bu tür etkinliklere katılmaktan nefret ederdim ve bunun önüne geçmek için elimden geleni yapardım. Artık öyle değildi. Kimseye itiraf etmezdim ama son zamanlarda babamın partilerini gerçekten seviyordum. Buradaki çoğu insan için ben görünmezdim ve hayatları üzerinde ne kadar etkim olduğunu bilmiyorlardı. Elbette bu dolaylı yoldandı ve hayatlarını kökünden değiştiriyor denilemezdi. Ama yine de sonunda bu dünyanın bir parçası olduğumu hissettiriyordu. Benim dünyamın. Uzun zamandır bu dünyaya kabul edilmek istemiştım ama gerçekleştirmeyi deneyecek cesaretim hiç olmamıştı.

Massimo bana yolu gösterene kadar.

Bu tatmin ve amaç duygusuna yürekten sarıldım, konukların arasında dolaşırken bunun içime yayılmasına izin verdim ve Massimo'nun yararlı bulabileceği her ayrıntıyı hafızama kazıdım.

Batista Leone geldi ve müzisyenlere yakın duran babamın yanında durdu, kiraz ağacının gölgesinde fısıltıyla konuşuyorlardı. Babamın sertleşmiş çenesine ve kınışan alnına bakılırsa, konuştukları şey ciddi olmalıydı. Sahnenin uzak tarafından do-

lanıp çello çalan müzisyenin hemen arkasında durdum. Müzik sofistike ve zarif olsa da biraz fazla yüksekti, babam ve yardımcı-sının söylediklerini duymak için konsantre olmam gerekti.

“Brio haklı,” dedi Leone, viskisini uzun bir yudumla içerken çorba içiyormuş gibi korkunç bir ses çıkardı. Adamın terbiyesizliğinden tiksinerik irkildim. “Kumarhanelerde kokain sunmak her ay düzinelerce yeni, iyi para ödeyen müşteri getirecektir. Neden bu iki kârlı işi aynı çatı altında birleştirmiyoruz?”

“Çünkü kayıtlarda Aile üyeleri sahip olarak görünüyor, Batista. DEA* bunu öğrenirse, hepimiz mahvoluruz.”

“Ürünü sadece güvenilir olduğunu kanıtlamış seçkin müşterilere sunabiliriz. Gizli kapaklı yaparız, tabiri caizse.” Leone babama doğru eğildi ve geri kalanını kaçırmamak için biraz daha yaklaşmak zorunda kaldım. “Sadece orada burada birkaç işlem.”

“Peki ya biri konuşursa? Haberler çabuk yayılır, bunu biliyorsun.”

“Ağızlarını kapalı tutmaları şartıyla indirimli fiyatlar sunabiliriz. Böylece, temelde hiçbir risk olmaz. Düşün bunu, Nuncio.”

Babam içkisine bakarak bu fikri düşündü ve birkaç gergin saniyenin ardından neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başımı salladı.

Başımı iki yana salladım. Bunu gerçekten düşünüyor olamazdı, değil mi?

Babam ve Leone’ye iki adam daha katıldı, her biri gürültülü kahkahalar eşliğinde kötü kokulu puolarını yaktılar. Bir adım geri çekildim. Bahçenin kenarında kalarak, dumandan ve entrikacı Cosa Nostra yalakalarından uzaklaşarak eve yöneldim.

Odama girdiğim anda hızlıca duş aldım, Massimo’nun mektuplarının bulunduğu kutuyu yatağımın altından çıkardım.

* Uyuşturucu ile mücadele dairei. -çn.

Hazinem. İçinde neredeyse elli tane basit, beyaz zarf vardı, o yüzden onları güvende tutmak için saklama yerimi dolabımdan eski, rustik bir ahşap sandıkla değiştirmek zorunda kalmıştım. Yatağın altında olabildiğince uzağa itiyordum. Hepsi aldığım sırada, özenle diziliydi.

Massimo'ya yazdığım son mektupta ondan flört konusunda tavsiye istemiştim. Kimseyle çıkmıyordum ya da çıkmayı planlamıyordum. Sadece ne diyeceğini merak etmiştim. Bu yüzden yalan söyleyerek okulda bir çocuğun bana asıldığını yazmıştım. Massimo muhtemelen sorumu aptalca bulmuştu. Bir genç kız, otuzlu yaşlarında, hayatının yarısını hapiste geçirmiş bir adamdan flört konusunda tavsiye istiyordu. Neden ona bu kadar aptalca bir soru sorduğumu bilmiyordum. Ya da belki biliyordum ama gerçeği itiraf etmek beni daha da aptal gibi hissettiriyordu.

Çünkü gerçek şuydu ki... Onu kıskandırmak istemiştim.

Massimo sonunda mektuplarıma cevap vermeye başladığında sözleri merakımı uyandırmıştı. O karşısında tuhaf, ilgi çekici bir varlıktı, çok yakın ama aynı zamanda çok uzaktı, onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Onu, muhteşem zekâsını daha yakından tanıdıkça, merakım hayranlığa dönüştü. Ancak bir noktada, bu hayranlık başka bir şeye dönüştü.

Mektuplarını her aldığımda kalp atışlarımdan hızlanması, sadece yeni bir görev için heyecanlanmamdan kaynaklanmıyordu. Gizlice bilgi toplarken, bunu Aile'nin genel başarısı için endişelendiğimden yapmıyordum. Artık öyle değildi. Bunu *onun* için yapıyordum. Çünkü hissettiğim bu yeni duygu daha derin bir şeydi. Yasaktı. Ve bunun üzerinde fazla durmamaya çalışıyordum.

Massimo'nun son mektubunu açıp son paragrafı tekrar okudum. Mektupta, flört etme konusundaki soruma verdiği yanıt vardı.

Erkekler domuzdur, Zahara. Ciddi bir ilişkiye başlamadan önce onun niyetini iyi anla. Dikkatli ol, ufaklık.

M.

Son kelimeye gözlerimi diktim.

Ufaklık.

Biriyle çıkıp çıkmadığımı umursamıyordu. Neden umursayacaktı ki?

Ağzımda, ilk okuduğumda neredeyse boğulmama neden olan aynı kuru yanma hissiyle birlikte, acı bir tat bıraktı.

Kâğıdı top hâline getirip banyoya götürdüm ve tuvalete atıp sifonu çektim.

“Cambridge yatırımlarımızın getirisi düşüş gösteriyor.” Üç aylık nakit akışı raporunun çıktısını indirdim. “Neden?”

Üvey babam görünüşte rahat bir tavırla omzunu silkti ama kalemiyle oynamaya devam etti. Haftalık “görüşmelerimiz” için beni hapishanede ziyaret etmekten nefret ettiğini biliyordum ama bunu asla itiraf etmezdi.

“Kira oranları, uzun vadeli kiralamalarda bile çok rekabetçi hâle geldi. Bizimkini yüzde on düşürmek zorunda kaldık.”

“Bunu onayladığımı hatırlamıyorum, Nuncio.”

“Bu kadar önemsiz bir şeyle seni rahatsız etmek istemedim. Sadece birkaç düzine daire.”

Öne eğildim. “Herhangi bir karar vermeden önce, ne kadar önemsiz olursa olsun, her şeyi bana rapor edeceksin.”

Nuncio yüzünü buruşturdu ama soğukkanlılığını korudu. “Büyük Boston bölgesinde boş daire oranı yüksek ve mevcut

kiracıları kaybetme riskini almak istemedim, Massimo. Pazar, geçen yıldan beri düşüş eğiliminde.”

“O zaman mülklerimizi daha kârlı hâle getirmenin bir yolunu bul! Koca memeli bir kadın tut ve onun dairelerimizden birinde pilates yaparkenki hâlini gösteren reklamlar yayınla ya da başka bir şey yap. Kira oranlarının geçen yılki seviyeye çıkmasını istiyorum ve bunu başarmak için Back Körfezi’nin ortasına bir reklam panosu dikmen gerekse bile umurumda değil.”

Nuncio gözlerini kırıştırdı, sonra hızla not defterine bir not yazdı. “Tabii.”

“Yemek şirketi işlerimiz ne alemde?” diye sordum.

Bu lanet olası yerde “gözlerin ve kulakların kapanmasını sağlamak” için çok para yatırmış, önemli bağlantılarımı kullanmıştım. Gardiyanlar, ziyaretçim olduğunda odadaki kamerayı kapatmak için para alıyorlardı ama yine de riske girmezdim. Üvey babamla yasa dışı işleri tartışırken her zaman şifreli konuşurdum. Yasa dışı uyuşturucu işimize “yemek şirketi” diyorduk ve her ürünün kendine özgü gizli bir etiketi vardı. Nuncio’dan, olası şüpheleri ortadan kaldırmak adına paravan şirket olarak yasal bir yemek şirketi kurmasını bile istemiştim.

“Kâr marjları sabit,” dedi. “Son birkaç haftada tavuk talebi biraz arttı. Mevcut tedarikçimiz maksimum kapasiteye ulaştığı için başka bir çiftlik bulmamız gerekebilir.”

“Güzel. Güneydeki tedarikçileri araştırmak akıllıca olabilir. Bir arkadaşım ile konuşacağım, o da seninle iletişime geçecek birini ayarlayacak.”

Nuncio bana bakakaldı, kafasının karıştığı açıktı. *Hay sikeyim!* Ergenlik çağındaki kızı, mektuplarımda çok sınırlı talimatlar vermeme rağmen benim şifreli dilimi başundan beri anlarken, bu aptal pusula ve harita ile yolunu bulamıyor muydu gerçekten?

“Güney, Nuncio,” diye açıkladım. “Birkaç yıl önce düşündüğümüz küçük ölçekli organik tavuk çiftliği.”

Nuncio’nun beyninin, Peru uyuşturucu kartelinden bahsettiğimi anlaması bir saniye daha sürüyor. Kokainimizi, diğer adıyla “tavuğu” genelde Kolombiya’dan alıyorduk.

“Ah. Evet, kulağa iyi geliyor.”

“Tavuklardan bahsetmişken... Kumarhanelerin atıştırmalık menüsüne tavuk budu eklemeyi düşündüğünü duydum.”

Nuncio’nun yüzünün rengi anında attı. Arkasına yaslandı ve kocaman gözlerle bana baktı. Vay vay... Küçük casusum haklıymış. Kumarhanelerimde uyuşturucuya izin vermeyi düşünüyordu. Damarlarımda öfke çağlarken bile dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. O kız tehlikeliydi.

“Anlıyorum.” Başımı salladım. Sonra kelepçeli ellerimi metal masaya çarptım. “Bir daha benim işime karışmayı aklından bile geçirme!”

Nuncio sandalyesinde irkildi, vücudu gerginlikten kaskatı kesildi. Yıllardır Aile’nin onun yüzüğünü öpüp onun düdüğünü çalması onu etkiliyordu herhâlde. Arada sırada üvey babam burada kimin sözünün geçtiğini unutuyordu ve aptalca fikirler ortaya atıyordu. Ardından gerçeği hatırlatmak gerekiyordu.

Ellerimi masanın üzerine koyup onu bakışlarımla olduğu yere sabidedim. “Bana yapmak istemediğim şeyler yaptırma, Nuncio.”

Ben ona bakmaya devam ederken saç çizgisine ter damlaları yapıştı.

Ben hapisteyken üvey babamın Boston Ailesi’nin başı olarak ortalıkta dolaşması benim için çok uygundu. Çıktığımda, yönetimi resmî olarak bana devredecekti. Bu düzenleme, haklı olarak benim olan şey için benimle savaşmasından çok daha avantajlıydı ve daha sonra diğer dar görüşlü aptallarla uğraş-

mam gerekmeyecekti. Ama emirlerime uymazsa, onu şimdi ortadan kaldırmakta hiçbir sakınca görmezdim. Ve Nuncio bunu biliyordu.

Gözlerini önündeki not defterine indiren üvey babam yavaşça başını salladı.

“Bunu hallettiğimize sevindim. Kızlar nasıl?”

“İyiler. Nera için potansiyel evlilik adaylarını araştırıyorum. Seçmemi ister misin, yoksa aklında zaten biri var mı?”

“Peki Nera bu fikir hakkında ne düşünüyor?”

“Eğer evlenmesi için bir anlaşma yaparsam, belediye meydanında çıplak dans etmekle tehdit etti.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Küçükken ne kadar inatçı olduğumu hatırlıyordum. “Şimdilik tüm evlilik olaylarını durdur.”

Nuncio gözlerime baktı. “Nera’nın isteklerini önemsememi beklemiyordum.”

“Tabii ki önemsiyorum. Sonuçta biz bir aileyiz.”

İşin aslı, sikimde bile değildi. Ama o Elmo’nun kız kardeşiydi ve sırf bu yüzden bu konudaki duygularını dikkate almaya hazırdım. En azından onu evlendirmek benim çıkarlarıma uygun oluncaya kadar. İşte o zaman, kendisine söylendiği gibi şarkılar söyleyip gülümseyerek mihraba doğru yürümesini sağlayacaktım.

“Önümüzdeki perşembe görüşürüz.” Başımla karşı duvardaki kapıyı işaret ederek Nuncio’ya toplantımızın bittiğini belirttim.

O gidene kadar bekledikten sonra bileklerimdeki kelepçeyi masanın ortasındaki halkaya bağlamış olan gardiyana baktım. Paraya bağladığım sekiz gardiyandan biriydi. “Özel bir telefon konuşması yapmam gerekiyor.”

“Tabii ki.” Kelepçeleri açıp telefonunu önüme bıraktı. “İşiniz bitince kapıyı tıklatın.”

Bir saniye sonra odadan çıkıp gürültülü bir sesle metal kapıyı arkasından kapattı. Bunca yıl geçmesine rağmen bu ses hâlâ sinirlerimi zıplatıyordu.

Telefonu kaldırıp Salvo'nun numarasını tuşladım. Çocukluğumuzdan beri arkadaştık, annem Nuncio ile evlenmeden çok önce, her şeyin mahvolmasından bir ömür önce. Muhtemelen bugünlerde güvenilebileceğim tek adamdı. Salvo'nun zaman zaman beni burada ziyaret etmesini sağlayabilsem, işler çok daha kolay olurdu. Nuncio'nun aptalca saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmadan Cosa Nostra'nın son gelişmelerini öğrenebilirdim. Ama bu, Salvo'nun hâlâ benim destekçim olduğunu herkese duyurmak anlamına gelirdi.

Ailenin veya başka birinin şüpheye düşüp ne yaptığımı anlamaya çalışmasını istemiyordum, o yüzden Salvo'yu buraya getirme riskini alamazdım. Diğer Capo'ların güvenini korumak için benden uzak durması gerekiyordu. Hiçbiri benim hayranım sayılmazdı. Ancak bazen, acil bir meselenin halledilmesi gerektiğinde, en eski arkadaşımdan başka kimseye güvenemiyordum. O zamanlarda bana sadık olan gardiyanların taşıdığı kullan-at telefonu kullanarak Salvo'yu arıyordum. Ve bu özel mesele derhal halledilmeliydi.

Hat bağlanır bağlanmaz hemen konuya girdim. "Brio ve Leone, kumarhanelerin atıştırma menüsüne tavuk eklemesi için Nuncio'yu sıkıştırıyorlar. Haberin var mıydı?"

"Hayır." Birkaç saniye sessizlik oldu. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Önemli değil. Gözün üzerlerinde olsun. Özellikle de Leone'nin. Adamın onun hakkında kirli çamaşırlar buldu mu?"

"Adriano'nun karısını beceriyor olması dışında pek bir şey yok."

"Tamam. Adamın araştırmaya devam etsin. Özellikle Leone'yi ama diğerlerini de," dedim. "Yakuza'yı ziyaret etmeli-

sin. Onlara, geçen yıl Tanaka burada benimle birlikteyken yaptığım anlaşmayı hatırlat.”

“Tamam. Onları gelecek planlarına dahil ediyorsun, öyle mi?”

“Belki,” dedim telefonda daha fazla bilgi vermek istemediğim için. “Başka bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım.” Nefes almak için duraksadım ama ekleme ihtiyacı hissederek, “Sana borçluyum ve çıktığımda, bu kadar zaman boyunca bana destek olduğun için ödüllendirileceksin,” dedim.

“Sana bu yüzden yardım etmiyorum Massimo. Bunu biliyorsun.” Salvo iç geçirdi. “Avukatından haber var mı?”

Sandalyede arkama yaslanıp çatlak tavana odaklandım. Beş yıl daha.

Hapis cezamın başında iyimserdim. McBride’in cezamı temyize götürmekte başarılı olacağına inanıyordum. Ama olmadı. Sonra, zorunlu asgari üç yıllık cezamı tamamlayınca erken şartlı tahliye umuduna kapıldım. Ama o da reddedildi. Bir sonraki başvurum da. Ve ondan sonraki de. Her reddedilmeyle birlikte, birinin beni hapiste tutmak için elinden geleni yaptığı giderek daha açık hâle geldi. Bunu gerçekleştirebilecek kadar derin cep-leri ve doğru bağlantıları olan biri.

Beni hapiste tutarak en çok kazanç sağlayacak kişi olduğu için baş şüphelim Nuncio’ydu. Ama onda bu kadar taşak olmadığına emindim. Başka biri olmalıydı. Son zamanlarda, bunun Batista Leone olduğuna inanmaya başlamıştım. O yılanın mahkemelerde ve Ceza İnfaz Kurumu’nda birçok arkadaşı vardı ve bu ağı, babamın yardımcısı olmadan önce kurmuştu. Beni şartlı tahliye-den mahrum etme gücüne sahip birini tanıdığına şüphem yoktu.

“Hayır,” dedim sertçe. “O konuda yeni bir gelişme yok.”

“Muhbirlerimle tekrar iletişime geçeceğim.”

“Tamam.” Hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilerek başımı salladım. Zaten birkaç kez denemişti.

“Diğer kaynağının kim olduğunu söyleyecek misin?”

Bir an için küçük casusumun kimliğini kendime saklamayı düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Bir noktada bilgi alışverişi yapmak için onlara ihtiyacım olabilirdi. “Üvey kız kardeşim. Zahara.”

“Dalga geçiyorsun!” dedi boğuk bir sesle. “Şu işe de bak... O daha lisede değil mi?”

“Bu onu çok zeki ve becerikli bir öğrenci yapıyor. Birkaç yıldır ihtiyacım olan her şeyi bana sağlıyor.”

Hatta uzun bir sessizlik oldu. Salvo’nun nadiren dili tutulurdu. İtirafım onu şok etmiş olmalıydı. Durumun neden böyle olduğunu anlamadım. Beni yeterince tanıyordu, şaşırmamalıydı. Amaçlarımla uyuşmadıkça ahlaki ilkelere bağlı kalmazdım ve iş, çıkarlarımı ilerletmeye geldiğinde, kim olursa olsun, kimseyi kullanmaktan çekinmezdim.

“Leone’yi izlemeye devam et,” dedim ve telefonu kapattım.

Hücreme döndükten kısa bir süre sonra Sam postalarımı getirdi. Diğer mahkûmlar kendi mektuplarını öğle yemeğinden sonra alacaklardı ama ben ayrıcalıklı muamele görüyordum. Zarfı açarken, bu mektupta yine dikişle ilgili bir yazı olup olmadığını merak etmeden edemedim. Onlara aldırmıyordum. Zahara’nın bana verdiği önemli bilgileri örtbas eden güzel dolgu malzemeleri olarak işlev görüyorlardı. Bir sonraki projesi için hangi renk kumaş seçmesi gerektiğini sormasını komik buluyordum. Sanki *kestane rengi* ile *bakır rengi* arasındaki farkı anlayabilirmişim gibi. Benim için hepsi kahverengiydi. Yine de, ergen üvey kız kardeşimin tuhaf sorularına sık sık yanıt veriyordum. Aptalca olmanın ötesinde bir şeydi. Ara sıra bu tür sıradan şeylerle uğraşmak bir şekilde canlandırıcı oluyordu.

İstenmeyen dikkatleri üzerine çekmesin diye aralıklarla gönderdiğim ilk mektuplarımda, Zahara’yı evde olup biten-

ler konusunda daha fazla şey anlatması için yönlendirmiştim. Nuncio'nun neyin peşinde olduğunu, benimle paylaşmayabileceği şeyleri daha iyi anlamamı sağlayan türden şeyleri. *Üvey babamın düzenlemeyi sevdiği yıllık Aile toplantısına kimler katıldı? Benim tanışmadığım yeni biri var mıydı? Herkes ne hakkında konuşuyordu, yoksa bilgilendirici konuşmalara mı dönüştü?* Sanki orada olmayı özlüyormuşum gibi hissettiren küçük şeyler. Sonra, biraz daha ileri giderek, işle ilgili genel alanlara odaklanmıştım. *Nuncio'nun kararlarına katılmayan biri var mı? C düzeyindeki yöneticilerden, onu diğerlerinden daha sık ziyaret eden var mı?* Elde edebileceğim her şeyin yararlı olabileceğini düşünmüştüm.

Ama zaman geçtikçe ve onunla daha fazla mektuplaştıkça, üvey kız kardeşimin daha önce düşündüğümünden daha büyük bir değer olabileceğini fark etmiştim. Sonuna kadar kullanmazsam aptallık edeceğim bir değer.

Ve öyle de yaptım.

Yaklaşık bir yıl kadar önce, babası veya başkası fark etmeden babasının ofisinden benim için bir belgeyi bulup bulamayacağını sordum. Amacım, Nuncio'nun talimatlarını yerine getirip ona yapmasını emrettiğim şekilde sözleşmeyi imzaladığını doğrulamaktı ama aynı zamanda üvey kız kardeşim bunu başarabilecek mi diye de merak ediyordum. Ve şu işe bakın ki sadece peşinde olduğum şeyi bulup sözleşmenin imzalandığını doğrulamakla kalmamış, bir adım daha ileri giderek sözleşmenin şartlarında yer alan miktarlar ve satın alma fiyatları gibi diğer ayrıntıları da aktarmıştı.

Bir hafta sonra da Nuncio'nun kasesine nasıl ulaşacağına dair şifreli mesajımı çözmüştü. O zamandan beri, kendisi ve Aile için tasarladığım şeylerden bihaber olan köstebeğim bana paha biçilemez bilgiler veriyordu. Onun sayesinde, perşembe günleri işlerimizle ilgili raporları vermek üzere gelen babasının

bahsetmeyi “unuttuğu” tüm detayları biliyordum. Daha doğrusu, benim işlerimin.

Zahara’ya verdiğim son talimatlar arasında, babasının bilgisayarına giriş yapıp yasal banka hesaplarımızın çevrimiçi ekstrelerini alması da vardı. Mali durumumuzu olabildiğince takip etmek istiyordum. Ne yazık ki, yasa dışı işlerimize bağlı gizli hesaplarımız konusunda hiçbir şey yapamıyordum. Kimsenin mektuplarımı karıştırmadığından emin olmak için alabileceğim tüm önlemleri almış olsam da, yine de kâğıt üzerinde suçla ilişkili bir şeyden bahsetme riskini göze alamazdım. Şimdilik, bu fonların durumu konusunda Nuncio’nun sözüne güvenmek zorundaydım.

Mektubunu açtım ve ilk paragrafı kaşlarımı çatarak okudum. Rakamlar tamamen yanlış görünüyordu, milyonların yer alması gerekirken iki haneli rakamlar yazıyordu. Sonra kafama dank etti. Benim ona yazarken sık sık yaptığım gibi, sıfırları atlamıştı. Akıllı kız.

Sonraki birkaç cümle, bir hafta önce katıldığı arkadaşının nişan partisiyle ilgiliydi. Bunlarda benim için yararlı bir şey olduğunu sanmıyordum. Yine de her kelimesini okudum.

Mektup, her zamanki gibi onun sorularıyla bitiyordu. Bu sorular bazen hapishanedeki hayatımla ilgiliydi ama çoğunlukla benimle ilgiliydi. Bir insan olarak. İlk başta onları görmezden geldim ya da kısa, belirsiz cevaplarla geçiştirdim. Ancak son zamanlarda, kendimi daha fazla ayrıntı verirken buluyordum.

Ona en çok özlediğim küçük şeyleri anlattım. Metal çatal kaşık ve normal yemek takımları kullanmak. Canım ne zaman isterse o zaman duş alma özgürlüğü. Normal sokak kıyafetleri. Yüce Tanrı hakkındaki görüşüm. Hayatlarımızı mucizevi bir şekilde etkileyen yüce, her şeye gücü yeten bir güce inanmıyordum. Adalet ve doğru ile yanlış hakkındaki görüşlerim. Hukukun üstünlüğü ve doğruluk ilkesi iki yönlü bir yoldu,

herhangi bir eylemin ahlaki doğruluğu, bunu tanımlamasını istediğin tarafa bağlıydı.

Ancak bir keresinde bana Elmo'yu sordu. *Onu hatırlıyor musun? Bana onun nasıl biri olduğunu anlatabilir misin?* Ona cevap vermek için saatlerimi harcadım. Gerçekleri ve özel noktaları hatırlamakta zorlandığım için değildi. Zorlanmadım. Elmo'nun ölümü hâlâ kanayan bir yara olduğu içindi. O zamanlar da şimdi olduğu gibi ona daha erken ulaşamadığım için kendimi suçluyordum. Onu kurtaramadığım için. Ona, kardeşi hakkında bildiğim ve hatırladığım her şeyi anlatmadan önce bunu söyledim. Her şeyi anlattım çünkü o da Elmo'yu tanımayı hak ediyordu.

Bu, ona gönderdiğim tek ağır mesajdı. Gerisi yüzeysel şeylerdi. Bu şeyleri biriyle paylaşmak garip ve biraz da saçma geliyordu. Özellikle de üvey kız kardeşimle. Bazen hâlâ öyle hissediyordum.

Gerçek çatalları özlemek bakkında dırdr etmek yerine daba önemli şeylere odaklanmalısın.

Burnumun kemerini sıkıp kafamdaki geveze puştun gitmesini umdum. Sikik herif ortaya çıktığı günden bu yana olduğu gibi, kalıcı ikametgâhının tadını çıkarmaya devam ediyordu.

Burası rahat. Şimdi şu kalemi al ve kıza kulaklarını dört açmasını söyle. Menüdeki tavuk bakkında daba fazla laf dönüyor mu öğrenmemiz gerek.

“Diğer lavaboyu kullan.” Arkamdan bir kızın fısıltılı sesi geldi.

“Ondaki şey sana da bulaşsın istemezsin.”

Gözlerimi devirdim. Hep aynı teraneydi. Vitiligomu anlatmayı yıllar önce bırakmıştım, o yüzden o sürtüklere cevap ver-

me zahmetine girmeden tuvaletten çıktım. Tanrım, onlardan öyle bıkmıştım ki. Hannah yanımdayken herkesin gıcıklılığıyla başa çıkmak daha kolaydı. Her ne kadar çok yakın olmasak da, o bana asla dışlanmış biri gibi davranmazdı. Ama geçen hafta ayak bileğini kırmıştı ve bir süre okula gelemeyecekti. Ailesi onu, spor ve dans yaralanmaları konusunda uzmanlaşmış, iyileşebileceği lüks bir tedavi merkezine götürmüştü.

Ana kapıya giden koridorda yürürken başımı eğik tuttum, bakışlarım önümdeki birkaç adımdan öteye gitmiyordu. Her zaman yaptığım gibi yanından geçtiğim insanlarla göz göze gelmekten kaçınıyordum. Ancak bu defa bir şey beni rahatsız ediyordu. Sanki ensemde bir kaşıntı var gibiydi. Yüzeyin hemen altında, kaşıyarak geçiremeyeceğim bir şey.

Bu anın diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Okul arkadaşlarımdan küçümsemesine katlanıyordum, ister beni görmezden gelsinler, ister bir ucubeymişim gibi açık açık gözlerini üzerime diksinsinler. Her zaman olan şeylerdi. Ve ben de korkmuş küçük bir fare gibi, onlara bakmıyordum. Yine her zamanki gibi.

Ayaklarım duraksadı. Ensemdeki kaşıntı basit bir rahatsızlıktan fazlası gibi geldi. Koridorun ortasında durup ayakkabılarımdan ucuna bakarken zihnim Massimo'nun son mektubuna, özellikle de son cümlesine kayıverdi. Muhtemelen sonradan akla gelen, sadece birkaç kelimedenden ibaret bir cümleydi ama aklımda yüksek sesle yankılandı.

Sen tehlikenin kendisisin, ufaklık. Harika iş çıkardın.

Kendimi hiçbir zaman tehditkâr olarak görmemiştim. O türde birisi kararlılık ve cesaret yayardı. Bende olduğunu düşünmediğim özelliklerdi. Ama belki de vardı. Sonuçta, özel yerlere gizlice girip bu şehirdeki en tehlikeli insanlardan bazılarını gözetliyordum. Hapisteki üvey ağabeyime şifreli mesajlar gönderiyordum.

Bütün bunlara rağmen, bir grup gencin gözlerine bakmaktan hâlâ gözüm korkuyordu. Neden? Çünkü onların küçümsemelerini, benim bir şekilde onlardan daha aşağı olduğuma dair düşüncelerini görmek istemiyordum.

Belki de bu yüzden ensem kaşınıyordu ve yere bakmaya devam ettiğim her saniye bu his daha da güçleniyordu. Vücudumdaki her hücre karşı çıkarak vızıldıyor, bu aşağı bakışa isyan ediyordu.

Yavaşça başımı kaldırdım. Bakışlarım doğrudan önüme odaklandı ve ilk adımımı attım. Sonra bir adım daha. Başımı dimdik tutarak emin adımlarla okuldan dışarı çıkana kadar yürüdüm. Acayip iyi hissettirdi.

Kampüsün kapılarına yaklaştığımda, genelde beni eve götüren parlak, beyaz SUV'nin yokluğunu fark ettim. Onun yerinde, kaldırımın kenarına park edilmiş pürüzsüz, siyah bir spor araba vardı. Capo Salvo Canali de kaputuna yaslanmış bekliyordu.

“Bay Canali?” Yanına yaklaştığımda sordum. “Bir sorun mu var?”

“Salvo de lütfen. Peppe'yi gönderdim, seni eve benim bırakacağımı söyledim.” Çok daha kısık bir sesle ekledi, “Konuşmamız lazım.”

“Şey... Tamam,” diye mırıldanarak yolcu koltuğuna geçtim. Benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilirdi ki? Daha önce hiç konuşmamıştık.

Salvo direksiyonunun başına geçip arabayı çalıştırdı. Tek kelime etmeden trafiğe girip arabasını sürdü, her kilometre ile birlikte sessizlik beni daha da gerginliğe sürükledi. Tam evime varmak üzereydik ki kendimi daha fazla tutamadım.

“Ne hakkında konuşmak istiyordun?”

“Akıl sağlığın hakkında,” dedi dişlerinin arasından. “Massimo için babanı mı gözetliyorsun?”

Kaskatı kesildim. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bana anlattı. Bütün insanlar içinde, *seni* bu şekilde kullandığına inanamıyorum.”

Ellerim sırt çantamın kayışlarım sıkıca kavradı. Ellerime baksam bembeyaz olduklarını göreceğimden emindim. Salvo’nun Massimo’nun diğer casuslarından biri olduğu gerçeği, sözlerinin geri kalanını sindirirken kafamda bir köşeye itildi. Tabii bir de bunu söyleme şekli vardı.

“Neden ben olmayayım?” diye sordum.

“Neden mi?” Gözlerini bana çevirdikten sonra tekrar yola döndü. “Çünkü daha on altı yaşına yeni girdin! Massimo’nun nasıl biri olduğunu biliyorum ama bu... *Siktir*. O manipülatif orospu çocuğu.”

“*Manipülatif orospu çocuğu mu?*” Tek kaşımı kaldırdım. “İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleyiz. Sadece... Kurnaz planları için bir çocuğu istismar ettiğine inanamıyorum.”

“Ben çocuk değilim. Ve sanırım onu pek de iyi tanımıyor-sun. Eğer tanısaydın, hedeflerine ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacağını bilirdin. Ayrıca karşı taraf durumun tamamen farkındaysa ve şartları kabul etmişse buna ‘istismar’ denilemez. Ben de öyleyim ve kabul ettim. Yani bu karşılıklı olarak yararlı bir anlaşma.”

Salvo elini saçlarının arasından geçirirken sanki cevabımı kabul edemiyormuş gibi başını iki yana salladı. Araç yolumuza park edip motoru durdurdu, somurtkan bir ifade yüzünü karartıyordu. “Tanrı aşkına. Senin sadece küçük elbiseler yapmakla ilgilenen iyi huylu, yumuşak başlı bir kız olduğunu sanıyordum.”

Evet. Diğer herkes gibi. Üvey ağabeyim olan *manipülatif orospu çocuğu* dışında. O benim yetersiz olduğumu düşünmü-

yordu. Ya da eksik olduğumu. Dişlerimi sıkıp Salvo'nun gözlerine baktım. "Bu sadece beni de tanımadığını kanıtıyor."

Salvo'nun ifadesi şok ve inanamama arasında gidip geldi. Şaşkın hâliinden yararlanarak arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

"Lütfen benim işime burnunu sokma, Salvo," diye bağırırçasına fısıldayıp kapıyı çarptım.

Odama girer girmez not defterimi aldım ve bir sayfa kopardım. Genelde mektuplarımı Cosa Nostra, okul, dikişlerim hakkında detaylarla doldururdum, her seferinde en az birkaç sayfa yazardım. Ancak şimdi tek bir cümle karaladım. Selamlama yoktu. İmza yoktu. Sadece içimi yakan bir soru vardı.

Sence ben yumuşak başlı mıyım?

Massimo'nun cevabı üç gün sonra geldi. Benimki gibi tek bir cümleydi.

Sen birçok şey olabilirsin Zahara ama korkarım "yumuşak başlı" bunlardan biri değil.

Sözlerini okuduğumdan beri de yüzümden gülümseme eksik olmadı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM

III

Bir yıl sonra

(Zahara, 17 yaşında)

BABAMIN OFİSİNİN KAPISI HİÇ SES ÇIKARMADAN AÇILDI. Buna rağmen etrafta hizmetçilerin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım, sonra da içeri girdim.

“Zara? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

Donup kaldım, devasa akçaağaç masasının arkasında oturan babama ağzım açık bakakaldım. Elindeki dosyayı kapattı, yüzünde apaçık bir şaşkınlık ifadesi vardı. Davetsizce alanına dalıvermiştim. Şey, onun burada olmasını beklemiyordum. Massimo’nun ihtiyaç duyduğu şeyleri aramak üzere düzenli olarak babamın odasına girip duruyordum. Babam evde olmadığı zamanlarda elbette. Ve bugün perşembeydi. Burada olmamalıydı!

Her perşembe sabahı, babam Massimo’yu ziyaret etmek için erkenden çıkardı. Cezaevinde saatlerce kalır ve öğleden sonra geç saatlere kadar geri dönmezdi. Rutini saat gibi işlerdi ve bu-

raya inmeden önce bugün de aynı olup olmadığını kontrol etmek aklımdan bile geçmemişti.

“Şey...” Köşedeki heybetli duvar saatine hızlıca bir bakış attım. Saat biri biraz geçmişti. Babam asla üçten önce dönmezdi. “Çizimlerim için kâğıdım bitti, senin yazıcından biraz ödünç alabilir miyim?”

“Tabii.” Yazıcının tepsisinden birkaç sayfa alıp bana uzattı. “Makyaj mı yaptın tatlım?”

Elimi yüzüme doğru kaldırdım. Son birkaç haftadır cildimi tahriş etmeyen bir fondöten bulma amacıyla farklı markaları deniyordum. Son denediğimde *hipoalerjenik ve hassas ciltlere uygundur* yazıyordu, şu âna kadar diğerlerinden biraz daha iyiydi. Döküntüm yoktu ama yine de derim kaşınıyordu.

“Evet.” Uzattığı kâğıtları aldım. Rahat konuşmaya çalışarak, “Bugün erken dönmüşsün,” dedim.

“Evet. Massimo hâlâ hastane kanadında yatıyor ve ziyaretçi kabul edemiyor.”

Boş kâğıtlar parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Hastane kanadı mı? Nabzım hızlandı. Sakinleştiren bir nefes almaya çalıştım ama sanki birisi parmaklarını boğazıma dolamış, sımsıkı sıkıyordu.

“O... İyi mi?” Nasıl becerdiysem kelimeleri oluşturmayı başardım.

“Ah, tabii.” Babam omzunu silkip elindeki çıktıya baktı. “Sadece yan tarafına aldığı bir bıçak yarası. Olur böyle şeyler.”

Olur böyle şeyler mi? Kayıtsız ifadesi, bunun kısmen düzenli bir şekilde olan bir şey olduğunu söylüyordu. Babamın sesi hiç de endişeli gelmiyordu. Düşen kâğıtları toplamak için çömel-dim, kâğıdı alırken ellerimin titrediğini fark ettim. “Yani... Bu ilk sefer değil mi?” diye sorarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

“Orası eyalet hapisanesi, Zara. Hapsedilen erkekler arasında her zaman kavgalar olur ve Massimo oldukça tanınan birisi.” Babam sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi elini baştan savarcasına salladı. “İyi olacaktır.”

Babama bakarken midem öfkeyle kaynadı. Nasıl bu kadar kaygısız olabilirdi? Massimo onun kanından ve canından olmayabilirdi ama yaşayan, nefes alan bir insandı. Babamın tecrübe ettiği ve keyfini çıkarmaya devam ettiği her başarının tek mimarı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Sayısız iş bağlantıları gibi. Para gibi. Cosa Nostra’nın Capo’ları ve askerlerinin sorgusuz sualsiz sadakati gibi. Ve Aile’nin geri kalanının saygısı ve hayranlığı. Her biri, *babamın* onlara sağladığı güvenlik ve refah için başım eğip elini öptüğünde, aslında Massimo’ya teşekkür edip onu övmeleri gerekirdi. Massimo olmasaydı, babam bir yıl bile Don olarak kalamazdı. Görevinden alınır, uzaklaştırılır, hatta belki de “emekliliğe” gönderilirdi. Nuncio Veronese, üvey ağabeyim olmadan bir hiçti. Ve bunu biliyordu.

Belki de babamın Massimo’dan bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu.

“Kâğıt için teşekkürler,” dedim zoraki bir gülümsemeyle ve ona bakmadan ofisinden çıktım.

Odamda, doğruca sırt çantama gidip telefonumu çıkardım. Daha önce hiç hapisaneyi aramadığımdan doğru numarayı bulmak için birkaç dakika Google’da arama yapmam gerekti. Arama tuşuna basarken parmaklarım titredi, sonra da yaklaşık bir dakika boyunca hattın sesini dinledikten sonra bağlantı kesildi.

Lanet olsun. Yeniden arama tuşuna basarken nefesim kesik kesik çıktı. Kulağımda çınlayan her sesle, yeterli oksijeni içime çekmek daha da zorlaşıyordu. En sonunda, altıncı çalıştan sonra, ziyadesiyle sıkkın bir erkek sesi telefona cevap verdi.

“Mahkûmlarınızdan biri hakkında bilgi almak istiyorum,” dedim boğuk bir sesle. “Massimo Spada. Hastaneye kaldırılmış—”

“İsim?” diye sordu.

“Şey... Zahara Veronese. Ben üvey kız kardeşiyim.”

İki parmağın klavyeye vurarak çıkardığına emin olduğum ses, sonsuza kadar sürüyormuş gibi geldi.

“Hayatta.”

Hattaki sert sesin yerini sessizlik aldı.

Telefonuma bakakaldım. *Hayatta*. Hepsi bu mu? *Cezaevi* idaresinin çok konuşkan olmasını beklemiyordum ama lanet olsun, bana tek kelimelik bir cevaptan fazlasını vermesini ummuştum.

Komodinin çekmecesine uzanıp Massimo'ya mektup yazmak için kullandığım not defterimi aldım ve ortasından bir sayfa kopardım. Muhtemelen Batista Leone'nin son birkaç hafta içinde babamı saçma sayılacak kadar çok şekilde ziyaret ettiğini ona bildirmem gerekebilirdi ama aptal “raporum” şu anda aklımdaki son şeydi.

Mektubumu yazıp hazır edince yeni tasarımlarımın olduğu en yakın çizim yığınını kaptım ve merdivenden aşağı fırlayıp Peppe'yi aramaya koyuldum.

Massimo'nun her zamanki cevabını bekleyemezdim. Günler sürebilirdi. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Hemen! Salvo ile konuşmak tek seçeneğimdi, belki de o bir şeyler biliyordu. Ama bende numarası yoktu ve herhangi bir şüphe uyandırmadan babamdan da isteyemezdim. Salvo'nun evine öylesine laflamak için de uğrayamazdım.

Neyse ki aklımda bir fikir vardı.

Salvo'nun annesi, babamla birlikte katıldığım akşam yemeklerinden birinde elbiseme iltifat etmişti. Sonraki gün arayıp

onun için özel bir elbise dikmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sormuştu. Geri çevirmiştim. Ama işe bakın ki fikrimi değiştirmiştim. Başka neden şu anda onun evine gidiyor olabilirdim ki?

Ve belki, sadece belki, Salvo da evde olurdu.

Peppe'yi mutfakta bir şeyler atıştırırken buldum.

“Beni Canalilere götürmene ihtiyacım var,” dedim.

“Evet, bu harika olur,” dedi Rosetta Canali. Korsesi ve arkasında büyük bir fiyongu olan, kolsuz gece elbisesi çizimine hayranlıkla bakıyordu. “Bunu kraliyet mavisi satenle yapabilir misin?”

“Mavi saten muhteşem olur.” Başımı sallayıp ikili koltuktan fırladım ve çizimi resmen elinden çekip aldım. “Tamam. Ölçüleriniz bende var, o yüzden bu hafta sonu bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

“Harika. Çok heyecanlıyım canım. Moda sektörüne girmeyi ciddi olarak düşünmelisin.”

Yaa, elbette. Babam, kızının kendisinden daha düşük sosyal statüdeki kadınlar için terzilik yapmasından çok memnun olurdu. “Düşüneceğim. Şey... Salvo burada mı? Selam vermek istiyorum.”

“Tabii ki. Çalışma odasında. Gidelim ve— Ah, işte geldi bile.” Salon ile kütüphaneyi birbirine bağlayan çift kapıya doğru el salladı. “Salvo, canım, Zara fikrini değiştirdi ve benim için bir elbise tasarlamayı kabul etti. Hatta çizimlerine bakabilmem için buraya kadar geldi.”

“Öyle mi yaptı?” Salvo kapının ordan seslendi. Yüzünde sert, sitem dolu bir ifade vardı. “Sadece elbise yapmak için buradayım” bahanemi yuttuğunu hiç sanmıyordum. Kapı pervazına yaslanarak çıkışı kısmen engelledi. “Gidiyor musun?”

“Evet,” dedim, sonra, *Konuşmamız lazım*, diye dudaklarımı oynattım.

Mümkünmüş gibi yüzündeki ifade daha da karardı. Geçtiğimiz aylarda çeşitli etkinliklerde birbirimize rastlamıştık. Ondan kaçınmak için elimden geleni yapmama rağmen, her defasında çaktırmadan bana yaklaşmanın ve kendimi tehlikeli bir oyuna bulaştırmamın ne kadar aptalca olduğu konusunda ders vermenin bir yolunu buluyordu. Acayip sinir bozucuydu. Salvo, Massimo için ne yaptığımı öğrenmeden önce, yani benim varlığımdan tamamen habersizken çok daha fazla hoşuma gidiyordu.

“Tamam.” Salvo başını salladı. “Seni arabaya kadar geçireyim.”

Bayan Canali’ye hızlıca veda ettim ve Salvo’yu takip ederek antreye çıktım.

Kimsenin bizi duyamayacağı bir yere gelir gelmez, “Massimo’dan haber aldın mı?” diye sordum.

“Son birkaç aydır almadım. Neden sordun?”

“Çünkü hastane kanadında yatıyor!” diye fısıldadım. “Bu sabah bir şey aramak için babamın ofisine gizlice girerken öğrendim. Ama fırsat bulamadım çünkü babam oradaydı. Anlaşılan Massimo şu anda ziyaretçi kabul edemiyor, o yüzden babam bugün onu görmeye bile gitmedi.”

Salvo ön kapının yanında durup kolumu kavradı.

“Delirdin mi sen?” diye fısıldadı. “Nuncio senin baban olabilir ama aynı zamanda Don. Ya biri seni onun dosyalarını karıştırırken yakalarsa ve bu bilgiyi lanet olası Aile’nin geri kalanına aktarırsa?”

“Kimse beni yakalayamaz.”

“Bunu bilemezsin.” Başını yana eğip yüzümü inceledi. “Farklı görünüyorsun.”

Konunun aniden değişmesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Biraz fondöten sürdüm.”

“Hımm...” Elini uzatıp yüzümden sarkan bir saç telini çekti. “Çok güzel görünüyorsun.”

Bir an için şaşkınlıktan cevap veremedim. Erkekler bana asla iltifat etmezdi. Neyin peşindeydi bu adam? Bu bir tür oyun muydu? Her neyse. Şu anda Salvo’nun davranışını analiz edecek zihinsel kapasitem yoktu.

“Bir şey duyarsan lütfen bana haber ver. Annen numaramı biliyor.” Etrafından dolanıp arabaya doğru yürüdüm.

“Sana ne vaat etti?” Salvo arkamdan seslendi. “*Yardımanın karşılığında*. Para mı? Evliliğin için uygun bir eş mi?”

Ona cevap verme zahmetine bile girmedim. Erkekler. Hepsi dünyanın penisleri etrafında döndüğünü sanıyordu. Aman Tanrı korusun, bir kadın kendini iyi hissettirdiği için bir şey yapmasın. Fark edilmek. Değerli olmak. Çevremdeki hiçbir erkek bana böyle hissettirmiyordu.

Bir tanesi hariç.

Ve şu anda, onun iyi olup olmadığını bile bilmiyordum!

“Ayaklandığını görmek güzel, Spada. Hastane koğuşundaki floresan ışıkların altında geçirdiğin birkaç gün cildini gerçekten canlandırmış.”

“Siktir git, Kiril.” Bulgar’a başımı salladım. Kalçama acı yayıldı, avluda yanına oturmak için eğildiğimde dikişler etimi çekti.

“Bakıyorum da Owen seni iyi benzetmiş.” Kahkaha atarken altın olan üst azı dişini gösterdi. “Hâlâ revirde mi?”

“Evet. Şiddetli beyin sarsıntısı. Yaşayacak.”

“Neden o deliyle kavga ettin?”

“Yemekhanede yanıma oturmak istedi. Ama o pislik, yalnız yemek yemeyi sevdiğimi biliyor.” Burnumun kemerini sıktım. Gözlerim, gardiyanların üzerimize sıkıdığı lanet biber gazından dolayı hâlâ yanıyordu. “Yarın paçayı kurtarıyorsun demek?” Şanslı piç buradan çıkıyordu.

“Evet. Bu kafeste dört yıl sekiz ay geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, biraz endişeliyim.”

“Aşarsın. Sadece dışarı çıktığında aniden hafıza kaybına uğramayıp anlaştığımız şartları unutmadığından emin ol.” Bakışlarımı ona diktim.

Kiril’in ekibinin, cyaletin çeşitli yerlerinde araba yıkama işletmeleri vardı ve bunları Camorra için para aklamak için kullanıyorlardı. Benim para aklama kanallarım geçen yıl çok zayıflamıştı, bu yüzden Bulgarlarla pazarlık yaparak onlara yüzde on beş pay verecektim.

“Ben sözümün eriyim, Spada.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Cosa Nostra ile çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

El sıkışırken Kiril bana doğru eğildi. “Haftaya yeni bir mahkûm gelecek ve küçük bir kuş bana Triad’ın onun nasıl karşılanacağı konusunda biraz endişeli olduğunu söyledi,” dedi alçak sesle. “Biri çocuğu kanadarı altına alırsa, Bay Wang çok minnettar olacaktır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Oğlu mu?”

“Torunu. Çocuk, onlara borcu olan bir adamı öldürdüğü için tutuklandı.”

“Bay Wang’e, oğlanın iyiliği için endişelenmesine gerek olmadığını söyle. Borcunun ne olacağını daha sonra belirleriz.”

Kiril’in gidişini izledikten sonra cebime uzanıp bu sabah gelen zarfı çıkardım. Üvey kız kardeşimin mektupları genellikle birkaç sayfa uzunluğunda olurdu. Ancak bu mektup sadece tek sayfaydı ve birkaç satırlık bir metin içeriyordu.

İyi misin? Babam yaralandığını ve hastane kanadında yattığını söyledi. Ne oldu? Nasıl olduğunu öğrenmek için hapishaneyi aradım ama sadece hayatta olduğunu söyleyip telefonu kapattılar.

Zahara

Son cümleyi okurken içimde öfke patladı. Cosa Nostra'daki hiç kimsenin benim Aile ile herhangi bir şekilde bağlantım olduğundan şüphelenmesine izin veremezdim. Bu nedenle ziyaret listemde sadece Nuncio ve avukatım vardı. Postalarımın karıştırılmamasını ve Nuncio ile kayıt yapılmadan konuşabilmemi sağlamak için tonlarca para ödüyordum ama ön bürodan paralı adamım yoktu. Bu yüzden, muhtemelen on yıldan fazla bir süredir hiç iletişim kurmadığım üvey kız kardeşimin birdenbire hapishaneyi araması, ciddi bir tehlike işareti olabilirdi.

Arkamdan iş çevirip beni burada tutmak için ipleri elinde tutan kişi her kimse, Cosa Nostra hiyerarşisinde üst düzeyde biriydi. Büyük olasılıkla hapishane içinde beni gözetleyen bir kaynağı vardı. Eğer birisi Nuncio'nun benim kuklam olduğundan, aslında işini yapamadığından şüphe bile duysa, Aile'nin saygısını ve sadakatini kaybederdi ve anında ortadan kaldırılırdı. Kan dökmeden iktidarı ele geçirme planım suya düşerdi.

Banktan kalkarken yan tarafıma yine bir acı saplandı, sonra avluyu geçtim. Köşede not defterine deli gibi bir şeyler karalayan taze bir balkabağı vardı, birkaç gün önce gelişiyile birlikte yediği hoş geldin dayağı yüzünden kafası hâlâ biraz şişti. Lakabı da buradan geliyordu. Yeni gelenlerde hep aynı şey oluyordu, ya dayaktan pelte hâline gelirlerdi ya da bu bok çukurunda hayatta kalmayı çabucak öğrenirlerdi. Bence bu seferki üstesinden gelebilirdi, tabii şu anki durumunu hesaba katmazsak.

Karşılama komitesinin bana yaptığı güç sınamasını hâlâ hatırlıyordum. O üç pislik, kendimi savunacak mıyım yoksa

boyun eğip birinin kölesi olacak mıyım görmek istemişlerdi. Duşta beni kıstırmışlardı, iki tanesi beni tutarken bir tanesi boruyla karnımda vurma antrenmanı yapmıştı. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım, aklımı başıma toplamam için karnıma iki yumruk ve kafama bir tekme yedim. Beni tutanların ellerinden kurtulmayı başarıp boruyu ele geçirdiğimde, cevabımı yüksek sesle ve net bir şekilde aldılar. O dalaşma yüzünden burnum asla iyileşmedi ve doktorların dikmek zorunda kaldığı çenemin bir kısmı arada sırada hâlâ sızlıyordu. Ama saldırganlarımın hiçbiri oradan gülümseyerek ayrılmamıştı. Hâlâ da aynılardı.

Hafızamdaki yolculuğum, hedefime ulaştığımda sona erdi. Tek kelime etmeden çocuğun elinden kalemi kaptım, sonra üvey kız kardeşimin mektubunu duvara yapıştırdım ve onun-kinin altına tek bir satır yazdım.

Bir daha sakın siktiğimin hapisanesini arayayım deme.

Avlunun ortasına kadar gelmiştim, benim için “çalışan” gardiyanlardan birine Zahara’ya notu geri göndermesini söylemek için ilerliyordum ki beklenmedik bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. Olduğum yerde durup mektubu kaldırdım ve mesajıma göz gezdirdim.

Ne? Kafamdaki şerefsiz konuştu. Anlamı bundan daha açık olamaz. Velet işi batırdı! Ne kadar ciddi şekilde batırdığını bilsin ki bir daha yapmasın. Yoksa— Dur söyleme, yumuşuyor musun?

Siktir git! Her zaman en arka sırada oturan seyircime patladım.

Senin bir şeyi sorgulama lüksün yok.

Bunu biliyordum. Öyleyse neden yazdığım bu ondan az kelime beni rahatsız ediyordu?

Temyiz başvurum reddedilince, o zamanlar yirmili yaşlarda olan ben, uzun süre bu kafeste kalacağımı kabul etmiştim. En verimli çağındaki bir erkek için bu, neredeyse ölümle eş değerdii. Yıllar boyunca ben burada çürürken, şartlı tahliye başvurum her reddedildiğinde bu gerçek yüzüme tekrar tekrar çarpmıştı. Bu durumdaki erkekler bununla başa çıkmak için farklı yöntemler kullanırlardı. Bazıları günü gününe yaşar, yaşamaktan çok varlığını sürdürmeye çalışır, özgürlüklerine kavuşacakları günü özlemle beklerlerdi. Bazıları ise, çift cina-yetten otuz yıl hapis cezası alan ilk hücre arkadaşım gibi, yaşa-mayı bırakırdı. O, hapishaneye girdikten altı ay sonra çarşaf-la kendini asmıştı.

İşlerin kontrolünü elimde tutmaya, Aile'nin servetini ve et-kisini artırmaya odaklanmak akıl sağlığını korumamı sağlamış-tı. Son on beş yılda yaptığım her şeyi, aklımda bu tek amaçla yapmıştım. Tehdit ettim. Sakatladım. Kendi ellerimle ya da emrimle en az bir düzine insanı öldürdüm. Bunların bazıları nihai hedefimin önünde engel teşkil ettiği için ortadan kaldı-rılmaları gerekiyordu. Öbürleri ise, diğer etkili oyuncular-dan iyilik ve borç senetleri elde etmek için sadece birer araçtı, böy-lece sonunda serbest kaldığımda ve hakkımı geri aldığımda ih-tiyacım olan kaynakları ve desteği elde edebilecektim. İnsanları ve duygularını umursamadığımdan hayatta kalmıştım. Herkes gözümde ya aşılması gereken bir engel ya da sömürülebilecek bir varlıktı.

Zahara, henüz kullanmakla işimin bitmediği, çok değer-li bir varlık hâline gelmişti. O, bundan başka bir şey değildi. Sonunda özgür kaldığımda, onu iş avantajları sağlayacak veya stratejik bir ittifak kuracak biriyle evlendirecektim. Aynı şeyi ablası için de yapacaktım. İkisi de sadece piyonlardan ibaretti.

Ama mektubuna hızla karaladığım cevabıma bakarken, o suçluluk hissi beni yeni baştan göğsümden yumrukladı. O hâlâ her şeyden bihaber bir çocuktü.

Kâğıdı buruşturup pantolonumun arka cebine soktum. Sola bakınca, balkabağının hâlâ bahçenin köşesinde not defterine bir şeyler karaladığını gördüm. Uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra elinden not defterini ve kalemi alıp yeni bir cevap yazdım.

Zahara,

Lütfen hapishaneyi bir daha arama.

M.

BÖLÜM

Yedi

Yaklaşık bir yıl sonra

(Zahara, 18 yaşında, Massimo, 35 yaşında)

LACİVERT KAMYONET, AÇIK YÜKLEME KAPISINA YAKLAŞTI. Her pazar sabahı, kirli çamaşırları toplamak için gelir ve her şeyi yakındaki başka bir ıslah merkezine götürürdü. Soğuktan buğulanan nefesimin arasından gözlerimi araca diktim, omzumu yükleme alanının soğuk duvarına yasladım ve kamyonetin durmasını bekledim. Sürücü tarafındaki cam aşağı kaymaya başladı ve anında, kabinin içinde zar zor duyulan bir ısıklık sesi geldi.

Kirli çamaşırların olduğu file torbalarla dolup taşan çöp kutularından birini aldım, kokular burnuma saldırırken aracın arkasına doğru taşıdım. Kutuyu kamyonetin kargo bölümüne yığdıktan sonra, işi denetleyen gardiyana bir bakış attım. Kutuları taşıyan diğer iki mahkûma baktıktan sonra bana doğru hafifçe çenesini kaldırarak işaret verdi.

Rahat bir tavırla kamyonetin etrafından dolanıp omzumu sürücü tarafındaki kapıya dayadım. “Bir hafta önce burada olmalıydın.”

“Özür dilerim, patron.” Açık pencereden Peppe’nin kısık sesi süzüldü. “Kardeşimin vardiyası değişti, o yüzden geçen pazar onun yerine gelemedim.”

“Böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından emin ol,” diye uyardım.

Peppe, Cosa Nostra’nın birinci nesillerindendi. Babası, Aile’nin depolarından birinde babamla birlikte işçi olarak çalışıyordu. Ancak Peppe, babasından çok daha hırslıydı. Yemin ederek mafya üyesi olmaya karar vermiş, babamın hükümdarlığı sırasında askerlerden olmuştu. Lise balomun gecesinde vurduğumda kıcıımı güvenli bir yere taşıyan Peppe’ydi ve bu sırada kendisi de yaralanmıştı. Yıllardır, asker saflarındaki gizli bağlantımdı.

“Bana ne haberlerin var?” diye sordum.

“Birkaç gün önce Wei Zhao adında bir adam C Blok’a geldi. Triad, ona karşı hiçbir sevgi beslemediklerini ve onunla ilgilenilirse çok minnettar olacaklarını bilmeni istedi. Mümkünse intihar şeklinde istiyorlar.”

“Düzenlemeleri yapmak için bir-iki haftaya ihtiyacım var. C Blok’ta güvenilir adamım yok, o yüzden bizzat halletmem gerekecek. Başka bir şey var mı?”

“Roxbury veletleri çalıntı arabaları için bizim bölgemizi kullanarak sorun yaratıyorlardı. Ama icaplarına bakıldı.” Duraksadı, söyleyeceği bir sonraki şeyin zihnini meşgul eden bir şey olduğunu anladım. “Öte yandan, Capo Armonda bir sorun olabilir. Piyadelerin denetiminden sorumlu olduğu hâlde, adamlarımızla bir defa bile konuşmaya zahmet etmedi. Babasının parasını kumarhanelerde yemekle daha ilgili gibi görünüyor.”

Armando'yu hatırlıyordum. Malın teki olduğunu hatırlıyordum. Salvo ve benimle aynı okuldaydı, bizden iki sınıf altıydı. Armando salağın önde gideniydi ama babası dört büyük yatırımcılarımızdan biriydi. O yüzden o işe yaramaz piçi terfi ettirmek zorunda kalmıştım. Nuncio, Armando'nun babasının bizzat istediğini söylemişti. O sırada Cosa Nostra elitleri arasında dalgalanma yaratma riskini alamazdım ama özgür kaldığım anda o sersemin icabına bakacaktım. "Bundan sonra görevlerini daha ciddiye almasını sağlayacağım. Her halükârda, o pozisyonu sadece geçici olarak işgal ediyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Peppe'nin başı neredeyse fark edilmeyecek şekilde yukarı aşağı sallandı ve sonra uzun bir nefes verdi. "Motivasyon insanlar için önemli. Onların sadece harcanabilir kas gücü olarak görülmediklerini bilmek de öyle. Adamlar kendilerine değer veren bir lidere ihtiyaç duyarlar. Eskiden... Nasıl olduğunu unutmadılar."

Gözlerimi kaçırıp hapishaneyi çevreleyen yüksek beton duvarı ve tepesine sarılmış elektrikli dikenli teli gözledim. On yıldan fazla bir süredir, duvarın ötesindeki her şey benim görüş alanımdan gizlenmiş hâldeydi. *Evet... Eskiden...* Ben hapse girmeden önce, ben orada olmadan hiçbir yerel uyuşturucu satışı ya da iç çatışma gerçekleşmezdi. Benim varlığım askerlerimizin güvenliğini sağlıyordu çünkü sadece bir aptal, Cosa Nostra'nın üst düzey bir üyesinin olduğu yerde dikkatsizce ateş açma riskini göze alabilirdi. Adamlarım benim için önemliydi. Her biri. Sağ kolumdan hiyerarşinin en altındaki kuryeye kadar. Ama bu... *Eskidendi.*

Şimdi... Şimdi planımın başarılı bir şekilde uygulanmasından başka hiçbir şey sikimde değildi. Hiçbir şey.

"Hatırladığın adam artık yok, Peppe. Adamlarımıza boş umutlar verme. Ben eskisi gibi değilim. O gitti."

“Ya da belki de sadece... Kayboldu.” Yan aynadan gizlice bir bakış attı. “Yükleme neredeyse tamamlandı.”

“Evet. Gelecek ay ziyaretini kaçırmadığından emin ol. Zahara için bir işim var ve ona eşlik etmen gerekecek.” Kapıya yumruğumla dokunup gitmek için döndüm ama Peppe adımı fısıldayınca durdum.

“Neden hâlâ kızı kullanıyorsun? İhtiyacın olan bilgi neyse ben alırım, biliyorsun.”

Arkamı dönüp ona gözümü diktim. Peppe her zaman gözlemleme gücü yüksek biri olmuştu, onu Don Veronese’nin şoförlerinden biri olarak yerleştirmemin ana sebeplerinden biri buydu. Böylece üvey babamın hareketlerini kolayca gözlemleyebilir ve yol üzerindeki konuşmalara kulak misafiri olabilirdi. Ancak şu anda verdiği garantiye rağmen, onun bana asla Nuncio’nun ev sahipliği yapmayı sevdiği sosyal etkinliklerden bilgi sızdıramayacağını biliyordum. Peppe’nin istekliliğinden ya da yeteneklerinden şüphem yoktu. Sadece bu iş onluk değildi.

“Çok genç,” diye ekledi. “Bu çok tehlikeli.”

“Umurumda değil,” diye patladım ve yükleme alanının içine geri döndüm. Elimdeki kozdan vazgeçmeyi reddediyordum.

İki ay sonra

“Zara!” Ablam, az önce verdiği hediye kutusunu elimden geri kaptı. “Şimdi açamazsın! Misafirlerin gelmeye başladı bile ve bütün hediyelerini partiden sonra, aynı anda açmalısın.”

Bir adım geri çekilip kutuyu göğsüme bastırdım. “Onlar benim misafirlerim değil.. O insanların hiçbirini ben davet etme-

dim. Babam davet etti. O yüzden umurumda değiller. Zaten hoşuma gidecek tek hediye seninki olacaktır.”

Nera'nın gülümsemesi soldu ama çabucak yüzüne mutlu bir ifade yerleştirdi. “Peki. Hadi bakalım iyi bir seçim yapmış mıyım?”

Beyaz güllerle dolu vazoyu kenara çekip hediye kutusunu komodinin üzerine koydum ve ambalaj kâğıdını yırtmaya başladım. Hediye her neyse küçük ve dikdörtgen şeklindeydi. Yeni bir çizim kalemi seti miydi? Büyüyen koleksiyonuma ekleyeceğim yeni bir dikiş makası mıydı? Kutu tamamen açılır açılmaz, neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

“Sen bunları nasıl...” Gözlerimi sadece tanıtım videolarında gördüğüm sınırlı sayıda üretilen, elde kullanılan, elektrikli kesiciye diktim. Aynı anda birden fazla kat kumaşı kesmek için üretilen en yeni ve en iyi aletti. “Bunlar sadece Japonya’da satılıyor.”

“Dania’nın kuzeni birkaç hafta önce iş için Tokyo’ya gitti.” Pis pis güldü. “Aylardır o şey hakkında konuşup duruyorsun, nasıl bilmem?”

“Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle ve yanağından öptüm.

“Ayrıca bana bir buzdolabı magneti de getirdi. Senin Paris’ten getirdiğinin yanına astım.”

Suçlulukla dolarak hızla gözlerimi kaçırdım. O mıknaı internetten almıştım. Hannah’nın ailesiyle birlikte Avrupa’ya yapılan uzun hafta sonu yolculuğu hiç olmamıştı. En azından benim için. Geçen ay, New York şehrinin dışındaki bir adama gizli bir mesaj iletmem gerektiğinde kullandığım bahaneydi. Beni oraya götüren ve iş bitene kadar da dibimden asla ayrılmayan Peppe dışında kimse bunu bilmiyordu.

Her şey çok zordu. Diğer Cosa Nostra ailelerinden hiç kimse New York bölgesinin Don'unun izni olmadan oraya giremezdi. Tanıştığım adamın yerel bir mafya üyesi olduğundan eminim, yani Massimo bir şekilde benim için ayarlamalar yapmıştı. Adamın tam adını hatırlamıyordum. Biraz fazla gergindim. Arthur muydu? Hayır, Arturo. Ve mesajın benim için kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Sadece iki cümleydi.

*Çin Mahallesi'ndeki sorunun için bir çözümüm var.
Takas için hazır olduğumda sana ulaştırım.*

Massimo'nun kötü şöhretli Don Ajello ile ne tür bir ilişkisi vardı acaba? Ayrıca, gezimiz hakkında kimseye tek kelime bile etmediği için Peppe'nin de Massimo için çalıştığını düşünüyordum. Nereye gitmem gerektiğini söylediğimde bile bana soru sormamıştı.

"Zara!" Odamın kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Yeni bir siyah takım elbise giymiş, saçlarını geriye taramıştı, bu gece gelecek olan önemli kişiyi etkilemeye hazırdı. Bundan hiç şüphem yoktu. "Misafirler geliyor, onları karşılamak gerekiyor."

İç çektim. "Geliyorum."

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat."

Kaşlarımı kaldırarak dediğini yaptım. Klasik ayakkabılardan gelen belirgin ayak sesleri yaklaştı ve arkama geçti. Sonra boynuma bir şey takıldı.

"Geçen gün bunu izlediğini fark etmediğimi sanma," dedi kulağıma doğru ve başımın üstüne öpücük kondurdu. "Doğum günün kutlu olsun, kızım."

Gözlerimi açtığımda, Nera'nın şok olmuş ifadesiyle karşılaştım.

“Lütfen acele et,” dedi babam. “Doğum günü partine gelen insanları karşılamaman çok kötü bir davranış olur.”

Kapı onun ardından kapandı ve ben aşağı baktım. İpek kumaşla kaplı göğüslerimin üzerinde, bej renkli gömleğime karşı parıldayan, zarif bir elmas ve altın kolye duruyordu. Evet, bu, sipariş ettiğim kumaşı almak için babamla birlikte gittiğimizde alışveriş merkezindeki kuyumcуда gördüğüm kolyeydi. Babam, iş arkadaşısıyla yapacağı akşam yemeğine gitmeden önce tuvalete gitmişti, ben de vitrinde sergilenen bu zarif parçayı uzun süre seyretmiştim.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Nera arkama geçip kolyenin klipsini açtı. “Bunu iade ettirip sana başka bir şey aldığından emin olacağım.”

“Zahmet etme,” diye mırıldandım.

“Hayır, yapacağım. Ve ondan özür dilemesini isteyeceğim. Altın takamayacağını nasıl unutabilir?”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.” Kolyeyi ondan alıp odanın diğer ucundaki makyaj masama götürdüm ve mücevher kutuma attım. Babamın daha önce verdiği ve benim de takamadığım diğer hediyelerin yanına. “Ve ona bundan bahsetmeyeceksin.”

“Zara.”

“Hayır dedim.” Nera’nın elini tuttum. “Hadi gidip babamın benim doğum günü partime kimleri davet ettiğini görelim.”

Garson bakmıyorken tepsisinden bir kadeh beyaz şarap alıp kocaman bir yudum içtim. “Bu gece bir kez daha el sıkışmak zorunda kalırsam, birini öldüreceğim.”

“Babam neden istemediğin hâlde bunu bu kadar büyük bir olay hâline getirmekte ısrar etti anlamıyorum,” diye mırıldandı Nera yanımdan.

“Çünkü kendi doğum gününe daha dört ay var ve yüz kişi veya daha fazla kişinin davet edilebileceği bir etkinlik düzenleyebileceği fırsatlar azalıyor.”

İç çekip, kaynaşan kalabalığa baktım. Kışın doğmuş olmak, bahçede doğum günü partisi yapamamak anlamına geliyordu ve büyük salon o kadar doluydu ki, misafirler neredeyse birbirlerinin ayağına takılıyorlardı. Bu kadar çok insana bu kadar yakın olmak, kulak misafiri olmak için mükemmel bir fırsattı. Ancak Nera yanımda olduğu için, bu gece pek fırsatım olmamıştı. Adriano'nun karısının göğüslerini yaptırdığına dair eğlenceli bir dedikodu dışında, ki bunu herkes kesinlikle fark etmişti, işe yarar bir şey duymadım.

Salonun uzak tarafında, Salvo şöminenin yanında Capo Armando ve Capo Brio ile birlikte duruyordu. Koyu bir tartışma içinde görünüyorlardı ama Salvo ara sıra bana doğru bakıyordu. Derdinin ne olduğunu bilmiyordum. Geçtiğimiz haftalarda, annesinin ölçülerini almaya gittiğimde iki kez ona rastlamıştım. Her iki seferde de benimle sohbet etmeye çalışmıştı ama ben onu atlatmayı başarmıştım.

“Şimdi gidersem kızarmısın?” diye sordu Nera. “Yarın sabaha kadar bitirmem gereken bir ödevim var.”

“Tabii ki hayır. Salonda bir tur daha atıp sonra ben de yukarı çıkacağım.”

Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. “Hediyelerini açtığında bana mesaj at.”

“Tamam.” Ben de onu öptüm. Beni tanımayan insanlardan gelen kristal vazolar, mücevherler ve diğer anlamsız eşyaları görmek için sabırsızlanıyordum.

Nera gittikten sonra konukların arasına karıştım ama kalabalık o kadar sıkışık ki, kimse hassas konular hakkında konuş-

muyordu. Salvo'nun bana doğru geldiğini görünce hızla arkamı döndüm ve odama doğru adeta koştum.

Hizmetçiler tüm hediyelerimi yukarıya getirmişlerdi, kanepenin üzerine ve etrafına büyük bir yığın hâlinde istiflemişlerdi. Özenle paketlenmiş hediyeleri görmezden gelip banyoya doğru yöneldim ama küçük hediye paketlerinin arasındaki büyük, paketsiz bir kutu fark edince durdum. Basit, beyaz kartondan bir kutuydu, üzerine şeffaf bantla yapıştırılmış bir zarf vardı.

Diğer hediyelerin arasından geçip zarfı kutudan ayırdım. Ortasına sadece tek bir cümle yazılmış not kâğıdını çıkarırken karnımda kelebekler uçuştı.

Mutlu yıllar, Zahara.

İmzasızdı ama Massimo'nun el yazısını her yerde tanırdım.

Son mektubumda, babamın on sekizinci doğum günüm için büyük bir parti düzenlemek konusunda ısrarcı olduğu konusunda iki paragraf boyunca sızlanmıştım, Massimo'nun bana hediye göndereceğini hiç düşünmemiştim. Bir lamba mıydı? Lambalardan nefret ederdim ama Massimo bana bir tane alıyorsa, onu komodininin üzerine koyardım. Paket bunun için yeterince büyük ve oldukça ağırdı. Kapağı kaldırırken titriyordum ve ellerim durmuyordu.

Lamba değildi.

Kutunun içinde her biri kahverenginin farklı tonlarında olan, en az on adet, düzgünce katlanmış kumaş vardı. Titreyen parmaklarım ince kumaşların üzerinde kayarken kalbim her saniye iki kat daha hızlı atıyordu. Kestane rengi, koyu bej ve kıvil kahverengi ipek. Altın işlemeleri olan bakır rengi dantel. Nefis koyu kahverenginde süper ince pamuklu. Yumuşak ve efil efildi, yazlık giysiler için mükemmeldi. Bunları nasıl bulmuştu acaba?

Kutunun dibinde başka bir not vardı. Başka bir mütevazı sayfada tek bir cümle.

Umarım bunlar kahverenginin tüm tonlarını kapsıyordur, böylece artık yazdığın her mektupta farklılıklar hakkında başımın etini yemeyi bırakabilirsin.

M.

Elimi ağzıma bastırıp kıkırdayarak güldüm. Başının etini yiyordum. Hem de çok. Hatta çeşitli tonları ayırt edemediği için onunla dalga geçiyordum. Kahverenginin farklı tonları hakkında ne zaman yazsam cevaplarındaki o açık sinirli tonu kullanması beni çok eğlendiriyordu. Bir keresinde bana neden hep soluk, donuk renkleri kullandığımı, neden hiç sarıları veya turuncuları kullanmadığımı sormuştu. O soruyu görmezden gelmiştim. Sıkıcı renklerin beni kalabalığın içinde daha az fark edilir kıldığını itiraf etmek istememiştim. Daha az insan bana bakıyordu. Daha doğrusu, gözlerimin etrafındaki renk değişikliğine bakıyorlardı. Bunca zamandır mektuplaşmamıza rağmen, ona bir kez bile cilt durumumdan bahsetmemiştim. Sanırım gururlu davranıyordum. Onun beni güzel olarak düşünmesini istiyordum.

Yapıyor muydu? Beni düşünüyor muydu? Çünkü ben sürekli onu düşünüyordum. Tahliye olduktan sonra yüz yüze ilk karşılaşmamızı düşünüyordum. Bana doğru koşup beni kollarının arasına alacaktı. Bana benimle ilgili hayaller kurduğunu söyleyecekti. Belki... Belki de beni öpecekti.

Üvey ağabeyimi o şekilde düşünmemeliydim. Tamamen tabuydu ve böylesine skandal düşünceler aklımda dolandığı için kendimden utanmalıyım. Kan bağımız olmasa da, bağnaz Cosa Nostra dünyasında birlikte olmamız günah olarak yorum-

lanırdı. Ama ben yine de aklımda canlandırmayı seviyordum. Ben sadece... Kendime engel olamıyordum.

Nera ve arkadaşlarıyla dışarı çıktığım zamanlar oluyordu, kızlar hep sevgilileri hakkında övünüp duruyorlardı. Erkekleriyle yaptıkları şeyler hakkında hikâyeler anlatıyorlardı. Çoğunlukla şoka giriyor, kıpkırmızı kesiliyordum. Bir keresinde Dania bana hoşlandığım biri olup olmadığını sormuş ve elde etmeme yardım etmeyi teklif etmişti. Elbette hayır demiştim. Tanıştığım bütün oğlanlar aptal çocuklar gibilerdi. Onlardan biriyle daha fazlasını yapmayı bırak, onları öptüğümü hayal bile edemiyordum. Ancak Massimo'yu öpmenin hayallerini kuruyordum. Ve çok daha fazlasını yapmayı da.

Aklım, yatağımın altına saklanmış rustik ahşap sandığa kaydı. İçinde en az yüz mektup vardı, hizmetçilerin kazara bulmaması için bir sürü ipek kurdele ve kumaş parçalarının altına özenle saklanmıştı. Her gece yatmadan önce birkaç mektubu çıkarıp okuyordum. Her kelimesini ezbere bilmeme rağmen. Doğrusal denklemlerin açıklamasının olduğu mektup favorimdi.

Bazen gözlerimi kapatıp parmaklarımı sayfadaki akıcı harflerin üzerine koyuyordum ve Massimo'nun o kelimeleri söylediğini hayal ediyordum. Sesi nasıldı? Derin ve hırıltılı mıydı? Yoksa kadife gibi üzerimden kayacak kadar yumuşak mıydı? Bilmiyordum çünkü yıllar boyunca mektuplar bizim tek iletişim aracımız olmuştu. Nasıl görünüyordu? Bunu muhtemelen milyonuncu kez merak ediyordum. Onu yetişkin olarak, fotoğraflarda gördüğüm somurtkan çocuğun daha yaşlı bir hâli olarak hayal etmeye çalıştım. Gözlerine düşen koyu renkli, asi saçları olan bir adam hayal ettim ama zihnim bu aşamayı asla yapamadı. Şimdi bile üvey ağabeyimin gerçekte neye benzediğini bilmiyordum ama onu iliklerine kadar tanıdığımı hissediyordum. Ve eğer mektuplarımda yazdığım tüm saçmalıkları ger-

çekten okuyorsa, o da beni herkesten daha iyi tanıyor demekti. Hiç bahsetmediğim sadece tek bir şey vardı. Vitiligomdan ona bahsedememiştim çünkü onun da bana acıyarak bakan başka bir kişi olacağını biliyordum.

Başlangıçta Massimo'nun mektupları seyrek aralıklarla ve her zaman çok kısıydı. Sorularıma kısa ve belirsiz cevaplar veriyor, evde olanlarla ilgili daha keskin sorular soruyordu. Ancak zamanla mektuplar uzamış ve daha kişisel hâle gelmişti. Beş cümle on cümleye, sonra yirmi cümleye, sonra da bir sayfaya çıkmıştı. Her ne kadar mektuplarının büyük bir kısmı hâlâ yapmam gerekenler veya babamın toplantılarını dinlerken daha fazla dikkat etmem gereken konular hakkında dikkatle yazılmış talimatlardan oluşsa da, yazdığı şeyleri ifade etme şekli bana onun ilgi alanları, yetenekleri ve zihninin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi veriyordu. Her mektupta, onun kurnazlığına yeniden hayran kaldım. Metaforlar, şifreli kelimeler, gizli ipuçları. Eğer biri onun mektuplarından birine rastlasa, anlam çıkarabileceğini sanmıyordum. Yazılan her şey sıradan gevezelikler veya kafa karıştıran şeyler olarak görülecekti. Sözleri benim dışımda herkes için kaos gibiydi.

Akıllı, kurnaz bir adamdı. Nihai hedefinden asla sapmayan bir adam.

Aklımdan çıkaramadığım bir adam.

Daha detaylı ama yine de oldukça temkinli yazdığı mektupları beni besleyen sıcaklığa dönüştü. Çünkü orada, satırların arasında, gerçek Massimo'yu öğreniyordum. Aslında söylemediği şeylerden. Her zaman tetikte olduğu için uyku sorunu yaşadığını, gardını düşürdüğünde birinin onun gırtladığını keseceğini düşündüğünü. Doğayı, bitkileri ve ağaçları ne kadar özlediğini çünkü her gün sadece aynı beton duvarları gördüğünü. Yavan mizah anlayışına olan ilgisini. Elmo'nun ölümün-

den dolayı hâlâ hissettiği suçluluk duygusunu. Önlenemeyecek talihsiz olaylar dizisi yüzünden olmasına rağmen kendini suçluyordu. Gerçi denemişti ve şimdi o gecenin sonuçlarıyla yaşıyordu. Benim hiç hatırlamadığım bir geceydi ama babamın ağzından dinlemeyi başardığım için gerçekleri biliyordum. Keşke Massimo'yu rahatlatabilseydim. Keşke acısını dindirebilseydim. Keşke... Yasak olan bir şeyi yapabilseydim.

BÖLÜM

sekiz

Dört ay sonra

“**O** NUN HAKKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMİYORSUN,” DEDİM.
“Bu nasıl sağlıklı bir ilişki olabilir ki?”
Nera karnının üstüne döndü ve ellerini çenesinin altında birleştirdi, gözleri, “takipçisinden” her bahsedişinde olduğu gibi mücevherler gibi parladı. Adama âşık olduğu gün gibi açıktı. Adını bile bilmediği bir adama âşıktı ve neredeyse bir yıldır görüşüyorlardı.

Ona karanlık bir sokakta, adam yaralı ve kan kaybeder hâldeyken rastlamıştı, yaralarını sarmak için de çalıştığı veteriner kliniğine götürmüştü. Yaptığı şeyi bana anlattığında neredeyse aklımı yitirecektim. Vurulmuş bir adamla yalnız başına kalmıştı! Gecenin köründe! Aklını kaybetmiş olmalıydı. Adam manyağın teki olabilirdi. Ama o zamandan beri görüşmeye devam ediyorlardı.

İlk başta, bunun başladığı kadar çabuk geçecek basit bir aşk olduğunu düşünmüştüm. Aylar geçtikçe durumun öyle olmadığı bariz hâle gelmişti. Nera’yı daha önce bu kadar mutlu

gördüğümü hiç hatırlamıyordum, onun için mutlu mu olsam, yoksa endişelensem mi gerçekten bilmiyordum.

“Başka kimseyle konuşmadığın şeyleri konuşabileceğin biriyle tanıştın mı hiç?” diye sordu ablam yatağımın üzerinde otururken. “Onun hakkında pek bir şey bilmesen bile?”

İğnenin ucuyla parmağımı deldiğimde başparmağımda bir acı hissettim. Bej renkli ipek kumaşa küçük bir damla kan damladı ve ablamın bir şekilde sırrımı bildiğinden endişelenerek öyle hızlı nefes alıp verdim ki bayılacaktım. Ama başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinde hülyalı bir bakışla tavana bakıyordu. Tanrıya şükür, sadece varsayımsal bir soruydu.

Aslında niyetlendiğimin aksine, “Belki,” diye cevap verdim.

“Ne?” Nera aniden yataktan fırladı. “Kim?”

Bakışlarımı hızla elimdeki kumaşa indirdim. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Zara.”

Suçluluk duygusuyla dolup taşım. Aramızda asla sırlar olmamıştı. Massimo’ya kadar. Onun için casusluk yapmaya ahlaiki olarak karşı değildim ama yaptığım şeyleri Nera’dan sakladığım için kötü hissediyordum. Öte yandan, Massimo benim için bir üvey ağabeyden çok daha fazlası hâline gelmişti. Ve ablam beni çok iyi tanıdığı için bunu fark etmesinin uzun sürmeyeceğinden korkuyordum. Hayır, aslında dehşete düşüyordum. Bunun için beni kınayacağından.

Görmediğim bir adama âşık olmanın mümkün olduğuna hiç inanmış mıydım? Onun zihnini, ruhunu, saklı doğasını sevmeye?

Hayır.

Ama bu sadece ne kadar yanıldığımı gösteriyordu.

Çünkü üvey ağabeyimize âşık oluyordum.

“Bu sefer olmaz,” diye mırıldanırken dikişime dalmışım gibi davrandım.

Nera bana gözlerini kısarak baktı ama daha fazla üstelemedi ve biz de onun takipçisiyle/erkek arkadaşıyla olan karmaşık ilişkisine geri döndük.

“İlk öpücüğünüzün bir yıl sonra olmasına inanamıyorum. Kaç yaşındasınız, on iki mi?” Onun için yaptığım elbisenin korsesini kaldırdım. “Bunu denemen lazım. Yan tarafındaki iğnelere dikkat et.”

“Diyene bak.”

“Sanırım haklısın.” Omzumu silktim. “Benim erkek arkadaşım bile olmadı.”

“Peki ya okuldaki şu çocuk? Öğle yemeğinde seni takip edip duran.”

“Finn mi? O sadece ucubenin teki.” Korse biraz bol geldi, o yüzden yanlarından iğneleri çıkarıp tekrar ayarladım. “Kıpırdanmayı bırak.”

“Ucubelerden bahsetmişken... Salvo'nun sana nasıl bakıp durduğunu fark ettin mi?”

Kaşlarımı çattım. “Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum.”

“Gerçekten farkında değilsin. İlk Tiziano'nun oğlunun vaf-tizinden sonraki öğle yemeğinde gördüm. Salvo resmen gözle-riyle seni yiyip bitiriyordu.”

“Menüde salyangoz olan yer. Hatırlıyorum. İğrenç.”

“Aynen. Adam kırkında.”

“Otuz beş,” diyerek onu düzelttim. Salvo ve Massimo aynı yaştaydı. “Muhtemelen suratıma bakıyordu.”

“Bakıyordu. Ama düşündüğün sebepten değil.” Nera ellerini kalçama koyup beni kocaman aynaya bakayım diye çevirdi.

“Çalışmamı mahvettin,” diye mırıldandım. “Korseni yeniden yapmak zorunda kalacağım.”

“Boş ver korseyi.” Arkamda durup çenesini omzuma dayadı.

Nera benden biraz daha uzundu, saçları benim açık kahve-rengi saçlarımdan birkaç ton daha açıktı. Benim burnum daha

dardı, elmacık kemiklerim daha belirgindi ama onlar dışında birbirimize aşırı benziyorduk. Tabii gözlerimin etrafındaki açık renkli yamaları saymazsak.

“Sapık Salvo’nun gözlerini senden alamamasına şaşmamalı,” dedi kulağımın yanından. “Ne kadar muhteşem olduğunu göremiyor musun?”

İç çektim. Ablam, beni güzel olduğuma ikna etmeyi kendine görev edinmişti. O bunun doğru olduğuna inanıyor olabilirdi ama ben inanmıyordum. Keşke diğerleri gibi görünseydim. *Normal.*

“Evet.” Arkamı dönüp korsedeki iğneleri çıkarmaya başladım. “Eğer önümüzdeki hafta sonu babamın doğum günü partisi için hazır olmasını istiyorsan buna başlamam lazım.”

“Gidecek misin?”

“Muhtemelen.” Babamın, partisini es geçmeme izin vermesine imkân yoktu, hele de açık açık Nera ile ikimizin evlilik çağına geldiğimizi söyledikten sonra. Hatta Ruggero’nun da orada olacağını ve ikimizin birbirimizi tanımamız için iyi bir fırsat olacağını ima etmişti. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

“Siktir, klinikteki vardiyama geç kalacağım.” Nera yarısı bitmiş elbiseyi sıyırdı ve sandalyenin üzerindeki çantasını aldı.

“Son zamanlarda babamın tuhaf davrandığını fark ettin mi?” diye sordum. “Dikkati dağınık, bir şeyleri unutup duruyor. Ayrıca Leone de normalden daha sık geliyor. Babamla birlikte babamın çalışma odasına saatlerce kapanıyorlar.”

Ayrıca artık evden çıkarken ofisinin kapısını kilitlemeye başlamıştı ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

“Hımm. Kumarhanelerde bazı sorunlar çıktı ama babam halledeceğini söyledi. Gitmem lazım.” Nera yanağıma öpücük kondurdu ve ona ayrıntıları sorma fırsatını bulamadan odadan aceleyle çıktı.

Kumarhanelerde sorun mu vardı? En son iki hafta önce babamın ofisine sızıp masasının üstündeki evrakları karıştırmayı başardığımda şüphe çeken bir şey bulamamıştım. Birkaç depo için kira sözleşmesi ve Cambridge'in dış bölgesinde yeni inşa edilen apartman blokunun broşürleri vardı. O kadardı.

Massimo'ya yazmadan önce, tekrar içeri girip kasasında sakladığı belgeleri kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydım, belki olup bitenlere ışık tutacak bir şey bulabilirdim.

Bir hafta sonra

Özel mülk, Boston'un elli kilometre kuzeyinde

Nuncio Veronese'nin doğum günü partisi

Bahçeden koşturarak geçerken kahkahalar ve alkışlar arkamdan cınladı. Babam konuşmasına başlamıştı belli ki. Ortamı ısıtmak için genelde birkaç şakayla başlardı ve sonra Aile üyelerine iltifatlar yağdırırdı. Bu gece epeyce işe yarar dedikodu duymayı ummuştum ama Nera bütün akşam yanımdan ayrılmadığı için fırsat bulamamıştım. Babam doğum günü partisini erken terk ettiğimi duyunca küplere binecekti ama umurumda değildi. Üç gün önce ablamın başına gelenleri öğrendikten sonra buradan çıkıp gitmem gerekiyordu.

"Bayan Veronese?" Peppe, onu garajın yanındaki salonda diğer şoförlerle takılırken bulduğumda bana seslendi.

"Eve, lütfen."

Geçen hafta boyunca babamın ofisine gizlice girmeyi birkaç kez denemiştim ama kapı her seferinde kilitliydi. İçeri girmenin diğer yolu arka bahçeye bakan pencereden girmekti. Babam bazen camı aralık bırakırdı. Evde sürekli dolaşan çalışanlar ve

güvenlik görevlileri varken gizlice girme riskini alamazdım. Bugün, tüm ev personelimiz partiye yardım etmek için bu kır evine getirilmişti.

Bu sabah zaten Massimo'ya yazıp ona Camorra'yı ortadan kaldıran kanlı katliamı anlatmıştım. Cuma günü, klanın lideri Alvino, adamlarının yarısıyla birlikte, Boston'un dışındaki köhne bir kilisede ölü bulunmuştu. Dün babam Nera'yı aradığında ona bahsederken duymuştum. Sonra da babam öğleden sonrasının kalanında kendini ofisine kapatmış ve telefonda Camorra Klanını devralan Efsio ile konuşmuştu.

Babamın Camorra haberleri ile ilgili endişesi başta tuhaf gelmemişti, bölgemizde meydana gelen herhangi bir büyük çatışma endişe verici olurdu. Yine de ne hakkında konuştuklarına kulak misafiri olabilmek için elimden geleni denemiştım ama sohbetleri biraz fazla sessizdi. Detayları daha sonra öğrenmek için fırsatım olur diye düşünmüştüm, Cosa Nostra Camorra ile asla iş yapmadığı için muhtemelen güç gösterisinden fazlası değildi. Ancak şimdi, Nera'nın Alvino tarafından kaçırıldığını ve kilisedeki katliama sebep olan şeyin de bu olduğunu öğrendikten sonra, babam ile Efsio'nun konuştuğu şey her neyse, daha fazlası olduğuna ikna olmuşum. Ve çalışma odasında gizli bir ipucu ya da belge olmalıydı.

İçimden bir ses bana bu durumun kritik olduğunu söylüyordu, o yüzden bulabildiğim her parça bilgiyi hemen Massimo'ya iletmem gerekiyordu. Belki Salvo onunla daha hızlı iletişim kurmanın yolunu biliyordu? Salvo'yu son gördüğümde diğer Capo'lardan bir grubun arasındaydı. Parti tüm hızıyla devam ederken onu tek başına yakalayabilirdim ama geri dönüp de babamın ofisine sızabilme fırsatını yitirmek istemiyordum. Belki de Salvo'yu arama riskine girmeliydim? Telefonumu almak için çantama uzandım ama sonra evde bıraktığımı hatırladım. *Siktir.*

Monet tablosunun arkasına gizlenmiş tuş takımının üzerindeki küçük ekran kırmızı renkle parladı.

Babam kasasının şifresini değiştirmişti.

Başparmağımı dişlerimin arasına alıp tırnağımı ısırdım. Kilitli çalışma odası kapıları. Değiştirilmiş şifreler. Babam evin içinden birinin onun yaptıklarını öğreneceğinden şüphelenmiş olmalıydı, hatta belki de her ne ise o şeyin Massimo'nun kulağına gitmesinden endişe ediyordu. Benden şüphelenmiş olabilir miydi? Ya tabii, sanki *zavallı küçük Zara* böyle cüretkâr bir şeye kalkışabilirmiş gibi. Muhtemelen hizmetçi ya da güvenlik görevlilerinden biri olduğunu düşünüyordu.

Önceki şifrenin rakamlarını tersten denedim.

Yine kırmızı ışık, lanet olsun.

Kendisi için önemli bir şeyin rakamını seçmiş olmalıydı ama ne olabilirdi ki? Babam doğum günlerini severdi. Belki de bizimkilerden birini kullanmıştı? Benimki olmadığı kesindi. Peki Nera'nınki?

Denedim. Hayır.

Peki ya kendi doğum günü?

Hayır. Sadece şu alay eden kırmızı ışık vardı.

“Lanet olsun.”

Masasını karıştırıp bir yerlere yazmış olmasını umuduyla notları ve dosyaları çekip ittim ama elim boş kaldı. Tam vazgeçmek üzereyken aklıma bir fikir geldi. *La Famiglia*. Bu, babam için her zaman en önemli şeydi. Tekrar kasaya dönüp babamın yeni Don olarak yemin ettiği tarihi girdim.

Oldukça gürültülü bir klik sesiyle kasanın kapısı yavaşça kayarak açıldı. Ağzımdan mutsuz bir kahkaha kaçtı. Sonuç olarak

benim doğum günümdü. Babam benim birinci yaş günümde Boston Don'u olmuştu.

Kasadan çıkardığım dosyaları kurcalamaya başladığım sırada pencereden bir araba motorunun gürültüsü ve tekerleklerin ciyaklaması geldi. Ne oluyordu be? Herkes hâlâ partide olmalıydı. Gece boyu sürmesi planlanıyordu. Çabucak kasayı kapattım ve çalışma odasından koşarak çıktığım sırada giriş holünün diğer tarafındaki ön kapı çarparak açıldı.

“Nera?” dedim boğuk sesle.

Ablam eşikte durdu, makyajı yüzünün her yanına bulaşmıştı. Elbisesi kırıkmıştı, ön tarafını kaplayan büyük, kırmızı bir leke vardı.

“Nera!” Haykıarak ona doğru koşturdum.

“Seni aramayı denedim.” Sesi bomboştı, gözleri odağını yitirmişti. “Sen... Telefonuna cevap vermiyordun.”

“Ne oldu? O... Kan mı? Nera, aman Tanrım, iyi misin?”

“Bir tetikçi olmalı. Onu uyandırmaya çalıştım ama...”

“Ne? Kimi?” diye bağırdım.

Kızarmış gözleri benimkilere kaydı. “Babam.”

Hayır. Sanki göğsüme tekme yemişim gibi geriye doğru sendeledim. *Hayır.* O iyi. İyi olmak zorundaydı. Babamla farklılıklarımız vardı ama bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmezdi. *O iyi olacak.*

“Ne kadar ağır yaralandı? Nerede? Hangi hastanede?” Nefesim kısa soluklar hâlinde ciğerlerimden çıkıyordu ve tam cümleler kuramıyordum. Neden öylece duruyordu? Babamın yanında olmamız gerekiyordu.

“Zara...” Nera elini bana doğru uzattı ama elini itip uzaklaştırdım.

“Hayır,” diye yakardım. Sonra kanlı elbisesinin önünü kavrayıp yüzümü boynuna gömdüm. “Söyleme. Lütfen, söyleme.”

“Babamız öldü, Zara.”

BÖLÜM

dokuz

DİK BAKIŞLAR.
Fısıltılar.

Mezarın yanındaki beyaz tabutun etrafına toplanmış kalabalığın arasından ilerlerken düzinelerce göz sırtımı deşiyordu. Siktiğimin akbabaları. Hareketsiz duruyor olabilirlerdi ama üzerime üzerime geliyorlarmış gibi hissettiriyordu. İçimdeki her sinir, her hücre yüksek alarmda titreşiyordu. En azından hapis-hanede düşmanlarının kim olduğunu biliyordun ama burada, İtalyan mafyasının kaymak tabakasının ortasında, bütun bahis-ler açıktı. Yüzlerden bazılarını tanı mıyordum ama çoğunluğunu hatırlıyordum.

Üç yüzden fazla insan vardı. Üst düzey yöneticiler tabutun etrafına toplanmıştı. Erkekler en güzel kıyafetlerini giymiş, kadınlar abartılı mücevherlerini takıp takuşturmuşlardı. Kıyafetlerine bakınca lanet bir cenazede değil de bir galada olduklarını düşünürdünüz. Doğum günleri ve cenazeler, Cosa

Nostra için her zaman en özenle hazırlanılan olaylar olurdu. Askerlerimizin çoğu arkada duruyordu. Seçkin kesim, ayak takımıyla bir araya gelmiyordu; Aile için tüm ağır işleri yapan adamları görmezden geliyorlardı. Babam Don iken böyle değildi. Ben geri döndüğümde de böyle olmayacağı kesindi.

Cenazeye katılanlar ikiye ayrılıp peşimde iki gardiyanımla birlikte geçmeme izin verirken arkamdan kısık sesli mırıldanmalar başladı. Öte yandan insanların çoğu hapishane üniformama ve kelepçeli ellerime şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bencil hayatlarında, on beş yıl bir insanı hafızalarından silmeleri için yeterliydi belli ki.

Sıcak sabah güneşi, tabutun etrafına yerleştirilmiş çiçekler, çelenkler ve buketlere düşüyordu. Çiçek aranjmanlarının çoğu beyazdı ve merhumun etrafını saranların giydiği koyu renkli kıyafetlerle tezat oluşturuyordu. Annemi toprağa verdikleri günün aksine, cenaze töreni için güzel bir gündü. Annemin cenazesinde yağmur yağdığını duymuştum ama yemekhanede isyan çıkardığım için hücreye kapatılmıştım. Cenazeden önceki gün, lanet olası cezaevi müdürü annemin cenazesine katılma isteği mi reddettiği için kendimi kaybetmiştim.

Tabuta yaklaştıkça beni saran bir üzüntü, keder ya da pişmanlık yoktu. Nuncio benden hiç hoşlanmazdı ve ben de onu hiç sevmediğimden emindim. O sadece hedefime ulaşmama yardım etmesi gereken birçok dişliden sadece biriydi, bir amaç için araçtı. Benim için tek anlamı buydu. Herkesin tek anlamı buydu.

Mezarlığın kenarında durup etrafta toplanan insanların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Batiste Leone'yi gözden kaçırmak imkânsızdı. Kenarda duruyordu, yüzü ifadesiz ve duruşu dikti. Salvo hemen onun arkasındaydı, Tiziano ve Brio'nun arasında duruyordu. Gözlerimiz buluşunca başını belli belirsiz sallayarak selam verdi. Selamına karşılık verdikten sonra kalabalığın

kalanını inceledim. Birkaç Capo ve Aile'nin diğer üyeleri saygıyla başlarını eğmiş duruyorlardı. Adriano Ruffo da aralarında vardı ama herkesten biraz daha geride durmayı tercih etmişti. Yanında müstehcen derecede kısa bir elbise giymiş ve süslü, ağ gibi bir duvak takmış, kısa saçlı, sarışın bir kadın vardı. Karısı olmalıydı. Ancak yükseltilmiş tabutun diğer tarafında, tam karşımda duran iki kadının başları görünüyordu. Devasa çiçek aranjmanı onları görmemi engelliyordu ama üvey kız kardeşlerim olmalıydılar. Görüş açımı engelleyen şeyden kaçınmak için sağa doğru bir adım attım.

Nera'yı anında tanıdım. Onu son gördüğümde beş yaşındaydı ama badem şeklindeki gözleri ve yumuşak yanaklarına bakınca, sık sık mutfığa gizlice girip kurabiye çalan kızı hemen tanıdım. Çok uzun zaman önceydi, başka bir hayatı.

Bakışlarım soldaki kadına kaydı.

Ve sonra... Ve sonra bakakaldım.

Herkes gibi o da siyah giyinmişti ama ondaki bir şeyler bütün dikkatimi üstüne çekti. Gözlerim vücudunda gezindi. Bileklerinden büzgülü, uzun, dantelli kolları olan zarif bir bluz giyiyordu, dar kesim pantolonu kum saatine benzer vücudunun hatlarını sarıyordu. Pantolonunun paçalarının altından siyah topuklu ayakkabılarının uçları görünüyordu. Başımı tekrar kaldırıp açık kahverengi saçlarını inceledim, saçlarının bir kısmı ensesinde toplanmıştı ve geri kalanı ise yumuşak, parlak dalgalar hâlinde yüzüne doğru dökülüyordu.

Bu Zahara, diye fısıldadı kafamdaki ses.

Saçmalama. Ona zihinsel bir tokat attım.

O işte.

Hayır. Bu güzel, sofistike genç kadın benim küçük casusum olamazdı. Nera'nın arkadaşlarından biri olmalıydı, üvey kız kardeşim yas tutarken onu teselli ediyordu. Bu Zahara olamaz-

dı, değil mi? Bunca zaman onu uzun ve zayıf bir ergen olarak gözümde canlandırmıştım.

Aniden başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Zihnimde kursuz bir fırtına koptu. Ciğerlerime hava doldu ama lanet olası şey orada sıkışıp dışarı çıkmadı.

Nefes. Alamadım.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ve tanımayla.

Bu *oydu*.

Pelteye dönen zihnimden geçen ilk düşünce şu oldu: *İki kuyruk yaptığı saçları nerede?* Nera'nın aksine, Zahara'nın çocukluğuna dair pek bir şey hatırlamıyordum. O yoluma çıkan bir bebektir, o yüzden uzak dururdum. Ama iki kuyruk bağladığı saçlarını hatırlıyordum. Ve saçma sapan bir sebepten, yetişkin versiyonunun da aynı olmasını beklemiştim.

Gözlerimi onunkilerden ayıramadım. Gözleri mezarlıkta duran, büyük ölçüde unutulmuş Massimo Spada'dan daha fazlasına bakıyor gibi bakıyordu. Orada bilgi vardı. Kim olduğuma dair farkındalık vardı. "Cosa Nostra'nın gölge lideri" ya da "parmaklıklar ardında tutsak olan, kin dolu bir pislik" olarak da değil. Hayır, bu benim ruhumun derinliklerine bakan tek kişiydi. Buradaki üç yüzden fazla yas tutan kişi arasında *beni* tanıyan tek kişi oydu. Bir erkek olarak.

Boğazım aniden çok kurudu. Yutkunmaya çalışsam da yapamadım. Yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. Kıza.

Hayır, kadına. Bilmeden bir yol bulan kadına.

Beni kurtarmak için.

Beni kendimden kurtarmak için.

Eski hayatımdaki herkesin beni unutması için uzun süreli çabamda, bir şekilde kendimi de neredeyse unutmuştum. Ama ona mektuplarımda hakkımda anlattığım şeyler, notlarımdaki gerçek mesajı gizlemek için basit bir yanıltmaca olması gere-

ken şeyler, rastgele doldurmalar değildi. Her ayrıntısı doğrudu. Ve o sormamış olsaydı, cevapları artık hatırlamayabilirdim. Hapishanedeyken, Massimo Spada'nın eskiden olduğu her şey silinmişti. Sonsuza kadar, diye düşündüm. Ama o beni geri getirmişti. Ve şimdi, gözlerine bakarken, onun mektupları olmasaydı eskiden olduğum kişinin, şu anda olduğum kişinin gerçekten kaybolmuş olacağını fark ettim.

Seni tanıyorum, diyordu bakışları.

Aramızda yirmi adımdan fazla mesafe vardı ama sanki tam burada, yanımda duruyormuş gibi hissediyordum.

Kim olduğunu biliyorum.

Biliyordu. Belki de benden daha iyi biliyordu.

Seni tanıyorum.

Hapishane aracından indiğimden beri üstüme yüklenen endişe ve aşırı tetikte olma hissi aniden kayboldu. Etrafımdaki Cosa Nostra üyelerinin meraklı bakışları artık sırtımı yakmıyordu. Artık ellerimi boyunlarına dolayıp ayaklarımın dibine yığılana kadar gırtlaklarını sıkma ihtiyacı hissetmiyordum. On beş yıldır ilk kez huzurluydum.

Rahip konuşmaya başladı. Mezarlık görevlileri tabutu indirmeye koyuldu. Tabuta göz ucuyla bile bakmadım. Tüm varlığım küçük casusum tarafından büyülenmişti sanki. Öyle güzeldi ki. Geri kalanını da görmeye çalıştım ancak o zaman gözlerinin etrafındaki ve alnında renk farkını fark ettim. Doğum lekesi miydi? Doğum lekesi vardı da ben mi hatırlamıyordum? Ya da bir yara izi miydi? Her ne ise, güzelliğinden bir gram bile azaltmıyordu. Yıllardır ilk defa huzur hissetmeme rağmen, üzerimde yarattığı etki yüzünden hâlâ nefes almakta zorlanıyordum.

Zahara gözlerini kırptırdı ve hızla bakışlarını kaçırdı. Gözleri, sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi yere sabitlendi ve o anda, o keyif veren huzur da kayboldu.

Dişlerimi sıkarak kendimi tekrar Nera'ya odaklanmaya zorladım, mantığım yavaş yavaş devreye giriyordu. Babasının tabutunun diğer tarafından gözlerinde endişeyle beni izliyordu. Gözlerimi tekrar Zahara'ya kaydırmamak için tüm gücümle Nera'nın gözlerine bakıyordum. İçine düştüğümüz bu yeni çıkmaz için olası tüm çözümleri hızla gözden geçiriyordum.

Nuncio öldüğü için, Batista Leone Aile'yi devralmak için devreye girecekti. Babamın ölümünden beri bunu bekliyordu. Nuncio'nun suikastının arkasında o sinsî orospu çocuğunun olması beni hiç şaşırtmazdı. Şartlı tahliyem reddedildiği için, cezamın tamamını çekmek üzere dört yıl daha parmaklıklar ardında kalacaktım. Öfke tekrardan içimi kapladı, kendimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Sabır. Ve odaklanma. Kimsenin benim olanı benden almasına izin vermeyecektim. Ne olursa olsun.

Rahip duasını bitirdi ve birkaç Aile üyesi mezarlıktan ayrılmadan önce tabutun üzerine toprak atmak için yaklaştı. Sonra cenaze görevlileri mezara toprak dökmeye başladı. Gözlerimi Nera'dan ayırmadan mezarın etrafından dolanıp karşısında durdum.

“Ufaklık.” Başımı hafifçe salladım.

Nera birkaç saniye boyunca bana ağzı açık hâlde baktı, sonra bir adım yaklaştı ve çekinerek kollarını bana doladı. “Merhaba, Massimo.”

Hareketi beni şaşırttı. Kayıtsızlık, hatta basit bir ilgisizlik bekliyordum. Ama kararlılığım sarsılmadı. Yeni planım onun etrafında dönüyordu. Muhtemelen bunun için benden nefret edecekti ama sikimde değildi.

Arkamdaki gardiyanlardan biri, “Hadi gidelim Spada,” diye bağırarak kolumu çekti.

Geriye doğru bir adım atıp Nera'nın kollarından çıktım.

Gözlerimin sola, Zahara'nın olduğu yere doğru kaymasını engellemek, kaybedilmiş bir savaştı. Hiç şansım yoktu.

O gerçek miydi, yoksa sadece hayal gücümün ürünü müydü? Parmaklarım uzanıp elini okşamak, onun gerçekten etten ve kemikten olduğunu doğrulamak için kaşınıyordu. Neden bana tekrar bakmıyordu?

Senden korkuyor.

Korkuyor mu? Bu dünyada benden korkmak için hiçbir sebebi olmayan tek kişi olduğunu bilmiyor mu? O beni tanıyor.

Ben de bunu diyorum ya.

Siktir.

“Hadi gidelim dedim.” Gardiyan kolumu daha sıkı kavradı.

Dikkatimi tekrar Nera’ya dönmeye zorladım. “Konuşmamız lazım.”

“Yarın geleceğiz.”

“Sadece sen, Nera,” dedim.

Zahara’nın vücudu kasıldı. Saklamaya çalışsa da yüzündeki bariz ihanet ifadesini gördüm. Suçluluk duygusunu yuttum. Bu oyun fazla tehlikeliydi ve onun çapraz ateşte kalıp yaralanması riskini almayacaktım. Artık bu oyunda yoktu.

Ellerimi yumruk yapıp ona doğru bir adım daha atma dürtümle savaştım. Yaklaşmamalıydım. Bu puştlar her hareketimi izlerken sevgi dolu bir ifade zerresini bile gösteremezdim. Anında akbabaların şüphesini çekerti.

Ama o gözleri tekrar görmek için adam öldürürdüm.

Benim akıllı, küçük casusum.

Mürttefikim.

Benim... Arkadaşım.

Tutunduğum direncim un ufak oldu.

Kelepçeli ellerimi kaldırıp elimin tersiyle yanağını nazikçe okpadım. “Merhaba, Zahara.”

Bana bakmadı bile.

“Hadi, Spada.” Gardiyan kolumu çekince elimi Zahara’nın yüzünden çektim. Sonra arkamı dönüp hapishane nakil aracına doğru yürüdüm.

Uzaklaşıyordum.

En alışılmadık yerde bulduğum kırılğan huzurdan uzaklaştım. Sadece birkaç dakika süren bir huzurdu ama yıllarca hatırlayacaktım.

Son bir kez omzumun üzerinden dönüp bakma... Bir bakış daha çalma dürtüsü... Sadece minicik bir bakış isteği içimi parparça ediyordu. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başardım. Kendimi ele verme riskini göze alamazdım. Dikkatleri onun üzerine çekemezdim. Görmemesi gereken birisi kolaylıkla görebilirdi.

Araca girdiğim anda kapısı arkamdan çarptı. Gürültüsü mezarın üzerine düşen ağır bir granit levha gibi kabinde yankılandı. Beni içeri hapsedti. Sadece tek bir yol vardı.

Mektuplar kesildikten sonra beni hatırlayacak mıydı?

Hayır, dedi kafamın arkasındaki o sinir bozucu ses. *Ve öylesi daha iyi.*

Yıllardır ilk kez, o pislikle aynı fikirdeydim. Beni unutması daha güvenli olurdu. Onun için.

Sadece sen, Nera.

Massimo’nun sözleri kafamda yankılanırken park yerine giden toprak yolda aceleyle yürüyordum. Gözyaşları görüşümü o kadar bulanıklaştırıyordu ki adım attığım yeri zar zor görebiliyordum. Kolumu kaldırıp ıslaklığı kolumla sildim.

Piç kurusu.

“Zara! Bekle!” diye seslendi ablam.

Adımlarımı hızlandırdım. Şu anda onunla konuşacak hâlde değildim. Yapmak istediğim tek şey karanlık bir köşede kıvrılmak ve huzur içinde ağlamaktı.

Massimo ile ilk kez yüz yüze gelmenin etkisiyle kollarımdaki tüyler hâlâ diken dikendi. Burada olmasını beklemiyordum. Eğer bugün cenazede olacağını bilseydim fondöten sürerdim. Sonrasında yüzümde oluşacak kızarıklığa değerd. Aptalca ve boş olabilirdi ama onunla karşılaştığımı hayal ettiğimde hep makyajlı olduğumu görüyordum. Bana ilk bakışında beni güzel bulmasını istemiştim. Onun yerine söyleyecek bir şey bulamadığım için aptal gibi sessizce durmuştum. Önceden hazırlanmam gerekirdi. Ama hazırlıklı değildim. Hazır değildim. Yılların bekleyişi... En sonunda onunla karşılaşmanın özlemi vardı ve yine de hazır değildim.

Onun hayalimdekiinden farklı göründüğünü söylemek, milenyumun en yetersiz ifadesi olurdu. Annemin fotoğraflarında gördüğüm genç adama benzer, atletik yapılı, zayıf bir adam bekliyordum. O yüzden, hapishane üniforması içindeki, dövmelele kaplı ve kafası tıraşlı dev gibi bir adam gördüğümde, zihnim bomboş kalmıştı. Ama sonra, bakışlarımız buluştu.

Ve anladım.

Gözlerin ruhun aynası olduğunu söylerler ve onun zeki, acımasız, entrikacı gözlerini gördüğüm anda anladım. O korkutucu görünümlü adam benim “mektup arkadaşım” idi. Hapishane üniforması olmasa bile... Etrafta bir düzine başka adam olsa bile... Onu yine de tanırdım.

Nera ve bana doğru yaklaştığında, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korktum. Bir bakıma, Massimo’yu her zaman biraz gerçek dışı, dokunulmaz, ulaşıla-

maz biri olarak düşlemiştim. Belki de bu yüzden ona açılmak benim için çok kolay olmuştu. Onu burada, önümde, etiyle kemiğiyle bir varlık olarak görmek beni neredeyse bayıltacaktı. Aptal kalbim de sevinçle şakıymıştı.

Ta ki tek bir cümleyle darmaduman edene kadar.

Sadece sen, Nera.

Bilmeliydim.

Babam öldüğü için artık Massimo'nun bana ihtiyacı yoktu. Aile'nin başına geçecek kişiyle yakın bir iletişimim olmayacaktı. Bu sebeple de artık onun işine yaramazdım.

"Zara?" Nera otoparkta bana yetişti. "Sen iyi misin?"

"Evet." Kapının kolunu tutup arabaya girdim, kendimi yolcu koltuğuna bıraktım.

Birkaç saniye boyunca pencereden beni izledikten sonra kaputun etrafından dolanıp direksiyonun başına geçti.

"Artık sadece ikimiz varız." Ön camdan, hâlâ oyalanan kalabalığa bakarken sesi yumuşaktı. "Bir süre benim evimde kalmak ister misin? O evde yalnız kalman hoşuma gitmeyecek."

Başımınla onayladım.

Sol taraftan hapisane nakil aracı otoparktan çıkıp ana yola doğru döndü. Araç virajdan dönüp kaybolana kadar ikimiz de gözlerimizle onu takip ettik.

"Sence Massimo benimle ne hakkında konuşmak istiyor?" diye mırıldandı.

"Sanırım yarın öğreneceksin."

Ablamla ne konuşmak istediğini hiç bilmiyordum. Belki de ailemizin mülklerinde hak iddia etmek istiyordu. Bu, onun kurnaz yöntemlerine uygundu.

Umurumda değildi.

Zaten önem verdiğim tek şeyi almıştı. Kalbimi.

Ve sonra da onu paramparça etti.

Massimo

Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmeliydim.

Avluya adımımı attığım anda ensemde tanıdık bir karınca-
lanma hissi uyandı ama Zahara'yı ilk gördüğüm anla dikkatim
dağılmıştı. O karşılaşmanın etkisiyle sanki zemin ayaklarımın
altından çekilmiş gibi hissettiriyordu. Gözleri... Gözlerindeki o
bakışı düşünmeden edemiyordum. O keskin, sarsılmaz tanıma
bakışını. Bu düşünceyle kafam öylesine meşguldü ki çığlıklar
atan içgüdülerimi tamamen ihmal ettim. Uyarılar en nihayetinde
kafama dank ettiğinde avlunun yarısını geçmiştim.

Mahkûm sayısı çok azdı.

Genelde dinlenme saatinde dışarıda yüzden fazla adam olur-
du. D bloğundaki herkes. Sadece hücre hapsinde olanlar veya
çevrimiçi derslere katılanlar dışarıda vakit geçirmeyi kaçırırdı.
Ama gözlerimle avluyu tararken sadece yirmi kişi sayabildim.

Sağlam bir anlaşma yaptığım Çinli mahkûmlar grubu her
zamanki yerlerinde değillerdi. Sol köşedeki bankları boştu.
Lenox'lu çocuklar genellikle sahada basketbol oynarlardı ama
ortalıkta görünmüyorlardı. Kiril'in gidişinden sonra bana sadık
kalan iki adamı da burada değildi. Kısacası, bu çöplükteki en
sadık müttetiklerimin hiçbiri avluda yoktu.

En yakın gardiyan kulesine baktım. Normalde bu saatte, iki
gardiyan silahlarını hazır tutarak yan korkulukta dururlardı.
İkisi de orada değildi. Çevrede başka gardiyan da yoktu.

Tamamen tetikte olsam da her şey yolundaymış gibi yürü-
yüşüme devam ettim ve orada bulunan adamları gözledim. İlk
saldırı hangi yönden gelecekti?

Buralarda kavgalar ve rastgele saldırılar sık sık yaşanırdı.
Küçük çatışmalar ya da toplu kavgalar, önemsiz tartışmalar ya

da ciddi kan davaları... Bunların birkaç ortak özelliği vardı. Birincisi, nadiren önceden planlanırlardı. İkincisi, cezaevi personeli asla bu tür olaylara dahil olmazdı.

Şu anda her şey bir tuzak gibi görünüyordu.

Biri ölmemi istiyordu.

Bunda yeni bir şey yoktu. Bir sürü kişi işimi bitirmeye çalışmıştı, hayvanat bahçesindeki hâkimiyetimi ele geçirmeyi umuyorlardı.

Ancak bu, çaresizliğin göstergesiydi. Kellemi isteyen her kimse bunu o kadar çok istiyordu ki gardiyanları bile işin içine dahil etmenin bir yolunu bulmuştu. Daha doğrusu dışında tutmanın.

En sevdiğim barfiks demirinin yanına yaklaştığım sırada çitlerin yanındaki büyük gruptan iki adam ayrılıp bana doğru gelmeye başladı. Yirmilerinin sonlarındalardı. Kaslı heriflerdi. Onları yemekhanede görmüştüm ama hiç muhabbetimiz olmamıştı. Şu âna kadar kendi hallerinde takılıp yoluma çıkmıyorlardı. Hatırladığım kadarıyla ikisi de müebbet almıştı.

Ellerini arkalarında tutarak tedbirli bir şekilde yaklaşıyorlardı. Barfiks barının tam altına geçip beklemeye koyuldum. Adamlar hızla birbirleriyle bakıştı. Sonra bana doğru atıldılar. İkisinin de elinde bıçak vardı.

Barfiks barına doğru atlayıp tutundum ve en yakındaki piçin göğsüne tekme atıp onu geriye doğru uçurdum. Aşağı atlayıp diğer saldırganın hemen yanına indim, aynı anda bıçağını bana doğru salladı. Küçük, kolayca saklanabilen bir sustalı bıçak değil, kocaman, otuz üç santimlik geri çekilebilir bir İtalyan çakısıydı. O bıçağını sol omzuma saplarken, ben de suratına yumruk attım. Pislik geriye doğru sendeledi, başını iki yana sallayarak toprağa kan sıçrattı.

Bıçağı etimden çekip çıkardığımda omzumda yangın varmış gibi geldi. Kabzasını tutarak bıçağı pislik herifin karaciğerini

hedefleyip karnına gömdüm. Haykırarak geri çekildi, ellerini bıçağın yanından kan fışkıran yaraya bastırdı.

“Spada! Dikkat et!” diye bağırdı biri.

Tam zamanında arkamı dönüp bıçağı sırtıma yemekten kurtuldum ve puştun bileğini yakaladım. Bileğini sıkarken kemiklerin ezilme tınısının tadını çıkardım. Diğer elimde adamın tişörtünün önünü kavradım, omzuma yayılan acı dalgasını zihnimde engelledim ve alnımı çirkin suratına geçirdim. Kendini toplaması için zaman vermeden dizimi karnına indirdim ve onu yere devirdim. Üstüne atlayıp ellerimi boğazına sardığımda etrafımızda bir toz bulutu yükseldi.

“Seni kim yolladı?” diye hırladım.

“Ben... Bilmiyorum.”

Gırtlığını daha çok sıktım. “Seni öldüreceğim ve sonra ailenin peşinden gideceğim! Kimdi?”

“Yemin... Ederim,” dedi hırıltıyla. “Bilmiyorum. Sabah vardiyasındaki yeni gardiyan... Bize para verdi.”

“İsim!” diye kükredim hızla moraran suratına doğru.

Eller arkamdan yakalayıp beni pisliğin üstünden çekti. Onları savuşturmaya çalıştım ama üç gardiyan beni çekip avluda sürüklemeye başladı. Öfkem devam ediyordu, ayaklarımı yere sabitleyip rastgele yumruklar savuruyordum ki boynumun yan tarafında bir acı hissettim. Kaslarım jöleye dönüşmüş gibi anında gevşedi ve birkaç nefesin ardından her şey karardı.

Küf kokusu burnuma doldu. Nerede olduğumu görmek için gözümü açmama bile gerek yoktu. Tecrit hücresi. Uğrak mekanım, birkaç ayda bir geldiğim evimden uzaktaki evim. Kokudan bile burayı tanıyorsam, bu ne anlama geliyordu?

Arkamdan gelen metal gıcirtısı, hücre kapısının açıldığını söylüyordu. İnleyerek leş gibi yatakta yuvarlandım ve ziyaretçi-me baktım. Dostum Sam'in yüzü önümde süzülüyordu, verdikleri yatıştırıcı yüzünden görüşüm hâlâ bulanıktı.

"O iki orospu çocuğuyla konuşmamı sağlamak için bir yol bulmanı istiyorum," dedim boğuk sesle.

"Korkarım bu mümkün değil, Bay Spada." Yatağın yanındaki paslı masanın üzerine bir yemek tepsisi koydu. "Revire götürdükten kısa bir süre sonra birbirlerini öldürdüler."

"Ne kadar da münasip düşmüş. Onlar bunu yapmayı başılırken nöbette hangi gardiyan vardı?"

"Yeni biri. Buraya iki gün önce transfer oldu ama henüz adını öğrenemedim."

"Onunla konuşabilmemin bir yolu var mı?"

Sam doğruldu ve cevap vermeden önce omzunun üzerinden bir bakış attı. "Görünüşe göre eve giderken bir trafik kazası geçirmiş. Kurtulamamış."

Başımı iki yana salladım ama hâlâ kulaklarım çınladığı için değildi. Gerçi çınılıyordu da.

Tamam, birisi beni öldürmek istiyordu. Beni ortadan kaldırma planları başarısız olduğu anda çabucak izlerini örtmüşlerdi.

Canımı sıkan şey bunu denemeleri değildi. Zamanlamasıydı.

Bu plan, Nuncio suikastının hemen ardından uygulamaya konulmuştu. Tesadüf müydü, yoksa fazlası var mıydı?

Sen tesadüflere inanmazsın.

Evet, inanmam.

Nuncio'nun öldürülmesi ve bana yapılan saldırı bağlantılı olmalıydı. Ama nasıl? Görmediğim şey neydi? Üvey babamın öldürülmesinden fayda sağlayacak kimdi?

Ailemiz ile diğer örgütler arasında herhangi bir sorun yoktu, bundan emin olmuştum. İşler de çok iyi gidiyordu, yani para

yüzünden de olamazdı. Tek mantıklı neden güçtü. Eğer haklıysam, bu şüpheli olarak geriye sadece Leone'yi bırakıyordu. Nuncio'nun ortadan kaldırılmasından büyük ölçüde kazanç sağlayacak tek kişi oydu. Boston'da işleri gerçekte kimin yönettiğini bir şekilde öğrenip beni de ortadan kaldırmaya mı karar vermişti?

Tanrım! Ya içeriden bana bilgi verenin Zahara olduğunu da öğrenmişse?

Ranzadan atlayıp Sam'in üniformasının önünü tuttum. "Kimse mektuplarımı okudu mu?"

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordu. "Hayır! Tabii ki hayır!"

"Bana yalan söylüyorsan, seni geberteceğim!"

"Yemin ederim, Bay Spada. Jonas ve ben, postalar gönderilmeden önce onlara dokunan tek kişileriz. Postaları almaya gelen postacı da güvenilirdir. Onu uzun zamandır tanıyorum ve onun için kefil olabilirim, gerçekten."

Göğsümü sıkan mengene gevşedi. *O güvende.* Diğer herkes şu anda geberip gidebilirdi, umurumda olmazdı.

Tüm iletişimi kesmemiz gerekecekti. Her ihtimale karşı. Bu, artık mektup gelmeyeceği anlamına geliyordu. Ruhumu yatıştıran huzur da olmayacaktı artık. Önemli değildi. Önemli olan tek şey onun güvenliğiydi. Zahara'nın zarar görmediğinden emin olmak için Peppe'nin ona bir miknatis gibi yapışmasını emredecektim. Zahara'yı korumak, onun en önemli görevi hâline gelmişti, ona yanlış bakan ya da nefes alan herkese ateş etme emrini verecektim.

Sam'in gömleğini bırakıp kapıyı işaret ettim. Geri çekilen ayak sesleri sağlam duvarlardan yankılandı, ardından hücre kapısının kapanmasının gürültülü sesi geldi. Çatlak tavana baktım ama gördüğüm şey dökülen alçıpan değildi. Beni izleyen, beni tanıyan, beni gören bir çift bal rengi-kahverengi gözdü.

BÖLÜM

on

İki ay sonra

“**A**L.” NERA’YA BİR BARDAK SU VERİRKEN DİĞER ELİMLE saçını geride tutmaya devam ettim.

Bu sabah Massimo’yu ziyaretten gelir gelmez doğruca banyoya gitmişti. Bütün öğleden sonra orada kusmuştu.

Ablamın hamile olduğu gerçeğini hâlâ algılamaya çalışıyordum. Tabii o takipçi/âşık erkeğinin bir anda ortadan kaybolmasını da. Eğer o pisliği bir yerde görecektim olursam onu öldürecektim.

“Zencefil çayı getirmemi ister misin?”

“Hayır.” Yavaşça ayağa kalktı. “Sanırım iyiyim.”

Tuvaletin kapığını kapatıp oturdum, o da lavaboya doğru gidip dişlerini fırçaladı.

“Sabah bulantılarının sadece sabah olduğunu sanıyordum.”

“Bence bu daha çok Massimo’yla yaptığım konuşmanın etkisi.”

Adını duymak göğsüme bir balyoz yemişim gibi hissettirdi.

Babamızın cenazesinden bu yana neredeyse on hafta geçmişti. Nera ertesi gün Massimo ile görüşecekti ama protokolü teyit etmek için hapishaneyi aradığında, üvey kardeşimizin hücre hapsinde olduğu ve ziyaret hakkının iki ay süreyle iptal edildiği söylenmişti. Sanırım bu, mektup da alamayacağı anlamına geliyordu ama yazmaya zahmet etmediğim için emin değildim. Yazmayı bırakana kadar, o mektupları yazmanın benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Ama artık bitmişti.

Sözlerin herhangi bir silahtan daha fazla incitebileceği söylenir. Bu kesinlikle doğrudu. Massimo, üç küçük kelimeyle kalbimi kesmiş, milyonlarca kanayan parçaya ayırmıştı. Kalbimde yatan o aptal umudu da doğramıştı.

Sadece sen, Nera.

Onun düşüncesiz sözleri beni çok derinden yaralamıştı ve aklımdan çıkaramıyor gibiydim. Adeta bitmeyen bir kâbus gibiydi, huzursuz zihnimde irin topluyor, eski hayallerimin yerini alıyorlardı. İlk karşılaşmamızda yaşayacağımızı hayal ettiğim şeylerle ilgili düşlerimin. Kollarını bana dolayıp beni sımsıkı kucaklayacaktı. Öyle sıkı sarılacaktı ki nefes bile alamayacaktım.

Tanrım, çok aptalım! Kendime söyleyebildiğim tek şey, *çok beklersindi*. Eğer canım bu kadar yanıyor olmasaydı aptallığıma gülerdim. Ama tüm bu şeyi tarif edilemeyecek kadar kötü hâle getiren şey ne miydi? Hâlâ onunla ilgili rüyalar görüyordum. Ama artık uykumda bana dadanan gerçek bir yüz vardı. Her gece o ve ben, simsiyah giyinmiş insanlarla çevriliydik. Ve sonra parmakların yanağıma kısa, hafif dokunuşu vardı. Uyku perisi tarafından esir alınmış olsam bile, onu fiziksel bir temas gibi hissedebiliyordum. Aptal kalbim unutmak istemiyordu.

Onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Massimo'nun.

"Ne söyledi?" diye sordum.

Nera başını kaldırıp baktı ve aynadan gözlerimiz buluştu. “Batista Leone ile evlenmemi istiyor.”

Ablama şok içinde baktım. “Ne?”

“Meğer bunca yıldır babamız sadece Massimo’nun kukla-sıymış. Aile’yi yöneten üvey ağabeyimizmiş. Hapse girmeden önce bile bütün kararları o veriyormuş. Serbest kalıp da resmî olarak devralana kadar bunu yapmaya devam etme niyetinde. Eğer Leone ile evlenirsem Aile’nin dizginlerini elinde tutma ga-rantisi olacak.”

“Bu... Delilik,” dedim boğuk sesle. “O yaşlı domuzla evle-nemezsin.”

“Buna mecburum. Bebeğimi güvende tutmanın tek yolu bu.”

“Anlamıyorum.”

“Babamızın öldürülmesini emreden Leone.”

Ağzım açık kaldı. Babamı her yerde yavru bir köpek gibi takip eden pis yalaka mı? “Ben... Emin misin?”

“Evet. Leone, bebeğin varlığının kendisine tehdit oluştura-cağını düşünürse, onu öldürmekten çekinmez.”

“Ve Massimo senin o pislikle evlenmeni mi istiyor?!”

Nera lavabonun kenarını kavrayıp başını eğdi. “Evet. Ve Leone’yi, bebeği kendi çocuğu olarak kabul etmeye ikna etme-mi. Massimo’nun elinde o piçle ilgili ciddi bir koz var ve onu Leone’yi kontrol altında tutmak için kullanacak, onu sadece bir figüran hâline getirecek. Tıpkı babam gibi. Ve ben de her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için orada olacağım.”

“Hayır!” Tuvaletten fırlayıp elini tuttum. “Bunu yapamaz-sın. Yapamazsın. Biz... Kaçalım.”

Ablamın dudaklarında hüznünlü bir gülümseme belirdi. “Aynı şeyi Massimo’ya söyledim.” Kollarını bana doladı ve beni kendi-ne çekti. “Ama Leone bizi bulacaktır. Bebeğimin hayatını riske atamam, Zara. Kızımın ya da oğlumun güvenliği için kendi ha-

yatımın gelecek dört yılını feda etmeyi tercih ederim. Massimo ile bir anlaşma yaptık. Leone ile evleneceğim ve üvey kardeşimizin emirlerini yerine getireceğim. Massimo serbest kaldığında, beni serbest bırakacak ve Aile ile tüm bağlarımı koparacağım.”

Ona bağırmamak için dilimi ısırdım. Nasıl bu kadar saf olabilirdi? Massimo onu asla bırakmayacaktı. O ve çocuğu için, kendi ihtiyaçlarına uygun başka bir rol bulacaktı.

“Tamam,” diye mırıldandım saçlarına doğru. “Bunu başara-
cağız. Ve Massimo sözünü tutacak.”

Sözüne sadık kalmasını sağlamanın bir yolunu bulacaktım.

Gardiyan koridorda bana eşlik ederek beni ziyaret odasına doğru götürürken damarlarımda öfke geziyordu. Dün verdiğim emirlerim gayet açıktı: Haftada bir ziyaret. Ancak üvey kız kardeşim bugün de gelme cüretini göstermişti.

Ağır metal kapı gıcırdayarak açıldı, odanın ortasındaki masada sırtı bana dönük şekilde oturan kadını ortaya çıkardı.

Yanımdaki gardiyana baktım, ona kamerayı kapatmasını söyleyen bir bakış attım. Anladığını göstererek ufak bir hareketle başını salladı. Daha yanımdan ayrılmadan köşedeki kırmızı ışık söndü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz kontrolümü kaybettim.

“Bu da ne sikim oluyor, Nera?”

Üvey kız kardeşim doğrulup yavaşça arkasına döndü. Ama Nera değildi.

Zahara’ydı.

İçimdeki hiddet dehşete dönüştü. Aramızdaki gergin boşluğu aşarken ellerimdeki ve ayaklarımdaki kelepçelerin bağlı

olduğu zincirler şangırdadı. Ses, bana cenaze marşını hatırlattı. Onunkini.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Ablamla yaptığın anlaşmayı duydum.” Bal rengi gözleri benimkilerle buluştu ve kendimi nefes almak için zorlanır hâlde buldum. “Sözünü tutacağından emin olmak için geldim.”

Bir an için neden bahsettiğini bile anlayamadım, onun burada, tam karşımda olmasıyla afallamış hâldeydim. Benimle konuşuyordu. Sesini ilk defa duyuyordum. Çok yumuşaktı. Adeta kabarık bir battaniye gibiydi. Fazla uyumazdım ve nadiren rüya görürdüm. Ancak bu gece rüyalarımda onun melodik sesinin yankılanacağından şüphem yoktu. Belki deniz perisini andıran sesiyle mektuplarından birini bana okurdu. *Bobinler, dikişler ve kenarlar...* Uyuduğum saatleri dikiş terimlerini dinleyerek geçirmekten mutluluk duyardım. Onları Zahara anlattığı müddetçe.

“Sözünü tutacak mısın?” Tonu nazikti. Ancak hipnotize edici gözlerindeki bakışlar taviz vermiyordu.

“Neden tutmayacağımı düşünüyorsun?” dedim boğuk sesle.

“Çünkü seni tanıyorum, Massimo. Dışarı çıktığın anda Leone’den kurtulacaksın ve Nera’yı pazarlık kozun olarak kullanacaksın. Onu iş ortaklarından biriyle ya da belki de başka bir suç örgütünden biriyle evlendireceksin. Aile içinde evlilik söz konusu bile olmayacak. Hele de çocuğu oğlan olursa.”

Sözleriyle ne diyeceğimi bilemez hâlde gelerek gözlerimi kırıştırdım. Nera’yı Kiril ile bağlarımı güçlendirmek için kullanmayı düşünüyordum. Niçin Zahara’nın beni çözmesine şaşırıyordum ki? Akıllıydı. Beni tanıyordu. Bu da onu daha büyük bir tehlikeye atıyordu.

“Gelecek planlarım ne olursa olsun, seni ilgilendirmez. Artık ilgilendirmez.” Eğilip gözlerimi onun göz hizasına getirdim. “Sen oyunun dışındasın, Zahara.”

“Ablam söz konusuysa beni ilgilendirir.” Çenesini kaldırdı. “Senin için sadece kullanışlı bir araçtan fazlası olmadığımı çok iyi biliyorum. Amaçlarına ulaşmak için kullandığın ve şimdi çöp gibi bir kenara attığın bir araç. Ama bir kenarda durup Nera’ya da aynısını yapmanı izlemeyeceğim.”

Vücudum, zar zor bastırdığım öfkeyle titredi. Kendisini güvende tutmak için onu uzaklaştırmam gerektiğini anlayamıyordum mu?

Bağlı ellerimi kaldırıp parmaklarımla çenesini kavradım. Yıllardır, hiçbir şeyi ve kimseyi umursamadan, hiç düşünmeden kan dökerek ilerlemiştim. İnsanlar benim için sadece engeller ya da piyonlardı. Üvey kız kardeşlerim de dahildi.

Ama şimdi, Zahara’nın gözlerine bakarken beni saran beklenmedik sayısız duygu yüzünden nefes alamıyordum. Bunca yıldır onu acımasızca kullandığım için hissettiğim utanç ve suçluluk. Yaptıklarımın onu ayaklı bir hedef hâline getirmiş olabileceğinin dehşeti. Son iki ayı onu düşünerek geçirmiştim. Gece gündüz. Nuncio’nun cenazesinde bakışlarımız buluştuğu andan beri, odaklanabildiğim tek şey oydu.

“Nera senin ailenden ve onu kurtların önüne atıyorsun!” diye devam etti. “Bu dünyada gerçekten umursadığın bir kişi var mı?”

“Sadece bir tane.”

Zahara’nın gözleri irileşti. Nefesini tuttu, gözleri benimkilerden ayrılmadı. Bir dakika geçti. Orada hareketsizce durdum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Bir kez daha tüm varlığımı sarmalayan huzura hayranlıkla bakıyordum.

Her zaman asabi bir insandım, bu özelliğim hapisanede yüz kat şiddetlenmişti. Şiddetli patlamalarım, cezamın büyük kısmını tek kişilik hücrede geçirmeme sebep olmuştu. Öfkeliydim. Durmadan tetikteydim. En ufak bir sebepten pat-

lamaya yer arıyordum. Ama şimdi, o yanımdayken gözlerimi yumup bu beklenmedik keyfin tadını çıkarmak istedim.

Kanayan yaranın üzerindeki bandaj gibiydi. Deliliğimin ilacı.

Bakışlarım ağzına kaydı, başparmağım kendi kafasına göre hareket ederek alt dudağını okşadı. Tek yapmam gereken öne doğru biraz eğilmekti ve—

Siktir!

Geriye doğru bir adım atarak yüzünü bıraktım. En sonunda bu çöplükte aklımı kaybetmiş olmalıydım, başka bir açıklaması yoktu.

“Gitmen gerekiyor, Zahara.”

“Hayır. Nera’ya verdiğin sözü tutacağını garanti edene kadar buradan kıpırdamayacağım. Don olarak göreve başladığın anda, o ve çocuğu özgürce gidebilecekler.”

“Neden bunu yapayım ki?”

“Çünkü Leone ile ilgili bu planı sürdüreceksen bana ihtiyacın olacak. Kimse bilmeden gözlerin ve kulakların olmaya devam edeceğim. Ablam bile bilmeyecek.”

Haklıydı. Ona ihtiyacım vardı ama düşündüğü şekilde değildi. Zahara olmazsa, *benden* geriye bir şey kalmayacağından emindim.

“Kesinlikle olmaz,” diye hırladım. “Bu çok tehlikeli.”

“Eğer planın başarısız olursa tehlike daha da büyük olacak. Nera ve ben tamamen Leone’nin insafına kalacağız. Zaten Nera’yı Arnavutlara vermeyi planlıyordu. Muhtemelen ben de aynı kaderi paylaşacağım.”

“Seni tehlikeye atmayacağım, Zahara.

“Daha önce bunu yaparken hiç sorun yaşamamıştın.”

“Öncesi farklıydı. Nuncio’nun eşyalarını karıştırırken biri seni yakalasa bile, baban sana asla zarar vermezdi. Yine de piş-

manlık duyuyorum. Yaşamak zorunda olduğum başka bir şey daha. Ama bu sefer, kuduz kurtların inine girmiş olacaksın.”

“Ama Nera’nın girmesi senin için sorun değil mi?” Daha dik durdu, çenesini kaldırdı. “Ablam ve ben paket anlaşıyoruz. Bu işin sonuna kadar sana yardım edeceğim ve Nera’yı serbest bırakacaksın. Eğer reddedersen onu kaçmaya ikna ederim. Kendi başımıza şansımızı deneriz.”

“Leone sizi bulduğunda ikinizi de öldürür. Ve güven bana, sizi *bulur*.”

“Belki. Ama bu riski almaya hazırım.”

Karşımda böylesine genç ve masum duran kızı izledim. Çekici ipek bluzu, sırtına doğru dökülen gür saçlarıyla, annemin narin porselen bebeklerinden birini hatırlattı bana. Kırılgan görünüyordu ama çelik gibi bakışlarında yumuşaklıktan eser bile yoktu. Sadece kararlılık ve azim vardı.

İçime korku çörekledi. Gerçekten ciddiydi. Eğer hayır dersem birlikte kaçacaklardı ve Leone onların peşine düşecekti. Bu cehennem çukurunda kilitliken onu kurtarmam mümkün değildi.

“Annemin hatırası üzerine yemin ederim, Massimo. Kaçarız.”
Yapacak. Şartlarını kabul et.

Hayır!

O zaman onun ölüm fermanını imzaladım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Kendini en ufak bir tehlikeye bile atmayacaksın. Telefon yok. Ziyaret yok. Sadece mektuplar.”

“Tamam,” dedi kolunun manşetini aşağı çekerek. “Leone’ye Nera ile evlenme fikrini nasıl kabul ettireceksin?”

“Salvo yarın Nera’yı görmeye gelecek ve ona bazı belgeler getirecek. İhtiyacı olan her şey bu. Leone her şeye razı olacak.”

“Öylece?”

“Evet.”

Zahara başını salladı.

“Hayal ettiğim gibi değilsin, biliyor musun?” diye itiraf ettim. Onun sorgulayan bakışına karşılık, “Saçların iki yandan toplanmamış,” diye ekledim.

Gözleri yeni tıraşlanmış kafama kayarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Sen de benim hayal ettiğim gibi değilsin. Saçın yok.”

Güldüm. Ses tuhaf geldi. Son on yılda beni güldüren çok fazla şey yoktu.

“Dikkatli olacağına söz ver,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

“Olacağım.”

Dikkatlice başımı eğdim. “Leone’nin evine taşınırken Peppe’nin sizinle geldiğinden emin ol. Onu yakınında tut.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Demek o da adamlarından biri?”

“Evet. Eğer işler ters giderse o ne yapacağını bilir.”

Karşı çıkmadı, sorgulamadı. Ben onu içime sindirirken sadece öyle durduk. Dün Nera bana Zahara’da vitiligo olduğunu söylemişti. Yüzündeki renk farklılığı oydu. Daha önce böyle bir durumu hiç duymamıştım, o yüzden araştırmak için Sam’dan telefonunu almıştım. Ona acı ya da farklı bir zarar verip vermediğini öğrenmem gerekiyordu. Vermiyordu, bu içimi rahatlatmıştı. Bir şeyin Zahara’yı incittiği fikrine katlanamıyordum.

Tanrı aşkına, onu benim için bu kadar fazla risk alması gereken bir pozisyona yerleştirdiğime inanamıyordum. Bencil planlarım yüzünden. Ve tekrar yapacaktı. Bu defa, risk çok ama çok daha büyüktü.

Görüntüsünün zihnime kazınmasına izin verdim çünkü onu bir daha görmem için yıllar geçmesi gerektiğini biliyordum. Soğuk hapishanenin donuk grisiyle çevrili hâlde birbirimize sessizlik içinde bakarken önce saniyeler, sonra dakikalar geçti.

En sonunda kendimi, “Artık gitmelisin,” demeye zorladım.

“Tamam.” Bakışlarımızı birbirinden ayırdı, gözlerini yavaşça yere dikerek kapıya doğru döndü.

Yanımdan geçtiği sırada kollarımız birbirine sürtündü. Hiç düşünmeden uzanıp elini yakaladım.

Zahara’nın hızla aldığı nefesi odada yankılandı. Durdu. Kasvetli odanın ortasında yan yana durduk. O kapıya bakıyordu, ben de karşı taraftaki duvara bakıyordum. Avucumun bileğindeki nabız noktasına temas ettiği yerden kalp atışlarını hissedebiliyordum.

“Öldürülme,” diye fısıldadım.

“Başka kimseyi öldürme,” diye fısıldadı. “En azından şahitlerin önünde yapma.”

Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi. Bileğini son kez okşadıktan sonra isteksizce elinin elimden kayıp gitmesine izin verdim.

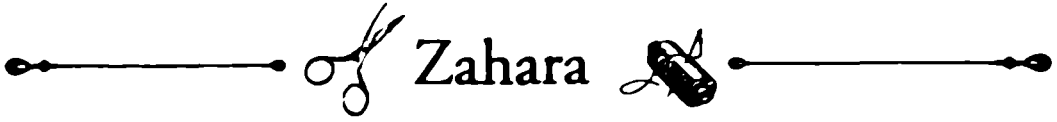
Topukları sert beton zeminde tıkırdadı.

Uzaklaşıyordu.

O huzur veren sükûneti de yanında götürüyordu.

BÖLÜM

on bir

Mektup #159

Sevgili Massimo,

Son mektubunda, hayatımızdaki tüm yeni gelişmeleri nasıl karşıladığımızı merak ediyordun. Endişelenmene gerek yok, Nera ve ben yeni evimize yerleştik. Her şey farklı ama beklediğin gibi gidiyor.

Gerçi yeni kocası son zamanlarda işle ilgili çok stresli. Yönetimin ona dayattığı yeni yönelimden memnun değil. Ancak Nera, iyi toplanmış verilerin yardımıyla, şirketin hissedarlarının onun geçmişteki hatalarını, özellikle de önceki CEO'nun erken emekliliğindeki rolünü öğrenmekten hoşnut olmayacaklarını fark etmesine yardımcı oldu. Sunulan belgeleri dikkatlice inceledikten sonra, değişimin herkesin yararına olduğunu anladı ve eminim ki artık bu konuda sorun çıkarmayacaktır.

Nera da şirketteki yeni rolüne alışmaya çalışıyor. Görünüşe göre, dün acil olarak ilgilenilmesi gereken bir personel sorunu ortaya çıkmış. Çalışanlardan biri, şirketin özel bilgilerini New York'taki büyük bir rakibe sızdırırken yakalanmış. Bu durumun ortaya çık-

masıyla yönetim onu bizzat Nera'nın kovmasını istemiş. Bu tür görevlerin insan kaynakları departmanı tarafından yapılması gerekmez mi? Ablam iş konusundaki sorumluluklarını ciddiye alıyor ama yine de gecenin geri kalanını tuvalette kusarak geçirdi.

Zahara

Not: Hâlâ uyku sorunu yaşıyor musun?

Mektup #160

Zahara,

Ablanın personel sorununu şahsen halletmesi için baskı görmesinden duyduğu mutsuzluğu anlıyorum ama işi kabul ettiğinde bu risklerin bilincindeydi. İş dünyasında, hissedarların saygısını korumak her zaman önemlidir. Liderin zor kararlar alabileceğini ve gerektiğinde kararlı davranabileceğini sürekli olarak görmeleri hâlinde markaya sadık kalırlar. Ablanın zaman zaman kolları sıvayıp işleri bizzat yapmaya alışması gerekecek. Bu kez, ibret olması için gizlilik anlaşmasını ihlal eden çalışan adına böyle bir karar alınması gerektiğine eminim. Şirket politikası bunu gerektirirdi.

Nera, Balkan arkadaşımın geçen ay arabasını çok düzgün bir şekilde yıkadığını ve detaylı bir şekilde temizlediğini söyledi. Böylesine hızlı ve kapsamlı bir hizmetle, gelecekte onun iş yerine sık sık gismek isteyebilir. Ancak, üst düzey hizmetin orantılı olarak yüksek ücretler gerektirdiğini unutmamalı. Parasını boşa harcamamalı ve sadece yerel adamımız Primo müsait olmadığında o yeri kullanmalı.

Soruna gelince, cevap evet. Ama sorun değil. Uzun zaman önce üç veya dört saatlik uykuyla idare etmeye alıştım. Dün gece, yan odadaki mahkûm o kadar yüksek sesle horluyordu ki hücre

arkadaşı, puştu yastıkla boğmaya çalıştı. Ne yazık ki başaramadı. Bugünlerde kendimi tekrar deliğe (yani hücre hapsine) attırmayı deneyebilirim. Doğru tavırla, bu deneyim neredeyse tatil yapmak gibi oluyor. Tek dezavantajı, orada kalışım birkaç günden fazla sürerse, insanların yokluğu kafamı karıştırmaya başlıyor.

İnsanların sürü hayvanları olduğu saçmalığına, ilk kez hücreye atılana kadar inanmazdım. Sessizliğin bir sesi olduğunu biliyor muydun? Eski, terk edilmiş bir evdeki ahşap parkelerin gıcirtısı gibi hafif bir uğultu. İlk başta duymuyorsun. Ama bir süre sonra, o kadar yüksek sesli oluyor ki sanki kafatasın çatlayacakmış gibi hissediyorsun. Bir keresinde, yalnız başıma o altı metrekaarelik delikte uzun süre tutulduğumda, kendimle konuşmaya başladım, bunu sadece anlamsız mırıldanmalar olarak söylemiyorum ha. Bir keresinde, iç sesimle saatler süren, çok hararetli bir tartışma yaptım, o orospu çocuğunu devlet tahvillerine yatırım yapmanın doğru zaman olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ben kazandım.

Peki, neden bana yeni eskizler göndermedin? Dikiş yapmaya ara mı verdin? Yoksa Salvo'nun annesi için tasarladığın elbiseyi bornoz sandım diye bana kızgın mısın? Bunun için beni suçlayamazsın. Ben kadın modasından ne anlarım ki? Ama sen... Sen anlıyorsun. Yeteneklisin. Tutkunu takip et ve kendi mağazanı aç.

M.

Not: Pepp'e öniümüzdeki pazar çamaşırlarımı halletmesini söyle.

— Zahara —

Mektup #207

Sevgili Massimo,

Batista Leone'nin durumu pek iyi değil. Dün gece Batista nefes almakta zorlandığı için aile doktorunu acil şekilde çağırmak

zorunda kaldık. Tansiyonu çok yüksekti ve başta bunun sebebinin kulüpte üç gün üst üste sarhoş olması olduğunu sandık. Ancak doktor başka endişe verici sağlık sorunları olduğunu söyledi.

Nera, kocasına bir şey olabileceği ihtimalinden dolayı çıldırmak üzere. Tekrar yalnız kalacağımızdan çok korkuyor. Senin bize katılman için hâlâ çok uzun bir zaman var. Nasıl başa çıkacağız?

Nera'nın işi de ona stres yaratıyor. Güneyden gelen yeni tavuk tedarikçisi fiyatları yeniden görüşmek istiyor. Önümüzdeki çarşamba günü acil bir toplantı talep ettiler. Nera'yı, Salvo'yu kendi yerine toplantıya göndermesi için ikna etmeyi başardım. Hamileliğinin son üç ayında ve seyahat etmemesi gerekiyor.

Bilgin olsun, bu duruma düşürüldüğü için çok kızgın olduğundan eminim. Onu bu karmaşaya soktuğun için seni asla affetmeyebilir. Dürüst olmak gerekirse, ben de affetmeyeceğim. Diğer daha kötü seçenekler arasında, bu en az kötü olanı olsa da. Bunu yaptığın için en ufak bir pişmanlık duyuyor musun merak ediyorum. Birazcık bile? Sonuç, yaptıklarını haklı çıkarsa bile? Ablama bu kadar acı çektiirdiğin için utanıyor musun? İçinde, o gürültücü, acımasızca kurnaz ve manipülatif kişiliğinin altında gizlenmiş, minik de olsa bir pişmanlık duyma hissi var mı?

Neyse, konudan saptım...

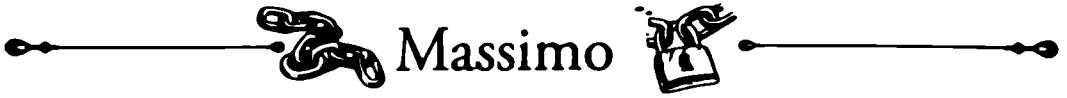
C düzeyindeki yöneticiler nihayet yeni yönetim yapısına alıştılar ve her gün endişelerini dile getirmeyi bıraktılar. Bu sadece, Nera'nın sevgili komşularımızın eğlence mekânlarına yapmalarına izin verilen sorunlu yatırımları ortadan kaldırmayı başarmasından sonra gerçekleşti. Umarım bundan sonra her şey sakin kalır. Brio hâlâ arada sırada keskin sözler söylüyor olsa da artık kimse ona pek aldırmış etmiyor. Öte yandan Adriano, otel pazarına girme konusunda bir kez daha çok ısrarcı. Sesi yüksek ve net bir şekilde duyuluyor.

Bay Cebi Derin'den bahsetmişken... Biliyor musun, ne kadar çok düşünürsem karısının ahlaksız davranışlarını umursamadı-

ğından o kadar emin oluyorum. Ama onun gibi bir adamın öyle bir kadınla kalmayı neden seçtiğini hiç anlamıyorum. Geçen akşam ikisini Villa'da öğle yemeğinde gördüm ve görebildiğim kadarıyla aralarında hiç aşk yoktu.

Zahara

Not: Pişman mısın? Elmo'yu vuran adamı öldürdüğün için? Sonuçlarını bile bile yine olsa yine yapar mıydın?

Mektup #208 (deneme 1)

Neden Adriano'nun karısıyla ilişkisine ilgilisin? Ondan hoşlanıyor musun? O bok kafalı sana asılıyor mu? Çünkü eğer öyle bir şey yapıyorsa üstünden geçmesi için kendi nakliye kamyonlarından birini ayarlarım ve tekrar tekrar üstünden geçirtirim! Sik kafalıdan geriye otoyoldaki kırmızı bir lekeden başka hiçbir şey kalmaz!

Mektubu buruşturup çöp kutusuna attım.

Hay sikeyim!

Mektup #208 (deneme 2)

Adriano'nun karısının onu aldatmasının ne önemi var? Eğer aptal orospu çocuğu bunu biliyorsa ve bu konuda hiçbir şey yapmıyorsa kancığın tekidir. Aranızda bir şey mi var? Eğer sana parmağını bile sürececek olursa—

Siktir. Siktir. SİKTİR!

Lanet olası notu tuvalete atıp sifonu çektim.

Mektup #208 (deneme 3)

Adriano'nun günlük rutinini öğrenebilir misin? Yoğun saatlerde yürüyüş yapmayı seviyor mu öğren. Gününü ve yaklaşık saatini öğrenebilir misin? Lütfen. Boş zamanlarında ne yaptığını merak ediyorum.

Kâğıdı buruşturup gürültüyle nefes alan sikiğin boğazına tıktım. Bu salak, egzersiz bankımın yanından geçmemeliydi. Bir dahaki sefere dersini alacaktı. Sikeyim.

Bu saçmalık, içimdeki o sinir bozucu ses yorumda bulundu. Belki birisiyle konuşmayı düşünmelisin. Anlarsın ya, profesyonel biriyle.

“Yemin ederim, seni kafamdan atmanın bir yolunu bulacağım.”

O konuda sana iyi şanslar.

Mektup #208

Zahara,

Eylemlerimin sonuçlarını önceden bilsem bile, kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Elmo'yu kollarımda tuttuğumda, parmaklarımsın arasından kanının sızdığını hissettiğimde... Parmaklarım artık atmayan kalbinin üzerinde durduğunda... Onun için yapılabilecek hiçbir şey olmadığını rubumun derinliklerinde biliyordum. Ve kendimi kaybettim.

Yapmak üzere olduğum şeyin sayısız tanığı olduğumun farkındaydım ama bu, ağabeyini vuran o orospu çocuğunu orada, o anda

öldürmemi engellemedi. Sanki hayvani bir dürtü beni ele geçirmişti. Eğer mantıklı düşünseydim ve geriye dönüp baktığımda, hayatımın on sekiz yılını kaybedeceğimi bilseydim, o pisliği öldürmek için etrafta kimse kalmayana kadar beklerdim. Ama açıkça görülüyor ki o zamanlar mantıklı olmak benim sahip olduğum bir özellik değildi. Elmo'nun ölümünü izlerken mantığın hiçbir şansı yoktu.

Ablana gelince, anlaşmanın şartlarını biliyordu. Kabul etsin diye onu oyuna getirmedim, yüzüne yalan da söylemedim. Yani hayır. Kendimi kötü hissetmiyorum. Öte yandan bu seni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm. Ama içimden bir ses öyle olma-dığını söylüyor.

Beni, buna şaşırmayacak kadar iyi tanıyorsun. Ayrıca kabul lenmesi ne kadar zor olsa da yapılması gerekenin bu olduğunu biliyorsun. Dünyamızı tanıyorsun. Nasıl yürüdüğünü. Her zaman bildin. Yıllardır bu sulara yüzüyorsun, kaldı ki bu tamamen benim hatam. Ve bundan pişmanlık duyuyorum.

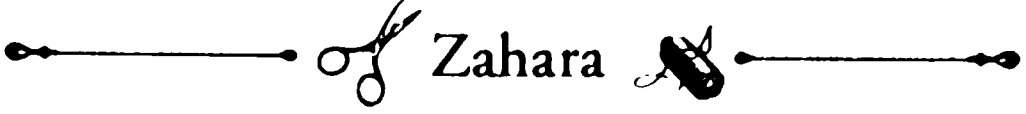
Eğer zamanda geriye gidip geçmişte olan tek hatamı düzeltebilseydim, Elmo'nun öldüğü günkü eylemlerimi değiştirmezdim. O tek şansımı, sana o ilk mektubu yazmamam için kendimi durdurmak için kullanırdım. Ya da o mektubu daha yollamadan yakıp kül ederdim. Çünkü bu hayatta gerçekten pişmanlık duyduğum tek şey, seni bu karmaşaya dahil edip tehlikeye sokmuş olmam. Bunun için, bir gün beni bağışlamanın yolunu bulacağını umuyorum.

Leone'nin kendini iyi hissetmediğini duyduğuma çok üzgünüm. Dua edelim de yavşak domuz iyileşsin. Her zaman B planı var ama onu devreye sokmamayı tercih ederim.

Bir arkadaşım yakında Nera ile iletişime geçecek. Lütfen Nera'dan istediği şeyi aldığından emin ol.

M.

Not: Adriano sık ziyarete geliyor mu?

Mektup #241

Sevgili Massimo,

Lucia bugün ilk kelimesini söyledi. "Hayır." Şaşırmadım, ele avuca sığmayan bir çocuk. Birkaç gün önce Lucia mücevher kutumu ele geçirip babamın benim için aldığı kolyelerden birini kırmayı becerdiğinde Iris neredeyse kalp krizi geçirecekti. Onu, tamir edilmesine gerek olmadığını ikna etmem epey zamanımı aldı. Zaten hiç takamayacaktım. O incik boncukları görmek ağzımda hep ekşi bir tat yaratıyor. Platinden başka hiçbir şey takamadığımı babamın hiç hatırlamadığını gösteriyorlar. Ona, ondan fazla kez bundan bahsetmiştim ama yine de bana altın takılar alıp durdu. Muhtemelen altının daha şatafatlı durduğunu düşünüyordu, ben de bir süre sonra bu konuyu açmayı bıraktım.

Son zamanlarda babamı çok fazla düşünüyorum. Yıllarımı ona kızgın olarak geçirdim, önceliğini kızları yerine işine verdiği için hep onu suçladım. Ama şimdi, günler onsuz geçerken, iyi zamanlarımızı hatırlayıp duruyorum. Beni ve Nera'yı at gibi sırtında taşıdığı günleri. Kravatını bağlamama izin verişini. Özellikle de annem öldükten sonra. En iyi ebeveyn olmayabilir... Aslında orası açık ama... Bilmiyorum. Sanırım onu çok sert yargıladım. Ya da belki de onu olduğundan daha iyi bir adam olarak hatırlamak istiyorum.

Güzel günlerden bahsetmişken... Lucia için aşırı tatlı bir ceket üzerinde çalışıyorum. Kabarık kolları ve yakasında payetleri olacak. Muhtemelen pembe kadife kullanırım. Çok sevimli görünecek! (Siparişim karıştırıldıktan sonra mağazanın müşteri hizmetleriyle yaşadığım sıkıntıya değdi yani!) Tek endişem, kadifenin sadece kuru temizlemede yıkanması gerektiği ve bu çocuğun biraz felaket yaratması.

Bu da bana Peppe'nin önümüzdeki hafta sonu çamaşırları halledeceğini söylediğini hatırlattı. Aslında planlarında yokmuş ama bir şey olmuş, ne olduğundan emin değilim ve sanırım ciddi bir şey çünkü lekelerle başa çıkabilmek için çamaşır suyu kullanması gerekeceğinden bahsetti.

Eh, madem sana temizlikten bahsedip duruyorum şunu da söyleyeyim: Nera bu hafta arabasını iki defa yıkamaya vermek zorunda kaldı. Arkadaşın bütün yapışkan kirleri çıkarmayı başardı ama senin de uyardığın gibi, son ziyaretinden biraz daha yüksek bir fiyat verdi. Ön ödemeli hizmet paketini kullanıp bitirmiş. Acil durum olduğu için Nera bu zamlı fiyatı kabul etmek zorunda kaldı ama muhtemelen perşembe günü bunu seninle konuşacak. Belki başka bir "arkadaş indirimi" yapması için arkadaşını ikna etmenin bir yolu vardır?

Bir diğer haber de Batista'nın kötüleştiği. Bahsettiğin şu B planı vardı ya? Ciddi ciddi düşünmeye başlamanın zamanı gelmiş olabilir.
Zahara

Not: Neden sürekli Adriano'dan bahsedip duruyorsun? Hayır, uğramadı. Ve o öğle yemeğinden beri buraya gelmedi ki, o da bir yıl önceydi. Neden onu bu kadar çok soruyorsun?

Mektup #258

Sevgili Massimo,

Aylar önce mücevher kutum kaybolduğunda, Lucia'nın yine onunla oynayıp evde bir yerlere saklamış olabileceğini düşünmüştüm. Bir süre sonra da tamamen aklımdan çıkmıştı.

Yani bu sabah bir kurye bana bir paket getirdiğinde şaşkınlığımı tahmin edebilirsin. Üzerinde Paris'teki ünlü bir mücevherci

olan *The House of Dubois*'nin logosu olan bir paket. İçinde ne vardı tahmin et? Edemedin mi? Tamam, sana söyleyeyim. Eski mücevher kutum. İçinde altı kolye ve iki bilezik vardı. Tek bir şey haricinde eski takılarımın birebir kopyaları olan eşsiz parçalar. Bunlar altın yerine platinden yapılmışlar.

Sen yaptın, değil mi?

Sana kolyeleri bana yenilerini al diye anlatmamıştım. Ama... Teşekkür ederim.

Zahara

Not: Orijinal altın takılara ne oldu?

Mektup #259

Zahara,

Seine Nehri'ne atılmalarını emrettim. Kirlı nehrin dibinde, sana zarar veren eşyaların olmayı hak ettikleri yerdeler.

Altın parçaların etrafta olmasının senin için kötü anıları tetikleyebileceğini düşündüm, bu yaşamı istediğim bir şey değil. Onları sana babanın verdiğini biliyorum, bu onları daha duygusal ve yeri doldurulamaz hâle getirebilir ama babanla geçirdiğin güzel anları hatırlamalısın, acı tatlı olanları değil. Asla Nuncio'nun hayranlarından olmadım ama onunla ilgili kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var. Sizi seviyordu, gerçi bunu gösterme şekli boktandı. Onlar yerine olumlu şeylere odaklan. Hâlâ hoşuna giden mücevherleri seçmesinden teselli bulabilirsin ve şimdi onların keyfine daha çok varabilirsin.

Yeni parçaları denedin mi? Teslim edilmeden önce herhangi bir olumsuz reaksiyona neden olmadıklarından emin olmak için her

birini özel bir laboratuvarıa kapsamlı bir şekilde test ettirdim. Piçlerin bunu halletmesi dört ay sürdü. Dubois'nin takılarını yapmak için ihtiyaç duyduğu sürenin neredeyse iki katı. O yüzden de planlandığı gibi yirminci yaş gününe yetişemediler.

Yani... Mutlu yıllar, Zahara.

M.

BÖLÜM

on iki

Leone Villası

Nera'ya düzenlenen suikast girişiminden bir gün sonra

ABLAMIN MUTFAKTAN GEÇİP MAGNETLERLE DOLU BUZdolabının önünde durmasını izledim. Uzanıp parmaklarını eski bir köprünün resmi olan magnetin üzerinde gezdirdi, sonra Lucia'nın öğlen uykusuna yattığı yatak odasında kayboldu.

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi pencerenin hemen altındaki bahçeye çevirdim. Nera'nın takipçisi hâlâ oradaydı, güvenlik görevlilerine emirler yağdınyordu. Bugün başka personeli öldürmeyeceğini umuyordum. Nera'yı öldürmeye çalışan kişi tekrar gelmeye karar verirse diye elimizdeki tüm insan gücüne ihtiyacımız olacaktı.

Dün geceki olayları düşününce içime bir ürperti yayıldı. Dün gece ablam uyuduğum odaya dalıp da yardım için yalvardığında yüzünde beliren ifadeyi. Onun yatağında yatan, kanlar içindeki uzun saçlı bir yabancının görüntüsünü. Banyodan hav-

lu almak için karanlık oturma odasından koşarken ayaklarımın altında çatırdayan camların sesini. Balkondaki suikastçının cansız bedenini. Ve Leone Villası'nın kalanında daha fazlasının olduğunu biliyordum. Nera, onların profesyonel bir tetikçi ekibi olduğundan bahsetmişti. "İblisinin" hepsinden kurtulduğunu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp içimde çalkalanan duygularla mücadele ettim. Nera'yı kendine âşık edip sonra da üç yıldan fazla süre ortadan kaybolduğu için bu adamdan nefret ediyordum. Ablamı hamile ve yalnız başına bırakmıştı. Nera'nın yanında ben vardım ama aynı şey değildi. Kalbi arafta sıkışık kalmıştı.

Ama şimdi... Şimdi onların hikâyesinde düşündüğümünden daha fazlası olduğunu görüyordum. Çünkü takipçisi, gece yarısı onu kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Ablamı hedef alan ağır silahlı tetikçi ekibini tek başına durdurmuştu. Ve sonra, bu sabah, durumun bu noktaya gelmesine izin verdiği için Leone'nin Güvenlik Şefi'nin boğazını kesmişti. Ve ablama nasıl baktığını görüyordum. Sanki o onun güneşi, ayı ve yıldızlarıymış gibi.

Bir erkeğin sana tüm evreniymişsin gibi bakması... Güzel olmalıydı.

Perdeleri çekerken telefonum çalmaya başladı. Kotumun arka cebinden çıkarıp gözlerimi kıstım. Bilinmeyen numaraydı. Tuhaf.

Kabul etmek için tereddütle yeşil tuşa bastım ve telefonu kulağıma dayadım. "Efendim?"

"Yaralandın mı?"

Telefon neredeyse elimden kayıyordu. Duvara yaslanarak destek aldım ve içime derin bir nefes çektim. Yeterli değildi. Başım dönmeye başladı.

Sesini duymayalı yıllar olmuştu.

“Yemin ederim Zahara, eğer tam şu anda yaralanmadığını söylemezsen, sırf kendi gözlerimle görmek için bu gece oraya gelmenin bir yolunu bulacağım! Burada kafayı yiyorum!” Massimo telefonun diğer ucundan gürledi.

“Ben iyiyim,” dedim boğuk bir sesle. “Nasıl öğrendin—”

“Sen uyurken bazı pisliklerin eve sızdığını mı? Tabii ki öğrenirim!”

“Ben iyiyim. Ama Nera’nın peşindeydiler. Araman gereken o.”

“Ablan şu anda sikimde bile değil.” Sesi tehlikeli bir tınıya kadar düştü. “Peppe yirmi dakika içinde gelip seni alacak. O evden çıkıyorsun.”

Elim göğsüme doğru fırladı. Ses tonu sert ve tehditkardı ama sesindeki titremeyi duyabiliyordum. Sadece endişeli değildi. O resmen... Dehşete düşmüştü. Benim için. İçim sevinçle ve heyecanla doldu, sanki binlerce güzel kelebek çıkmak için bir yol arıyordu. Massimo’nun kimseye karşı endişe gösterdiğini, hatta gerçekten endişelendiğini hiç görmemiştim. Bir keresinde, başka birini umursayıp umursamadığını sorduğumda *Sadece bir kişi*, diye cevap vermişti. Ben kendini kastettiğini düşünmüştüm. Beni kastettiğini düşünmeye cüret edebilir miydim? Beni önemseydiğini? Azıcık bile olsa. Gözlerimi yumarak aptal coşkumu dizginlemeye çalıştım. Muhtemelen sadece suçluluk hissediyordu.

“Gerek yok. Nera’nın takipçi erkeği evdeki tüm güvenlik görevlilerine evi gözetletiyor, yani endişe etmene lüzum yok. Ayrıca bana burada ihtiyacın var.”

“Senin güvende olmana ihtiyacım var! Bu bir rica değil, emir.”

Ablamı bırakmam mümkün değildi, özellikle de şimdi. Massimo’yu da yüzüstü bırakmayacaktım. Riskleri ne olursa olsun, bunu sonuna kadar götürecektim.

“Bay Spada.” Massimo’nun tarafından sessiz ve endişeli bir erkek sesi geldi. “Birisi geliyor. Telefonu geri almam lazım.”

“Bana söylediğim şeyi duyduğunu söyle, Zahara.” Kısık sesle, hızlıca söylenen kelimeler kulağımda gürledi.

Ağzımı metalik bir tat doldurdu. Dudağımı ısırılmış olmalıydım.

“Senden emir almıyorum, Massimo,” diye fısıldadım. “Kalıyorum.”

“Zahara!”

“Sabah mektubumu postalayacağım. Kendine iyi bak.”

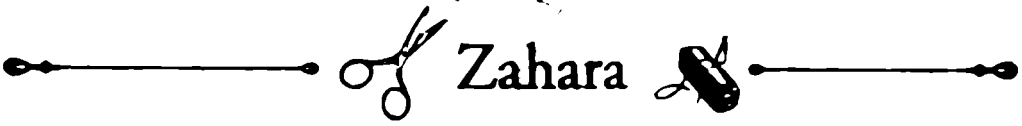
Telefonu hızlıca kapattım ama yeterince hızlı değildim çünkü Massimo’nun öfkeli kükremesini işittim.

Nera’nın kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için bir bakış attım, telefonumdaki aramaları kaydeden uygulamayı açtım. Birkaç ay önce kumaş siparişimi karıştırdıklarında, müşteri hizmetlerini ararken kullanmıştım, sonra da devre dışı bırakmak aklımdan çıkmıştı. Pencerenin kenarındaki tekli kolruğa kendimi bırakıp en son kaydedilen dosyayı oynattım ve telefonu yüzümün yanına bastırdım.

Massimo’nun konuşmasını tekrar tekrar dinleyip durdum. Öyle ki sesi, telefonu kapattıktan sonra bile duyacağım şekilde zihnime kazındı.

BÖLÜM

on üç

Mektup #294

Sevgili Massimo,

Şirketi devralma girişiminin arkasında kimin olduğunu bulma konusunda hâlâ bir gelişme yok. Kai'in Sicilyalı arkadaşının şirketinden ayarladığı geçici personeller, böyle bir şeyin bir daha olmamasına yardım ediyor. Şu âna kadarki çabalarına bakılırsa, yetenekli bir ekip.

Diğer işlere gelince, seninle paylaşacağım pek bir haber yok. Nera, Bay View Kumarhanesi'nin yönetici pozisyonunu doldurmak için hâlâ uygun birini arıyor. Kai Lotario'yu kovmadan önce ona danışmadı ancak bu sert bir adım olsa da gerekçesi haklıydı.

Peppe yapması gerektiği gibi çamaşırları halledemediği için özürlerini iletmemi istedi ama bu hafta sonu ilgileneceğini temin etti. Bu da bana bir şeyi hatırlattı: LÜTFEN beni SÜREKLİ takip etmeyi bırakmasını söyleyebilir misin? Odamdan çıkar çıkmaz peşimde, yavru köpek gibi. Uzak durmasını söylediğimde dinle-

miyor. Mutfağa bir bardak su almaya bile gidemiyorum, yapışık ikizler gibiyiz. Sinir bozucu.

Ayrıca, son mektuplarında sürekli "O evi hemen terk et, Zahara," diye başlaman artık sıkıcı olmaya başladı. Ablamla kalıyorum. Kabullen artık.

Ve hayır, o eteği henüz bitirmedim. Lucia bir tür virüs kaptı ve bana da bulaştırdı. O yüzden son haftayı battaniyeye sarmalanmış hâlde, elimde bir fincan çayla geçirdim.

Zahara

Not: Geri sayıma başladın mı? Cezanın bitmesine altı aydan az bir zaman kaldı.

Mektup #295

Zahara,

Ne tür bir virüs? Grip mi? Soğuk algınlığı mı? Doktora gidip muayene oldun mu?

Neden soruyorum ki? Olmadığını biliyorum. Sağlığına karşı bu kadar vurdumduymaz olamazsın, Zahara!

Peppe benim açık talimatlarımı uyguluyor ve uygulamaya da devam edecek. Bu tartışmaya açık bir konu değil, bu konuyu kapamış kabul ediyorum. Özellikle de o çılgın orospu çocuğu seninle aynı çatı altında yaşarken.

Ablanın takipçi manitası hakkında sorup soruşturdum ve eğer öğrendiklerimin yarısı bile doğrusuysa, o adam ciddi şekilde boku yemiş. Nera'yı seviyor olabilir ve üçünüzü güvende tutmaya kararlıdır belki ama yine de ondan uzak durmanı istiyorum.

M.

Not: Evet. 6387 gün geçti, 181 gün kaldı. Bu çöplüğe adım attığım günden beri sayıyorum.

Not 2: Eğer Mazur sana sorun çıkarırsa bunu bilmek istiyorum. Arkadaşlarımın gelip kendilerini ona tanıttıklarından emin olacağım, tıpkı okul zorban Kenneth'e yaptıkları gibi.

BÖLÜM

on dört

BEJ İPLİK MAKARALARIMIN DÖRDÜ DE GİTMİŞTİ. İÇ ÇEKTİM. Lucia onlarla oynamak için almış olmalıydı. Son zamanlarda en sevdiği eğlence, çalışma masamın altındaki sepetten bobinleri çalmak, sandalye ile masanın ayaklarının arasında iplikleri dolayarak karmaşık bir desen, bir tür ağ yaratmaktı. Ona bunu sorduğumda, örümcek olduğunu söylemişti.

Yeğenimi düşününce gülümsedim.

Oturma odasına gidip arayışına devam ettim, yolumun üzerindeki sehpanın ve kanepenin üzerindeki dağınık çizimleri topladım. Leone Villası'ndaki dairem hep dağınıktı. Nera, eşyalarımın grip virüsü gibi çabuk yayıldığını söylüyordu. Fermuarlar, dikiş dergileri ve kısmen kesilmiş kalıplar yerleri ve mobilyaları kaplıyordu. Düzenli tuttuğum tek şey makaslar ve iğnelerdi. Lucia, onların keskin uçları ve kenarlarıyla kendini yaralayabilirdi, bunu kabul edemezdim.

Yastıklardan birinin altında mezuram ile birlikte kumaş parçaları buldum ama bobinlerden eser yoktu. Salvo'nun annesinin

elbisesini zamanında bitirmek istiyorsam, çıkıp yenilerini almam gerekecekti. Muhtemelen şu âna kadar onun için yaptığım onuncu elbiseydi. Beni hep meşgul tutuyordu, öyle ki annemin eski dikiş makinesini yenisiyle değiştirmek zorunda kalmıştım. Yine de, Rosetta'nın kıyafetlerini yapmak için beni kullanacağı kadar yetenekli değildim ama artık hazır giyim elbise almayı bırakmış gibi görünüyordu. Sanırım bu Salvo'nun işiydi. Bir şekilde benimle çalışması için ona baskı yapıyor olmalıydı.

Ne zaman Bayan Canali'nin ölçülerini almak veya elbiseyi denetmek için evlerine gitsem, nedense Salvo da orada oluyordu.

Yıllar içinde Salvo'dan olabildiğince uzak duruyordum, o zaman neden sürekli öğle yemeğine çıkmamız için ısrar ediyordu? Onda rahatsız edici bir şeyler vardı. Nera ile görüşmek için Villa'ya geldiğinde o gidene kadar odamdan çıkmıyordum. Belki de erkeklerle samimi ilişki kurma deneyimim olmadığı içindi ama Salvo'nun ince imaları beni huzursuz etmeye başlıyordu.

Umarım Brio'nun gelecek ay yapılacak partisinde de ondan uzak durabilirdim. Bunu tamamen es geçmeyi isterdim ama son gelişmeler ışığında, özellikle de ablama yapılan suikast girişimlerinin arkasında Capo Armando'nun olduğu ortaya çıktıktan sonra, *La Famiglia*'nın geri kalanının ne durumda olduğunu öğrenmek için orada olmam gerekiyordu.

Kai, Armando'yu dün gecedен beri bodrumumuzda kilitli tutuyordu ve Nera'nın bana söylediğine göre, onu sorgulamak niyetindeydi. Umarım bunu çabuk hallederdi de Massimo'ya mektubu yazıp saat beşe kadar postaya verebilirdim. En son istediğim şey, mektubun bütün hafta sonu posta kutusunda kalmasıydı. Mektubumun hapisane gardiyanı tarafından ele geçirilme ihtimaline karşı herhangi bir şüphe uyandırmayacak şekilde bu raporu nasıl ileteceğimi ancak Tanrı bilirdi. Şöyle diyemezdim herhâlde: *Hey, yeni eniştem az önce bodrumda sak-*

ladığımız adamın parmaklarını kesmeyi bitirdi ve işte öğrendiklerimiz şunlar.

Hmm, belki hindi benzetmesini kullanabilirdim?

Şöyle desek: *Kai, anne tavuğun kafasını ısırmaaya çalışan hindiyi öldürdü. Canavarın kanatlarını ve bacaklarını kopardı ve...* Hayır, bu aptalca geliyordu. Belki de “yoldu” kelimesini kullanmalıydım.

Kanepenin altından altın rengi bir şerit görünüyordu, ona uzanırken arkamdaki kapının açıldığını duydum.

“Lucia’yı senin odana yatırdım,” dedim çekip çıkardığım kurdeleyi dolarken. “Kai’in tuhaf arkadaşları sonunda gittiler mi?”

“Gittiler.” Arkamdan boğuk, erkeksi bir bariton ses duyuldu.

Evrenin bir yerinde, iki nötron yıldızı çarpıştı. O çarpışmanın gücü içimden geçti. Bu sesi tanıyordum. Gece gündüz onu dinliyordum, takıntılı bir kadın gibi iki dakikalık telefon kaydını tekrar tekrar dinliyordum. Sanki içimden elektrik akımı geçiyormuş gibi tüm tüylerim diken diken oldu. Karşımdayken sesi daha derin geliyordu. Daha yoğun. Onu birkaç adım ötemden duymayalı yıllar olmuştu ama asla unutamamıştım. Nefesim tıkanmış bir hâlde ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

Massimo kapımda duruyordu, devasa vücudu alana hükmediyor, odadaki tüm havayı emip içine çekiyordu. Giydiği gri takım elbisesi sanki ona özel dikilmiş gibi güzelce oturmuştu, geniş omuzlarını vurguluyordu. Beyaz kumaş gömleğinin iki düğmesi açıktı, göğsündeki ve boynundaki renkli dövmeleri gösteriyordu. Öyle özenli, öyle medeni görünüyordu ki yıllardır bana dadanan ahlaksız adamla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Ama sonra gözlerim onun kilerle buluştu ve bunun sadece bir yanılsama olduğunu fark ettim. O, çok iyi tanıdığım aynı acımasız avcıydı. Sadece şık kıyafetlere bürünmüştü.

Bu gerçek miydi? O gerçek miydi? Yoksa hayal gücüm bana oyunlar mı oynuyordu? Cezasının bitmesine daha altı ay vardı. Nasıl burada olabiliirdi?

Odayı geçen Massimo'ya ağzım açık hâlde bakakaldım, aramızdaki mesafeyi uzun adımlarıyla kat ediyordu. Bir kez daha kendimi zamansal bir bataklıkta mücadele ederken buldum. Kader tarafından esir alınmışım ama bunu kabul edemiyordum. Yıllarca bu adamla birlikte olmak istemem, şimdi onunla yüzleşmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Bu duyguya alışmış olmam gerekirdi. Sonuçta, onu hapishanede görmeye gittiğimde, o kapıdan geçebilmek için kendimi hazırlamam üç saatimi almıştı.

Tam önümde durdu ve elini kaldırıp parmaklarının tersiyle nazikçe yanağımı okşadı. “Merhaba, Zahara.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Sanki bir zaman tüneline sıkışmışım ve babamın cenazesindeki sahneyi tekrardan yaşıyordum. O gerçektir.

“Nasıl?” dedim boğuk sesle.

“Salvatore Ajello,” dedi. “O puştun, benim ve işe yaramaz McBride’in yıllardır yapamadığı şeyi nasıl yaptığını bilmiyorum ama yaptı. Ajello’nun şahsi avukatı bu sabah benim aptal avukatımla birlikte gelip gerekli belgeleri getirdi. Bir saat sonra serbest bırakıldım.”

Bana o kadar yakın duruyordu ki vücut ısısı içime geçiyordu. Damarlarımdaki kan kaynadı. Ciğerlerimdeki nefes yok oldu. Kemikleri sarsan titremeler içimi allak bullak etti, mantıklı düşünmemi tamamen engelledi.

Massimo’nun gözleri göğsüme indi, platin zincirden sarkan narin inci ve elmaştan damla şeklindeki kolyeye odaklandı. “Hediyemi takıyorsun.”

“Evet,” dedim boğuk sesle, boğazım kurumuştı ve acıyordu. “Ben... Ben uyumadan önce çıkarmak zorundayım ama onun dışında tenimi rahatsız etmiyor.”

“Güzel. Bay Dubois’yi öldürmek için Paris’e gitmek zorunda kalmayacağım.”

“Yani... Özgür bir adamsın.” Bir şekilde sesimin çatlamasını engelledim.

Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Ve çok mutluydum. Onun için. Ama aynı zamanda tortop olup ağlamak istiyordum çünkü aramızdaki bu ilişki her ne ise, bittiği anlamına geliyordu. Artık bana ihtiyacı yoktu.

Bugünden sonra, onu kaybedeceksin.

“Evet.” Başını salladı. Parmaklarının ucu sol gözümün altındaki pürüzsüz derinin üzerinden kaydı, bir saniyeliğine orada oyalandıktan sonra elini indirdi. “Aşağıda Nera’yı gördüm. Söz verdiğim gibi, istediği zaman Cosa Nostra’dan ayrılabilir ve bunu ona söyledim.”

Gözyaşlarımla savaşıp zorlukla kendimi tuttum. “Peki sen? Şimdi ne yapacaksın?”

“Konseyi toplayıp bu hafta sonu Aile’yi resmî olarak devralma işini ayarlayacağım. Sonra, hayatımı mahveden ve beni o kafeste tutan kişiyi bulmaya odaklanacağım. Bunu halledince, o piçi öldüreceğim. Ya da piçleri. Her neyse.” Gözlerini odada gezdirdi. “Ama önce, bu ev ile birlikte Batista Leone’ye ait olan her şeyi yıktıracağım. Eşyalarını toplamaya başlamalısın.”

Evet, sanırım bunu yapmalıydım. Arkamı dönerek odanın köşesine doğru itilmiş yatağıma yöneldim. Bacaklarım öyle bir titriyordu ki her an gücünü yitirmelerini bekliyordum.

Tanrı aşkına, dokunuşunu hâlâ yüzümde hissedebiliyordum. Bir an için, çok kısa bir an için, uzun süredir bastırdığım umutlarımın ve hayallerimin içimde alevlenmesine izin vermiş.

aramızdaki şeylerin değişmiş olabileceğine inanmaya başlamıştım. Yıllar geçtikçe, bana karşı daha açık olduğu barizdi. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Hapishanede onunla yüzleştiğimden beri, benim tanıdığım Massimo çok daha farklı bir şeye dönüşmüştü. Mektupları daha açtı, hapishane hayatının detaylarını paylaşıyordu. Düşüncelerini. Mücadelelerini. Hatta bazı pişmanlıklarını. Ve mektupları gittikçe daha kişisel bir hâl almıştı, neredeyse bazı duygular beslemeye başladığına kendimi ikna etmiştim. Bana karşı.

Neredeyse ağzımdan keyifsiz bir kahkaha kaçırıyordu. Hâlâ ne zaman vazgeçmesi gerektiğini bilmeyen bir sersemdim. *Uyan, Zahara! Seni hayatından hemen çıkarmak istediğini görmüyor musun?*

“Kai’in şehir merkezinde bir dairesi var, o yüzden şimdilik oraya taşınırız,” diye mırıldandım. “Gün sonuna kadar yolundan çekilmiş olacağız.”

Yatağın altında iki büyük bavulum vardı. Daha büyük olanı çıkarıp komodinin önüne sürükledim ve yerde açtım. Ben kıyafetlerimi çıkarıp gelişigüzel şekilde bavulun içine atmaya başladığımda Massimo’nun sırtıma diktiği bakışları resmen yakıp geçiyordu.

Neden hâlâ orada bekliyor? Soğukkanlılığımı kaybetmeme çok az kalmıştı, onun burada olması durumu yüz kat daha kötü hâle getiriyordu.

Dolap kapısındaki askıdan siyah, saten bir elbise aldım ve askısıyla birlikte bavulun içine attım. Dün gece onu ütülemek neredeyse bir saatimi almıştı ama şu anda bunun bir önemi yok gibiydi. Sonraki yeni dantel bluzumdu. Ardından kaşmir palto. Bir şeyin yırtılıp yırtulmadığına ya da zarar görüp görmediğine bakmıyordum bile. Sadece her şeyi birbiri ardına atıyor, mümkün olduğunca çabuk toparlanmaya çalışıyordum çünkü hızla dağılırken ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum.

Onu bir daha görecek miyim?

Arkamdan, deri tabanların sert ahşap zemindeki ritmik sesleri geldi. Yaklaşıyordu. Nefes alıp verişim hızlandı. Daha da hızlandım, kucakladığım kumaşları bavulun içine attığım sırada Massimo arkamda belirdi. Öyle yakındı ki verdiği nefesi başımın tepesinde hissedebiliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Sanırım yanlış anladın.” Sesinin kadifemsi tonu beni yıkayıp geçti, sesini hafızama kazımaya çalıştım. Belki bu son duyuşum olabilirdi.

“Neyi yanlış anladım?” dedim boğuk bir sesle.

“Ablanla gitmiyorsun.” Massimo başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Sen benimle geliyorsun.”

Vücudum tamamen hareketsizleşti. Çok ama çok yakında duruyordu, aramızda neredeyse boşluk yoktu. Sakalı hafifçe yanağıma değdi, geri kalanı ise aramızdaki mesafeyi koruyordu. Ancak yine de, sanki bir şekilde göğsüne çekiliyormuşum gibi hissettim. Sıcak nefesi ateş basan cildimde süzülüyor, sözlerini anlamaya çalışırken başımı döndürüyordu.

“Neden?” diye sorarken bordo hırkama bir can simidi gibi sarıldım. Bu da onun oyunlarından biri miydi?

Cevap vermedi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Massimo arkamda devasa, hareket etmeyen bir heykel gibi durdu. Sorum basitti, o yüzden cevap vermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Belki... Belki de bana karşı bir şeyler hissediyordu?

“Çünkü sana ihtiyacım var, Zahara.”

Kalp atışlarım hızlanarak öyle yüksek sesle atmaya başladı ki kulaklarımda gümbürdedi. Göğsümde bir sıcaklık patladı, şişti ve zayıflamış uzuvlarıma yayılıp bütün benliğimi ele geçirdi.

“Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Neyin tehlikede olduğunu bilen ve kaçırdığım her şeyi bana anlatabilecek birine.”

Kışın buz gibi soğuğu beni ezip geçti, hissettiğim neşe kurşun bir balon gibi çöktü. Kanıma don karıştı, ciğerlerimdeki havayı buz gibi yaptı. Az önceki sıcaklıktan iz bile kalmadı. *Elbette.* Başka neden beni yanında isteyecekti ki? İmparatorluğunu ele geçirmeyi henüz bitirmemişti. Hak ettiği saygı ve gücü ele geçirmemişti.

Gerçekten başka bir nedeni olabileceğini mi sandın?

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. En azından dürüsttü. Bana karşı hep öyleydi. Ancak ilk kez, bunun için ondan nefret ettim. Keşke yalan söyleyip benden hoşlandığı için olduğunu söyleseydi. Doğru olmadığını biliyordum ama soğuk gerçekle yüzleşmektense bir yalana inanmayı tercih ederdim.

Yanağımı ısırarak arkamı döndüm ve bakışlarımız buluşana kadar başımı kaldırdım.

Karanlık havuzlar. Bir insanın gözlerinin gecenin en koyu tonunda olabileceğini bilmiyordum. Gözleri o kadar koyu renkliydi ki irislerini göz bebeklerinden ayırt edemiyordum. Dipsiz iki kara deliğe düşmek gibiydi, beni derinliklerine çekiyorlardı.

Hayatımın çoğunda, nadiren insanların gözlerine bakardım. Bunun en büyük nedeni, saklamak için çok uğraştığım öz güvensizliğimi göreceklelerinden ve bunu bana karşı kullanacaklarından korkmamdı. Ama ayrıca onların bakışlarında saklı olanları görmek istemememdendi. Hakkımda saklamadıkları düşüncelerini. Kendimi savunmadığım, hakkımda bok gibi konuşanlarla yüzleşmediğim için ne kadar güçsüz olduğumla ilgili. Kavgadan kaçındığım için aptal olduğuma dair inançlarını. Bunları gözlerinde görmek, onlara inanmamı sağladı. Kendimi ufacık hissettim. Değersiz. Yetersiz. Kız kardeş sevgi-

siyle ön yargılı davranan Nera dışında, hiç kimse bana kendimi iyi hissettirmedi.

Massimo'ya kadar.

Massimo cehennemden çıkmış gibi görünen gözleriyle beni adeta yakıp kavururken karanlık bakışlarında ufak bir suçlama ya da acıma bile yoktu. Güven. Saygı. Hatta hayranlık. Ancak orada başka bir şey daha vardı. Kalbimi daha hızlı attıran tehlikeli bir ısıltı. Tam olarak anlayamadığım karanlık bir bilinmezlik.

Şu anda bana bakış şekli, kendimi cesur hissetmemi sağlıyordu. Ve cüretkâr. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Hatta Nera'nın bir zamanlar yapmayı tehdit ettiği gibi, Belediye Binası'nın önünde çıplak bile dans edebilirdim.

"Peki ya *hayır* dersem?" diye sordum. "Ya ablamla gitmek istersem?"

Massimo'nun burun delikleri genişledi. Çenesi sert bir çizgi hâlini aldı ve boynundaki damarlar belirginleşti. Oldukça korkutucu bir manzara sunuyordu. İri yarı, dövme ve sorularıyla hiddete kapıldığı belli bir hâlde tepemde duruyordu. Eğer karşımdaki ondan başka biri olsaydı, çoktan kaçıp saklanmıştım bile. Ama ondan hiç korkmuyordum çünkü öfkeliyken bile, bana bir dakika önce olduğu gibi saygıyla bakıyordu.

Ellerini yumruk yaptı, bu da özel dikim takım elbisesinin içindeki pazılarının belirginleşmesine sebep oldu. O bana bakarken birkaç saniye geçti. Sonra, başını sertçe salladı ve tek kelime etmeden gitmek için döndü.

Uzun adımlarla odayı geçip kapıya doğru ilerleyişini gözlerimle takip ettim. Serbestçe gitme hakkına sadece Nera'nın sahip olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ben değil. Yaptığımız anlaşma buydu. Yani haklı bir Don olarak, Massimo bana canı ne isterse onu yaptırma hakkına sahipti. Yine de arkasını dönüp

gidiyordu. Kararıma saygı gösteriyordu. Beni dengi olarak görüyordu. Eşit davranıyordu.

Onun ne tür bir insan olduğu konusunda kendimi kandırmıyordum. Tanrı biliyordu ya, Massimo bir aziz olmaktan çok uzaktı. Bir katildi. Yolunda duran herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında iki defa bile düşünmeyen usta bir manipülatördü. Amacına hizmet ettiği için ergen bir kızı piyon olarak kullanan vicdansız, kurnaz bir adamdı. Ama asla olmadığı bir şey gibi davranmaya çalışmamıştı. Bana karşı değil. O yüzden mi ona böyle delicesine âşık olmuştum?

“Massimo,” diye seslendim.

Çoktan kapıya varmıştı ama anında durdu.

“Eşyalarımı toplamak için yarım saate ihtiyacım var,” dedim. “Ardından Nera ve Lucia’ya veda edeceğim, sonrasında gidebiliriz.”

Yavaşça arkasını dönüp kara gözleriyle bana baktı. “Nereye diye sormayacak mısın?”

Dolabın içine uzanıp bir yığın kazağı aldım. “Hayır.”

Onu her yere takip ederdim. Cehennemin derinliklerinde bile.

Ben üç katlı konağın çürümüş ihtişamını incelerken rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Zemin kattaki iki pencere dışında, binanın cephesindeki her pencere karanlıktı, bu da nasıl oluyorsa onu daha hüzünlü gösteriyordu. Solan ışıktaki pervazlardaki soyulmuş boya ya da beyaz, demir balkon korkuluklarındaki paslanma gözden kaçmıyordu. Lanet olası yer tam da kendimi hissettiğim gibi görünüyordu.

Zahara, “Çocukluğunun geçtiği ev mi?” diye sordu yanımdan.

“Evet.” Başımı salladım. “Onlardan biri. Babam Don olduğunda taşındığımız ev.” Gözlerimi bir kez daha bakımsız binada gezdirdim. “Hep halledilmesi gereken daha önemli meseleler vardı, o yüzden birinin burayla ilgilenmesini ayarlamak aklımdan çıkmış. Annemle birlikte buradan taşındığımızdan beri boş hâlde.”

Zahara’ya baktığımda kendine sarıldığını gördüm. Takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına yerleştirdim, istemeden ona dokunmamaya dikkat ediyordum. Az önce yanağını kısaca okşamak, kendime izin verdiğim en fazla şeydi. Onu bile yapmamam gerekirdi ama kısa bir an için bile olsa o tatlı kokusunu hissetmenin cazibesi çok büyüktü.

Ne halt ediyorsun sen?

Evet... Benimle gelmesini istediğim andan beri ben de kendime aynı şeyi soruyordum. Aslında, sormamıştım bile. Egoist bir pisliğin yapacağı gibi emir vermiştim ama bunu rica şeklinde söylediğimi biliyordu bence.

Leone Villası’na vardığımda, sadece Nera ile gerekli düzenlemeleri yapmak ve sonra da ayrılmak niyetindeydim. Zahara’yı görmek planlarımda yoktu. Eğer onu görürsem gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyeceğimden korkuyordum. Endişemde haklı olduğum açıktı. Gözlerim onu bulduğu anda uzaklaşma iradem ortadan kayboldu. Belki de daha en başından gücüm olmamıştı. Sonuçta, zihnim bana felaketime doğru gidiyor olabileceğimi haykırırken ayaklarım beni onu dairesine taşımıştı. Ancak onu sadece bir kez olsun görmeye direnmek, benim için seçenekler dahilinde değildi.

Daha çok denemeliydin! O sadece bir piyon. Yararı sona erince ölü ağırlığını sırtından atman gereken biri.

O bir piyondur. Ama artık öyle değildi. Yolun yarısında bir yerde, Zahara beni bir arada tutan güce dönüşmüştü. Bu sabah

hapishaneden dışarı adım attığımda, fiziksel formum teknik açıdan özgür olabilirdi ama sadece Zahara'yı gördükten sonra en sonunda gerçekten özgür bir adam gibi nefes alabildim.

Siktir! Kız daha yirmi bir yaşında. Zar zor yetişkin denebilir. Ayrıca senin lanet olası ailen! Bu saçmalığa son verip kızı yollaman lazım. Hemen!

Biliyorum. Ama yapamıyorum.

Nuncio'nun cenazesinde gözlerimiz buluştuğunda aramızda bir şey olmuştu. Onun delici bakışlarında gördüğüm şey, beni tanıması ve anlaması beni derinden sarsmıştı. Sanki yıldırım çarpmış gibi. O anda bir şey değişmişti. İçimde büyük, köklü bir değişim olmuştu, sanki ani bir dalgalanmanın ardından yön değiştiren, hiç gitmemesi gereken bir yere doğru ilerleyen elektrik akımı gibi. Çok endişe verici, yasak bir yola doğru. Üç yıldan fazla bir süredir uyanık olduğum her saniyeyi hayatımın amacına ulaşmak için yeni bir yol planlamak yerine, onu düşünerek geçirmiştım. Üvey kız kardeşimi.

Günler, hayatım için değil, zihinsel huzurum için sonsuz bekleyişle dolu bir hayatta kalma mücadelesine dönüşmüştü. O zarfı bana getiren gardiyanı göreceğim an için. Sonra onun yazdığı her kelimeyi içime çekiyordum. Daha önce en çok ilgimi çeken kısımlar, işle ilgili kısımlarıydı ve artık kendisiyle ilgili yazdığı yerleri okumak için onları atlıyordum. Şahsi bölümleri en az birkaç kez okuduktan sonra dikkatimi Cosa Nostra ile ilgili zirvalara dönmeye zorluyordum. Ve ondan sonra, günlerimi onun bir sonraki mektubunu endişeyle bekleyerek geçiriyordum.

Bunu bir mantığa oturtmaya çalışmış, bunun sadece bir aile bağı olduğuna kendimi ikna etmeyi denemiştım. Onun dışındaki her şey, neredeyse yirmi yılı bir kafeste geçirdikten sonra bozulan zihnimin bir ürünüydü. Kısa bir süre hapiste kalmanın bile akıl sağlığını korumak için yeterince zorlayıcı olduğunu

herkes biliyordu. Hâlâ ondan geriye doğru sayabildiğim için minnettardım. Ama o delikte sıkışıp kalmanın beni hasta bir piç kurusuna dönüştüreceğini beklemiyordum.

Üvey kız kardeşine âşık olan türden birine.

Fakat bu saçmalık hemen şu an sona eriyordu.

Onu hayatımdan çıkarmanın gerçekliğiyle yüzleşemediğim için onu yanımda getirmiştım. Bir arkadaş olarak. Güvenilir bir müttefik olarak.

Şu anda ikisinden yana da pek şansım yoktu.

Beni tanıyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Fazlası yoktu.

“Hadi içeri bakalım.” Evi gösterip kendimi çarpık düşüncelerimden çekip çıkardım.

Yanlarında temizlik hizmeti logosu bulunan iki beyaz minibüs, ana girişten çok uzak olmayan bir yerde, araba yoluna park etmiş durumdaydı. Bu sabah, ben gelmeden önce herkesin gitmesi gerektiği konusunda açıkça talimat vermişim. Ön kapıya çıkan aşınmış taş merdivenleri tırmanırken içgüdüsel olarak Zahara'nın beline uzandım.

O senin üvey kız kardeşin. Bunu o aptal beynine sok. Dokunmak yok!

Elimi hızla çektim. Bir üvey ağabeyin, üvey kız kardeşinin sırtına destekleyici bir şekilde dokunmasında yanlış bir şey yoktu. Sorun şuydu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu üvey kardeşim olarak göremiyordum.

Ön kapıyı açtım, menteşeler kullanılmadığından gıcırdadı. Derin bir nefes alıp bir zamanlar sığınağım olan eve adım attım.

Ve bir kaosun içine girdim.

Giriş salonuna bakan geniş merdivenin ortasında temizlik şirketinin hizmetçileri olduklarını gösteren açık mavi üniformalar giymiş iki kadın, merdiven korkuluğunu parlatıyordu.

Bir adam, lanet kafamı patlatacak kadar gürültülü bir aletle, yakınlardaki mermer zeminleri parlatıyordu. Sağda, sütunlarla çevrili kemerli geçidin açıldığı salon alanında, birkaç kişinin daha dolaştığını fark ettim. Mobilya döşemelerini süpürüyor, aydınlatma armatürlerini silip tozunu alıyorlardı. Giriş holünün sol tarafındaki yemek odasında daha fazla çalışan vardı. Bir düzine insan. Belki daha fazla.

İçimi bir endişe dalgası kaplıyor, beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Bu insanların çıkmasını istiyordum.

“Bay Spada.” Çalışanların formaları ile uyumlu, açık mavi takım elbise giymiş, benim yaşlarımda bir adam elinde bir dosya ile bana doğru koşturdu. “Programın biraz gerisindeyiz. İkinci kat tamamlandı. İstenildiği gibi yeni çarşaf ve havlular temin edildi, ayrıca—”

“Dışarı,” diye hırıldadım.

“Market alışverişi geldi. Çalışanlarımdan birine onları yerleştirttim—”

Gözlerimi sımsıkı yumup gürültüyü ve tüm bu insanların varlıklarını bastırmaya çalıştım. Ancak önümdeki sersem konuşmayı sürdürüyor, perdelerle ilgili saçmalayıp duruyordu. Her kelimesiyle birlikte endişem öfkeye dönüşüyordu. Derin bir nefes alıp bu bihaber pisliğin boynunu kırma dürtümü bastırmama yardım etmesini umdum.

Hapisteyken çabuk parlayan öfkem tamamen yok olmuştu. Genelde, tanıdık ortamlarda ve tanıdığım insanlarla çevrili olduğumu bilmek beni sakinleştiriyordu. En azından biraz. Hapishane duvarlarını arkamda bıraktığımdan beri birinin kafasını ezme sınırında geziyordum.

“Ah, peki yapmamızı istediğiniz diğer şey—”

Gözlerimi hızla açtım. Piç kurusunun mavi takımının önünü tutup onu havaya kaldırdım.

“DIŞAR ÇIKIN DEDİM!” diye kükredim’ suratına. “HER BİRİNİZ DIŞARI ÇIKSIN!”

Kolumda hafif bir dokunuş hissettim. “Massimo, dur.”

Zihnimi kaplayan sis ve bulanıklaştıran delilik biraz geri çekildi. Uzun bir nefes verdim, sonra çılgına dönmüş temizlik müdürünü yere indirdim.

“Harika iş çıkardığınız için teşekkürler,” dedi Zahara yanımdan. “Lütfen çalışanlarınızı alıp gidin. Yarın sizi arayıp kalan işlerle ilgili görüşeceğiz.”

Adam panikle başını sallayıp koşarak uzaklaşırken elini sallayıp insanlara çıkmalarını emretti. Hareketsizce durup amaçsızca önüme baktım, çalışanlar teker teker yanımdan geçip gittiler.

Her saniye Zahara’nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Ön kapı gürültüyle kapandı. Sonunda, huzurlu sessizlik.

“Massimo? Bu da neydi?”

“Hiçbir şey,” dedim kendime öfkelenerek. “Her zaman çabuk ateş eden, çabuk sinirlenen biriydim. Ama hiçbir zaman sebepsiz yere sabrımı yitirmedim. Seni korkuttuysam özür dilerim.”

“Korkutmadın. Ama onları korkuttun.” Elini tekrar koluma koydu. “İyi misin?”

Ona baktım, öyle güzel ve öyle... Sakindi ki, hem de karşısında kendimi kaybetmeme rağmen. Sakinliğinin birazı bana da bulaştı. Kaslarımdaki gerginlik yavaşça gevşedi.

“Hayır,” dedim. “Özgür kaldığımda her şeyin eski hâline geri döneceğini düşünmüştüm. Eski hâlime döneceğimi. Ama... Bunun artık mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Bu nasıl olurdu bilmiyorum. Bugün olduğun kişiyle yaşamayı öğrenmen gerekecek.”

Avucunu elimden kaydırđı, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Teması tenime mühürlendi, dokunuşu hem dağlıyor hem yatıştırıyordu.

“Hadi gidip temizlik şirketinin neler yaptığını görelim, böylece evinin durumunu değerlendirebiliriz.”

Beni giriş holünden yemek odasına doğru çekmesine izin verdim, sanki hayatta kalmak için tek umudummuş gibi elini sımsıkı tuttum.

Belki de öyleydi.

Köşedeki sızan musluktan damlayan su, aydınlık odada yankılanıyor. Su damlaları metal lavaboya düştükçe boş bir ses çıkıyor. Tepedeki floresan ampul sürekli vızıldıyor. “Işıklar sönsün” burada sadece öylesine söylenen bir laf. Mesafe nedeniyle boğuk olsa da, komşu bloktan gelen çığlıklar yine de bana ulaşıyor. Sıcaklık dayanılmaz, nem daha da kötü, yapışkan bir parlaklıkla bana yapışıyor. Kokuşmuş havanın ağır ve boğucu ağırlığından kaçmanın yolu yok. Yan dönüp hücrenin gri duvarına bakıyorum ve eski boyadaki çatlakları saymaya başlıyorum.

Arkamdaki kapı çınlayarak açılırken paslı menteşeler gıcırđıyor. Aceleci adımlar gittikçe yaklaşıyor. Ranzadan atlıyorum ve dönüp elinde cam parçasından yapılma bir bıçak tutan adama bakıyorum. Nuncio’nun cenazesinden döndükten sonra beni öldürmeye çalışan kel piş kurusu hücremin ortasında duruyor. Arkasında, patronluk taslayan, kısa boylu arkadaşı duruyor, çürümüş ve eksik dişleriyle sırıtıyor. “Harry’nin” çirkin suratına doğru yumruk atıyorum ama hareketlerim çok yavaş. Yumruğumu havada değil de yoğun bir macunun içinden itiyormuşum gibi. Piş kurusu gülümüyor. Ve cam bıçağı kaburgalarımın arasına saplıyor.

Gözlerim birden açıldı.

Duvarlar soluk bej renkteydi ama boya birkaç yerde soyulmuştu. Yarıları yanmış odunlar bakımsız şöminede çürümüşü ve bir zamanlar şık olan şömine rafı tozla kaplıydı. Mobilyalar beyaz çarşaflarla örtülüydü.

Evim.

Kanepede oturur pozisyona geçtim ve sehpa da açık bıraktığım dizüstü bilgisayara baktım. Saat sabahın üçüydü. Uyuyakalmıştım. Tam yirmi dakika boyunca.

Dün gece Zahara, iç tasarım konusunda uzmanlaşmış ve piyasadaki en hızlı teslim süresine sahip bir tadilat şirketi bulmama yardım etmişti. Sonra şirketin internet sitesi üzerinden onlarla iletişime geçmiş, sabah ilk iş olarak da bir danışmanlık randevusu ayarlamıştı. Yardımı için minnettardım. Eminim sonunda kendim de nasıl yapılacağını bulurdum ama bu saçmalık için saatlerimi boşa harcardım.

Çıktıktan sonra yaşayacağım en büyük zorluğun işlerin başına geçmek olacağını düşünmüştüm. On sekiz yıl önce geride bıraktığım dünyadan çok daha geniş bir dünyada yolunu bulmayı öğrenmem gerekeceğini hesaba katmamıştım. Hapishanede internet erişimi sınırlıydı ve çevrimiçi etkinlikler her zaman denetlenirdi. Çoğunlukla sadece eğitim sitelerine erişim izni verilirdi. Ayak uydurmaya çalışmış olsam da şu anda zamandan biraz sapmışım gibi hissediyordum.

Karanlık evin zemin katında odadan odaya yürürken, terk edilmişliğin ürkütücü sessizliğindeki tek ses, ayakkabılarımdan tok tıkırtılarıydı. Hapishanedeki kesintisiz gürültüye o kadar alışmıştım ki, şimdi tüm bu sessizlik hem bir lütuf hem de bir lanet gibi geliyordu ve sessiz karanlık beni tedirgin hissettiriyordu. Gölgeler etrafımda hareket ediyordu, bu uzun zamandır yaşamadığım bir şeydi. Yalnız mıydım, yoksa pisliğin teki gizli yerlerde

mi saklanıyordu emin olamıyordum. Dışarıya baktığımda, bahçede gizlice dolaşan birini gördüğümü sandım. Ama gerçekten görmüş müydüm, yoksa huzursuz zihnimin ve karanlığa alışkın olmayan gözlerimin bir oyunu muydu? Farkındalıkla tüylerim diken diken oldu ve yaklaşan felakete dair güçlü bir önsezi, her an bir şeylerin ters gidebileceğine hazırlıklı olmamı sağladı.

Merdivenlerden ikinci kata çıktım ve konakta amaçsızca dolaşmaya devam ettim. Başım beni öldürüyordu, büyük ihtimalle uykusuzluktandı. Yıllarca az uykuyla idare etmenin etkisini görüyordum. Ya da belki de yaşılanıyordum. Hangisi olursa olsun, bu gece pek dinlenebileceğimi sanmıyordum. Bu hem çok tanıdık hem de hiç tanıdık olmayan yerde uyuyamazdım. Koridorun en sonundaki kapının önünde durana kadar Zahara'nın uyuduğu odaya doğru gittiğimi fark etmedim bile. Burada da her şey sessizdi ama alt katta hissettiğim tedirginlik büyük ölçüde yok olmuştu.

Gömleğimin birkaç düğmesini açıp yere doğru çöktüm ve sırtımı karşı duvara dayadım. Sonra da karşımdaki kapıya gözlerimi diktim.

BÖLÜM

on beş

Zahara

OYMALI MERDİVENDEN AŞAĞI İNDİM VE ETRAFIMA BAKINDIM. Massimo, şirketten gelecek olan geçici işçilerin sabah sekizde burada olacaklarını söylemişti. Neredeyse zamanı gelmişti ama kendisi ortalıkta görünmüyordu. Merdivenin yanındaki ufak oturma alanı boşa benziyordu. Diğer tarafa döndüm ve on altı kişinin rahatça yemek yiyebileceği kadar uzun bir yemek masasının bulunduğu devasa yemek odasına yöneldim. Bahçeye bakan dış duvar tavandan yere kadar camdan oluşuyordu. Bir zamanlar manzara nefes kesici olmalıydı, özellikle de bir açık hava köşesinin tepesindeki demir kemerlerden sarkan yasemin sarmaşıklarıyla. Ancak şu anda bahçe yabani otlarla kaplı ve bakımsızdı.

Odanın uzak ucunda, yemek salonunu mutfaktan ayıran küçük bir alan vardı, açık antre kapısından mutfakı görebiliyordum. Mutfak kapısından geçer geçmez olduğum yerde duruverdim.

Büyük pencerelerden oluşan başka bir duvarın yanında, camdan içeri sızan sabah güneşinin parlak ışığında, Massimo du-

ruyordu. Arka bahçeye bakarken sırtı bana dönüktü. Üzerinde sadece gri bir eşofman altı vardı.

Vücudunun üst kısmı tamamen dövmelerle kaplıydı. İnanılmaz derecede geniş sırtı siyah ve renkli desenlerden bir karışımla kaplıydı, kocaman omuzlarından aşağı doğru inip kaslı kollarını sarıyor ve parmaklarına kadar ulaşıyordu. Bir desenin nerede bitip diğerinin nerede başladığını tespit etmek zordu, hepsi birbirine karışmış gibiydi.

Elim, çılgınca atan kalbimin göğüs kafesimden dışarı fırlamasını engelleyecekmiş gibi göğsüme doğru fırladı. Üstsüz erkekleri görmek için fırsatım pek olmamıştı. Okulda, bazen bazı erkekler futbol antrenmanından sonra tişörtlerini çıkarırlardı ve bir keresinde Kai yaralandığında Nera'nın kanı temizlemesine yardım etmiştim ama hepsi bu kadardı. Genelde erkekler hiç ilgimi çekmezdi zaten. Massimo hariç erkekler yani.

En sonunda sesimi bulduğumda, "Günaydın," dedim boğuk bir sesle.

Massimo bana doğru dönünce ön tarafının da dövmelerle kaplı olduğunu görmüş oldum. "Selam. İyi uyudun mu?"

"Evet, tabii," diye yalan söyledim. Doğru düzgün gözümü kırpamamıştım, dönüp durmuş ve onu düşünmüştüm.

Dün gece renovasyon şirketlerinin sitelerini araştırırken neredeyse kalp çarpıntısı geçirecektim. Adrenalin vücudumda dolaşırken kalbim tüm gece boyunca hızla atmıştı. Göğsümdeki o aptal kas, onun yakınlığıyla başa çıkamıyordu. Tıpkı şu anda yaptığı gibi zorluk çıkarıp duruyordu.

Massimo yavaş, sessiz adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Ayakları çıplaktı ve nedense bu onu daha da seksi hâle getiriyordu. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Gözlerimi kırptım. Massimo Spada, yakında Boston Cosa Nostrası'nın Don'u olacak adam, bana kahvaltı hazırlamayı mı teklif ediyordu? "Şey... Pek aç değilim. Sanırım."

Elini kaldırdı ve bir an için, yine yüzüme dokunacağını sandım ama sadece kapının çerçevesine dayadı. Koyu, karanlık gözleri benimkileri ele geçirirken, varlığının gücü kemiklerime işliyordu. Beni içten dışa sarmalıyordu.

Aynı zamanda tedirgin de ediyordu.

Dün gece uyuduğum birkaç dakika boyunca onu rüyamda görmüştüm. Salonda yalnızdık ve o beni sıkıca sarıp yanında tutuyordu. Massimo kulağıma fısıldarken, gürleyen şömine tenimi ısıtıyordu. Çok uzun zamandır özlemini çektiğim sessiz sözleri. Nasıl onu anlayan tek kişinin ben olduğumu. Onun ruh ikizi olduğumu. Ve yanıma gelip de birlikte olabilmek için özgür kalmayı nasıl da sabırsızlıkla beklediğini.

Bakışlarım onun heykel gibi, dövmeli göğsüne kaydı, bu manzarayı sindire sindire inceledim. Bacaklarımın arasında daha önce hiç yaşamadığım hafif bir karıncalanma vardı. Sanki... Sızlayan bir ihtiyaç gibi. Aman Tanrım, tahrik oluyordum. Bu hissi geçireceğini umarak bacaklarımı birbirine basturdum. Geçirmedi. Sızlama daha da güçlendi.

Hiç seks yapmamıştım, yapmak da istememiştim. Hatta bir erkeğin bana oramdan dokunmasını bile istememiştim. Ama Massimo'nun dokunmasını istiyordum.

Duygularımı çok uzun zamandır bastırıyordum. Bu özlem yıllardır bana yapışıp kalmıştı. Ayrıca, yanlış olduğunu bile bile ona karşı böyle hissettiğim için göğsümü parçalayan bir suçluluk duygusu da vardı. Sevgim ve vicdan azabımın arasında, korku vardı. Eğer öğrenirse beni reddedeceğinden korkuyordum. Üvey ağabeyime âşık olduğumu fark ettiklerinde insanların ne diyeceklerini düşünmenin verdiği acı. Zaten toplumdan sürgün edilmiş biri sayılırdım.

Ama bu gerçekten o kadar kötü müydü? Sonuçta, kan bağıyla akraba değildik. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

“Neden bunu yapıyorsun?”

Kalbim deli gibi çarparken donakaldım. “Neyi?”

“Kıyafetinin kolunu çekiştirmeyi.” Massimo başını yana eğdi ve bakışlarını indirdi. “Dün bütün akşam bunu yapıp durdun.”

Hemen kıyafetimin kolumu bıraktım. “Sadece bir alışkanlık. Ben... Ellerimin görünmesini sevmiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü insanlar bakma eğiliminde oluyorlar.”

Kalbimin hâlihazırda attığından daha hızlı atmasının mümkün olduğunu sanmıyordum ama parmaklarını bileğime sarıldığında, kalbim koruyucu kafesinden adeta dışarı fırlayacaktı. Massimo elimi kaldırırken nefesim tılandı, yakından bakmak için elimi aramızda kaldırdı.

“Bunu neden yaptıklarını görüyorum.” Avucumu başparmağıyla okşarken sesi hırıltılı bir hâl aldı. “Çok güzel ellerin var, Zahara.”

Sadece bu dokunuşuyla birlikte hoş bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Ve ben daha fazlasını istedim.

Onun dokunuşunu her yerde hissetmek istedim. Öpücüklerini istedim. Diğer her şeyi. Ona yakın olmayı ve zihnini tanıdığım kadar bedenini de yakından tanımayı istiyordum. Uzun zamandır çok ödlekle davranıyordum, istediğim şeyi dile getirmekten korkuyordum. Alay edilme korkusuyla arzularımı dile getirme riskini almayı istemiyordum. Ben artık bu kişi olmak istemiyordum.

Boştaki elimle uzanıp avucumu Massimo’nun karnına bastırdım. Hızla aldığı nefesle burun delikleri şişti. O çarpıcı gözleri benimkilere o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki dizlerim titremeye başladı. Tek bir kasını bile oynatmadı, diğer elimi o devasa, dövmeli parmaklarının arasında tutmayı sürdürerek sadece beni izledi.

“Zahara?” Bu bir soruydu. Gözleri bir şeyler ararken ses tonu kafa karışıklığını yansıtıyordu.

“Efendim?” Alt dudağımı ısırp avucumu biraz daha aşağı kaydırđım.

Massimo bana doğru eğildiğinde sıcak nefesi tenime değ-di. Burnunu başımın tepesinden saçlarıma gömdü, nefes alışını duydum. Bu kadar yakinken vücut ısını hissedebiliyordum, tamamen ona ait olan kokusunu alabiliyordum. Üzerimde yükselirken heybetli bir figür yaratıyordu, diğer eliyle hâlâ kapı pervazını tutuyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra, elini pervazdan çekip kalçama koydu. Avucunu yavaşça popoma doğru kaydırmaya başladı ve—

“Tanrı aşkına!” Massimo aniden geri çekilip benden uzaklaştı. Gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Bana dik dik bakarken göğsü hızla yükselip alçalıyordu. “Üzgünüm. Bunu yapmamalıydım.”

“Sorun değil, ben—”

“Bu kesinlikle bir sorun.” Parmaklarını ensesinde birleştirip başını iki yana salladı. “Lanet olsun! Benim sorunum ne?” Derin bir nefes alıp gözlerime baktı. “Kahretsin. Sen benim üvey kız kardeşimsin. Çok özür dilerim, Zahara. Bu bir daha olmayacak.”

Uzun kolumun manşetini sıkıp gözlerimi kaçırdım. Evet. Tabii ki bir daha olmayacaktı. Sanki onun gibi biri benim gibi birine ilgi duyabilirmiş gibi.

Kapı zili sessizliği bozdu.

“Ev için gelen çalışanlar olmalı. Onları içeri alayım,” diye mırıldandım ve koşarcasına uzaklaştım.

Massimo ile benim karşımızda oturan tadilat şirketinin danışmanı Bay Jeffrey King tabletinden başını kaldırıp gülümsedi.

“Tüm isteklerinizi not aldım ve bu projeyi üstlenebileceğimizi söylemekten mutluluk duyuyorum. Tüm değişkenleri hesaba katmak için zaman çizelgesini biraz esnek tutabiliriz ancak işi iki ay içinde bitirebiliriz diye düşünüyorum.”

Massimo'ya hızlıca bir bakış attım. Koltuğunda arkasına yaslanmış, kolunu koltuğun arkalığına koymuştu ve danışmana sertçe bakıyordu.

“Perşembeye kadar bitmesi gerekiyor.”

Adam neredeyse boğulacaktı, rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. “Gerçekten üzgünüm Bay Spada ama buraya en erken yarın birini gönderebilirim ve bu büyüklükteki bir evin tadilatını beş günde tamamlamak kesinlikle imkânsız. Tüm ekipleimizi aynı anda bu projeye dahil etsem bile, en az altı haftaya ihtiyacımız olurdu.”

Massimo'nun yüz ifadesi sıkılmış kayıtsızlıktan tehditkâr bir bakışa dönüştü. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve adamın yüzüne yaklaştı. “Perşembeye kadar bitmesini istiyorum dedim.”

“Hayal kırıklığınızı tamamen anlıyorum Bay Spada ama biz yapamayız—”

Massimo hızla elini uzattı ve parmaklarını King'in boğazına doladı. “Anladığınızı sanmıyorum,” diye hırlarken adamı kendisine doğru çekti.

Massimo'nun dizini kavrayarak hafifçe sıktım. “Belki de biraz hızlı hareket edip bir ay içinde halledebilirler. Bu olur mu?”

Massimo'nun danışmanın boğazını sıkan eli gevşedi ama adamı bırakmadı. “Hayır. Konsey toplantısı perşembe akşamı yapılacak.”

“O zaman işçilere önce zemin katı elden geçirmelerini söyleyelim, böylece çarşamba gecesine kadar bitirirler.” Dikkatimi Bay King'e çevirdim. “Bu yapılabilir mi?”

Zavallı adam, Massimo'nun kalın bileğini iki eliyle çekiştirip kendini kurtarmaya çalışıyordu, gözleri ise benimle Massimo arasında gidip geliyordu. “Kesinlikle. Hiç sorun değil.”

“Teşekkürler.” Massimo'nun dizini tekrar sıktım. “Onu bırak.”

Massimo danışmanı bıraktığı anda, adam ayağa fırlayıp hızla uzaklaştı. Ön kapının çarpmasını bekledikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturup ona döndüm. Ayaklarının arasından yere bakıyordu ama olanlardan pek etkilenmemişse benziyordu.

“Sanırım konuşmamız gereken bariz bir konu var.”

Çenesi sertleşti. “Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum.”

“Bence çok iyi biliyorsun. Dün gece, temizlik ekibine patladığında, sadece stresli olduğunu düşündüm. Sonra bu sabah, personel görüşmeleri sırasında kontrolünü kaybettin. Şimdi de bu.”

Personel ajansının gönderdiği adaylarla yaşanan fiyasko efsane boyuttaydı. Massimo, ateşli silahları ne kadar iyi kullanabildikleri dahil olmak üzere, onlara türlü tuhaf sorular sormaya başlamıştı. Çoğu kişinin şok olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Ve her biri başvurularını geri çekip ayrılmak istediğinde, Massimo patlamıştı.

“Bazen öfkemi dizginlemekte zorlanıyorum. O kadar,” dedi omzunu silkerek.

“Pekâlâ, dizginlemeyi başarmaya başlasan iyi edersin, yoksa Capo'lar seni gömer.”

Hızla başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” diye devam ettim. “Aile işlerini ne kadar iyi idare ettiğin önemli değil, eğer herhangi birisi senin zihinsel yönden dengesiz olduğunu düşünürse işin biter. Yıllar boyunca emek verdiğin tüm iş bir hiç için olur.”

Tek bir kelime etmedi, sadece gözlerindeki hayaletlerle beni izledi. Ve ben... Ben ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama bu sabah gayet netti. Beni, benim

onu gördüğüm gibi görmüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana âşık olmasını sağlayamazdım. Yine de ne olursa olsun onunla kalmayı seçmiştim.

“Neden bana söylemedin?” diye sordum.

“Tamamen boku yemiş hâlde olduğumu mu? Söylemiş olsaydım benimle gelmeyi kabul eder miydin?”

“Evet.”

“Neden?”

Çünkü sana âşığım. Ona bunu söyleyemezdim, o yüzden konuyu değiştirmeye çalıştım. “Babamın evindeyken bizimle çalışan bazı kişileri arayıp gelmelerini isteyeceğim. Leone’nin evinde de birkaç güvenilir kişi vardı.”

“Hayır. Onlara güvenmiyorum.”

“Ama tamamen yabancı insanlara güvenir miydin?” Tek kaşımı kaldırdım. “Armando’nun Leone’nin bodrumunda kilitliken öldürülmesinden dolayı aşırı tedbirli olmanı anlıyorum. Ancak bu sabah olanların da farkındasın. Bizim dünyamızdan insanları işe almalısın. Ağızlarını kapalı tutmayı bilenleri. Ve *karmaşık* işverenlerle başa çıkabilenleri.”

“Peki. Ama sadece senin kefil olduğun kişiler.”

Başımı salladım. “Bu arada, Armando’nun cesedi ne oldu?”

“Salvo’ya hallettirdim.” Bana yan gözle baktı. “Annesi için yaptığın pantolonlu takıma ne oldu? Omuzlarında yeşil kadife bir şey olan. Giydi mi?”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum.”

“Hatırlamak mı?” Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “O lanet şey hakkında kâbuslar gördüm. Gizli fermuar. Tersten dikilmesi gereken astar. En az üç mektubunda o lanet kıyafetten bahsetmiştin. Belki de dört.”

Kahkaha attım. Tüm o detayları hatırlamasıyla gerçekten hayrete düştüm.

Massimo'nun gözleri dudaklarıma indi. "Daha sık gülümsemelisin."

Vücudum hareketsizleşti. "Neden?"

"Çünkü bir kez olsun, dünya güzel bir yer gibi görünüyor."

Nefesim kesildi. Bakışlarımız buluştu ve birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerine baktık. Yaşadığımız an sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama bu gerçek olsaydı bile, yine de yeterince uzun olmazdı. İkimiz de bir saniye sonra bakışlarımızı kaçırdık.

"North End'e gitmem gerekiyor," derken gözleri yanmayan şöminedeydi. "Bugün cumartesi, yani askerlerin çoğu her zamanki alkollü mekânlarında takılıyor olacak."

"Capo'larla toplantı yapmadan önce onlarla mı konuşacaksınız?"

"İkna edilmesi gerekenler, o şımarık yaşlılar. Hayatlarını tehlikeye atan ve Aile'nin gelişmesi için yükün çoğunu omuzlayan adamlar, uzun konuşmalara ihtiyaç duymazlar. Onlar insanları eylemlerine göre yargırlar. Askerlerin Cosa Nostra'ya katıldıklarında ettikleri yemin, örgüte özgür iradeleriyle bağlılıklarını vaat eder. Ama bir lider onların saygısını istiyorsa, bunu hak etmelidir." Kol saatine baktı. "Artık çıkmalıyız."

Gözlerimi kırptırdım. "Çıkmalıyız derken?"

"Armando'nun ölümü kendi kendine olmadı. Seni korumasız bir evde yalnız bırakmayacağım, Zahara."

Dudaklarımdan neşesiz bir kahkaha kaçtı. "Kimse beni öldürmek için bu kadar zahmete girmez."

Massimo'nun eli o kadar hızlı hareket etti ki, neredeyse bu hareketi kaçırıyordum. Çenemi aman vermez aına nazik bir hareketle kavradı. Sert çizgiler oluşan yüzü bana yaklaştı ve gözlerinde içimi garip bir şekilde etkileyen ölümcül bir bakış vardı. "Sana kendini yetersiz hissettiren herkesi parma-

ğınla göstereceksin, ben de onların kafalarını omurgalarından ayıracağım.”

“Sadece... Ben kimseye tehdit oluşturmam, Massimo.”

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Sadece senin ne olduğunu henüz fark etmedikleri için.”

“Ne?”

Yüzü benimkinin hemen önüne gelene kadar eğildi. “Sadece parmağınla işaret et. Ve ne olacağını gör.”

Massimo’nun gözlerindeki tehlikeli parıltıyı izlerken ciğerlerimdeki hava sıkıştı. O kadar yakındı ki... Ve uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırma dürtümle savaştım. Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, onun sert dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarımda hissedebilirdim. Alt dudağımı dişlerimin arasına çekip ısırarak kendimi engelledim. Massimo gerildi. Bakışları dudaklarıma indi ve orada kaldı. Sonra, sanki yanmış gibi çene mi bırakıp doğruldu.

“Yolda benzin istasyonuna uğramamız gerekiyor. Gidip cüzdanımı alacağım.”

Aile, doğum günlerini ve düğünleri kutlamak için genellikle şehirdeki lüks restoranları tercih ederdi. Ancak, daha samimi etkinlikler için, North End’deki sıcak İtalyan restoranlarından biri genellikle tercih edilen ilk seçenek olurdu.

Massimo’nun arabasını park ettiği sokakta aşına olduğum renkli mahalleden eser yoktu. Pencerelerde incik boncukların sergilendiği dükkânlar, gülüşerek yürüyen mutlu insanlar ve İtalyan mutfağının baştan çıkarıcı kokuları yoktu. Issız, karanlık bir sokağın sonunda kasvetli görünen bir taverna vardı.

Kapının üstündeki, hava koşullarından dolayı fazlasıyla eskimiş ahşap tabeladan mekânın adı bile görünmüyordu, pek de hoş bir manzara değildi. Mekânın pencereleri o kadar kirliydi ki, içeride ışık yansa bile, muhtemelen içini göremezdim.

Bu oldukça şüpheli mekânın önündeki kaldırımında dururken Massimo'ya daha da sokuldum. "Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?"

"Emin değilim. Bir bakalım." Dudaklarının köşesinde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Isık çalabilir misin?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Isık mı?"

"Evet."

"Sanırım. Şimdi yapmamı ister misin?"

"Lütfen. Uzun bir ısıık, ardından iki kısa ısıık."

Alayla ses çıkardım. Sonra kendimi tam bir aptal gibi hissederek kapıya baktım ve ısıık çaldım. Tam söylediği gibi bir tane uzun, iki tane de kısa.

Hiçbir şey olmadı. Zaten farklı bir şey beklemiyordum. "Şimdi ne yapalım? *Abra kadabra* demeyi mi deneyeyim?"

O sırtış Massimo'nun tüm yüzünü aydınlattı ve onu gerçek yaşından çok daha genç gösterdi. Ne zaman gülümsese öyle oluyordu. "Biraz zaman ver. Genelde herkes arka girişi kullanır."

"Neye zaman—"

Yukarıdan, sanırım ikinci kattaki bir pencereden, kısık sesli bir ısıık sesi geldi. Başımı yukarıya doğru kaldırdım ama kimseyi göremedim. Birkaç saniyenin ardından kapıdan gelen tık lama sesiyle irkildim.

Massimo paslanmış denilebilecek kapı kolunu tuttu ve kapıyı iterek açtı. Menteşeler tuhaf, gıcırıtılı bir ses çıkararak itiraz etti.

"Adımına dikkat et," deyip içeri girdi.

İçeri girer girmez arkamızdaki kapı kapandı ve bizi neredeyse tamamen karanlıkta bıraktı. Kirli pencerelerden sadece zayıf

bir ışık sızıyordu. Hava o kadar basıktı ki tadını neredeyse dilimde hissediyordum. Gözlerimin içeriye alışması birkaç saniye sürdü. Kendimizi neye bulaştırdığımızı düşünürken kalbim hızla çarpıyordu. Solumuzda bir bar vardı ve masalar odanın karşı tarafındaki duvara dayanarak yer açılmıştı. Burası yıllardır kimse gelmemiş gibi görünüyordu.

Massimo tam önüme gelince havada toz zerrecikleri uçtu. Etrafımızda uçuşan toz parçacıkları ve hafif küf kokusu ve... Sigara dumanı burnumu kaşındırdı.

Massimo, “Korkuyor musun?” diye sorarak elimi tuttu.

“Hayır. Korkmalı mıyım?”

Yüzünü tam olarak göremiyordum, sadece üzerimde yükselen vücudunun genel hatlarını seçebiliyordum ama sessizce güldüğünü duydum. Bir adım geri çekilip beni de beraberinde çekti. Beni odanın diğer ucuna, uzak köşedeki başka bir kapıya doğru yürütürken daha fazla toz yükseldi. Hapşırdım.

“Kusura bakma.” Başparmağı nabız noktamı okşadı ve kolumdaki tüylerim diken diken oldu. “İki adım daha.”

Ayakkabımın topuğu bir şeye takılınca öne doğru sendeledim. İki kalın kol anında beni koruyucu bir şekilde sardı.

Sıcaklık, vücudumda bir akım gibi yayıldı. Massimo’nun göğsü yanağımın altında yükselip alçalırken ben de düzenli kalp atışlarını dinledim. Ancak kısacık bir saniye içinde kalp atışlarının ritmi değişerek kaçak bir tren gibi ses çıkarmaya başladı. Gözlerimi kapatıp bunu içime çektim, bir yandan da vücudundan yayılan şehvetli sıcaklığa hayranlık duyuyordum. Bunun kazayla olduğunu bilmeme rağmen kollarında olma hissine. Çalıntı bir andı bu. Sadece birkaç saniye sürdü ve sonra geri çekildi. Kolları etrafımda olmadan beni soğukta bıraktı.

“Her şey yolunda mı?” Sesi karanlıkta kesik kesik geldi.

“Evet.”

Başını salladığını gördüm. Kapıya doğru yürüyüp önündeki kolu tuttu. Bir tıklama sesi daha. Açılan aralıktan bir ışık huzmesi ile birlikte gürültülü konuşmalar ve coşkulu kahkahalar yükseldi.

“Cosa Nostra’nın sadece lüks partiler ve entrikalardan ibaret olduğunu düşündüğünü biliyorum,” dedi Massimo. Kapıyı açarak her santimetrede daha fazla sesin ve kokunun dışarı çıkmasına izin veriyordu. “Ama çok daha fazlası var, meleğim.”

Aptal kalbim bir an durdu. Bir an için, dil sürçmesi olması gereken bu sözün aslında özel bir anlamı olduğuna inanmak için kendime izin verdim. Onun gelişigüzelce söylediği bu sevgi dolu sözün sadece benim için olduğuna. Belki de beni böyle gördüğüne.

“Hadi.” Massimo kapıyı tamamen açarak kenara çekildi ve tam bir kaos manzarasını ortaya çıkardı. Ve tabii hayatın.

Çoğunluğu erkek olan düzinelerce insan devasa mekânın etrafındaki ufak masalarda toplanmıştı. Sanki hepsi hep bir ağızdan konuşuyordu. Gürültü adeta sağır ediciydi. Kısa siyah eteklerinin üzerine küçük, beyaz önlükler giymiş iki garson, oturanların arasında dolaşarak içecekleri masalara koyuyor ve ara sıra uzanan elleri vurarak uzaklaştırıyorlardı. Odanın ortasında, altı kişilik bir grup kart oynarken birkaç kişi de onların etrafında duruyordu. Adamlardan biri masaya konulan kartları işaret edince, herkes gülmeye başladı. Oyuncuların yanındaki saçları ağarmış iki adam sözlü bir kavgaya tutuştu. Sesleri, diğer masalardan gelen gürültüyü bastırmak istercesine giderek yükseldi. Ve tüm bunların ortasında, yaşlı adamların ayaklarının dibinde bir köpek uyuyordu, gürültüden hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Odanın sol tarafında iki bilardo masası vardı ve etraflarında yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Kadınlar oyunu izlemek veya oynamaktan çok erkeklerle flört etmekle daha çok

ilgileniyor gibi görünüyordlardı. Klasik bir müzik kutusu yakındaki bir köşede duruyordu ve orta yaşlı bir çift onun yanında dans ediyordu. Yan tarafta dört tabureli küçük bir bar tezgâhı vardı ancak bu alana en az iki katı kadar erkek sıkışmış durumdaydı, içki içiyor ve içkileri hazırlayan kadınla heyecanla laflıyorlardı. Sonuç olarak, mahalle barındaki tipik bir cumartesi akşamıydı ancak önemli bir fark vardı: Köpekli yaşlı adamlar da dahil olmak üzere tüm erkeklerde silah kılıfı vardı.

Kart oynayan masanın yanındaki adamlardan biri başını kaldırıp eşikte duran bize baktı. Bu Peppe'ydi. Takım elbise ve kravatı olmadan onu tanıyamamıştım. Arkamda duran devasa varlığı fark edince gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Yavaşça ayağa kalkıp kısa, tiz sesli bir ıslık çaldı. Konuşmalar ve kahkahalar anında kesildi ve biri müziği kapattı. Onlarca göz Peppe'ye, sonra da onun bakışlarını takip ederek bize çevrildi.

Massimo etrafımdan dolanıp mekâna adım attı. Neredeyse tüm erkekler ayağa fırlarken, sandalyelerin zemini sıyrma sesi ani sessizliği doldurdu. Birkaç genç adam yerlerinde kalsa da çok uzun sürmedi. Yakındaki daha olgun adamlar onları enselerinden tutup ayağa kaldırdı.

Massimo elini belime koyup beni yanına doğru çekerken gözleri sessiz kalabalığın üzerinde dolaştı. Neredeyse yüz kişinin hayran bakışları ona karşılık veriyordu. Genç delikanlıların kafası karışmış gibiydi, bu ani kargaşanın nedenini merak edencesine hızlıca etrafa göz atıyorlardı. Ancak otuzlu yaşlarının ortasından daha büyük görünen diğer adamlar, gözlerini Massimo'dan ayırmadılar. İfadelerine bakılırsa, onun kim olduğunu biliyorlardı.

Kimse tek kelime etmedi. Sessizlik o kadar mutlak ki neredeyse elle tutulabilirdi. Hava bile elektrik yüklüymüş gibi çatırdadı. Massimo, mekânda toplanan erkeklerle son bir kez baktı,

sonra yavaşça başını salladı. Hareketi belirgindi ve bir mesaj içeriyor gibiydi. Mesaj neydi? Ardından, onu tanıyan her erkek başını sallayarak karşılık verdi. Onlarca kafa aynı anda hareket ediyordu, zamanlamaları mükemmel bir uyum içindeydi.

Tanınma. Sadakat. Saygı. Adamların yüzlerinde hepsi yazıyordu. Gözlerinde kararlılığı görebiliyordum. Hiç şüphe yoktu, sanki hissettikleri kesinlik taşa kazınmış gibiydi. Bunca yıldır resmî olarak iktidarda kim olursa olsun, bunlar Massimo'nun adamlarıydı ve hâlâ da öylelerdi. Onun bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Manzara o kadar şaşırtıcıydı ki tüylerim diken diken oldu.

“Hepinizi tekrar görmek güzel,” dedi Massimo, sonra Peppe'ye odaklandı. “On sekiz adam, iki vardiya hâlinde. Otomatik silahlı. Bir saat içinde evime gelmelerini istiyorum.”

“Anlaşıldı,” diye yanıtladı Peppe.

“Güzel.” Massimo belimi daha sıkı kavradı. “Geri kalanlarınızla haftaya görüşürüz.”

Beni yönlendirerek arkamızı döndürdü, tozlu antreden tekrar geçip çıkışa doğru ilerlerken arkamızda sessizlik uzadıkça uzadı. Orada gördüklerimle tamamen sersemlemiş durumdaydım, binadan dışarı çıktığımızı fark etmedim bile.

O benim için arabanın kapısını açarken, “Daha resmî olarak görevi devralmadın,” dedim. “Capo’lar, Don olarak yemin etmeden adamları güvenlik personelin olarak görevlendirmeni hoş karşılamayacak.”

“O lanet olası kancıklar aletimi yalayabilirler. Ayrıca korumalar benim için değil.”

“O zaman ne için?” dedim koltuğa geçerken.

Massimo açık araba kapısının yanında çömeldi. Boyu nede niyle yüzü benimkiyle neredeyse aynı hizadaydı. Gözlerindeki bakış adeta vahşiydi. “Senin için.”

Nabzım stratosferin ötesine fırladı, kalbim göğsümde o kadar çılgınca atıyordu ki, mutluluk ve doluluktan patlayacak gibiydi. Yoksa o—

“Üvey kız kardeşimin güvenliği bir daha asla tehlikeye girmeyecek, Zahara.”

Yıkıldım. Sözleri beni mahvetti, aptalca umutlarımı toz hâline getirdi.

Gözlerimi kaçırıp ön camdan dışarı baktım ama tek bir şey bile görmedim.

“Hoşuna gitmedi mi?”

Hazır yemek paketindeki erişteleri didiklemeye devam ettim. “Güzel.”

Massimo yemek masasının diğer tarafından bana tek kaşını kaldırdı. “Eğer istersen adamlardan birine başka bir şey aldırabilirim. Çin yemeğini sevdiğini sanıyordum.”

Seviyordum. Mektuplarımdan birinde, kendimle ilgili neredeyse her şeyi anlattığım gibi, en sevdiğim yemekleri de yazmıştım.

Elim boynumdaki zincire kaydı, zincirin halkalarını parmaklarımin arasında çevirip oynamaya başladım. Massimo’nun bana yolladığı platin kolyelerden biriydi. Paketi açıp da ondan gelen mücevherler olduğunu gördüğümde öyle heyecanlanmıştım ki. Tanrım, beni önemsedığinin kanıtı olduğunu düşünerek hissettiğim o neşe. Önemsiyordu da, sadece ondan istediğim şekilde değildi. Bunu kabul etmemin zamanı gelmişti.

“Yemek güzel.” Çubuklarımla odayı işaret ettim. “Burası çok geniş. Belki de kat planını değiştirmeyi düşünmelisin.”

“Aslında burayı toplantı odası olarak kullanmayı düşünüyordum. Hatta bu masayı yerinde bırakabiliriz, resmî yemekler için kullanılabilir. Ne dersin?”

“Şey... Ev senin. Benim ne düşündüğüm neden önemli olsun?”

Kocaman, dövmele bir el görüş alanıma girdi. Massimo başparmağıyla çenemi kaldırıp yüzümü yukarı doğru kaldırdı. “Senin fikrin benim için çok önemli, Zahara. Yoksa sormazdım, değil mi?”

“Sanırım?” diye mırıldanıp onun manyetik bakışlarının çekimine karşı koymak için savaştım. Beni içlerine çekiyor, asla olmayacak şeyleri dilememe neden oluyorlardı.

İşaret parmağı alt dudağımın kenarında oyalandı, dokunuşu öyle hafif ve nazikti ki. Kararlılığım un ufak oldu ve başımı sadece biraz yana eğip parmağının ağzıma değmesine sebep oldum.

Massimo elini anında geri çekip yemeğine baktı. “Ablanla konuştun mu? Aşk kuşları şimdi nerede?”

“Dün onu aradım. Şimdilik Kai’in dairesindeler. En azından ördek ve at besleyebilecekleri bir yer bulana kadar.”

“Hımm. *Neden* diye sorardım ama gerçekten umursamıyorum. Benimle gelme kararınla biraz afalladı diye düşünüyorum?”

“Çok. Bu konuda beni sorguladı.”

“Peki ne dedin?”

Sanki ihtiyacım olan cevap orada yazıyormuş gibi yemek kutuma gözlerimi diktim. Ona gerçeği söylemeli miydim? Ona âşık olduğumu ve olabildiğim kadar yakın olmak istediğimi. Bu hislerin karşılıksız olduğunu bilsem bile. Hayır, yapamazdım. Beni acınası birisi olarak görmesini istemiyordum. Benim kendimi o şekilde görüyor olmam yeter de artardı.

Yemeği itip gözlerine baktım. “Ona hayatımın bana ait olduğunu ve kimseye bir açıklama borçlu olmadığımı söyledim.”

Bu aslında doğru değildi. Sadece sebeplerim olduğunu, yüz yüze görüştüğümüzde her şeyi açıklayacağımı söylemiştim. Ablama daha fazla yalan söylemenin anlamı yoktu. Gerçeği söylemek istiyordum ama bunu yalnızken yapmam gerekiyordu. Nera'ya her şeyi anlatabildiğim günleri özlüyordum.

“Ah. Demek onu kızdıran sendin. Şimdi anladım.” Massimo pis pis gülümsedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Telefonunu çıkarıp masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. “Salvo'nun bu sabah bana ilettiği e-postaya bir bak. Nera'nın ona ve diğer Capo'lara yazdığı veda mesajı.”

Uygulamayı açtım ve bahsettiği e-postayı hemen buldum. Gelen kutusundaki en son e-postaydı. Mesajın içeriği çok fazla değildi, iki paragraflık bir metindi. Okuduktan sonra, gülsem mi yoksa dehşete mi düşsem bilemedim. Ablam, yüksek rütbeli Aile üyelerini sızlanıp duran göt kafalılar olarak nitelendirmekle kalmamış, aynı zamanda onlara akıllanmalarını ve gerçek liderlerinin emirlerini uygulamalarını söylemişti. Massimo'ya yönetimi devretmekten duyduğu büyük heyecanı dile getirmiş ve son yirmi yıldır tüm kararları onun verdiğini, onların ise kıçlarının üstüne oturup zengin olduklarını ilân etmişti. Bununla birlikte, onların çirkin suratlarını bir daha görmek istemediğini ifade edip şu sözlerle bitirmişti: *Hepinizin canı cehenneme! Nera Mazur.*

Başımı iki yana salladım. Mesajı ne kadar şok edici olsa da ablamla hiç bu kadar gurur duymamıştım. “Şey, sürekli yaptıkları saçmalıklardan kesinlikle bıkmıştı. Özellikle de Brio. Bıraktığı bomba sonrası tepkileri nasıl oldu? Hele de senin gölgelerden yönetmenle ilgili konuya?”

“Telefonum bu sabah saat altıdan beri çalışıyor. O zamandan beri neredeyse hiç susmadı.”

“Ah, demek oydu. Sanırım telefonunu duydum. Onlar aradığında benim yatak odamın önünden mi geçiyordun?”

Massimo’nun gözleri başka tarafa kaydı ve koridorda dikkatini çeken bir şeye dikkatle baktı. “Evet. Ben... İç erişim noktalarını kontrol ediyordum.”

“Hâlâ uyku sorunu yaşıyor musun?”

O anda bana baktı, gözleri gözlerimi delip geçti. “Hayır. Artık yaşamıyorum.”

BÖLÜM

on altı

“**H**AYIR. KARAR VERİLDİ VE FİKRİMİ DEĞİŞTİRMEYECEĞİM.”
Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım ve *prosciutto* tabağına uzandım. “Adamlar kalacak. Bu tartışmaya açık bir konu değil, Salvo.”

İtalyan jambon dilimlerini yumurta karışımının üzerine bıraktığımda tava cızırdadı. Yapmayı bildiğim tek yemek omletti ama yabancının tekinin Zahara’nın yemeğine yaklaşmasına izin vermeyecektim. Peppe buraya geldiğinde, bundan sonra mutfağın sorumlusu olduğunu söyleyecektim. Yeni görevinden çok memnun olacağına emindim. Personelin hiçbirine güvenmiyordum. Yemek yapmayı biliyor olsa iyi olurdu, yoksa sorun yaşayabilirdik.

“Konsey ile toplantıdan önce emirler veremezsin, Massimo.”

“Hadi canım?” Dolaptan bir tabak aldım. “Mesele buysa, gelip onlara gitmelerini söyle.”

Hattın diğer ucundan uzun ve sinirli bir iç çekiş geldi. “Bunu yapmayacaklarını biliyorsun.”

Tabii ki gitmeyeceklerdi.

“Meşgulüm, Salvo. Akşam geldiğinde tüm endişelerini konuşuruz. Peki, adalet sisteminin en sevdiğim üyesini bulabildin mi?”

“Anladığım kadarıyla Yargıç Collins, Vermont’ta bir yerlerde kulübesinde tatil yapıyor. Kulübeyi geçen cuma satın almış ve hemen gitmek için sabırsızlanmış.”

“Benim serbest bırakıldığım gün mü? Ne tesadüf.”

“Onunla birkaç kez konuştum, Massimo. Sana karşı yumuşak davranırsa, insanların onun bizimle ilişkisi olduğundan şüphelenebileceğinden endişeleniyordu. Onun tarafından yapılan herhangi bir yanlış yoktu, kimse ona rüşvet vermedi. Sadece işini yapıyordu.”

Tabii. Kendisi doğruluğun timsaliydi çünkü. İrlandalı tefeciler ensesindeyken Nuncio’ya ulaşip Cosa Nostra’nın arkasına saklanmaya hiç itiraz etmemişti ama.

“Tam yerini öğrenir öğrenmez beni ara ya da bu arada Boston’a dönerse.” Telefonu kapatıp tezgâhın üzerine attım, sonra tabağı pencerenin yanındaki küçük kahvaltı masasına taşıdım. Çatal bıçak ve bir bardak meyve suyu almak için dönerken, mutfak kapısı hızla açıldı.

“Bay Spada! Ah, çok özür dilerim.” Bir hizmetçi odaya koşturup masaya doğru yöneldi. “Lütfen, masayı kurmanıza yardımcı etmeme izin—”

“O tabağa dokunma!”

Kız irkildi ve olduğu yerde donakaldı. “Ama... Ben sadece—”

“Dışarı! Hemen!”

“Massimo? Neler oluyor?”

Başımı hızla yana çevirdim. Zahara kapının eşiğinde duruyordu, bakışları benimle gözyaşlarına boğulmak üzere olan

hizmetçi arasında gidip geliyordu. Kızın duyguları umurumda değildi. Net bir izin olmadan yiyeceklerle uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi ama Zahara'nın gözlerindeki suçlayıcı bakış beni duraksattı.

Dişlerimi sıkarak çenemle kapıyı işaret ederken hizmetçiye seslendim. "Gidebilirsin. Mutfağa sadece Peppe girebilir."

Zahara tek kaşını kaldırdı.

"Bağırdığım için de üzgünüm," dedim dişlerimin arasından.

Hizmetçi bir şeyler mırıldanarak hızla Zahara'nın yanından geçti, o da sabit bakışlarıyla beni hâlâ olduğum yere mıhlıyordu.

"Çabanı takdir ediyorum ama bu bana içten bir özür gibi gelmedi."

"Kız kahvaltını mahvedecekti," diye homurdandım. "Defalarca mahkûmların yemeklere kötü uyuşturucu ya da başka saçmalıklar kattıklarını gördüm."

Zahara'nın gözleri masaya koyduğum tabağa kaydı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Ama fazla umutlanma, sadece omlet. İki gündür dışarıdan söylemekten bıkmışsındır diye düşündüm."

Yavaşça masaya yaklaşmasını izledim. Kalçalarının mükemmel kıvrımlarını vurgulayan ve ağız sulandıran yuvarlak poposunu saran yüksek belli, kahverengiye çalan kırmızı bir pantolon giymişti.

Üvey kız kardeşinin arkasını okşamakla ilgili görüntüleri aklından sil. Hemen şimdi! Kıyafetlerini çıkarmakla ilgili olanları da!

Gözlerimi kapatıp doğru olanı yapmak için boşuna bir çabayla başımı iki yana salladım. Tekrar açtığımda Zahara masada oturuyordu, bir çatal dolusu omleti ağzına doğru götürüyordu.

"Tinia yıllarca babam için çalıştı," dedikten sonra bir ısırik aldı. "Yemeğime zehir katmayacaktı."

“Tinia mı?” Gözlerim ve hâlâ faal hâldeki beyin hücrelerim Zahara’nın dudaklarına odaklanmıştı. Şu anda düşünebildiğim tek şey onun dudaklarıydı.

“Az önce bağırdığın hizmetçi.”

“Doğru. Ama işimi şansa bırakmayacağım.” Hızla arkamı dönüp kirli tavayı bulaşık makinesine koymakla meşgul oldum.

“Lütfen Peppe’yi mutfağın başına getireceğini söylediğinde şaka yaptığını söyle.”

“Hayır. Senin işe aldığın personele güvenmiyorum.”

“Ama ben güveniyorum. Çoğu yıllardır ailem için çalışıyor. İşleri kolaylaştırmak için Iris bizim için yemek pişirebilir. Ona tamamen güveniyorum.”

“Birine tamamen güvenmek akıllıca değil.”

“Babamın evinde kaldığım süre boyunca mektupların konusunda bana yardım eden oydu. Ve kimseyi zehirlemeyecek.”

Tezgâha yaslanıp Zahara’nın yemek yemesini izledim. “Hiç tereddüdün yok mu?”

“Hiç.”

“O zaman tamam.” Başımı salladım. *Onun* yargısına güveniyordum. “Bu akşam Salvo geliyor. Armando’nun toksikoloji test sonuçlarını almış olmalı, yani neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayacağız. Ama kaçık eniştenin haklı olduğuna bahse girerim, o aptal siyanürle öldürüldü kesin.” Serbest bırakılmamdan önceki gece, Armando Zahara’nın ablasına pusu kurmuştu. Nera’nın sevgilisi, şimdi ise kocası olan Kai, onu yakalamıştı. Örgülü saçlı o orospu çocuğu, hain Capo’nun kollarını ve bacaklarını kırmış, sonra da onu bodrumlarına atmıştı. Ancak sonraki sabah geldiğimde, Armando’yu ölü hâlde bulmuştuk, ağzından köpek gibi köpükler çıkmıştı.

“Kocasına kaçık demeni Nera’nın onaylayacağını sanmıyorum. Onun da bir adı var, biliyorsun.” Zahara, mükemmel ma-

nikürlü iki parmağıyla bir parça *prosciutto* aldı ve dudaklarına görürdü.

Gözlerim, sanki hipnotize olmuşum gibi bu hareketi takip etti. Sonra, o narin parmaklarının uçlarını yaladı. Ve ben... Ben o anda adeta yanıp kül olacaktım. *Lanet olsun!*

Ellerimi enseme birleştirip derin bir nefes aldım.

“Neden kafanı kazıdın?” diye sordu.

“Alışkanlık.” Son gerekli kesimimden bu yana saçım bir santim uzamıştı, o yüzden bu sabah tıraşlamıştım. “Hapisteyken birinin saçım tutmak, yüzünü bir yere yapıştırmak için onu tutmanın en kolay yoludur. Ya da birkaç darbe almanın, hatta boğazlarının kesilmesinin bile.”

“Artık hapishanede değilsin, Massimo.”

“Biliyorum. Ama bazen, bu detay zihnimden kayıp gidiyor. Bu sabah tıraş bıçağını elime aldığımda bunu hiç düşünmedim.” Avucumu pürüzsüz kafamın kıvrımları üzerinde gezdirdim. “Yıllar oldu. Saçımı uzatsam nasıl görünürdüm merak ediyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadı.

Gözlerine baktım.

En tatlı müzik gibi gelen yumuşak sesiyle, “Artık dışındasın,” diye devam etti. “Herkes düşmanınmış gibi bakmayı bırakmalısın. Ve birinin beni öldüreceği paranoyasından kurtulmalısın.”

Gözlerimi kaçırıp pencerenin ötesindeki yasemin sarmaşıklarını izlemeye odaklandım. Dün gece, Zahara’nın yatak odasının kapısının önünde uzanmış hâlde uykuya dalmayı beklerken temelsiz endişelerim hakkında epey düşünmüştüm.

Birinin, Zahara’nın ölmesini istemek için mantıklı bir sebebi yok. Ona zarar vermek kimseye avantaj kazandırmaz.

Bunu biliyordum. Ayrıca ondan uzak durmam gerektiğini de biliyordum. Ama yapamıyordum. Kendime bunu yaptırılamıyordum. Ona kötü bir şey olacağı düşüncesi bile beni çıldırtıyordu.

Acınası bahaneler bulmayı bırak. O senin korumana ihtiyaç duymuyor. Sen sadece eylemlerini haklı çıkarmaya, onu yakınında tutmak için mantıklı bir bahane yaratmaya çalışıyorsun. Buna bir son vermelisin.

Bazen, kafamın içindeki sesi yakalayıp sıkık boğazını sıkmak istiyordum. Çünkü o pislik çoğu zaman haklı oluyordu.

Tabii ki öyleyim.

Tamam. Artık hayali ölüm tehditleri yoktu. Onu sürekli yanınıda tutmak için aptalca bahaneler yoktu.

Tezgâhtan yumurta kartonunu alıp buzdolabına götürdüm. “Alışverişe çıkmam lazım. Avukatımın bana aldığı takım elbiselerden sadece ikisi üstüme oluyor.”

Zahara tabağından başını kaldırdı. “Tamam. Ben de henüz vakit bulamadığım için bavullarımı boşaltırım.”

“İyi,” dedim buzdolabının içindekileri amaçsızca seyrederek, sonra kapısını çarpıp kapattım. “Bu iyi.”

Aptal bir moron gibi kapıya doğru yürüdüm. Yarı yolda adımlarım tekledi. Durdum. Her vardiyada dokuz ağır silahlı adam vardı. *Bu, evi ve arazinin çevresini korumak için yeterli mi?*

Evet, yeterli.

Devam ettim ama eşikte tekrar durdum. *Belki de onu da yanınıda götürmeliyim? Ne olur ne olmaz?* Tadilat şirketinde bir sürü lanet olası inşaatçı vardı. Herhangi biri tehlike oluşturabilirdi.

Hayır. Daha fazla bahane yok.

Kapının pervazını iki yanından kavradım ve ellerim ağrıya kadar sıktım.

Yapma.

SAKIN söyleme.

Dişlerimi sıktım. “Burada yalnız kalmanın güvenli olduğunu sanmıyorum. Çantayı al, Zahara.”

Alışverişi severdim ama genellikle yalnız ya da ablamla çıkardım. Başkalarının önünde kıyafet denemek bana göre değildi. Nera ve arkadaşlarına katıldığım nadir zamanlarda, genellikle kenarda durup onların çeşitli kıyafet ve ayakkabılar deneyerek podyumda yürürcesine yürümelerini izlerdim. Yine de, Massimo'nun birbiri ardına takım elbise denemesini izlemenin görülmeye değer bir manzara olduğunu itiraf etmeliydim. Bu takım elbise de önceki dördü gibi omuz kısımlarından hâlâ çok dar olsa da.

"Son yirmi yılda erkekler küçüldü mü ne?" Massimo, ceketinin düğmelerini iliklemeye çalışırken homurdandı. Kumaş, geniş vücudunda o kadar gerilmişti ki her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Ceketin kollarının, şişkin pazılarının etrafında gerilmesi de oldukça komikti. Fazla kısa olduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Sanmıyorum." Yüzümü düz tutmaya çalıştım, kahkahamı zorlukla bastırdım. "Sanırım terziden sipariş ettiğin ceketlerin hazır olmasını beklemen gerekecek."

"Puşt herif üç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Çıplak dolaşamam."

Hayal edince yanaklarımı ateş bastı.

Evet, lütfen.

"Şey... Dikişlere bakayım. Belki genişletmenin bir yolu vardır." Bileğini tutup kolun kenarını inceledim, sonra kolunu kaldırıp yan dikişte fazladan kumaş olup olmadığını kontrol ettim. "Deneyebilirim ama iyi görünüp görünmeyeceğini garanti edemem."

Satış görevlisi, katlanmış gömleklerin bulunduğu rafın yanından Massimo'ya doğru koşarak, "Efendim, ben bakayım,"

dedi. İçeri girdiğimizden beri Massimo'ya gözlerini diktiğini fark etmiştim. Ona yardım etmeye fazlasıyla hazırды.

Uzun ve zayıf olan satış elemanı, boyundan bağlanan, parlak sarı renkli kolsuz bir bluz giymiş, kollarını ve sırtını açıkta bırakmıştı. Kadının kusursuz cildine bakmaktan kendimi alamadım, üzerinde tek bir kızarıklık bile yoktu. En son kısa kollu bir tişört giydiğimde ilkokuldaydım.

Satış elemanı Massimo'nun önünde, tam yanımda durdu ve takım elbisesinin yakasına uzandı.

Göğsüme bir kiskançlık dalgası çarptı. Ceketin kolunu bırakıp hızlıca bir adım geri çekildim. Sırf çok mükemmel görüldüğü için tanımadığım bir kadından nefret etmek beni kötü bir insan mı yapardı? Yan yana kusursuz görüntüleri için?

“Çek ellerini üzerimden,” diye hırladı Massimo.

Kadın gerilip geri çekildi. “Özür dilerim. Ben sandım ki—”

“Yanlış sandın.” Massimo arkasını dönüp soyunma odasına girdikten sonra kapıyı arkasından çarptı.

Solumdan uzun bir iç çekiş sesi geldi. Massimo'nun az önce kaybolduğu kapalı kapıya doğru bakan kadının yüzünde apaçık bir hayranlık ifadesi vardı.

“Patronun çok gergin bir adam.” Tekrar iç çekti. “Telefon numarasını alma şansım var mı?”

Bütün vücudum kaskatı oldu, bu kadının Massimo'nun kim olduğunu nasıl anladığını merak ettim. Henüz resmî olarak Don olmayabilirdi ama— Ah. “Patron” kelimesini o anlamda söylememişti. Sanırım benim Massimo'nun asistanı olduğumu varsaymıştı.

“Benden alamazsınız. Ona sormanız gerekecek,” diye mırıldandım.

Şaşırmamam gerekirdi. Akli başında hiç kimse benim Massimo'nun kız arkadaşı ya da ona benzer bir şey olduğumu

düşünmezdi. Alışveriş merkezine girdikten kısa bir süre sonra, yanımdaki adamın kadınlarda yarattığı tepkiyi fark etmiştim. Hiç çaba sarf etmesine gerek bile yoktu. Yanından geçtiğimiz her kadın ona şehvet dolu gözlerle bakıyordu. Uzun boyu, kaslı vücudu, kazınmış kafası, boynunu ve ellerini kaplayan dövmeleleriyle Massimo, bir yere girdiğinde dikkatleri üzerine çeken erkeklerdendi. İstisnasız her kadın, sanki o gerçek hayattan daha büyük bir varlıkmiş gibi ona bakıyordu. Bu etkinin sadece bende olduğunu düşündüysem çok yanlış düşünmüştüm.

Massimo yanıma gelip elini belime koyarken, “Eczaneye uğramam lazım,” dedi. “McBride’in aldığı duş jeli kedi sidiği gibi kokuyor.”

Dokunuşuyla dikkatim dağılmış bir hâlde, “Sanırım şu arada bir tane gördüm,” dedim.

“Harika. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Ben...” Erkek giyim mağazasından çıktık ve eli hâlâ belimdeydi. “Normal kozmetik ürünleri kullanamıyorum. Genellikle hassas ciltler için özel ürünler alırım.”

“Belki orada vardır. Soralım.”

“Her birinin içindekileri kontrol etmem gerekir. Bu zaman alır ve Salvo bir saatten az bir süre sonra gelecek.”

“Sikmişim Salvo’yu.”

Birkaç dükkân ileride eczaneyi bulduk. Massimo kişisel bakım reyonuna yöneldi ve raftan rastgele bir şişe duş jeli aldı.

“Önce koklamak istemiyor musun?” diye sordum.

“Evde kullandığımdan daha kötü olamaz. Güven bana.”

Yanağımın içini ısırdım. “Aslında kokusu hoşuma gitti. Limonsu.”

Massimo durdu ve bana baktı. Belki de bunu söylememeliydim. Kokusunu fark etmemi garip mi bulmuştu?

“Emin misin?” Gözleri parladı ama ifadesini tam olarak çözemedim.

Yavaşça ve göz temasımızı bozmadan yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi.

“Neden kontrol etmiyorsun?” Başını yana doğru eğdi. “Kedi sidiği gibi kokarak dolaşamam.”

Kalp atışlarım iki katına çıkarken öne eğildim ve burnumun ucunu boynuna dokundurdum. Nefes aldığımında, kokusu burnun deliklerimi doldurdu.

“Limon,” dedim boğuk bir sesle. Hâlâ eğilmiş durumdaydı, yanağı hafifçe yanağıma değiyordu, o yüzden ben de bir kez daha derin bir nefes aldım. “Kesinlikle kedi sidiği değil.”

“Yasemin.” Kulağımın kenarından sesi sert geldi.

“Ne?”

“Kokun.” Dudakları kulak mememe hafifçe dokundu ve omurgamdan küçük bir titreme geçti. “Yasemin gibi. Ve huzur gibi.”

Yutkundum. Koridorda bir adam yanımızdan geçti ve sepe tiyle Massimo’nun bacağına çarptı. Yine de Massimo hareket etmedi. Üzerimde durmaya devam etti, sanki vücudunun manyetik çekimine tamamen kapılmak üzereymişim gibi hissettim. Eğer kendime teslim olma izni verirsem ne olurdu? Geri mi çekilirdi? Uzaklaşmasını istemiyordum, o yüzden uzanıp gömleğini avuçladım. Dokunuşumun altında Massimo’nun göğsü hızla alınıp verilen soluklarla şişip iniyordu. Normalden daha hızlıydı. Nefesi boynuma çarpıyor, sakalının hafif dokunuşuyla çenemde karıncalanma yaratıyordu.

Gözlerimi kapatıp yanağımı onunkine yasladım. “Birisinin huzur gibi kokabildiğini bilmiyordum.”

“Ben de öyle.” Kulağımın hemen altında hafif bir dokunuş hissettim, bir an için oradaydı bir an sonraysa gitmişti. “Ama artık biliyorum.”

Dudakları. Kalp atışlarım tavan yaptı. Dudaklarıydı.

“İyi günler!” Arkamdan bir yerden tiz bir ses şakıdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

Massimo anında bir adım geri çekilerek temasımızı kesti. “Evet. Hassas ciltler için kozmetik ürünlere bakıyoruz.”

“Elbette. Hemen solda organik içerikleri olan ürünlerimiz var. Ya da eğer vegan tercih ederseniz...”

Az önce olanları anlamlandırmaya çalışarak kör bir şekilde çalışanın peşinden gittim, Massimo da birkaç adım arkamızdan takip ediyordu. Öpücük müydü? Yoksa sadece kazara bir dokunuş muydu?

“...ve yüzde yüz kapatıcılık sağlayan harika fondötenlerimiz var.” Kadın, makyaj tezgâhının önünde durdu. “Denemek ister misiniz?”

Midem yere düşmüş gibi hissettim. Birkaç yıl önce her markanın fondötenini denemiştım ama cildim hiçbirini tolere edememişti. Sonunda yüzümde korkunç bir kızarıklık oluşmuştu ve Nera, eğer onları kullanmayı bırakmazsam beni doktora götüreceğini söylemişti.

Kadın çeşitli numune şişelerini çıkarıp makyaj aynasının yanındaki tezgâhın üzerine dizerken Massimo, “*Fondöten* de ne?” diye sordu.

“Yüz için sıvı kapatıcı,” diye fısıldadım.

“Evet,” diye cevapladı kadın şişelerden birini kaldırarak. “Bence bu renk size çok yakışır. En popüler markalardan biri, canım. Kusurları tamamen kapatır ve bütün gün kalıcılığı var. Suyu da dayanıklı. Deneyin ve ne kadar güzel görüneceğinizi görün.”

Dişlerimi sıkarak burnumdaki sızlamayı görmezden gelmeye çalıştım. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve hızla gözlerimi kırptıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Satıcı kadın hoş birine

benziyordu ve anaç bir havası vardı. Eminim iyi niyetliydi ancak düşüncesiz sözleri yine de canımı yakmıştı. Farkında olmadan, bana fondöten sürmezsem çirkin olacağımı hissettirmişti. Birinin bana istemediğim tavsiyelerde bulunma hakkına sahip olduğunu düşündüğü ilk sefer değildi. Bu çok sık oluyordu.

Ona hiçbir ürünü istemediğimi söylemek için ağzımı açtığımda Massimo şişeyi kadının elinden aldı.

“Yani... Bu tüm sorunları gidermek için mi kullanılıyor?” diye sordu etikete bakarken. “Ve işe yarıyor öyle mi?”

Bakışlarımı yere diktim. Almamı mı istiyordu?

“Yüzde yüz,” diye cevap verdi kadın.

“Güzel.” Kapağını açıp kadına doğru itti. “İç şunu.”

Başımı hızla kaldırdım. Satıcı Massimo’ya baktı, sonra da gergin bir şekilde güldü. “Pardon?”

“Bunu içeceksin. Her bir damlasını. Yoksa o sikik boğazından içeri dökerim.”

“Massimo.” Kolunu tuttum. “Hayır.”

Satıcı kadın artık gülümsemiyordu. Titreyen parmaklarıyla şişeyi sıkıca tutarken, gözleri çılgınca mağazanın içinde dolaşıyordu.

“Güvenliği çağırmayı aklından bile geçirme,” diye devam etti Massimo, sesi alçak ve tehditkârdı. “Onların kıcını tekme-lerim ve sonra her türlü bu boku sana içiririm.”

“Lütfen, bayım... Ben... Ben sizi kırmak istemedim.”

“İç!”

“Yeter!” diye bağırdım ve kadının elinden lanet olası fondöten şişesini aldım. Zavallı kadın onu ağzına götürmek üzereydi. “Özür dilerim. Gidiyoruz.”

Massimo’yu uzaklaştırmak için çekiştirdim ama kıpırdamadı ve kadına ters ters bakmaya devam etti. Kadın bayılmak üzere gibi görünüyordu, bayılırsa da şaşırırmazdım. Sizi öldürmeye

hazır gibi görünen iki metre boyundaki bir adamın size dik dik bakması korkunç bir şey olmalıydı.

“Massimo.” Kolunu tekrar çektim. “Lütfen.”

Neyse ki bu sefer onu uzaklaşturmama izin verdi. Dükkanından çıkana kadar kolunu tutmaya devam ettim.

“Bunu yapmamalıydın,” dedim asansöre binerken. “Bu her zaman olur. Onun suçu değildi.”

“Artık bir daha yapmayacak.”

“Gereksizdi. Ve acımasızcaydı, onu korkuttun.”

“Yüzünde beliren ifadeyi görmedin, Zahara. Ben gördüm.” Park katının düğmesine bastı, sonra avucunu kafamın hemen yanındaki duvara dayadı. “Kimse seni böyle incitemez.”

“O sadece bilgisiz yaşlı bir kadındı.”

“Cahil yaşlı kadınlar da dahil.” Öne eğildi ve diğer eliyle çenemi tuttu. “Okul dedikoduları. Lanet olası matematik problemleri. Karpuz kollu bluz yapmanın binlerce yolu. Yıllarca bana her küçük şeyi yazdın ama vitiligodan hiç bahsetmedin. Neden, meleşim?”

Nefesim kesildi. Yüzü tam önümdeydi, gözleri benimkileri inceliyordu. Geri çekilme, bir şekilde kaçıp onun inceleyen bakışlarından saklanma dürtüsü beni ele geçirdi. Yüzümdeki her renk değişikliğini çoktan gördüğünü biliyordum. Gözlerimin etrafındaki büyük soluk lekeleri. Alnımdaki başka bir lekeyi. Çenemin sol tarafında, parmaklarının değdiği yerdeki birkaç küçük lekeyi. Diğerleri gibi şimdiye kadar bu konuyu açmamış olsa da, kör değildi. Yine de, ani sorusu beni çaresiz hissettirdi. Ve burada saklanacak hiçbir yerim yoktu. Asansör duvarı ile Massimo’nun vücudu arasında sıkışmış durumdaydım, bu yüzden onun incelemesine katlanmak zorundaydım.

“Sen,” dedi Massimo çenemi yukarı kaldırıp. “Gördüğüm en güzel şeysin. Ve eğer biri sana, senin ne kadar muhteşem

olduğunu sorgulatırsa, onları hayatlarının geri kalanında pişman ederim.”

Gürültülü bir cınlama sesi asansörün otopark katına geldiğini haber verdi. Olduğum yere kök salmış hâlde, sırtım arkamdaki soğuk panele dayanmış vaziyette kaldım. Tek yapabildiğim, afallamış bir hâlde Massimo’ya bakmaktı.

“Bunu anladın mı, meleğim?”

Başımı salladım.

“Güzel.”

Çenemi bırakıp başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni asansörden çıkardı.

Bana güzel demişti. Hayır... Muhteşem. Ciddi miydi? Yoksa sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylediği beyaz bir yalan mıydı? Bazı davranışları kafamı karıştırıyordu, gönderdiği karışık mesajlarla aklımı bulandırıyor. Eczanedeki o an gibi. Satış elemanı bizi bölmeden önce beni öpeceğine yemin edebilirdim.

Massimo’ya yandan bir bakış attım, uzun adımlarına yetişmeye çalışırken sert hadarını gözlemledim. Vücudunun hareketleri, avlanan yırtıcı bir hayvan gibi çevresini tararken ölçülü, amaçlı hareketleri, kalbimin düzensiz atmasına neden oluyordu. O, gördüğüm en seksi erkekti. Hayır, elbette beni öpmezdi. Sadece gerçek olmasını istediğim şeyleri hayal ediyordum.

İki park hâlindeki aracın arasındaydık, Massimo’nun arka sıradaki Jaguar’ına doğru ilerliyorduk ki bir anda elimi bıraktı.

“Eğil,” diye fısıldarken adımlarını bozmadan arkasına uzandı. “Hemen, Zahara.”

Anında çömeldim.

Massimo silahını kaldırarak sola döndü. Açık alanda gürültülü bir patlama oldu, arkasından da camın kırılma sesi geldi. İçgüdüsel olarak kollarımı başıma sardım.

Daha fazla silah sesi duyuldu. Bir yerlerden bir araba alarmı çalmaya başladı, sonra bir tane daha. Kurşunlardan biri sağım-daki beyaz sedana isabet etti. Silah seslerinin ne taraftan geldiğini belirlemek zordu ama Massimo ateşle karşılık verirken, kurşun kovanlarının Massimo'nun ayaklarının etrafına düştüğünü görebiliyordum. Sesler kesildikten sonra üçe kadar saydım.

“Gidelim.” Massimo elimi tutup çekerek beni ayağa kaldırdı. “Çabuk.”

Koşarak arabasına ulaştık.

“Aşağıda kal,” diye bağırdı. Ben girdikten sonra yolcu kapısını kapattı, kaputun etrafından dolanıp direksiyonun başına geçti.

Geri geri giderken lastikler gıcırdadı ve sonra çıkış rampasına doğru döndü. Garaj kapısına geldiğimizde yavaşladı ve kapısını açarak yerdeki bir şeye baktı. Ne olduğunu görmek için eğildim ama Massimo arabanın kapısını kapatıp gaza basmadan önce sadece bir çift bacak görebildim.

“O kimdi biliyor musun?” diye sordum.

“Evet. Hapishaneden bir adam. Aramızda bir husumet vardı ama birkaç yıl önce çıktı.”

“Şimdi seni öldürmeye çalıştığına göre epey büyük bir husumet olmalı. Seni nasıl buldu?”

“Ben de bu sorunun cevabını bilmek isterdim.” Elini uzatıp yanağımı okşadı. “İyi misin, meleğim?”

Dokunuşu cildimi dağladı, ısısı içime yayılarak nefes almamı zorlaştırdı. Massimo, başparmağıyla gözümün altını okşarken gözleri yola odaklanmış durumdaydı. Vurulma ihtimali pek hoş bir deneyim değildi ama birdenbire gözüme o kadar da kötü gelmemişti.

“Evet,” diye homurdandım. “Tabii.”

Massimo'nun evine doğru ilerlerken dikkati önündeki yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyordu. Birinin bizi takip ettiğinin

den mi endişeleniyordu? Meselenin o olduğunu sanmıyordum. Tedirgin bir şekilde arkaya ya da yan aynalara bakmıyordu. Bir trafik ışığında durduğumuzda aniden kaşlarını çatı ve gözleri tekrar aynaya döndü.

“Kes sesini, pislik herif,” diye mırıldadı. “Sürekli sızlanmalarından bıktım.”

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırptım. “Ne?”

“Üzgünüm. Ben sadece... Yok bir şey. Bir şey yok.” Başını iki yana salladı. “Siktir.”

Yolculuğumuzun kalanı boyunca onu dikkatle izlemekten kendimi alamadım. Massimo hiçbir şey söylemedi. Yine de onun için endişe ediyordum. Öfkesini görmüştüm. Asla bana yönlendirmemişti elbette ancak diğer kişiler söz konusu olduğunda kontrol edemiyor gibiydi. Acımasızdı. Sertti. Sabırsızdı. Titiz ve hedef odaklı kişiliği düşünülecek olursa bu oldukça garipti. Onun ince ve hesaplı hareket etme yeteneğini düşününce. Konsey ile toplantı sırasında soğukkanlılığını koruyamazsa, onlar için sonuç iyi olmazdı. En önemlisi de Massimo için.

“O adamın seni neden öldürmek istediğini tahmin edebiliyor musun?” Salvo, bardağa biraz viski koyup bana uzatırken sordu.

“Birkaç kez benden çalmaya çalışmıştı. Ben de onun sahip olduğu bir şeyi elinden almaya karar verdim.”

“Hapishanede mi? Neydi? Para mı? Sigara mı?”

Uzun bir yudum alıp boğazımdan aşağıya doğru inen yanmanın tadını çıkardım. “Dalağı.”

İşi halletmek için kullandığım sandalyenin ayağı, önemli bir karın bölgesi delinmesine neden olmuştu. Bu da o piçin hayatı-

nın geri kalanında plastik torbaya sığmak zorunda kalmasını sağladı. Yani evet, bana kin besliyordu. Ama benim dışarıda olduğumu bilmesinin imkânı yoktu, birkaç gün içinde beni bulması ise daha da imkânsızdı. Yardım almadan olmazdı. Eve döner dönmez Peppe'ye arabada dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ettirmiştim. Şasiye yerleştirilmiş bir takip cihazı bulmuştu.

“Sıyrık almadan kurtulmana sevindim. Zaten tersini beklemezdim.” Salvo gülerek viskisinden bir yudum aldı. “Kaynağımızdan bir telefon aldım. Armando'nun toksikoloji raporu çıktı. Siyanür. Ölüm zamanını tespit edemiyorlar, sadece sekiz ile on arasında bir boşluk bırakıyorlar.”

Yani sonuç olarak Nera'nın psikopat kocası haklıydı, tam da şüphelendiğim gibi.

“Leone Villası'ndaki kameralardan bir şey çıktı mı?” diye sordum.

“Hiçbir şey yok.”

“Nera'ya suikast emrini veren herifin de bunun arkasında olduğuna bahse girerim. Armando ve o herif muhtemelen birlikte çalışıyorlardı ama aptal herif yakalandığında, konuşmadan susturuldu.”

Salvo başını iki yana salladı. “Armando, Nera'ya yönelik suikast girişiminin tek sorumlusu olabilir. Gırtlığına kadar borca batmıştı ve para tırtukliyordu. Muhtemelen Nera'nın onun peşinde olduğunu fark edince korkmuştur.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Ve sonra, bir şekilde kırık olan ellerini siyanür hapına uzatmayı başarıp intihar mı etti? Hayır. Nera'nın sırtına o hedef tahtasını çizen kişi kimse, Armando'nun ölümünün arkasındaki de o. Asıl soru, Nera'nın ölümünü kim ister?”

“Onun, Arnavut karteliyle yirmi yıldır süren iş birliğini bozmasını sağladın. Dushku oldukça kindar bir adamdır. O olabilir.”

“Kindar, evet. Ama aptal değil. Endri Dushku, Nera'nın ölümüyle sorundan başka bir şey kazanamazdı. Mantıksız olan çok fazla şey var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bardağımı döndürdüğümde, kehribar rengi sıvı büyüleyici bir şekilde parıldadı. Neredeyse Zahara'nın gözlerinin rengiyle aynı sıcak tonlardaydı. Acaba uyumuş muydu?

“Massimo? Mantıksız gelen ne?”

Salvo'nun gözlerine baktım. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyorduk? Neredeyse otuz yıldır mı? Henüz ergenlik çağındayken babamın içki dolabını açtığımızı hatırlıyordum, yani hesap doğru gibi görünüyordu. Zahara ve Peppe dışında, planlarım konusunda güvendiğim tek kişi oydu. Ve bunca yıldır her şeyi halletmem için büyük çaba sarf etmişti. Öyleyse neden bu düşüncelerimi onunla paylaşmamam gerektiğini hissediyordum?

“Neden Armando?” Gözlerimi ellerimdeki bardağa diktim. “Bize karşı şikâyeti olan iki örgüt var: Arnavutlar ve Camorra. Ancak Dushku'nun ‘sorunlarını’ halleden kendi adamları var. Camorra'nın da öyle. Öyleyse neden Armando'yu planlarına dahil etsinler?”

“Onlardan şüphelenmememiz için mi?”

“Olabilir.” İçkimin kalanını bir dikişte içip yemek masasına eğildim. Masanın üstü Salvo'nun getirdiği belgelerle kaplıydı. “Bakalım burada neler var.”

Sağ tarafta yasal işlerimizin kayıtları vardı; kumarhaneler ve striptiz kulüplerinin nakit akışı raporları, tüm tedarikçilerimizle yapılan sözleşmeler, ticari mülklerimizin kira sözleşmeleri, inşaat şirketinin satın alma siparişleri ve envanter kayıtları, banka hesap özetleri, yatırım getirisi analizleri ve vergi beyannameleri.

Masanın diğer tarafıysa tüm yasadışı işlerimizin hesaplarıyla kaplıydı; Bay View Kumarhanesinde son üç yıldır arka odada

yapılan kumar oyunlarının aylık gelir tablosu, borçluların borç tutarları ve faiz oranlarının yazılı olduğu kalın defter, ayrıca para aklama ve kokain için yapılan tüm anlaşmalar.

Şehir merkezindeki iki striptiz kulübümüzün son on iki aylık gelir çıktılarına uzandım. Zar zor ayaktaydık, kârlar düşüyordu. Ve giderler son beş yılda artmıştı.

“Striptiz kulübü işini bitiriyoruz,” dedim. “Avukatlarımız, iki mekânın da satışı için her şeyi hazırlasın.”

Salvo masanın karşısından bana ağzı açık bakakaldı. “Tiziano küplere binecek.”

“Sikimde değil. Yeni görevinde çabalarını artırsa iyi olur, yoksa Capo pozisyonunu kaybedecek. Onun yerine daha yetenekli birini bulmakta hiç zorlanmam.”

“Yeni görevi mi?”

“Evet. Brio'dan kumarhane işini devralacak. Brio emekli olup kalan yıllarını Massapoag Gölü'ndeki yazlık evinde balık tutarak geçirsin.” O orospu çocuğu yıllardır emirlerimi bozuyordu ve derhal denklemden çıkarılması gerekiyordu. Tiziano her zaman emirleri yerine getirmekte iyi olmuştu, sadece tembel pisliğin tekiydi.

“Massimo, görevi devralır devralmaz bu kadar radikal değişiklikler yapmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum. Her şey şu anda olduğu hâliyle gayet iyi gidiyor.”

“Sorun da bu zaten. ‘İyi’ yeterli değil.” Gözlerimle onu yerine sabitledim. “Yoksa kararlarımı mı sorguluyorsun?”

“Tabii ki hayır.”

“İyi. Striptiz kulüpleriyle ilgili tüm evrakların hazır olmasını ve satış sözleşmesinin iki gün içinde hazırlanmasını istiyorum. Bu ayın sonunda alıcıyla her şeyi kesinleştirmek için New York'a uçacağım.”

“Yani, anlaşma çoktan yapıldı mı?”

“Evet.”

“Peki alıcı kim?”

“Salvatore Ajello,” dedim.

Salvo’nun yüzünden büyük bir şok ifadesi geçti. Belli ki tüm planlarımdan onu haberdar ettiğimi sanıyordu. Yıllardır bana olan sadakatine rağmen, hassas konuları kendime saklamayı tercih ediyordum. Ve başka bir Cosa Nostra Ailesi ile iş birliği başlatmak, onlara bizim bölgemize giriş izni vermek, belki de en hassas konulardan biriydi.

Tarihsel olarak, birlikte iş yapma konusundaki isteksizlik karşılıklı düşmanlık ve husumete dayanmıyordu. Gurur ve kibirdendi. Cosa Nostra’nın ilk kollarının İtalya dışında kök saldığı zamanlara kadar uzanıyordu. O zamandan beri, Donlar arasında sözsüz bir rekabet vardı. Bir Aile, başka bir suç örgütünün aynı bölgeyi işgal etmesine, hatta onlarla işbirliği yapmasına izin verbilirdi ancak bu başka bir Cosa Nostra kolu olmadığı sürece.

İşte bu noktada Kiril ile iş birliği yapmak ve onun ekibini ikiyüzlü pisliklerden kurtarmasına yardım etmek faydalı olmuştu. Tam da tahmin ettiğim gibi. Kurduğumuz para aklama şebekesiye sadece bir bonustu. Asıl ödül bağlantıydı. Bulgarlar uzun süredir Ajello ile iş birliği yapıyorlardı ve Kiril’in sözünün New York’ta bir ağırlığı vardı. Yıllar önce Don’un kulağına her ne fısıldadıysa Ajello’nun ilgisini çekmiş ve bizi bu yola sokmuştu. Salvatore’nin Nera’yı izlemek ve benim bölgemi araştırmak için casuslar göndermeye devam etmesinin tek nedeni bu olabilirdi. Olası bir anlaşmayı düşünmeye açtı.

“Tanrım, Massimo,” Salvo boğuk bir sesle konuştu. “Sen aklını kaçırmışsın.”

“Belki. Belki de değil. Perşembe günü, oylamadan önce Konsey’e bilgi vermeyi planlıyorum.”

“O zaman, işin bitmiş sayılır.”

“Göreceğiz.” Sandalyeye yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştirdim. “Şimdi, tartışmamız gereken bir şey daha var. Sadakatının karşılığı. Elbette benim yardımcım olarak kalacaksın. Ama başka ne istiyorsun?”

Salvo gözlerini kısarak beni izliyordu. Daha önce karşılığında hiçbir şey beklemediğini söylemiş olabilirdi ama o bir iş insanıydı. Böyle bir fırsatı değerlendirmeden es geçmesine imkân yoktu. Belki kumarhaneleri devrilmek isteyecekti. Bana uyardı. Tiziano için başka bir görev bulurdum.

“Seçtiğim bir Cosa Nostra kadınıyla evlenmek istiyorum,” dedi en sonunda.

Her iki kaşım da yukarı fırladı. Bunu beklemiyordum. “Seçimini yap. Tek ihtiyacım olan isim, sonra tarihi belirleyip kiliseyi ayarlarız.”

“Zara Veronese.”

Gözümün önü kıpkırmızı oldu, odadaki her şeyi bulanıklaştı. Salvo’yu gömleğinden tutup onu duvara yapıştırana kadar hareket ettiğimi bile fark etmemiştim.

“Ne dedin sen?” Yüzümü onun yüzüne yaklaştırken sesim zar zor duyulur cinstendi.

“Seçebileceğimi söyledin,” dedi boğuk bir sesle, bana öfkeyle bakıyordu. “Ailenin ikinci en yüksek rütbeli üyesiyim. Kız kardeşinle evlenmek için kim benden daha iyi bir seçenek olabilir?”

O benim kız kardeşim değil! Bu sözleri avazım çıktığı kadar bağırarak istedim ama bir şekilde kendimi tuttum. O haklıydı. O benim kanımdan değildi ama yine de ailemden biriydi. Onunla ilgileniyor diye çılgına dönmeye hakkım yoktu. Ama yine de Salvo’yu o anda yok etmek istedim.

Onu alamaz! diye kükredi içimdeki iki yüzlü pislik.

“Asla,” diye hırladım.

Salvo avuçlarını göğsüme koyup beni geri itti. “Zara’nın onu koruyacak birine ihtiyacı var. Özellikle de hepimizin başına saracağın belalar varken. Ne sikime onu Nera’yla birlikte göndermedin ki?”

Çünkü ondan uzak kalma düşüncesine bile dayanamıyordum. *Çünkü onu koruyan kişi ben olmak istiyorum.*

Evet ama onu senden kim koruyacak? Onu çocukluğundan beri kullanan adamdan? Son üç yıldır onun hakkında pis düşüncelerle boğuşan üvey ağabeyinden?

Kapa çeneni, pislik!

Zihnimdeki işgalci farklı bir şarkı söylemeye başladı. Alışveriş merkezinden eve dönerken yol boyunca “zarar görebilirdi” konuşmasıyla beni çıldırtmıştı. Ve birden fazla kez, neredeyse kayıp kendi açgözlü doğasını ortaya çıkarmıştı. Yine de, her şeye rağmen, Zahara’nın benim verebileceğimden daha iyisini hak ettiğine hâlâ ısrarcıydı.

“Zahara seni ilgilendirmez ve asla ilgilendirmeyecek. Şimdi, *sen de dalağını kaybetmeden önce gözümün önünden kaybol!*” diye hırladım.

Salvo’nun gözleri şaşkınlıkla parladı. “Seninle Zara arasında bir şey mi var? Bu yüzden mi burada, seninle birlikte yaşıyor?”

“Saçmalama,” diye patladım. “Durumu göz önüne alırsak, burada kalması yalnız yaşamasından daha güvenli.”

“Daha birkaç saat önce sana ateş edildi!”

“Ve ben hallettim. Kimse Zahara’yı benden daha iyi koruyamaz!”

Salvo gözlerini kısarak bana dik dik baktı. “Eğer ikinizin arasında bir şey varsa, bu büyük bir skandala neden olur. Ailenin kadınlara karşı tutumunu biliyorsun. Yargılayıcı fısıltılar. Merhametsiz dedikodular. Kötü şöhret. Söylentiler ve damgalama hayatının geri kalanında onu takip edecek. Onu çarmı-

Gömleğini bırakıp onunla göz göze geldim. “Üvey kardeşimle aramda hiçbir şey yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak. Ve bir daha bu saçmalığı ağzına alırsan, seni gebertirim.”

Salvo kravatını düzeltip yanımdan geçerek kapıya doğru yürüdü. “Eh, yanıldığım için mutluyum. Üvey kız kardeşin olmasaydı bile, daha berbat bir eşleşme düşünemiyorum. Sadece... Kendine bir bak. İpini koparmış vahşi bir hayvan gibi davranıyorsun.”

Kapı arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapandı.

Yabani otlarla kaplı bahçeye bakan pencerelere doğru dönüp ellerimi başımın arkasına koydum. O haklıydı. Yine haklıydı. Ve benim ne boyutta berbat durumda olduğumu bile bilmiyordu.

Zahara ile evlenme fikrini nereden çıkarmıştı? Stratejik olarak, bu onun için iyi bir hamle olurdu ama başka bir şey mi vardı? Aralarında bir şey mi vardı?

Hayat onun hayatı. İstedığıyle birlikte olabilir. Salvo'yla bile. Kıskançlık, öfke, ihanete uğramış gibi hissetmeye bak-kın yok. O senin değil ve asla da olamaz.

“Fikrini mi değiştirdin?” diye mırıldandım. “Bir dakika önce, Salvo onu karısı yapmak isteyince sahiplenici götün tu-ruşmuştu.”

Anlık bir hata.

“Tabii,” diye homurdandım mantığımın sesini bastırarak.

Gözüm karşı duvarda asılı duran Spada arması yansımasına takıldı. Kalkan üzerinde çift kenarlı bir kılıç. Babam Don olduğunda yaptırmıştı. Onu hiç kendimle bu kadar özdeşleştirmemiştim. Karanlık düşünceler aklımda dönüp duruyordu. Salvo'nun Zahara'yla evlenmek istemesine inanamıyordum. Peki benim tepkim? Tamamen mağara adamı davranışıydı.

Adi herif. Tam bir adi herifim çünkü şu anda o kılıcı alıp arkadaşımın kalbine saplamak istiyordum. Zahara'ya talip olduğu için onu öldürmek istiyordum.

Siktir! Çok fazla terapiye ihtiyacım vardı.

Muhtemelen Salvo Zahara'yı seçmişti çünkü Nera zaten evli olduğu için bu en avantajlı eşleşme olurdu. Aile içindeki konumunu yükseltecekti, ki bu Salvo'nun her zaman çok istediği bir şeydi. Onun mantığını ve hırsını anlayabiliyordum ama benim olan birini istemesini aşamıyordum. Ve sadece bu bile tek başına onu öldürmek istememe neden oluyordu.

Sonunda yemek odasından çıktığımda gece yarısını çoktan geçmişti. Dosya klasörlerini üçüncü kattaki yatak odama götürdüm ve sonra merdivenlerden ikinci kata indim.

Zahara'nın odasından dikiş makinesinin sesi geliyordu. Bu saatte uyuyor olması gerekmez miydi? Kapısının yanındaki duvara sırtımı dayayıp ritmik sesi dinlemeye koyuldum. Ne üzerinde çalışıyordu? Bir astar mı? Ya da belki görünmez bir fermuar? Gülümsedim. Onları takmaktan nefret ediyordu.

Her şey sessizleşene kadar, nihayet yatağa gittiğinden emin olana kadar bekledim. Sonra koridorun sonundaki kemerde bulunan antika gardıroba doğru sendeleyerek gidip içine sakladığım yastığı çıkardım. Yastığı Zahara'nın kapısının önüne koyup alnımı ahşap yüzeye neredeyse bastırırcasına yere uzandım. Karanlıkta, her zamanki gibi, düşüncelerim ona kaydı.

Benim Zahara'm.

Çıplak mı uyuyordu? Yoksa o narin saten geceliklerden birini mi tercih ediyordu? Onu çıplak hayal ettim. Yatağın bir tarafında kıvrılmış hâlde. Örtünün altında yanına girdiğimi hayal ettim. Kolumu beline kaydırırdım ve sırtı göğsüme yapışmaya kadar onu kendime doğru çekerdim. Burnumu saçlarına gömüp yasemin kokusunu içime doldururdum. Sonsuza kadar burun deliklerimin kokusuyla dolmasını istiyordum.

Onu bedenimle sarmaladığımı hayal etmek bile aletimi serttirdi. Kollarımda güvende. Benim.

Asla olmayacak.

Kapıya sırtımı döndüm. Bu pozisyona sadece beş saniye dayanabildikten sonra, tekrar dönüp gözlerimi Zahara'nın odasının önündeki engele diktim.

BÖLÜM

on yedi

Dört gün sonra

SOLUMDA BİR YERLERDEN DURMADAN BİR VIZİLTİ SESİ geliyordu. Elimi uzatıp titreyen telefonumu bulana kadar komodinin yüzeyinde gezdirdim. Ekranın parlaklığı benimle alay ediyordu, sabahın altı buçuğu olduğunu gösteriyordu. Alarmı kapatıp yataktan çıkarken hareketlerime koordineli demek ayıp olurdu. Şifonyerden birbiriyle uyumlu siyah külot ve sütyen alıp duş almak için banyoya doğru yöneldim.

Tadilat şirketi bugün zemin katta son rötuşları tamamlayacaktı, yarın akşamki büyük toplantı için her şeyin hazır olmasını umuyordum. Ailenin üst düzey üyeleri, Capo'lar ve yatırımcılar, Massimo'nun Boston Cosa Nostrası'nın başına geçmesi için oy kullanacaklardı. Genellikle bu oylama sadece bir formaliteden ibaret olurdu ama bazen sürprizler ortaya çıkabilirdi. Babamın Batista Leone yerine seçildiği zaman olduğu gibi.

Nera'nın istifası ve Massimo'nun ailenin refahından sorumlu olduğu bilinci yayılmış gibiydi. İnsanlar, son yirmi yıldır iş-

lerin idaresini onun üstlendiğini fark edince tepkileri tsunami gibi ani ve şiddetli olmuştu. Günlerdir ev, ziyaret etmek isteyenlerle kuşatma altındaydı ama Peppe'nin adamları herkesi uzak tutuyordu. Boston Cosa Nostra toplumunun üst kademeleri yeterince memnun görünüyordu. Massimo'nun yönetimi altında banka hesaplarının ne kadar büyüdüğünü düşünürsek, herhangi bir şeyi değiştirmek için hiçbir nedenleri yoktu.

Tabii Massimo toplantı sırasında sinirlerine hâkim olabilirse.

Aile parayı severdi. Ama istikrara daha çok değer verirdi. Hayatlarını kontrol edecek dizginleri balataları yanmış birine vermektense gelecekteki kârlarını bir çırpıda feda ederlerdi. Massimo'nun yakında zamandaki davranışına bakılacak olursa tam da bu sonucun ortaya çıkmasından endişe ediyordum.

Pazar gecesi Salvo ile yaptığı konuşmadan bu yana, Massimo benden kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Zamanının çoğunu, büyük toplantı salonuna dönüştürülmüş yemek odasında geçiriyordu. Ama aynı zamanda, mecazi olarak konuşursak, beni gözünün önünden ayırmıyordu.

Pazartesi günü, yeğenimi ve ablamı ziyarete gittiğimde, eniştemin şehir merkezindeki dairesine kendi arabamla gitmeme izin vermemişti. Massimo beni oraya kendisi götürmekte ısrar etmiş, yer altı garajına park ettiği Jaguar'ında dört saat boyunca beni beklemişti. Nera onun yukarı çıkmasına izin vermezdi. Son birkaç yıldır hayatını cehenneme çevirdiği için hâlâ ona kızgındı. Massimo homurdansa da sonunda pes etmişti ama Kai'a beni koruması için bağırıdıktan sonra.

Sonra, dün nakliyecilere kalan eşyalarımı nasıl paketleyeceklerini anlatmak için Leone Villası'na gittiğimde, Massimo benimle gelmekte ısrar etmişti. Üç güvenlik görevlisi ayrı bir arabayla bizi takip etmişti ve ben nakliyecilerle konuşurken hepsi başımda durmuştu.

Hatta dün gece en yakındaki mağazaya yalnız başıma gidip lanet bir şampuan almama bile izin vermedi. Peppe'ye evi şahin gibi izlemesini emrettikten sonra kendisi gidip şampuanı aldı. Massimo dönene kadar Peppe'nin yanından ayrılmamam emreldi tabii. Her şey de güvenlik adı altındaydı.

Arkamı dönüp duşa kabinin içine yapılmış rafa dizilen on dört şampuan şişesinden birini aldım. Her birinin üzerinde "Hassas Ciltler İçin" veya "Sadece Doğal İçerikler İçerir" yazan etiketler vardı. Hatırlamıştı. Sadece bir kez, sert kimyasallar, alkol ve koku içeren ürünlerin cildimi kolayca tahriş ettiğini duyduktan sonra hatırlamıştı. Şimdi, lavabonun altındaki dolaplar, hepsi aynı tür etiketlerden vücut losyonu, duş jeli ve saç bakım ürünleri ile doluydu. Toplamda, yaklaşık otuz şişe olmalıydı.

Saçımı yıkadıktan sonra kendi kendine kurusun diye bırakıp giyinme odasına girdim. Beş dakika sonra, Massimo'nun bana aldığı tenis bilekliğinin tokasını açmaya çalışarak odamdan çıktığım sırada neredeyse kapımın önünde uyuyan devasa bir erkek vücuduna takılıyordum.

"Massimo?"

Ayağa fırlayıp beni arkasına itti. Onun devasa vücudu ile duvar arasında sıkıştım, o ise başını hızla sağa sola çevirerek koridoru kontrol ediyordu. Sol eli kalçama bastırılmış durumdaydı ama sağ elinde silahını hazır tutuyordu. Çıldırılmış gibiydi.

"Şey... Orada kimse yok," diye mırıldandım arkasından. Hâlâ önceki akşam giydiği gri gömlek ve siyah pantolonu üzerindeydi. "Silahı kaldırabilirsin."

"Üzgünüm," dedi sert bir sesle ve yerdeki yastığı almak için eğildi. "Genelde uyandığımda daha tetikte olurum."

"Neden kapımın önünde uyuyordun?"

Yüzü karardı. Birkaç saniye boyunca o cehennem gibi gözleriyle beni dağladı, sonra dönüp koridorda ilerledi. Eğer bu konuşmanın bittiğini sanıyorsa yanıliyordu! Günlerdir tuhaf

davranıyordu ve o patlamadan önce bu her neyse onun temeline inmemiz gerekiyordu.

Koridorda peşine takılıp merdivenden üst kata çıktım. Evin bu kısmı, henüz tadilat şirketi tarafından ellenmemişti ve içler acısı hâldeydi. Zamanın yıpratıcı etkisi burada daha belirgindi. Çatlamış kapı çerçeveleri ve alçıpan duvarlar vardı. Bazı odalardaki duvar kâğıtları solmuş, soyulmuştu. Halı daha iyi günler görmüş gibiydi. Neden benim bulunduğum ikinci kattaki odalardan birine taşınmadığını anlamıyordum. O odalar çok daha iyi durumdaydı.

Massimo'nun girdiği odada onu takip ettiğimde, ilk fark ettiğim şey mükemmel bir şekilde yapılmış yatak oldu. Üzerindeki nevresimler tertemizdi, üzerinde hiçbir kırıksıklık veya çöküntü yoktu. Hatta yastıklar bile, buraya ilk geldiğimizde benim yatağımdaki gibi dizilmişti. Bu beş gece önce, temizlik şirketi ayrıldıktan hemen sonrasındaki hâliydi.

“Bu hafta nerede uyudun?” diye sordum. “Çünkü bu yatak hiç kullanılmamış gibi görünüyor.”

Massimo köşedeki dolabı açtı ve tek kelime etmeden içindeki eşyaları karıştırmaya başladı.

“Lütfen bana cevap verir misin?”

Bir eşofman altı ve tişört çıkardı, sonra dönüp üç büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Onun bu kadar yakınımda olması kalp atışlarımı hızlandırdı, parmaklarım uzanıp göğsünü okşamak için can atıyordu.

“Senin kapının önünde uyudum.”

Başımı hızla kaldırdım. “Neden?”

“Çünkü güvende olduğunu bilmem gerekiyor.” Yüzüme düşen ıslak bir saç telini kaldırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ve nedense, bu evde gerçekten dinlenebildiğim tek yer orası.”

Ciğerlerime hava girmedi. O kadar yakındı ki vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Aradaki mesafeyi kapatmak, ona

yaslanmak ve bu boşluğu doldurmak istedim. Ama kaslarımı kıpırdatmaya cesaret edemedim. Bir kez daha reddedilmekten korkuyordum. Beni sadece üvey kardeşi olarak gördüğünü söylemesinden korkuyordum. Bu yüzden, onun karanlık, gizemli gözlerine bakıp varlığının sıcaklığıyla kendimi avuttum.

“Neden?” diye sordum tekrar.

“Sana yakın olmak bana huzur veriyor.”

Yanağımın içini ısırdım. “Yatak odamda, şöminenin yanında bir kanepe var. Bu gece kapıyı açık bırakabilirim.”

Yüzünden tehlikeli bir ifade geçti, parlayan bir alev gibi bir an için oradaydı, sonrakindeyse gitmişti. “Lütfen. Yapma.”

“Neden?”

Massimo burnunu kafama değdirene kadar başını eğdi. Neredeyse. Kendini güçlendirmek istercesine derin bir nefes aldı.

“Eğer yaparsan içeri gelebilirim, Zahara. Bunun olamayacağını ikimiz de biliyoruz. Lanet kapıyı kilitli tut.” Aniden topuğunun üzerinde dönüp banyoya doğru gitti ve beni yumuşakça kapanan kapıya bakar hâlde bıraktı.

Az önce ne olmuştu?

Ne demek istemişti?

Kapı çerçevesini tutup omzumu pervaza yasladım, birden dizlerimin bağı çözüldü.

Söylediğini düşündüğüm şeyi ima ediyor olamazdı.

Yoksa... Olabilir miydi?

“Şimdi, Uzi.” Massimo mutfak adasında duran silahı gösterdi.

Timoteo yarı otomatik silahı alıp arka bahçeye döndü. Fransız tarzı çift kapılar açıldı, taze biçilmiş çimenin ve bahçe-

nin uzak ucundaki birkaç bira kutusunun dizili olduğu geçici standı gözler önüne seriyordu.

İç çektim. “Unuttuysan hatırlatayım, Timoteo buraya uşaklık yapmak için geldi.”

Yaşlı adam neredeyse on yıl boyunca babamın evinde çalışmıştı. Babam öldürüldükten ve ablamla ben Leone Villası’na taşındıktan sonra, Nera, Timoteo ve Iris de dahil olmak üzere eski personelimizden birkaçını yeni evimize transfer ettirmişti. Massimo’nun ev personeli işe almaya çalıştığı felaketle sonuçlanan görüşmelerin ardından, ikisini ve her zaman güvenilir olan birkaç kişiyi Spada Malikânesi’nde çalışmaya davet etmiştim.

“Aynen öyle,” diye onayladı Massimo. “Bu da evin güvenliğinin onun en önemli önceliklerinden biri olması gerektiği anlamına geliyor.”

“Güvenliği sağlamak askerlerinin işi sanıyordum.”

“Elimizde fazladan silahlı adam olması her zaman iyidir. Hadi, Timoteo. İstedığın gibi ateş et.”

Uşak Uzi’yi kaldırdı ve hedefleri nişan aldı. Birkaç saniye sonra, mutfakta kulakları sağır eden beş patlama sesi duyuldu. Ağzım açık kalmış bir şekilde, Timoteo’nun silahı tezgâha geri koyup ellerini arkasında birleştirmesini izledim. Sonra, bir sonraki centilmence emrini beklermişçesine Massimo’ya dönüp baktı.

Timoteo’nun son derece yetenekli olduğunu hep biliyordum ama ateş etmeyi bildiğini bilmiyordum.

“Çok iyi.” Massimo onaylayarak başını salladı. “Bu duruma beklenmedik bir rahatlıkla uyum sağlıyorsun.”

“Bayan Nera’nın kocası Bay Mazur, mülkün ve sakinlerinin güvenliğini sağlamakla görevliyken orada çalıştım,” dedi Timoteo bu açıklama yeterliymiş gibi. “Onun gözetiminde sadece üç hafta geçirdikten sonra, benzer bir çalışma ortamı-

nın zorlu gerekliliklerini yerine getirme konusunda kendimi... Oldukça deneyimli görüyorum.”

“Mükemmel.” Massimo Iris’e döner. “Peki ya yeni aşçı?”

“Iris de benzer şekilde yetkin ve karmaşık durumlara alışkın,” diye araya girdim. “Kai önceki Güvenlik Şefini ‘kovduktan’ sonra ofisi temizlemekle uğraşmak zorunda kaldı.”

“Söylemem gerekiyor, yeni çalışanlarla ilgili seçimlerini yürekten onaylıyorum.” Massimo gözlerime baktı. Bu sabahdan beri bunu ilk defa yapıyordu. “Son birkaç gündür çalışanlar konusuyla ve diğer her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Herkesle toplu olarak görüşüp bazı kuralların üzerinden geçmek istiyorum.”

Timoteo, peşinde Iris’le hızla yanımızdan geçti, muhtemelen diğer çalışanları toplayacaklardı. Massimo ile beni mutfakta yalnız bıraktılar.

“Lütfen onları çok fazla travmatize etmemeye çalış.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu, onun kötü niyetli sırtışılarından biri değildi, içimi gıcıklayan yakışıklı, flörtöz bir gülümsemeydi.

“Elimden geleni yapacağım. Ama söz veremem.”

Yanımdan geçerken dirseği koluma değdi ve neredeyse yerimden sıçradım. Mektupları geldiğinde bende yarattığı etkiyle aynıydı. Ancak şimdi farkı, onun burada olmasıydı. Önümdeydi. O gerçektir. Hâlâ bu gerçeği kafamda oturtmakta zorlanıyordum.

Parmak uçlarıma basarak mutfaktan çıkıp giriş holünü yemek odasından ayıran kemerli geçidin yanında duran, devasa saksıdaki kentia palmyesinin arkasına saklandım. Ev personelinin on iki kişi merdivenlerin dibinde toplanmıştı, hepsi Massimo’ya bakıyordu. Timoteo ve Iris sıranın başındaydı, yanlarında beş hizmetçi, bahçıvan ve üç aşçı yardımcısı duruyordu.

Tinia en arkadaydı, Massimo'nun huzurunda olduğu için gözle görülür bir şekilde gergindi. Hepsi ellerini önlerinde birleştirmiş, malikânenin efendisinin onlardan ne beklediğini dikkatle dinliyorlardı. Hepsini özenle seçmiştim, ailem için çalışan ve güvenilebileceğimi bildiğim kişilerdi. Don'un evinde çalışmanın ne kadar karmaşık ve zorlu olabileceğini onlara söylememe gerek yoktu ancak yine de geldikleri anda hepsine bu durumu anlatmıştım. Ayrıca, Massimo'nun öfkesiyle başa çıkmakta zorluk çekerlerse bana gelmeleri gerektiğini de ima etmiştim.

Herhangi bir şeyden sorumlu olmak garip bir duyguydu. Geçmişte personeller de dahil olmak üzere insanlardan hep uzak durmuştum. Şimdi ise tadilat işçilerini yönetiyor, personel işe alıyor ve hatta Massimo'nun evi için mobilya seçerken satış temsilcileriyle uğraşıyordum. Çok garipti ama kötü anlamda bir gariplik değildi. Aslında, keyif alıyordum.

"Ne demek hiç silah tutmadın?" Massimo'nun gürlemesi beni düşüncelerimden kopardı.

Başımı kaldırıp baktığımda onu bahçıvanın üzerinde eğilmiş hâlde buldum. Ellerini beline dayamıştı ve çok sinirli görünüyordu.

"Ben... Hiç fırsatım olmadı, Bay Spada."

"Bu kabul edilemez. Ya siz?" Massimo, sanki kaçmak üzereymiş gibi görünen hizmetçilere döndü.

Beş kadın da şiddetle başlarını iki yana salladı.

"Timoteo hafta sonuna kadar hepinize ateşli silah kullanmayı öğretecek," diye bağırdı Massimo. "Sabah ilk iş olarak adamlardan biri size silah getirecek. Erkeklere Glock, kadınlara Baby Desert Eagle."

Timoteo yana eğilip gözlerime baktı. Gözlerindeki bakış bana şunu soruyordu: *Ciddi mi?*

Başımı sallayarak onayladım.

Gözlerini kırptırdı, benim hareketime karşılık verdi ve tekrar Massimo'ya döndü. "Elbette, Bay Spada."

"Güzel. Ayrıca, size ilk ve tek uyarım: Hainleri hoş görmem. Ya da ikinci şans vermem. Ağzınızı kapalı tutun, yoksa ben kapatırım. Kalıcı olarak."

İç çektim. Eh... Söz veremeyeceğini söylemişti.

Massimo emirlerini yağdırmaya devam ederken, ben onu palmiye yapraklarının arkasından gözetledim. Onunla ilgili her şey büyüleyiciydi. Mesela, kocaman kollarının iç kısmındaki ejderha deseni dövmeleri. Şekil ve boyutları aynıydı, tek farkları renkleri; soldaki kırmızı, sağdaki siyahtı. İkisi birbirine dik dik bakıyor gibi görünüyordu. Ya da her hareketinde sırtındaki kasların dalgalanması. Pazıları tişörtünün kumaşını geriyor, tişörtün kısa kollarının altındaki şişkinlikleri sanki üzerine boyanmış gibi gösteriyordu. Tabii bir de eşofman altı vardı, biraz aşağı kaymıştı, iç çamaşırının bel kısmı görünüyordu. *Boxer* mı, slip miydi?

Ellerim o muhteşem vücudunu keşfetme isteğiyle karıncalandı. Nasıl hissettirirdi? Tam bir savaşçı fiziği vardı. Her santimine dokunmak, her santimini tatmak istedim. Parmaklarımla, dudaklarımla ve dilimle. Tutkulu bir âşık mıydı? Öyle olmalıydı. Ondaki bu kişilikle başka türlü beklenmezdi. Beni yatağa atıp becerirken yatağa sabitler miydi? Bunu yapmasını nasıl da isterdim.

Vücudumu sıcaklık kapladı. Karıncalandıran, sızlatan his yine merkezimi ele geçirdi. Massimo'nun yanındayken bu sürekli oluyordu, damarlarımda dolaşan bir akım gibiydi. Ama şimdi, Massimo'nun benimle defalarca birlikte olmasının hayalini kurarken bu his artarak beni çılgına çeviriyordu.

Sakinliğimi korumak için başımı iki yana salladığım sırada bakışlarım kemerinden eline kaydı. Onunla ilgili diğer her şey

gibi, elleri de kocamandı, gür sesiyle konuşurken sandalyenin arkasını kavriyordu. Dokunuşu sert mi olurdu, nazik mi? Beni yere yatırır mıydı? Fazlası için yalvarır mıydı? Ağzımı ağzıyla tahrip ederken o dövmeli parmakların boğazımı sardığını hayal ederken alt dudağımı ısırdım. Fısıltılar... Öpüşmelerin arasında. Bana edepsiz şeyler söylerdi. Bana... Sadece hayalini kurabildiğim şeyleri söylerdi.

Seni istiyorum.

Sana ihtiyacım var.

Seni seviyorum.

Yatağımda uzanıp tavana baktım.

Alarm kuruluydu, video gözetimi açıktı. Baştan ayağa silahlı adamlarım dışarıda devriye geziyorlardı. Evi üçüncü kez dolaşmıştım, her şeyin yolunda olduğunu doğrulamıştım. Tehdit yoktu. Görünürde davetsiz misafir yoktu. Zahara'nın kapısının önünde uyumayı bıraktığım için bu kadar endişelenmeme gerek yoktu.

O güvende ve sağlıklı. Sen sadece geri adım atmak, ona yakın olmak için başka bir bahane arıyorsun. Uyu.

Uyuyamıyorum.

Geceleri kapısının önünde uyuduğunu öğrenmesi zaten yeterince kötü. Bu sadece saçma olmakla kabınıyor, mubtemelen ödünü patlatmışsındır.

Ya bana ihtiyacı varsa? Bilinmeyen tehdit hâlâ ortada.

Alışveriş merkezindeki tetikçiyi doğrudan bana yönlendiren o lanet böceği arabama kimin yerleştirdiğini hâlâ bulamamıştık. Salvo bunu federallerin yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ben

aynı fikirde değildim çünkü McBride aracı doğrudan bayiden almıştı ve direkt hapishaneye sürmüştü.

Sana komplo kuran her kimse, senin ölmeni istiyor. Eğer bir şekilde içeri girmeyi başarırlarsa, senin peşine düşecekler. Zahara'nın değil. Sen yerinde kalmalısın.

Yan dönüp gözlerimi kapıya diktim.

Yine de... Ya biri eve girerse? Ya Zahara bir katille karşı karşıya gelirse ve o pislik onu öldürmeye karar verirse? Ben burada, bir kat uzaklıkta uzanırke, o hayatı için mücadele ediyor olabilir!

Siktir.

Yataktan atlayıp odadan dışarı koşturdum ve merdivenlerden inerken yol boyunca kendime sövdüm. Ancak ikinci kata inip de kıcımı Zahara'nın kapısının önüne yerleştirdim tam bir nefes alabildim. Eğer birisi ona yaklaşmaya cüret ederse, önce beni geçmesi gerekecekti. Ben de belki bu gece biraz uyuyabilirdim.

Bir daha onun kapısında uyumayacağına dair kendine verdiğin söze ne oldu?

Denedim, tamam mı?

Yapmayacağıma yemin etmişim. Ondan uzak durmanın uykuya dalamayacağım anlamına geldiğini bilsem de. Uykusuz kalmaya alışkın değildim sanki.

O beni kapısının önünde uyurken bulmadan önce bile, bu dürtü kemiklerime işlemiş, direnmesi gittikçe zorlaşmıştı. Onun orada olduğunu, aramızda sadece tahta bir yüzey olduğunu bilmek beni delirtiyordu. Sadece onu uyurken izlemek için odasına girdiğimi hayal edip duruyordum. Sadece ona yakın olabilmek için. Sadece onun verdiği huzuru hissedebilmek için. O yanımdayken, yirmi yıllık hapis hayatının beni dönüştürdüğü çılgın bir pislik gibi hissetmiyordum.

O değişmedi. Çılgın pisliğin teki olman yanı.

En azından kirli düşüncelerimi kendime saklamayı başarıyordum. Çoğunlukla. Gerçeklik ne zaman rayından çıkmak istese kendime mental bir tokat atıyordum. Eğer Zahara düşündüklerimin en ufak zerresini bile bilseydi tiksiniirdi. Nasıl tiksинmezdi ki?

Düşüncelerim... Şehvetli, ağız sulandıran düşüncelerim. Ellerimin onun tanrıça gibi vücudunda dolaştığı, sızlayan avuçlarımla her yumuşak kıvrımını takip ettiğim. Yüzünü boyun kıvrımına dayayıp kollarımı ona sardığım. Tamamen güvende olacağı tek yerde olurdu. Dudaklarım onunkilere dokunurdu, onu gördüğüm ilk andan beri bunun hayalini kuruyordum.

O anda, pek çok karanlık gölgenin arasında parlak bir ışık huzmesi gibi duruyordu. Babasının mezarının başında toplanan şeytanların arasında bir melekti. Bu dünyada bana yabancı gelmeyen tek kişiydi.

İlgimi çeken tek kadındı. *Gerçek* beni görüş şekliyle. Saklamaya çalışsam da buna müsaade etmemiş, içime işlemeyi başarmıştı. O zaman anlamalıydım...

Yapmamalıydım...

Ama aptalın teki olduğum için, yine de yaptım.

Ona bir mektupta söylediğim şeyi hatırladım. Özgür kaldığımda ne yapacağımı sorduğu mektubu. *Bir genelevi komple becereceğim*, ona öyle demiştim. Neredeyse yirmi yıldır seks yapmadığım için çocuk oyuncağı olmalıydı. Zahara ile sevişmekle ilgili hayallerimi zihnimden kolayca silebilmeliydim. Çaresizce ihtiyacım olan bir şeydi. O yüzden de tam olarak oraya gitmiştim. McBride beni hapishanenin kapısından alıp doğruca Cosa Nostra striptiz kulübüne götürmüştü. Kadınları tatlı olarak servis ettikleri yere. Şeker büfesi gibiydi.

Ve aletim kalkmamıştı.

Sarışını. Esmeri. Uzun ve kısası. Az giyinmişi. Çıplağı. Müdür VIP odasına birbiri ardına kızları getirip durmuştu ve lanet aletim seğirmemişti bile. Bir kere bile.

Hapishanenin beni düşündüğümünden daha fazla mahvettiğini hükmederek oradan ayrılmıştım, çalışmayan aletim dertlerimin en ufağıydı.

Gerçi bu artık çözmem gereken bir sorun değildi. Zahara'yı ne zaman kollarımda hayal etsem aletim taş gibi sertleşiyordu. Onu yanımda ne zaman hayal etsem gayet iyi çalışıyordu. Narin teni. Yasemin kokusu. O bal gibi tadı.

Yüce tanrı aşkına. Ne yapıyordum ben? Kafamdaki kavgacı ses haklıydı. İki ay sonra kırk yaşına girecektim. O benim sefil yaşımın yarısı kadardı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, üvey kız kardeşimdi! Ona karşı bir ağabeyin ötesinde hiçbir şey hissetmemem gerekirdi. Ancak hislerimin kardeşçe hiçbir yanı yoktu.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım ama uyku bana uğramadı. Bu akşam bizi ayıran yirmi metrelik mesafenin on dokuz metresi fazlaydı. Dünya üzerindeki en hastalıklı ucube gibi hissederek yerden kalktım ve Zahara'nın odasının kapı kolunu çevirdim.

Lanet olası kapı açıldı.

Ona kilitli tutmasını söylemiştim!

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde, en ufak bir ses çıkarmadan karanlık yatak odasına girdim.

Yeri kaplayan halı kalındı, yaklaşıırken adımlarımı boğuyordu. Perdelerin arasından sızan ay ışığı Zahara'nın uyuduğu yatağa düşüyordu. Beyaz çarşafların üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Uzun kollu geceliğine rağmen üşüyor olmalıydı. Özellikle de yorganı ayaklarının dibinde yığılmış hâldeyken.

Bir anlığına, onun güzel yüzüne bakmak için kendime izin verdim. Yüzü, uykuda karışmış açık kahverengi saçlarıyla kısmen örtülüydü. Siyah geceliği neredeyse beline kadar çıkmıştı.

bu da bana onun mükemmel kıvrımlı, dolgun kalçalarını ve düzgün bacaklarını görme imkânı sunuyordu. Aletim anında demir sopa gibi sertleşti.

Onu uyandırmak istemedim, bu yüzden nefesimi tutarak yatağına yaklaştım. Kendime son bir kez hızlıca bakma izni verdim, buruşuk yorganın kenarını kaldırıp dikkatlice Zahara'nın üzerine, çenesine kadar örtecek kadar çektim. Minicik görünüyordu. Çok huzurluydu. Onu bırakmak istemiyordum.

Etrafa bakındığımda, pencerenin altında, masasının yanında duran tekli bir koltuk fark ettim. Yatağından sadece birkaç adım uzaklıktaydı ve doğrudan görüş açısı vardı. Geri çekilip koltuğa oturdum, bu sırada acı veren sertliğiyle itiraz eden aletimi görmezden gelmeye çalıştım.

Günlerdir kafamda neler olup bittiğini, ona karşı neden bu kadar takıntılı bir çekim hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. *Üvey kardeşim*. Hatta duygularımın ve davranışlarımın nedenlerini Google'da bile araştırmıştım. Bu sağlıklı ya da normal olmazdı. Saatlerce çeşitli siteleri tarayıp eski mahkûmların topluma yeniden uyum sağlamaya çalışırken yaşadıkları sorunları ele alan blogları ve psikiyatri forumlarını inceledim.

Okuduğum şeylerin gerçek olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Özellikle de birçok bozukluk benimle alakalı görünürken. Birkaç semptom benim durumuma çok oturuyordu. Durmadan uyanık kalmak gibi. Rakip çetenin bölgesinde kapana kısılmışım ve sırtıma bir bıçak yemeyi bekliyordum gibi hissetmek gibi. Saldırmak, korku ve acı vermek için karşı konulmaz bir dürtü hissetmek gibi çünkü uzun zaman boyunca bu, o pislikleri kontrol altında ve kendimi güvende tutmanın tek yoluydu.

Kontrol edemediğim şiddet içeren dürtüler içimden akmaya devam ediyordu. Bildiğim ve alıştuğım tek şey bunlardı.

Parmaklıkların arkasındayken hayatta kalmanın tek yolu, en tepede olduğundan emin olmaktı. Etrafımdaki dünyayı tanıımıyordum ve hiçbir şeyle bağdaştıramıyordum. Herkes potansiyel bir tehdit, potansiyel bir düşmandı. Salvo bile. Bana yıllardır sadık olmasına rağmen.

Artık... Hiçbir şey umurumda değildi. Lanet olası Aile de dahil, hiçbir şey. Eskiden beni ayakta tutan zihinsel bir destek gibiydi, hapishanede delirmemem için bana odaklanacağım bir şey veriyordu. Kemik peşinde koşan bir köpek gibi, ısırduğum şeyi bırakmıyordum çünkü bırakırsam sahip olduğum tek şeyi kaybederdim.

O dürtü hâlâ içimdeydi. Planımı sonuna kadar *götürecektim*. Ama aynı zamanda... Pek de sallamıyordum. Umursamak istiyordum gerçi. Eskisi gibi umursamak istiyordum. Ama kendime bunu yaptıramıyordum. Sanki beni... *Ben* yapan önemli, temel bir şey ölmüş gibiydi. Kendimi çok kaybolmuş hissediyordum. Ve çok kızgındım.

İnternetteki araştırmam sırasında rastladığım makalelerden birinde, benim bu kadar öfkeli bir piç olmamın olası bir nedeni olarak depresyondan da bahsediliyordu. Depresyon mu, gerçekten mi? Bu durumun tanıımı olarak düşündüğüm duyarsızlık veya isteksizlik hâlini, hayata karşı genel bir ilgisizliği hissetmiyordum. Bunun yerine, yok etmek istiyordum. Ortadan kaldırmak. Beni geride bırakmaya cüret eden bu lanet dünyayı yerle bir etmek istiyordum. Hayatımın yarısını çalan, beni o cehennem çukurunda çürümeye terk eden kadere tükürmek istiyordum. Bunun sorumlusu olan ve hâlâ gölgelerde saklanan orospu çocuklarını öldürmek istiyordum. Onları yok etmek, sefil kafalarına ölüm yağdırmak istiyordum. Herkesi doğramak istiyordum.

Ve kausun, şiddetin, gazabımın ortasında, o vardı. Benim Zahara'm. Benim huzurlu limanım. Kendi cehenneminde yanan bir adama kurtuluş eli uzatan bir melek. O, zarafet, nezaket ve benim son umudum. Beni bu fani dünyaya bağlayan tek şey.

Varlığımı aydınlatan tek saf şeyi kirletemezdim. Beni ne kadar çıldırtırsa çıldırtсын, Zahara'ya elimi sürmeyecektim, onu hayatının geri kalanında bu lekeye maruz bırakmayacaktım.

Ancak buna karar vermek, aletimi daha az sert hâle getirmedi.

Elimi eşofmanımın içine kaydırıp sızlayan aletimi tuttum. Neredeyse acı verece kadar sıkınmak beni geceye doğru kükretecekti.

Yine de dudaklarımdan tek bir ses çıkmadı. Buna izin vermedim. Aklımı kaçırdığımı görmesi için onu uyandırma riskini göze alamazdım. Eğer bu sadece fiziksel bir dürtü olsaydı, bu çılgınlıkla başa çıkmam daha kolay olurdu. Ama öyle değildi. Öyle olmadığını biliyordum. Çünkü Zahara'nın vücudu tamamen örtülü hâlde, gözlerimden gizlenmiş olsa bile, zihnim hâlâ onun görüntüsünü canlandırıyordu. Beni tahrik eden sadece onun günahkâr kıvrımları ve ruhani güzelliği değildi. Daha fazlasıydı.

Onu yanıma yatırıp kollarımla onu güvende tutma fikriydi. Ona dokunma hakkını elde etme fikriydi. Ne zaman ve nerede istersem. Burnumu onun tenine gömmek, derin nefes almak, suçlanmadan onu koklamanın özgürlüğüne sahip olma fikri. Karşı karşıya olduğum bu karanlık uçurumdan, birlikte bir çıkış yolu bulmak istiyordum. Beni rahatsız eden tüm korkularımı, başka kimseye asla söylemeyeceğim şeyleri ona anlatmak istiyordum.

Zahara, hayatımın geri kalanında yanımda durduğunu görebildiğim tek kişiydi. Arkadaşım olarak. Ve sevgilim olarak. *Karım olarak.* Tanrım, onu benim bebeklerime hamileyken bile

hayal ediyordum. Bir oğlan. Bir kız. Benim, tamamen benim. Onu sahiplenmeyi, en samimi ve bedensel şekilde, ta ki bir bütün olana kadar onunla birleşmeyi istiyordum. Ona, lanet olası havaya ihtiyacım olduğu kadar *ihtiyacım vardı*.

Aletimi tekrar sıktım, bu defa daha da sertçe. Kirli düşüncelerim için bir cezaydı. Hain piçin inmesini istiyordum.

İşe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Uslu durmasını sağlayamayacağım bariz hâle gelince sıkma-yı bıraktım ve sıvazlamaya başladım. Onun içinde olmanın nasıl hissettireceğini hayal ediyordum.

Seni lanet olası ucube. Kafamdaki ses tiksintiyle dolup taşıyordu. İçimdeki ben bile yaptıklarım karşısında dehşet içindeydi. *Kadının uyumasını izleyerek aletini okşuyorsun. Sen ciddi ciddi hasta bir piçsin, busun işte.*

“Kapa çeneni,” diye fısıltıyla homurdandım.

Gözlerimi kapatıp hızımı artırdım. Aletim çoktan geri dönüşü olmayan noktayı geçmişti ve her okşama aç bedenime acı veren bir kıvılcım gönderiyordu. Her hücrem elektrikle titriyordu. Ama lanet şey hâlâ bükülmeyen bir sopa gibiydi. Şişmiş ve öfkeliydi. Sanki elim artık aradığım rahatlamayı sağlamak için yeterli değilmiş gibiydi.

Acıdan neredeyse yüksek sesle bağırarak, tekrar sıktım ve gözlerimi açtım.

Tam o anda Zahara’yı yatakta oturur hâldeyken gördüm. Kocaman, şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Siktir oradan.

Kıçımı kaldırıp uzaklaşmam gerekirdi. Yapmadım. Onun yerine gözlerine bakıp beni izlemesine izin verdim. Belki bu, ona ne kadar sapık bir piç olduğumu gösterirdi. Belki kaçır ve

bir daha bana dönmezdi. Umarım öyle yapardı. Çünkü Tanrı biliyordu ya, ben ondan uzaklaşamazdım.

Uzaklaşmam gerekse bile.

“Kapa çeneni.”

Göz kapaklarım aralandı. Uykum oldukça hafifti ve yakınlarda bir şey duyduğuma emindim. Oda karanlıktı ve gözlerimin buna alışması biraz zaman aldı. Alıştığında, masamın yanında oturan silüet netleşti.

Massimo.

Perdelerin arasından sızan gümüşü ışık, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, gömleksiz gövdesinde ışık ve gölge oyunları yaratıyordu. Bu bir rüya mıydı?

Yüzünü tavana doğru kaldırmıştı, gözleri kapalıydı ve yüzünü buruşturarak kusursuz yüz hatlarını bozmuştu. Bir santim bile hareket etmeye cüret edemedim, hâlâ uyuyormuşum gibi davransam da gözlerimi hızla şişip inen göğsünde gezdirdim. Sol eliyle koltuğun kolunu öyle sıkı tutuyordu ki kolundaki şişen kasların çıkıntısını görebiliyordum. Sağ eli kucağındaki gölgelerin içinde kaybolmuş gibiydi ama hareket ettiğini görebiliyordum. Loş ışıkta parıldayan çıplak teninde belirgin bir sallanma vardı.

Ne yaptığını fark ettiğimde yanaklarımın kızardığını hissettim. Donakalmış bir şekilde, kendini tatmin etmesini izledim. Tam burada, karanlık odamda. O ne zaman yanımda olsa olduğu gibi, bacaklarımın arasında garip bir gerginlik hissetmeye başladım. Gözlerimi kaçıramadım. Kalp atışlarım uçuşa geçti. Elinin her hareketinde, içimdeki kasılma daha da güçleniyordu.

“Dehşete mi düştün, meleğim?” diye sordu. Sesi her zamankinden daha derindi, sözleri odada yankılandı.

Yutkundum ama sonra kalkıp dimdik oturduğumu fark ettim, gözlerim tamamen ona dikilmişti. Evet, muhtemelen Massimo’yu yatak odamda, yatağımdan birkaç adım ötede aletini okşarken bulduğum için dehşete düşmem gerekirdi. Ama düşmedim. Hem de hiç de düşmedim.

Hızla nefes alıp onunla göz göze geldim. “Durma.”

Eşofmanının içinden kendini okşamaya devam ederken şeytani gözleri beni yakıp geçti. Büyük şişkinliğe bakılırsa aleti kocaman ve tamamen ereksiyon hâlindeydi.

Yalan söylemişti. Sonuç olarak bana yalan söylemişti.

Söylediği tüm o şeyler... Beni sadece üvey kardeşi olarak gördüğü. Sadece ailesinin bir üyesini korumak istediğini söyleyerek verdiği güvence.

Yalan söylemiş.

Bu düşünce aklıma geldiği anda, kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışır gibi çarpmaya başladı. Kulaklarımda gürültüyle attı ve birdenbire odadaki tüm hava tükendi. Bana karşı ilgisizliğine inandığım için hissettiğim o yıkım? Duygularıma karşılık verme ihtimalinin olmadığını düşündüğüm için beni saran umutsuzluk? Tüm o sefalet temelsizdi. Bir erkek, bir kadına karşı hiçbir şey hissetmiyorsa, mastürbasyon yapmak için onun odasına gelmezdi.

O lanet olası yalan söyledi!

Öfke ve coşku karışımı beni ele geçirdi. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi aşarak onun genişçe açılmış dizlerinin önünde durdum. Ağzım kurudu. Cildim nemliydi. İçimdeki her şey, zar zor bastırılan bir enerjiyle doldu.

“Yalancı,” diye fısıldadım. Daha fazla açıklamama gerek yoktu çünkü gözlerinde görüyordum, ne demek istediğimi anlamıştı.

“Suçluyum.”

Sözleri kafamda yankılandı. Dişlerimi sıktım. Ve sonra, yüzüne bir tokat attım. Bana verdiği acı için küçük bir intikamdı. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğine inandırdığı için.

Massimo gözünü bile kırpmadı. Yavaşça ve ses çıkarmadan aletini okşamaya devam etti. Vücudu doğal olmayan bir şekilde gergin görünüyordu. Göğsünde ter damlaları parlıyordu. Bir erkek kendini tatmin ederken böyle mi görünürdü? Yüzü karanlıkta yarı gizlenmişti ama sımsıkı kapattığı çenesinin sert hatlarını açıkça görebiliyordum.

Bu ifade, zevk aldığını göstermiyordu. Sanki... Acı çekiyor-muş gibi görünüyordu.

“Serbest kaldığında genelevi komple becereceğini söylemiş-tin,” dedim sertçe. O korkunç mektubundan nefret ediyordum ve sözleri söylerken sesim neredeyse çatlıyordu. Ama bilmem gerekiyordu. Bu sadece yıllardır seks yapmamış bir erkeğin tepkisi miydi? Yoksa tamamen başka bir şey miydi? Evrende ben-den tahrik olabilecek erkekler arasında, Massimo en son akla gelebilecek kişi olurdu.

“Hı-hımm. Doğruca oraya gittim.” Burun delikleri genişledi. “Ve kimse için aletimi kaldıramadım.”

Kucağına baktım. Elini çekti ve eşofmanının kumaşını çadır gibi geren sertleşmiş aletinin izini ortaya çıkardı.

Gözlerimi ayıramıyordum. Hissettiğim öfke buharlaştı, yerine göğsüme çarpan farklı duyguların saldırısı geldi. Onu bu kadar tahrik edenin ben olduğumu bilmenin verdiği tatmin. Zihnimi tamamen bomboş hâle getiren heyecan ve kemikleri sarsan gerginliğin karışımı. Parmaklarım ona dokunmak, onun hayal ürünü değil de gerçek olduğunu kendime kanıtlamak için kaşınıyordu ama buna cesaret edemedim. Tüm bunların bir rüya olmasından korkuyordum ve eğer rüyaysa uyanmak

istemiyordum. Çünkü bu Massimo'ydu. Beni bu kadar heyecanlandıran tek erkek. Bunu yapabilecek tek erkek.

“Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?” diye hırladı. “Beni aşağılık mı buluyorsun? Üvey kız kardeşinin odasına girip mastürbasyon yapan sapık herifin teki miyim?”

Tereddütle uzanırken elim titriyordu, hafifçe şişkinliği okşadım. Massimo'nun boğazından boğuk, acı dolu bir inilti çıktı. Ben de inledim. Hem ses hem de avucumun altında hissettiğim güç beni sarstı.

“Neden... Serdeşemedin?” Eşofmanının üzerinden penisini bir kez daha nazikçe okşadım. “Tiziano her zaman Boston'daki en güzel kızların kendisinde olduğuyla övünür.”

“Çünkü o kadınların hiçbiri sen değildin, Zahara.” Dişlerinin arasından çıkardığı cevap bir inilti gibiydi.

Onun homurtulu cevabının her hecesini sindirirken karnımda kelekler uçuştı. Yıllar boyunca, bana böyle şeyler söylemesinin hayallerini kurmuştum. Hayal ettiğim her durumda, o sözleri kulağıma yumuşakça fısıldadığını hayal ediyordum. Onun böyle konuşmasını tercih edeceğimi sanıyordum. Yanılmışım. Bu. İçindeki savaşı, açıkça kaybettiği bir savaşı, gösteren homurtulu cevabı tam da ihtiyacım olan şeydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir zonklama içimi kapladı ve daha da ıslandığımı hissettim.

Hayatımı alt üst eden bu karmaşık adamı izledim. Genç bir kızken, ağabeyim olarak adım atmasını umup ona mektup yazmıştım. Bir sırdaş, bir koruyucu istemiştım. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek biri. Hayat ne kadar zor olursa olsun, bana pembe bir tablo çizmesini istemiştım.

O bana bunların hiçbirini vermemişti.

Bana ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi vermişti. Amaç. Özgüven. Kendine değer verme duygusu.

İstemedim, beni bugünkü hâlime dönüştürmüştü. Güçlü. Dayanıklı. Yetenekli. Her zaman olmak istediğim türden bir kadına. Ve o kadın artık korkmuyordu. İsteddiği şeyin peşinden gitmeye hazırdı. *Onun* peşinden. Bu kendisini çok korkutsa bile.

Bütün vücudum arzuyla titrerken yavaşça halının üzerine, onun bacaklarının arasına diz çöktüm.

Massimo'nun çılgın gözleri her hareketimi takip ediyordu. Üst vücudundaki gerginlik daha da arttı sanki. O hafif bir titremeyle sarsılırken bu loş ışıktaki bile, boynundaki nabız noktası dikkatimi çekti.

Parmaklarım eşofmanının elastik kemerini kavrayıp dikkatle aşağı çekerken titriyordu. Massimo'nun aleti özgür kaldı, devasa ve metal gibi dimdikti. Öyle şişmişti ki adeta mor görünüyordu. Parmaklarımı ucuna sarıp uzunluğu boyunca sıvazlamaya başladığımda ellerim titredi.

Kadifeyle sarılmış metal.

“Zahara.” Massimo'nun derin, gümbürdeyen hırıltısı sessizliği bozdu. Başım eğdi, koltuğun iki kolunu da ahşabı çatlatacak kadar sertçe kavradı. “Hayır.”

“Nedenmiş?” Dudaklarımı ıslattım. “Seni ağabeyim olarak görmüyorum, Massimo. Şimdiye kadar bunu anlamadın mı?”

Elini hızla uzatıp ensemdeki saçlarımı kavradı. Karanlık, korku gibi gözlerinde ateş parlıyordu. Beni yakıp tutuşturuyor, arzu mu harlıyordu. İkimizin de kaçamayacağı bir cehennemi başlatıyordu. “Öyle söyleme.”

“Neden? Gerçek bu.” Öne doğru eğilip dilimi aletin başına bastırdım.

Massimo'nun vücudunu ele geçiren şiddetli titreme, sanki yıldırım çarpmış gibi seğirmesine sebep oldu. Zafer hissi içimde yoğun bir tatmin duygusu uyandırdı. Bunu ben yapmıştım. Ben. Tecrübeli olmayabilirdim ve hâlâ yanlış bir şey yapmaktan

korkuyor olabilirdim ama o tek dokunuşa verdiği tepki bana devam etme cesareti verdi.

Videolarda gördüğüm gibi, dibinden başına kadar yaladım ve onun tepkisini zevkle izledim. Koltuktan neredeyse kalkacak hâle gelene kadar sığ, hızlı nefesler alıp verdi. Şişkin başını dilimle dolaştığımda titremelerle sarsıldı, tempoyu artırdım, ardından da deliğinden akan tuzlu zevk suyunu yaladım. Bana ilgi duymadığına dair iddialarının yalan olduğunun bir başka kanıtıydı. Neden aramızdaki bu çekime karşı koyuyordu? Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl kötü olarak nitelendirilebilirdi? Aletini tekrar yalayıp dokunuşumun altında darmaduman olmasının keyfini çıkardım. Daha fazlasını istiyordum. Kendini ruhuma kazıdığı gibi, tadının dilime kazınmasını istiyordum.

Bacaklarımın arasındaki gerginlik ve sızı artıyordu. Hiç bu kadar yoğun bir ihtiyaç hissetmemiştim. Külotum şu anda tamamen sıırıslılandı. Bunun sebebi onun tadı mıydı, yoksa sonunda uzun zamandır arzuladığım şeyi yaşıyor olmamdan mıydı? Onu cinsel olarak tanımak, vücutlarımızın birbiriyle bu kadar uyumlu olması...

Elimi aşağı kaydırıp testislerini nazikçe okşarken, taş gibi sert penisinin ipeksi dokusu avucuma dağlanıyordu. Yaklaşıp dudaklarımı ucuna kapatınca, aleti o kadar şiddetli bir şekilde seğirdi ki neredeyse ağzımdan çıkıyordu. Dişlerimle hassas etini hafifçe sıyrırken, yavaşça onu boğazıma daha fazla aldım.

Massimo, "*Madonna Santa*," diye inleyerek saçımı daha sıkı tuttu.

Vücutundaki her kas o kadar gergindi ki, mermer bir heykel gibi kaskatı kaldı. Dudaklarımı yavaşça aletinden yukarı kaydardım. Onu yalayıp yuttum. O benimdi. Massimo Spada sonunda benimdi. Bu düşünce kalbimi neredeyse infilak ettirecekti. Ağzımı ucuna götürüp emerek yanaklarımı çukurlaştırdım.

Massimo seğırdi ve gırtlaktan gelen bir kükreme odayı doldurdu. Ağzıma boşaldığında boğazımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Dölünü son damlasına kadar yuttum. Bu bir kanıttı. Kesin bir kanıttı. Ret maskesinin arkasında benden sakladığı gerçektir.

Hislerinin kanıtıydı. Benim için. Ve hiç de kardeşçe duygular değildi.

Hâlâ biraz endişeli hissederek ayağa kalktum ve onun açılmış dizlerinin arasına geçtim. Göğsü hızla inip kalkarken parmaklarını saçımı tutmaya devam ediyordu.

“Massimo?” Sıkıca kenetlenmiş çenesini parmak eklemlerimle okşadım.

Boğazının gerisinden aslanın kükremesi gibi kısıp ve derin bir gürültü çıktı. Ayağa kalktığında çıplak göğsündeki gölgeler oynadı. Üzerimde dikilirken saçımı daha da sıkı tuttu, bana canavarların muhteşem kralı gibi bakıyordu. Diğer kolunu belime dolanıp beni mengene gibi sıkıştırdı ve yerden kaldırdı. Ona sıkıca bastırılmanın verdiği hissin hayretiyle nefesim kesildi ve onun ateşli bakışlarında kendimi kaybettim.

“Orada iğne ya da başka keskin şeyler var mı?” diye sordu.

Gözlerimi kırptım, başım dönüyordu ve şaşkındım. “Nerede?”

Solumuzdaki antika çalışma masasına doğru başını salladı, yarısı kesilmiş elbise astarını yaymıştım.

“Hayır... Sanmıyorum.”

Bu onu tatmin etmiş gibiydi, tekrar başını salladıktan sonra beni ipek kumaşın üzerine bıraktı.

Avuçlarını bacaklarımdan yukarı çıkarırken gözleri benimkileri yakıp geçiyordu, santim santim çıkarıyordu. O kapkara, sert bakışlarda çok fazla gerginlik vardı. Yüzündeki ifade sert çizgilerle belirginleşmişti, duruşu o kadar sağlamdı ki, sanki bir adam değil, bir dağ hâline gelmişti.

“Çok yumuşak...” Kısık, mırıldanır gibi söylenen sözler. “Cildinin bu kadar yumuşak olacağını hiç hayal etmemiştim. Tüy gibi.”

Dokunduğu her yer sanki alevle alazlanmış gibi cızırdarak yanıyordu. Onun elleri bir beyefendinin elleri gibi değildi. Avuç içleri sertti, yumuşaklıktan iz yoktu. Çok şeye katlanmış, yıpranmış bir ciltti. Tıpkı ruhu gibi. Ama okşamaları o kadar narindi ki, parmakları külotuma değene kadar o pürüzlü avuç içlerini bacaklarımdan yukarı doğru kaydırdı. Geceliğimin eteği kalçalarımın etrafında toplanmıştı, siyah dantel dokunuşuyla aramdaki tek engeldi.

“Senin nasıl hissettireceğini hayal ederek pek çok gece uykusuz kaldım, meleğim.” Nazikçe bacaklarımı araladı. “Ve cennet gibi kokunu.”

Şu anda utanmam mı gerekiyordu? Utanmamam beni bir tür ahlaksız yapar mıydı? Massimo’nun sözleri bacaklarımı kapatmak yerine daha da açmamı sağlıyordu. Gelecek olan şeyden ne kadar tedirgin olsam da onu arzuluyordum. Varlığımın her zerresiyle onu bekliyordum.

Dizlerinin üzerine çöküp burnunu uyluklarımdan birleşim yerine gömdüğünde kısa kısa, hızlı nefesler alıp verdim. Nefes aldığı anda boğulmak üzereyken ilk nefesini içine çeken bir adam gibi sesler çıkardı.

“Yasemin. Huzur,” diye mırıldandı amıma doğru, tekrar derin bir nefes çekti. “Ve günah.”

Sıcak nefesi külotumun dantelinden geçerek hassas tenimi karıncalandırdı. *İstiyorum... İhtiyacım var.* Bacaklarım titremeye başladı. Ellerim de. Ben geriye yaslanıp masanın yüzeyine yatarken Massimo yüzünü sürtmeye devam etti.

“İhtiyacım var...” dedim nefes nefese, omuzlarını tutup sırtımı yay gibi gerdim. Ne istediğimi bilmiyordum. Sadece

ihtiyacım olduğunu biliyordum... Daha fazlasına. Onu daha fazla şekilde. Beni içten dışa tanımasını istiyordum. Aramızda bilinmeyen hiçbir şey kalmayacak şekilde tamamen birleşmek istiyordum. Her şekilde onun olmak istiyordum.

“Seni hissetmeye ihtiyacım var... Orada,” diye nefes nefese söyledim. “O kadar çok ihtiyacım var ki acıtıyor. Lütfen.”

Sert avuç içleri popomun altına kayıp külotumu aşağı çekti.

“Bunun için muhtemelen cehennemde yanacağım, Zahara.”

Dantel bacaklarımdan aşağı kaydı ve sonra... Sıcak bir ıslaklık... Kıvrımlarımı yıkadı.

“Tanrım,” dedim nefes nefese.

Sanki dünya yok olmuş gibi görüşüm bulanıklaştı. Artık odamda değildim. Onun yerine bir yerlerde havada asılı duruyordum, Massimo beni ağız sulandıran bir tatlıymış gibi yalayıp yutarken nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalışıyordum. Islaklığımı yutuyordu. Her bir damlayı yalıyordu. Sanki en mahrem hayal ürünü hayat bulmuştu. Yılların bekleyişi. Umudu. Aniden kalbim göğsüme fazla gelerek göğsümü genişletti. İç duvarlarım öyle şiddetle kasıldı ki aklımı kaybedebilirdim. *Daha fazla.* Daha fazlasına ihtiyacım vardı, yoksa tamamen çıldıracaktım.

“Sırılsıklam...” diye mırıldandı yalamaya devam ederken. “Her zaman bu kadar ıslanır mısın, meleğim? Her erkek senin sıvılarını böyle akıtabilir mi?”

Başparmağını klitorisime hafifçe bastırmasıyla gözlerim geriye döndü. Tanrım, bir de parmaklarını da eklemişti ve onlarla en günahkâr şeyleri yapıyordu. Okşuyor. Vuruyor. Ve... Tanrım, klitorisimi yalamaya devam ederken çimdikliyordu. Nefes almaya çabaladım, kelimeleri bir araya getiremiyordum. Zevkten ölmek mümkün müydü?

“Hiçbir erkeğin dokunuşu bu kadar iyi hissettirdi mi?” Massimo homurdanırken dilinin vuruşları daha sert hâle geldi.

Daha güçlü. “Bilmem lazım, böylece onun pis, hak etmeyen ellerini kesebilirim.”

Dişleri klitorisimi okşadı ve sonra dilini içime daldırdı. Titremeler vücudumu sarsıyor, beni tamamen etkisiz hâle getiriyordu. Hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Nefes bile alamıyordum. Zaten çoktan kendimden geçmiştim ama sonra klitorisimi ağzıyla kapattı ve emmeye başladı.

Çıglık attım, sesim de tıpkı vücudum gibi çatladı ve o... Yüce olan her şey aşkına, beni emmeye devam etti. Uçuyordum, bedenimin çok üstündeydim. Dünyaya geri döndüğümde bedenim titriyor ve paramparça oluyordu, her hücrem yıldızlara geri dönüyordu.

Yavaşça kendime gelirken yanaklarımdan ıslaklık aktı.

“Zahara.” Yakın bir yerden gelen alçak, fısıldayan bir ses geldi.

Gözlerimi açtım ve Massimo’nun üzerime eğildiğini gördüm, kocaman eli yüzümü avuçluyordu.

“Meleğim.” Parmağıyla gözümün altını hafifçe okşadı. “Sorun ne?”

Sorun mu? Cevap vermeye çalıştım ama sadece zayıf bir nefes alabildim. Her şey bu kadar mükemmelken nasıl bir sorun olabilirdi ki?

“Sana zarar mı verdim? Yaprak gibi titriyorsun.”

“Hayır...” Nefes nefese, gözlerine bakarak konuştum. “Bu... Bu ilkti.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Bir erkeğin seni bu şekilde yiyişi mi?”

“Hayır, benim ilk...” Sessizleştım, sonra derin bir nefes alıp bitirdim. “Benim ilk... Her şeyim.”

Massimo’nun sırtışı kayboldu, yerini kafa karışıklığı ardından da hızla büyüyen endişe aldı. Oda, içeri sızan incecik ay ışığı dışında karanlık olsa da yüzünün renginin attığını gö-

rebiliyordum. Yutkununca Âdem elması belirgin şekilde hareket etti.

Başını sallayarak geceliğimin eteğini tuttu ve nazıkçe aşağı indirip hâlâ titreyen organımı örttü. Neden birdenbire bu kadar garip davranıyordu? Yanlış bir şey mi söylemiş ya da yapmıştım? Tecrübesiz olduğum için mi bozulmuştu? Dokunuşunu arzula-
dığım tek erkek olması benim suçum değildi.

“Massimo?”

“Şşt...” Elinin tersiyle çenemi okşadı ve kollarını altıma kaydır-
dı. “Seni yatağa götürelim.”

Ağırlığım onun için sorun teşkil etmiyor gibi görünüyordu. Massimo beni kolayca kaldırdı ve zorlanmadan taşıdı. Beni ya-
tağa yatırdıktan sonra yorganı boynuma kadar çekti ve yatağın kenarına oturdu.

“Ben çok üzgünüm, Zahara.” Gözlerini yere dikti.
“Bilmiyordum.”

“Neyi bilmiyordun?”

“Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığını.”

“Ne önemi var ki?” Hâlâ titriyordum ve kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyordum.

“Önemli, meleşim. Hasta, bencil bir piç kurusu neredeyse bekâretini elinden alacaksa önemli. Senin iki katın yaşında bir adam. Senin koruyucun olması gereken biri. Seni asla... Benim düşündüğüm şekilde düşünmemesi gereken biri. Sana asla dokunmamalıydım. Seni böyle kirletmemeliydim. Bu kutsallığa ters.”

“Kan bağı yok aramızda. Ensest değil bu.”

“Önemli değil. Eğer biri öğrenirse... *Tanrım...* İnsanlar kan bağına bakmaksızın seni suçlayacaklar. Dünyanın gözünde ben senin ailenden biriyim.” Ensesini kavradı. “Lanet olsun! Seni neredeyse mahvediyordum!”

Omzuna dokunmak için uzandım. “Mahvetmezdin...”

“Evet, mahvederdim,” dedi boğuk bir sesle, yenilgiye uğramış gibiydi. Çaresiz. “Bu... Biz... Bu olamaz, Zahara. Seni şehvetimle lekeleyerek hayatını mahvetmeyeceğim.”

Kamburlaşmış sırtına baktım, patlamak üzere olan gözyaşlarıyla mücadele ettim. Onu tanıyordum. Massimo Spada bir şey karar verdiğinde, dünyadaki hiçbir güç onun kararını sarsamazdı.

“Başka bir yerde kalmam en iyisi olabilir. Senin korunmaya devam ettiğinden emin olacağım. Tam bir güvenlik gücü burada seninle kalacak. Evi istediğin gibi düzenleyebilirsin. Bunun için personel ve gerekli araçlar var. Ancak yarınki toplantıdan sonra, taşınacağım.”

Dudaklarım titredi. “Burası *senin* evin. Sırf benden uzaklaşmak için terk mi edeceksin? Benim burada olmam o kadar mı rahatsız edici?”

Massimo başını o kadar hızlı çevirdi ki irkildim. “Anlamıyor musun? Seninle birlikte olmadığımda nefes alamıyorum, Zahara!” diye yüzüme bağırdı. “Ciğerlerim sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Her şey lanet olası bir çorak arazi ve ben ortasında sıkışıp kaldım. Boğuluyorum. Ölüyorum. Her gün. Sana yakın olmak için kapının önünde uyudum. Yanımda olmadığın düşüncesi beni tam bir paniğe sürüklüyor. Tanrım, keşke bana taktıkları kelepçeler hâlâ bende olsaydı, seni kendime zincirlemek için kullanabilirdim. Senden uzak kalmak istemiyorum ve senin beni terk etmeni asla istemiyorum. Bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu biliyor musun? Benim aklımı gerçekten ne kadar yitirdiğimi anlayabiliyor musun?” Avuçlarıyla yüzümü kavradı. “Seni mahvetmeyeceğim. Dünyanın geri kalanı cehennemde yansın ama sen yanma. Sen safsın. Benim meleğim. Ve bu... Biz... Biz olamayız. Asla.”

Uzaklaşıp odanın diğer tarafına doğru yürümesini izledim. Şok içindeydim. Şaşkındım. Aynı anda hem mutlu hem de yı-

kılmış hâldeydim. O da hissediyordu. Aramızdaki bu manyetik çekimi. Özlemi. Yine de bırakıp gidiyordu. Sırf babam annesiyle evlendi ve bu, aramızdaki bağı inkâr edilemez bir lekeyle damgalıyor diye.

“Bu konuda benim söz hakkım yok mu?” Arkasından bağırdım.

Massimo kapıda durdu, elleriyle kapı çerçevesini kavradı. “Yok.”

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve fiziksel acı beni boğdu. Ne cesaretle kalbimi tekrar kırardı! Ne cesaretle duygularımızı hiçe sayardı! Ve tüm bunların sebebi sosyal açıdan kabul edilemez olması mıydı?

“Sabah ilk iş eşyalarımı toplayıp gideceğim,” diye devam etti. “İkimiz için de daha kolay olacak.”

Yüzümü yastığa bastırıp hüngür hüngür ağlamayı öyle istiyordum ki. Her zamanki gibi mücadele etmeden durumu kabullenmek istiyordum. Ancak, ben artık o çekingen genç kız değildim. Gözlerini yerden kaldıramayacak kadar korkak olan kız. *Massimo*, etkisinin farkında olmadan değişmeme yardım etmişti. Başımı eğmeyecektim. Onun buradan gitmesine izin vermeyecektim. Sırf parya ilan edileceğim gibi aptalca bir düşünce yüzünden benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Artık yoktu.

“Gitmeyeceksin.”

“Zahara...”

“Gidersen, yine de peşinden gelirim. O yüzden gereksiz yere eşya toplamayı ve boşaltmayı bırakalım.”

Kapı pervazını kavrayınca kol kasları gerildi. “Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı, meleşim.”

“Biliyorum. Ama pratik yapmak sana iyi gelir. Konseyi idare etmek için kendini kontrol etmen gerekecek.” Ona arkamı dö-

nüp yattım. “Kahvaltıda görüşürüz,” dedim olabildiğince rahat bir ses tonuyla.

Bir dakika geçti. Elimdeki yorganı sıkıca tutarak bekledim. Bir dakika daha.

Hâlâ buradaydı, bunu biliyordum. Odanın diğer ucundan onun zorlu nefes alıp verişini duyabiliyordum. Kendisiyle mi tartışıyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu? Ya sabah olunca yine de giderse?

Odanın sessizliğini alçak bir fısıltı doldurdu. “Omlet olur mu?” Kalbim bir an durdu.

“Olur,” diye fısıltıyla karşılık verdim.

BÖLÜM

on sekiz

Zahara

KAHVALTIM HAZIRDI VE TIPKI SÖZ VERDİĞİ GİBİ BENİ bekliyordu. Bu hafta diğer tüm günlerde olduğu gibi. Ama Massimo yoktu.

Mutfığa bir göz atıp sonra ortama odaklandım. Omlet yapmıştı. Domates. Mantar. Rendelenmiş peynir. Yumurtaların üzerine dizilmiş *prosciutto*. Tabak, parlak sabah güneş ışınlarının içeriye dolduğu pencereye en yakın sandalyenin önünde kahvaltı masasında bırakılmıştı. Sağda, üstüne çatal bıçak takımı konmuş, güzelce katlanmış bir kumaş peçete vardı. Sol tarafta bir bardak portakal suyu duruyordu. Ve ortamı tamamlayan, masanın ortasında, içinde tek bir yasemin dalı olan küçük bir vazo vardı.

Mutfağın ortasındaki yarı otomatik tüfeği olan adamı saymazsak, her şey oldukça tatlıydı.

“Peppe? Bir sorun mu var?”

“Hayır. Sadece Massimo’nun emirlerini yerine getiriyorum.”

“Peki neymiş o emirler?”

Masaya hızlıca bir bakış attı. “Yumurtaları izlemek.”

“Anladım. Bize saldıracaklar mı?”

Peppe'nin dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi titredi ama ciddi kalmaya devam etti.

“Iris market alışverişine gitti,” dedi. “Kimsenin kahvaltısına yaklaşmasına izin vermemem gerekiyor. Eğer biri yaklaşırsa, onu hemen öldürmem gerekiyor.”

Kafamı sallayıp mutfağı geçerek yerime oturdum, Peppe'nin gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyordum. O da Massimo'nun davranışlarından rahatsız olmalıydı.

“Birinin yemeğimi zehirlemeye çalışabileceğini düşünüyor,” dedim ilk lokmamı yerken.

“Eminim kendine böyle söylüyordur.”

“Ne demek istiyorsun?”

Peppe buzdolabına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Massimo'yu on beş yaşından beri tanıyorum. Zihninin çalışma şeklini her zaman hayranlıkla izlemişimdir. Takıntılı denebilecek kadar azimli ve kararlıdır. Bir şeyin yapılması gerektiğine inandığında, sonuçları ne olursa olsun yapar. Kişisel fedakârlığı ne olursa olsun. Nihai hedefe ulaşmak tek önemli şeydir. Ve bir noktada alternatif bir eylem planı gerekirse, bunun tam da yapması gereken şey olduğuna kendini ikna etmenin bir yolunu bulur.” Önümdeki tabağa keskin bir bakış attı. “Ya da yapmaması gereken.”

“Ben... Ne demek istediğini tam olarak anlamadım.”

“Birinin sizi zehirlemek istemesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyor, özellikle de buradayken ama bunun inandırıcı bir tehdit olduğuna kendini ikna etmiş. Çünkü bu mükemmel bir bahane.”

“Ne için bahane?”

“Size kahvaltı hazırlamak için.” Gözlerime baktı. “Sizi önemseydiği kadar kimseyi önemseydiğini görmedim. Dürüst ol-

mak gerekirse, onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Bu yüzden, sizin zarar görmemeniz için ne gerekiyorsa yapacaktır. Aile... Üvey kardeşler arasındaki *ilişkileri* pek hoş görmez.”

Gerildim. “Biliyor musun?”

“Gözlerim var, Bayan Veronese. İkinci aynı odada olduğunuzda hava o kadar gerginleşiyor ki, patlaması için bir kıvılcım bile gerekmiyor. Ama belki bu o kadar da kötü bir şey değildir, anlıyor musunuz? Patlamasına izin vermek. Tabii, dünyamızın küçümsemesine katlanmaya hazırsanız. Bununla başa çıkabileceğinizi düşünüyorsanız.”

“İnan bana, hayatım boyunca bol bol pratik yaptım.”

“O zaman kendinizi hazırlayın.” Peppe mutfaktan çıkarken başını salladı. “Sizi uzaklaştırmaya çalışacak. Daha büyük bir kalp kırıklığından kurtaracağına inanarak canınızı bile acıtabilir. Buna izin vermeyin.”

Yemeğimin geri kalanını sessizce yerken, pencerenin ötesindeki bahçeye bakarak Peppe’nin sözlerini düşündüm. Çimler kesilmişti, çiçek tarhları yabani otlardan arındırılmıştı, sonunda vahşi bir orman yerine bahçeye benziyordu.

“Yenilebilir mi?” Massimo’nun sesi kulağıma ilişti.

Başımı kaldırdığımda kapıda durduğunu gördüm. Terzisi özel dikim takım elbiselerini teslim etmiş olmalıydı çünkü giydiği takım üzerine bir eldiven gibi oturmuştu.

“Evet. Teşekkürler.”

“İyi. Bu iyi.” Omzunu silkti ve kahve makinesine doğru yöneldi. “Konsey üyeleri bu akşam yedi civarında gelecekler. Toplantıyı yemek odasında yapacağız.”

Demek dün gece hakkında konuşmayacaktık. Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibi davranıp eski hâlimize dönebileceğimizi mi düşünüyordu?

“Üzerinde çalıştığım elbiseyi yeniden dikmek için karşıdaki dinlenme odasını kullanabilir miyim?” En doğal ses tonuyla sorumu sorarken tabağımı alıp kahve makinesinin yanındaki bulaşık makinesine götürdüm. “Dün gece üzerinde beni yaladığın için hazırladığım kumaş akan sıvılarımın sıvılaşması oldu ve onu orada tutmaya karar verdim.”

Bir insanın, sözlerim ağzımdan çıktığında Massimo’nun hareketsiz kalabileceği kadar hareketsiz olabileceğini hiç düşünmemiştim. Vücudu öylesine kaskatı oldu ki, adeta taştan oyulmuş gibiydi. Hâlâ hayattaymış gibi görünen tek kısmı gözleriydi. Bana ateş gibi bakıyorlardı. Ve açlıkla.

“Anlaşmıştık, bu konu kapandı.”

Tabağımı kaldırıp belimi tezgâha dayadım. “Ben herhangi bir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum.”

Aniden karşımda belirdi, iki yanımdan tezgâhı kavrarken vücudu üzerimde dikildi. Çenesi gerilmişti, burun delikleri çılgınca genişlemişti. Ve gözleri dudaklarıma yapışmış hâldeydi. Dudaklarımdan aletini sararken nasıl hissettirdiğini mi düşünüyordu? Çünkü ben düşünüyordum. Her saniyesini hatırlıyordum. Bütün vücudunun dokunuşuyla birlikte gevşemesinin nasıl bir his olduğunu. Onun merhametime kalmasının ne kadar harika hissettirdiğini. Ve sonra, beni ipek bir yığınının üzerinde yalmasını, parçalara ayırıp aynı anda yeniden bir araya getirmesini.

Sonsuzluk gibi bir ânın ardından Massimo elini uzatıp başparmağıyla alt dudağımı okşadı. “Bazı şeylerin olmaması gerekir, melek. Biz de o şeylerden biriyiz. Ve ikimiz de bunu kabul etmeliyiz.”

Eli yüzümden düştü. O uzaklaşırken, kalbim göğsümün içinde solup gitti.

“Yatırımlarımızın değeri ikiye katlandığında benim kararlarımla ilgili bir sorunun olduğunu hatırlamıyorum!” Massimo’nun gürleyen sesi, kapalı yemek odasının kapısından geçerek giriş holünün diğer tarafındaki küçük salona kadar ulaştı.

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi yere serdiğim dikiş kalıbından ayırdım. O odanın içindeki biri bağırarak cevap verince ben de gerildim. Sesi Brio’ya benziyordu ama kapılar kapalı olduğu için emin olamıyordum. Ancak herkes o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki tüm ev halkının onları duyduğundan emindim.

Toplantı, Massimo striptiz kulübü işinden çıkacağım ve mekânlarımızı New York Ailesi Don’una satacağını açıklayana kadar gayet iyi gidiyor gibi görünüyordu. Salvatore Ajello, özellikle Nera, Massimo’nun vekili olarak işleri yürütürken bizi gözetlemek için adamlar göndermeye başladığından beri, yıllardır herkesin başının belası olmuştu. Massimo ve kötü şöhretli Don’un daha önce bazı anlaşmaları olduğunu bilme rağmen, bir ay önce Nera ile Ajello arasında bir toplantı ayarlaması yine de sürpriz olmuştu. Bunu nasıl başardığını merak ediyordum.

“Ah, bundan emin misin?” Massimo’nun bir başka hırlaması kulağıma ulaştı. Sesi öncekinden daha da yüksekti. “Guadalajara Karteli ile bir görüşme ayarlayayım, sen de *El Jefe*’ye gidip Tiziano’nun kızları nakit paramızın büyük bir kısmını bağladığı için bir sonraki siparişi yarı yarıya azaltmak zorunda kalacağımızı şahsen bildir. Primo’yu da yanına alabilirsin, ikinizin Meksika’da harika zaman geçireceğinizden eminim.”

Herkes bir ağızdan bağırmaya başladı, hakaretler ve tehditler kakofonik bir şekilde havada uçtu. Kimin ne dediğini bile anlayamıyordum. Gürültü sağır ediciydi. Birbirlerini öldürmek üzereymiş gibilerdi. *Kahretsin.*

Massimo'nun yan masada bıraktığı telefonu alıp yemek odasına koşturdum. Bütün kötü fikirler arasında, konunun veraset olduğu bir Konsey toplantısını kesintiye uğratmak muhtemelen en kötüsüydü ama Massimo'nun öfkesini dindirmesi gerekiyordu, yoksa bu toplantı hızla kötüye gidecekti. İçeri girdiğimde ne diyeceğimi bile bilmiyordum, sadece kapı kolunu tutup kapıyı açtım.

Odaya girdiğimde tam bir çılgınlıkla karşılaştım. Benim burada olduğumu fark etmeden bağırışlarına devam ettiler. Massimo uzun siyah masanın başında ayakta duruyordu, avuç içleri pürüzsüz ahşap yüzeye dayalıydı. Öne doğru eğilmiş, tüm gücüyle Brio'ya bağırıyordu. Massimo'nun solunda oturan Brio, sızlanarak itiraz ediyordu. Her kelimeyle yüzü daha da kızarıyor, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kollarını ve başını sallıyordu.

Brio'nun yanındaki Tiziano, önündeki deri deftere yumruğunu vuruyor ve masanın diğer tarafındaki Adriano ile küfürler savuruyordu. Adriano, Aile'nin en büyük yatırımcısıydı ve muhtemelen bu odada toplananların yarısını satın alabilirdi. Her zaman aristokratik bir havası vardı ve kışının üstüne oturup başkalarının kendisi için çalışmasına izin veren türden bir adam da olabilirdi. Bunun yerine, Adriano her zaman yoğun bir şekilde işin içine dahil olan biriydi ve lojistik şirketinin Cosa Nostra uyuşturucularının ülke içinde nakliyesini şahsen denetliyordu. Adriano'nun daha önce kimseye sesini yükselttiğini bile görmemiştim. Ancak şu anda, normalde kusursuz olan görünüşü, eliyle karıştırılmış saçları ve hafifçe eğri duran kravatı ile bozulmuştu.

Brio'nun solunda oturan Primo, Aile işlerinin diğer iki yatırımcısı olan Donatello ve Patricio arasında gevezelik ediyor ve elini kolunu sallıyordu. Salvo sessiz kalan tek kişiydi. Massimo'nun sağındaki koltuğunda arkasına yaslanmış, sessizce gelişen felaketi izliyordu.

“Burada ne işin var kızım?” Brio’nun öfkeli sesi beklenmedik bir şekilde bağırışların üstüne çıktı.

Bağırışlar aniden kesildi ve sonra herkes bana baktı.

“Şey... Ben sadece—”

Massimo tıpkı bir yırtıcı hayvan gibi hareket etti. Bir anda Brio’nun gömleğinden ve kravatından yakalayıp yaşlıca adamı yerinden kaldırdı, buruşan kumaş Capo’nun çenesinin altında sıkıştı. Brio’nun tek yapabildiği, nefes almaya çalışırken Massimo’nun kolunu tırmalamaktı.

Massimo dişlerini sıkarak Brio’nun şok içindeki suratına doğru, “Sakin onunla bu tonda konuşmaya cüret etme,” dedi. “Özür dile.”

Brio balık gibi ağzını açıp kapattı ancak bir ses çıkmadı. Massimo onu bir bez bebek gibi yerine bıraktı.

Brio kravatını düzeltirken, “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Özür dilerim... Ne?”

“Ses tonum için özür dilerim, Zara.”

Massimo aniden tekrar saldırdı. Brio’yu saçından yakalayıp yüzünü masaya çarptı. Ardından dirseğini Capo’nun kafasına bastırarak kanaması olan adamı masaya sabitledi. Brio’nun burnundan akan kan, devrilmiş bir bardaktaki suyla karıştı ve karışan sıvı ahşap yüzeye yayılmış belgeleri ıslatarak Brio’nun ağzına ve gözüne doğru aktı.

“O senin için ‘Zara’ değil. Tekrar dene.”

“Özür dilerim, Bayan Veronese.”

“Çok daha iyi.” Massimo sonunda dayak yemiş Capo’yu serbest bıraktı ve bana baktı. “Neye ihtiyacın var, Zahara?”

Sekiz çift göz bana bakıyordu. Artık kimse bağırmasa da oda aşırı gergindi.

“Ben...” Bakışlarımı indirip elimdeki telefona odaklandım.

“Telefonun çaldı. Arayan... Avukatındı ve acil bir durum gibi

görünüyordu.” Yutkunup başımı kaldırdım ve Massimo’nun gözlerine baktım. “Hassasiyetle ele alınması gereken bazı şeylerin kontrolünü kaybediyor olabilirmiş. Bu yüzden, seni bilgilendirmem gerektiğini düşündüm.”

Birkaç saniye boyunca, bakışları benimkilere kilitli kalırken yüzü Brio’ya yönelttiği öfkeli maskeyle aynı kaldı. Ama sonra, yüz kaslarının gevşediğini fark ettim. Yavaşça deri koltuğa oturdu ve parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi. Tüm duruşu değişti ve tamamen rahatladı.

“Teşekkür ederim,” dedi sakın bir sesle. “Buradaki işim biter bitmez onu arayacağım.”

“Tamam. Peki... Sanırım hepsi bu kadar. Şimdi gidiyorum.”

Dönüp kapı koluna uzandığım sırada Massimo arkamdan hırladı, “Kıcını kaldırıp şu boş sandalyeye otur.”

Bütün vücudum gerildi. Benimle hiç bu ses tonuyla konuşmazdı. *Kahretsin*. Toplantılarını bölmemeliydim.

“Şimdi, Brio,” diye devam etti Massimo. “Zahara, lütfen yanıma otur.”

Boğazımda bir düğüm oluştu. Uzuvlarımda kontrolünü kaybetmişim gibi hissediyordum çünkü hareket edemiyordum. Bakışlarım önümdeki kapıya sabitlenmiş durumdaydı. *Ciddi olamaz*. Bu olmazdı. Sadece Capo’lar ve atanmış üyeler Konsey toplantılarına katılabiliirdi.

Sandalyenin ayaklarının yerde sürüklenme sesi sessizliği bozdu. Sessizlik, odanın üzerinde yoğun bir örtü gibi asılı kaldı. Gerginlik neredeyse elle tutulur hâle gelmişti.

“Bu çok saçma.” Birinin öfkeli mırıldanması kulağıma ulaştı. “Kurallar—”

“Kapa çeneni, Tiziano. Ailenin başına geçtiğinde kuralları uygulayabilirsin. Ama şu anda hangi kurallara uyacağımı ve hangilerine uymayacağımı ben seçerim.”

Kararsızlıktan felç olmuş bir hâlde, önümdeki kapıdaki kurumuş boya kabarcığına bakarak olduğum yerde kalakaldım.

“Zahara, lütfen.” Çok daha yumuşak bir ses kulağıma ulaştı.

Yavaşça dönüp odadaki sert ifadelerle yüzleştim. Brio, Primo’nun soluna oturmuş, bana dik dik bakıyordu. Gözlerim uzun masayı taradı, Massimo’ya gelene kadar oturan her erkeğin yargılayıcı bakışlarıyla kısa süreli olarak buluşurken yanağımın içini ısırdım. Massimo ayakta duruyordu, solundaki Brio’nun boşalttığı sandalyeyi çekmişti.

İlk adımı atarken ellerim titriyordu ama tüm bu güçlü adamlar bana bakıyor olsa bile geçmişte yaptığım gibi yere bakmayı reddettim. Tek yaptıkları bana hep tepeden bakmak olmuştu. Yine de gözlerinin keskin baskısına rağmen, o tanıdık saklanma dürtüsünü hissetmedim.

Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Çenemi dik tuttum, odayı geçerken gözlerimi Massimo’nun gözlerinden ayırmadım. Toplantıya katılmam için davet ettiğine inanamıyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Beni resmen buradaki tüm erkeklerle eşit gördüğünü ilan etmişti. Birkaç yıl önce, beni kendi evimdeki hizmetçilerden biri sanarak bana bir içki daha getirmemi emreden Tiziano ile eşit. Ve Primo’nun karısına, babam oğullarına benimle evlenmelerini teklif ederse, bunu engellemenin bir yolunu bulmaları gerektiğini söylediğini duymuştum. Babamın fikrini değiştirip “sevgili Ruggero’ları” ile Nera’nın evlenmesine izin vermesini umuyordu. Ve Brio bir keresinde babama, sosyal toplanılarda yaşıt olduğum diğer kızlar gibi durmadan konuşmak yerine sessiz kalmayı tercih ettiğim için konuşma bozukluğum olup olmadığını açıkça sormuştu. Hepsi içten içe öfkeden kuduruyor olmalıydı ve bu durum karşısında daha fazla mutlu olamazdım.

Yerime otururken Massimo sandalyemi itip yerleştirdi ve sonra başını hafifçe bana doğru eğerek geri yerine oturdu.

Rahat bir tavırla, “Şimdi, nerede kalmıştık?” diye sorarken gözlerini Brio’ya çevirdi.

Brio dişlerinin arasından, “Striptiz kulüplerimizi Ajello’ya satıyordun,” dedi.

“Evet. Karşılığında, o da bize Manhattan’daki inşaat projesinden pay veriyor. Birinci sınıf konut kompleksine yarı yarıya yatırım yapıyoruz ve kârı da aynı şekilde paylaşacağız.”

Oda yine mutlak bir sessizliğe bürünürken, adamlar şok ve hayret arasında gidip gelen ifadelerle Massimo’ya bakıyorlardı. Salvatore Ajello, kendi Aile üyelerinin dışında gelen ve kendi bölgesine ayak basmaya cesaret eden herhangi bir Cosa Nostra üyesini öldürmesiyle tanınırdı. Genellikle ceset parçalarını bir çanta içinde ilgili Don’a kargoyla postalardı. Ya da birkaç çanta içinde. New York’ta başka bir suç ailesiyle ortak bir projeye razı olması, bilim kurgu ya da fantezi sınırlarında bir durumdu.

“Beklenen kâr ne kadar?” diye soran Adriano, o kusursuzca sakın hâline geri dönmüş gibi görünüyordu.

“İnşaat tamamlandıktan ve daireler piyasaya çıktıktan sonra, her iki taraf için de vergi sonrası altmış yedi nokta beş milyon dolarlık bir kazanç öngörülüyor. Uygun gördüğümüz şekilde yeniden yatırım yapabileceğimiz temiz, yasal bir gelir.”

“Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor,” diye araya girdi Brio. “Ajello’nun anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğine kim kefil olacak?”

Massimo, yüzünde zar zor bastırılmış bir öfke maskesi ile Brio’ya döndü. Çenesi sınıksız kenetlenmişti ve alnındaki damar nabız gibi atıyordu, bu sabrını yitirmek üzere olduğunu bir işaretiydi.

“Aile’nin çıkarlarına aykırı davrandığımı mı ima ediyorsun?” Massimo’nun sesi ürkütücü derecede alçaktı. Brio’yu oracıkta öldürmeye hazır görünüyordu. *Siktir.*

“Sadece bunun Ajello’ya ne faydası olduğunu anlamadığımı söylüyorum. Neden bizi de dahil etmek istesin ki? Tabii sen bizimle paylaşmak istemediğin başka bir ‘özel’ anlaşma daha yapmadıysan.”

Ah tanrım. Brio, Massimo’nun kendi çıkarları için hareket ettiğini ve Aile’nin çıkarlarına aykırı olarak çalıştığını ima ediyordu. Massimo arkasına uzanırken ona bir bakış attım. Her zaman silah taşırdı.

Masanın altından avucumu Massimo’nun uyluğuna koyup sıktım. Farkında değil gibi görünüyordu. *Kahretsin.* Tekrar sıktım, o kadar sert sıktım ki tırnaklarım neredeyse pantolonunun kumaşını delecekti. Vücudu gerildi ve bir anlığına elini arkasında tutarak öylece oturdu. Gözlerimi masanın yüzeyine diktim ve lanet parmaklarım acıyana kadar bacağına sıktım. Konsey daha oylama yapmamıştı. O piçi itaatsizlik veya küstahlık nedeniyle öldüremezdi. En azından şimdilik.

Başka bir seçeneğim olmadığı için uzun, düzenli nefesler almaya devam ederken parmaklarımda yumuşak bir dokunuş hissettim. Massimo’nun eli benimkini kapladı. Cildinin sertliğine rağmen dokunuşu tüy gibi yumuşaktı. Temin ediciydi. Başımı kaldırdığımda Massimo’nun koltuğunda arkasına rahatça yaslandığını gördüm, diğer eli masanın üzerindeydi. Silah yoktu. Çok şükür.

“Aslına bakarsan...” Sesi kayıtsızdı, birkaç saniye önceki tavrının tam tersiydi. “Ajello ile bir anlaşmam var.”

Tüm gözler şimdi Massimo’ya odaklanmış, bekliyordu. Bakışları orada bulunan her erkeğin üzerinden geçip Brio’da durdu. “Ajello, Çin Mahallesi’nde planladığı bir proje için inşaat ruhsatı alırken birkaç engelle karşılaştı. İşe bakın ki, Triad bana bir iyilik borçluydu, bu yüzden Bay Wang yeni ortağımıza ruhsatları almasında memnuniyetle yardımcı olacak.”

“Ailenin Triad’a herhangi bir iyilik yaptığını hatırlamıyorum,” diye homurdandı Tiziano.

“Çünkü yapmadı. Ben yaptım.” Massimo sıırttı. “Ve onların borcu, Ajello’nun ilgisini çekecek kadar önemliydi. Bu yüzden, o benim için işleri hallettiği için beklenenden altı ay önce burada oturuyorum,” dedi ve Tiziano’yu acımasız bakışıyla olduğu yere mıhladı. Sonra Primo’ya döndü. “Gelecek aydan itibaren Primo, Ajello’nun kirli parasını aklayacaksın.”

Öfkeli çığlıklar yeniden patlak verdi, adamlar neredeyse topluca kafayı yiyordu ama Massimo yerinde rahat bir şekilde oturmaya devam etti ve bu son patlamayı sakin bir gülümsemeyle izledi. Tüm bu süre boyunca, masanın altında elimi tutmayı sürdürdü.

“Peki bizim kirli paramızı ne yapacağız?” diye fısıldadım.

“New York Ailesi bizim için halledecek, elbette.”

Bağırışlar aniden kesildi ve tüm başlar Massimo’ya döndü.

“Sayısız paravan şirket olsa bile, paramızı aklamak için kullandığımız işler bize geri dönüyor. Biri yeterince derin araştırırsa, bağlantıyı kuracaktır,” dedi Massimo. “Ajello devreye girince bu risk neredeyse tamamen ortadan kalkıyor. Onun altyapısı en az üç kat koruma sağlayacak, böylece paramızın kaynağını bulmak iki kat daha zor olacak. Ev kredileri ve faiz ödemeleri arasında, şişirilmiş fiyatlar bir hiç olacak. Üstüne tam konsiyerj hizmetleri ve onların bel bağlayacakları tüm satıcıları da ekleyince, bu kompleks para basma makinesi hâline gelecek. Yani, biz Ajello’ya yardım edeceğiz, o da bize yardım edecek. Sorun çözülecek.”

Neredeyse bir dakika boyunca kimse tek kelime etmedi. Sadece Massimo’ya bakakaldılar.

“Sence işe yarayacak mı?” Bu soru, her zaman kurnaz bir iş adamı olan Adriano’dan geldi.

“Saat gibi, tukur tukur,” dedi Massimo. “Ve eğer gerekirse, Bulgarların oto yıkama zincirleri aracılığıyla fazla fonlarımızı ‘temizlemelerini’ sağlayabiliriz. Önce Camorra’yı onların planlarından çıkarmam gerekiyor.”

“Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?” dedi yine Brio.

“Efisio ve çetesini bölgemizden kovarak. Onun aptal kuzeni Alvino, Don’un kızını kaçırmaya cüret etti. Bu bize misilleme yapmak için gerekçe veriyor. Camorra’nın Boston’dan çıkmasını istiyorum. Eğer gitmeyi seçmezlerse, sokaklarımız onların pisliğinden arınana kadar onları tek tek ortadan kaldıracam.”

“O olay olalı üç yıldan fazla oldu Massimo,” diye araya girdi Brio. “Şimdi harekete geçemeyiz.”

Massimo başını yana eğip sırtarak, “Ben bir süre şehir dışındaydım ve bu küçük detayı yeni öğrendim. Benim için sanki geçen cuma olmuş gibi,” dedi.

“Yabancılarla çatışmaya ihtiyacımız yok. İşler için kötü olur.”

“İşler için neyin kötü olduğunu söyleyeyim,” diye bağırarak öne eğildi Massimo. “Rakiplerimiz, Cosa Nostra zayıf olduğu için böyle şeyler yapıp paçayı sıyrabileceklerini düşünüyorlar. O dönem bitti. Bundan sonra, bu şehirdeki herkes, Ailemizle kimsenin uğraşamayacağını bilecek. Eskiden olduğumuz gibi, korku ve saygının vücut bulmuş hâli olacağız. İnsanlar Cosa Nostra adını duyduklarında titremeye başlayacaklar. Ve bunun için Boston sokaklarını Camorra kanıyla boyamam gerekirse, bunu yaparım.”

Masadaki herkes onaylayarak başını salladı. Brio bile.

“Katıldığınız için memnunum. O hâlde, buraya toplanma amacımızı yerine getirelim, olur mu?”

Yutkundum. Konseydekilerin oy kullanma zamanı gelmişti. Oylama ritüeli, yemin ve ardından yeni Don’a bağlılık yemini kutsal bir törendi. Her ne kadar o bunun farkında olmasa da

Massimo'nun beni bu toplantıya davet etmesi benim için dünyalara bedeldi ama benim yüzümden başka kuralları çiğnemesini istemiyordum.

Bacağını hafifçe bir kez daha sıktım, ayağa kalktım ve o beni durduramadan kapıya doğru yöneldim.

"İşiniz bittiğinde salonda ikramlar sizi bekliyor," dedim omzumun üzerinden ve yemek odasından hızla çıktım.

Massimo

Kapı Zahara'nın arkasında yumuşak bir tıklama ile kapandı. Onun çıkmasıyla birlikte içimdeki düşmanlık yeniden yükseldi. On dakika önce, neredeyse hayatımın yirmi yılı boyunca uğruna çalıştığım her şeyi mahvediyordum. Eğer bacağımı tutup beni tüketmek üzere olan kör öfkeden kurtarmasaydı, muhtemelen Brio'yu oturduğu yerde öldürürdüm.

Adriano siyah çerçeveli gözlüklerini çıkarıp keskin bakışlarıyla beni süzdü. O, odadaki en sakin ve cana yakın adam olabiliirdi ama sözlerinin çok fazla ağırlığı vardı. Dedikleri gibi, parası olan konuşurdu. Ailesi tarafından işletilen lojistik şirketinin çoğunluk hissedarı olarak, kişisel serveti yaklaşık on milyar dolardı ve bunun yarısından fazlası Cosa Nostra işlerine yatırılmış durumdaydı. Yıllar boyunca, ona birden fazla kez Capo rütbesi teklif edilmişti. Ama o her seferinde reddetmişti. Eğer bu ufak gerçek olmasaydı, Boston'un Don'u olmak için beni öldürmeye çalışan kişinin o olduğuna bahse girerdim. Bunun için gerekli imkânları olsa da her nedense, Aile hiyerarşisi içinde resmî bir pozisyona hiç ilgi duymuyordu.

"Bunca yıldır bu Aile'nin yatırım portföyünü yönetip, parmaklıklar ardında işleri idare etmen inanılmaz derecede etkile-

yici ve biraz da akıl almaz. Her şeyi ayakta tutmakla kalmadın, eylemlerin önemli mali kazançlar da sağladı,” dedi Adriano. “Bu nedenle, artık açıkça dahil olabileceğine göre, bundan sonra daha da iyi işler çıkaracağına inanmaya meyilliyim. Oyum senden yana, Spada.”

Onun kararını başımı sallayarak kabul ettim.

Sırada Donatello ve Patricio vardı ve ikisi de Adriano’yla asla zıt karar vermezdi. İkisi de başlarını sallayarak desteklerini gösterdiler. Masanın diğer tarafına dönüp gözlerimi Capo’lara diktim.

Primo ve Tiziano aynı anda, “Oyum sana,” dediler.

Brio sessiz kaldı, bakışları masanın üzerinde birleştirilmiş ellerine odaklandı. Somurtan yüzünde hâlâ kurumuş kan izleri vardı. Aile’yi yönetmemi gerçekten istemiyordu, bu çok açıktı ama Konsey’in geri kalanı hemfikir olduğu için başka seçeneği olmadığını düşünüyordu herhâlde. Dişlerini sıkarak Brio da başını salladı.

“Salvo?” Başımı sağ koluma doğru çevirdim, hâlâ ona her baktığımda kafasına yumruk atmamak için mücadele ediyordum. Günler geçmesine rağmen, Zahara ile evlenmek isteme cüretini gösterdiği için ona olan öfkemi bir türlü atamıyordum. Arkadaşım toplantı boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı bu beni rahatsız ediyordu. Tartışmalardan uzak durması onun karakterine uygun değildi. Her zaman güvенеbileceğim bir şey varsa, o da Salvo’nun fikrini açıkça belirtmesiydi.

“Tabii ki oyum senin, Massimo. Sonunda hak ettiğin yeri aldığını görmekten memnunum.” Koltuğundan kalkıp önüme geldi. “Sadakatim ve hayatım senin, Don Spada.”

Gözlerini aşağıda tutarak eğildi ve elimi öptü. Bu eski bir gelenektir. İktidara olan hayranlık ve sadakatin göstergesi olmakla

birlikte, merhametli otoriteden alınacak korumayı da kabul etmek demektir. Bu geleneği hiç sevmeydim çünkü bana bir tarikan anımsatıyordu. Bana lanet olası bir aziz gibi tapınmalarına ihtiyacım yoktu. Bana asla demilemeyecek bir şeydi. Ve planladığım değişikliklerle, çoğunun hiç hoşuna gitmeyecek değişikliklerle, beni hiç sevmeyeceklerinden şüphem yoktu. Ancak İtalyanlar, özellikle de mafya üyeleri, törenlerini çok severlerdi. Bu yüzden, her biri saygısını gösterene kadar sabırla hepsine katlandım.

“Salona geçip bir şeyler içelim ve Camorra’yı ortadan kaldırma konusunu nasıl ele alacağımızı tartışalım,” dedim.

“Şimdi mi?” diye sordu Primo. “Neredeyse gece yarısı oldu.”

“Evet, şimdi.” Gözlerimi tek tek üzerlerinden geçirdim. “Tatil bitti beyler.”

Son adam da gittiğinde saat neredeyse sabahın ikisine geliyordu. Peppe’nin adamları arazide devriye geziyor ve evi gözetliyor olsalar da, ikinci kata çıkmadan önce üst ve alt katları ayrıntılı bir şekilde kontrol ettim.

Zahara’nın odasının kapısı kapalıydı. Sanki beni ona daha çok yaklaştıracakmış gibi elimi ahşap yüzeye bastırdım. İşe yaramadı. Orada, hemen bu bariyerin diğer tarafında olduğunu biliyordum ama avucumun altındaki meşe ağacı, aramızdaki engelleri temsil ediyordu.

Tüm varlığım içeri girme dürtüsüyle titriyordu, sadece onun yakınında olmak için. Son beş saattir, o toplantı odasından çıktığı andan beri beni rahatsız eden endişe, ben nefes alamayacak hâle gelene kadar sıkıştırmıştı. Zahara’ya olan bu çılgınca *ihtiyacı* nasıl bastıracağımı bilmiyordum. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

Ve bunun nedeni cinsel çekim değildi. Ona direnmek çok daha kolay olurdu. Zahara çok güzeldi, o kadar güzeldi ki ona bakmak bile hain aletimi titretmeye yetiyordu. Ama onu arzulamama neden olan sadece güzelliği değildi. *Oydu*. Sadece... O.

Ruhu.

İçindeki şiddetli ateş.

Sınırsız şefkati ve anlayışı.

Beni kendim gibi hissettiren tek kişiydi. Başka birinin yanında asla dile getirmeyeceğim şeyleri onunla konuşabiliyordum. O yanımdayken bir zamanlar olduğum adam gibi hissediyordum. Tekrar olmak istediğim adam. O, deliliğimin ilacıydı, dokunuşuyla ve gülümsemesiyle onu ortadan kaldırıyor. Tıpkı bu gece yaptığı gibi.

Ve önceki gece. Ve ondan önceki gece. Günlerdir yoluma çıkan neredeyse herkese sinirleniyordum. Tadilat işçilerine. Ev personeline. Halka açık yerlerdeki insanlara. Ama onun dokunuşuyla, sessiz bir sözüyle, bir bakışıyla, deli benliğim yok oluyordu. Zahara beni başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi sakinleştiriyordu. O yanımda olmadan, korkarım ne dünya ne de ben hayatta kalabilirdik.

O, ruhumun eksik parçasıydı. Kurtuluşumdu.

Onu istiyordum. Her anlamda onu istiyordum. Bir arkadaş olarak. Ve bir sevgili olarak. Ama en çok da, sadece... *Benim* olarak.

Alnımı kapıya dayayıp dişlerimi sıktım.

O benim değil.

Asla olamaz.

Ve bu bilgi beni tam bir umutsuzluğa sürükledi.

Gözlerimi kapatıp alnımı tahta yüzeye vurdum.

Ona ihtiyacım vardı. Ve bu ihtiyacı nasıl ortadan kaldıracağımı bilmiyordum.

Bam.

Onu benim yapmak istiyordum. Lanet olası skandalı umursamıyordum. Zaten insanların benim hakkımda ne düşündüğü hiç umurumda olmamıştı. Onların hor görmelerine ve küçümsemelerine katlanırdım. Bunu yapardım. Ama bunu yaparak, onu hayatının geri kalanında damgalanmaya maruz bırakmış olurdum. Aile bu tür konularda acımasızdı ve Zahara onların küçümsemesini hak etmeyecek kadar saftı.

Bam.

Ona ihtiyacım var!

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Onun daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Ama bu, ona ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu! Yasak meyveyi tatmadan önce ona direnmek daha kolaydı. Şimdi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi dizginleyemiyordum. Sanki güzel bir delilik zihnimi ele geçirmiş gibiydi. Beni acımasızca sıkı sıkıya tutuyordu. Tek düşünebildiğim oydu. Ellerim onun üzerinde. Dudaklarım onun muhteşem vücudunda. Bu görüntüleri zihnimden silemiyordum. Silmeyi istiyordum ama yapamıyordum!

Bam. Bam. Bam.

Kapı hızla açılarak meleğimi ortaya çıkardı, kapıya yakın abajurdan gelen yumuşak ışıkla yıkanıyordu. Çok parlaktı. Göz kamaştırıcıydı. Işıl ışıldı. Aralarında kırmızımsı altın rengi parıltılar barındıran dolgun saçları dantelle kaplı omuzlarına ve kollarına dökülüyordu. Saçları, dizlerine kadar uzanan geceliği ile aynı renkteydi, geceliğinin ipeği nefis kıvrımlarını sarıyordu. Dün gece dışında, onu sadece pantolon ve uzun kollu bluzlarla görmüştüm.

“Ne oluyor?” diye sordu uykulu bir şekilde ve elleriyle gözlerini ovuşturdu. Ne kadar masum, basit bir hareketti. Tanrım, o kadar gençti ki.

“Hiçbir şey,” diye homurdandım.

“Sanki yangın varmışçasına deli gibi kapıyı çaldın ve ‘bir şey yok’ mu diyorsun?”

Evet... Ben buna kapı çalmak demezdim. “Seni uyandırdığım için özür dilerim. Gidiyorum.”

Gözlerini kısıtı. “O kan mı?”

Parmaklarımı alnımın kenarına, şakağımın hemen yanına bastırdım. Parmaklarım ıslak ve kırmızıydı. “Kapıyı çalarken” derimi kesmiş olmalıydım.

“Önemli değil. İçeri gir. Ve kapıyı kilitle.”

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun. Lütfen, meleşim. Sen kilitlemeden ben buradan ayrılamam.”

“O zaman ayrılma.”

Aklım bomboş kaldı. Direncimin bağlarının koptuğunu, eskimiş bir iplik gibi parçalandığını hissedebiliyordum. Kapı çerçevesini kavradım, sanki beni yerimde tutan çapaymışçasına onu sıktım. Odasını girmemi engelleyecekmiş gibi.

Eğer girersem, çıkmak için gücüm olmayacaktı.

“Zahara,” diye fısıldadım. “Kapıyı kapat.”

“Neden?”

Elimin altındaki ahşap tutuşumla çatırdadı. “Çünkü kapatmazsan, içeri geleceğim.”

Bir adım bile yoktu. Aramızdaki mesafe bu kadardı. Massimo'nun kapımın önünde durmasını izlerken içimde şiddetli bir fırtına koptu. Bütün vücudu gergindi, ellerini kapı pervazına dayayarak öne eğilmiş durumdaydı. Şu anda onu yerinde tutan tek şeyin bu olduğuna dair içimde bir his vardı. Yüzünde-

ki her bir çizgi taşa oyulmuş gibi gergindi ama bana bakarken gözlerinde benim hissettiğim kargaşanın aynısı vardı.

“Dün gece içeri girmekte bir sorun yaşamadın,” dedim. “Ama sonra, benim ölümlü ruhum için endişeleniyormuş ve aramızda olanların büyük bir hata olduğunu düşünüyormuşsun gibi davrandın. Sen hataya meyilli biri değilsin Massimo ve Tanrı korusun, bir daha hata yapma. Yani hayır, bu kapıyı kapatmayacağım. Kendi başına arkayı dönüp gitmek zorundasın.”

Massimo’nun burun delikleri genişledi ve burnundan birkaç kez derin nefes aldı. “Salvo seninle evlenmek için benden izin istedi.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Ne?”

“Öyle. Yarın ona... Kabul ettiğimi söyleyeceğim.”

Sanki karnıma yumruk yemişim gibi geri çekildim. Beni veriyor muydu? Salvo’ya? Sanki ben artık ihtiyaç duymadığı bir nesneymişim gibi? Peppe haklıydı, Massimo’nun beni kendinden uzak tutmak için her şeyi yapacağını söylemişti. Sadece bunu hiç beklemiyordum. Bu... Bu *ihaneti*. Bunun için tek kelime vardı. Nasıl yapabilirdi? Nasıl beni böyle incitebilirdi?

Yoksa...

Çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. Gözleri adeta parlıyordu, içlerinde öfke yanıyordu. Ve ıstırap. Kıskançlık.

“Peki. Eğer kararın buysa, ben kimim ki Don’a karşı çıkayım? İyi geceler, *Don Spada*.” Titrek parmaklarla kapıyı itip tam yüzüne kapattım.

Odanın ortasına gelmiştim, kendimi zor tutuyordum ki gürültülü bir bangırtı sesi etrafımdaki duvarları sarstı. Kalbim yerinden çıkacaktı, arkamı döndüğümde tekmelenerek açılmış kapıyı ve eşiği dolduran iri adamı gördüm. Massimo’nun gözleri çılgınca bakıyor ve beni delip geçiyordu.

“Salvo’dan hoşlanıyor musun?” Sesi alçak, zehir gibiydi.

Biliyordum. *Yalancı* piç. Blöf yapıyordu, az önce ağzından çıkan saçmalıkları zaten yapmayacaktı. En son istediği şey benim Salvo ile evlenmemdi. Buna ikna olmadığını öfkeli yüzünün her yanında görebiliyordum. Bu, beni uzaklaştırma girişiminden başka bir şey değildi.

“Önemi var mı?” diye sordum boğuk sesle.

Massimo öne doğru bir adım atıp odanın içine girdi. Elleri yanlarında öyle sıkıca yumruk olmuştu ki eklemleri bembeyazdı, alnındaki damar zonkluyordu.

“Salvo’dan,” bir adım daha. “Hoşlanıyor musun?”

Bu adamın utanması yok muydu? Sadece kalbime bir delik açmakla kalmamıştı, şimdi parçalanmış kalıntıları da param-parça ediyordu.

Dışlerimi sıkıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

“Evet, Salvo’dan hoşlanıyorum,” dedim sertçe. “Bence düğün önümüzdeki ay yapılmalı. Güzel havadan yararlanmalıyız. Sanırım senden sağdıç olmanı ister.”

Massimo tek kelime etmedi, sadece alev alev gözleriyle bana baktı, o yüzden devam ettim.

“Eminim iyi bir koca olacaktır. Sonuçta onu benim için sen seçtin. Belki de ilk çocuğumuza senin adını veririz.”

“Bok verirsiniz,” diye homurdanıp kolunu belime doladı.

Onun hızlı olduğunu biliyordum ama yine de göz açıp kapayıncaya kadar kendimi masanın üzerinde otururken bulunca şok oldum, Massimo ellerini pencereye bastırmış, arkamdaki perdeyi kavırıyordu. Yüzü tam önümdeydi, sıcak nefesi yanaklarıma vuruyordu. Eğer gözleri daha önce çılgınca baktıysa, şu anda tamamen iplerini koparmışlardı. Öne doğru eğilip bana dik dik bakarken gözünü bile kırpmadı. Işık loşken, irisleri göz bebekleriyle birleşmiş gibi görünüyordu.

“O kapıyı daha erken kapatmalıydın, Zahara.”

Bir anda, dudaklarıma yapıştı.

Sarsıcıydı. Massimo Spada tarafından öpülmek böyle bir şeydi. Sert ve amansız dudakları benimkileri ele geçiriyordu. Alıyordu. Veriyordu. Tüketiyordu.

İlk öpüşmemiz.

Yıllardır hayalini kurduğum andı. Ve hayalim bununla kıyaslanamazdı bile. Hayallerim bunun yanında hiçbir şeydi.

Garip bir his göğsümü sıkıştırdı. Sanki milyonlarca renk aniden can buldu, patlamak için sabırsızlanıyordu. Bütün vücuduma sıcaklık yayıldı, beni kuzey ışıkları gibi aydınlatıyordu.

Yer sarsılmaya devam ediyordu, o yüzden kollarımı boynuna dolayıp hayatım buna bağlıymış gibi ona tutundum çünkü parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyordum, o ağzımı talan ederken ben sismik dalgalarda sörf yapıyordum.

Bizimle ilgili hiçbir şey sırayla olmuyordu. Onun gölgelerdeki sırları, gün ışığında tanışmadan çok daha önce benim olmuştu. Daha yüzünü görmeden adama âşık olmuştum. Dudaklarının özünü tatmadan önce, penisinin tadına varmıştım.

Beni ciddi anlamda yiyip bitiren dudakların.

Tatlı ıstırap ve mağlubiyetle tatlanmış dudakların.

Mükemmel dudakların.

Elleri perdeleri sıkıca tutmaya devam ederken onların beni saran güçlerini özledim. Boynunu bırakıp avuçlarımı kollarından aşağı kaydırıp sıırım gibi kaslarının izini sürdüm. Gergin kasların. Kollarını bana dolasın diye onu ikna etmeye çalıştım ama pazılarından çekmem hiçbir işe yaramadı. Uzuvarları, perdeye sabitlenmiş çelik kirişler gibiydi. Ellerini benden uzak tutmak için yerçekimini kullanıyordu adeta. Yerinden oynamadı, sadece ağzımdaki tatlı işkencesini yağdırmaya devam etti.

Dudaklarımdan hüsrana dolu bir inilti çıktı. Massimo'nun alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım, sertçe, sonra da

tekrar kollarını çektim. Onun bana dokunmasının ihtiyacıyla dolup taşıyordum.

“Hay sikeyim,” diye hırladı. Sonra, tereddütlü bir şekilde avucunun ağırlığı belimin alt kısmına yayıldı.

Elini dikkatlice uyluğum boyunca kaydırıp geceliğimin eteğini yukarı çekti, ta ki parmak uçları külotumun kenarına ulaşana kadar. Tüy kadar hafif bir dokunuştı ama yine de omurgamda bir şok dalgası yarattı. Tüylerim diken diken oldu. Onu yoğun bir şekilde öpmeye devam ederken ellerimi omuzlarından boynuna, sonra da gömleğinin yakasına doğru kaydurdım. İlk düğmeye. Küçük düğmeyi beceriksizce açarken parmaklarım titredi.

Kalçamdan sırtıma doğru tenimi okşamaya devam etti. Hafif, çekingen hareketlerle. Dudaklarımı açgözlü, amansız bir şekilde yiyip bitirmesiyle ne kadar da tezat oluşturunuyordu. Başım dönüyordu. Öpüşmesinden kaynaklanan oksijen eksikliğinden miydi, yoksa yaptığım şeyden duyduğum heyecandan mıydı? Bir şekilde ellerimi ikinci düğmeye doğru kaydurdım. Ve sonrakine. Gömleğinin yarısı açıldığında, titreyen avuçlarımı çıplak göğsüne bastırdım.

Massimo'nun vücudu şiddetli bir titremeye sarsıldı. Öpüşmeyi bıraktı ama uzaklaşmadı. Avuçlarımın altındaki göğsü hızla kalkıp inerken doğrudan gözlerime bakıyordu.

“Zahara.” Sesi sertti, titreşiminin tenimden geçip gittiğini hissedebiliyordum.

Kimse adımı onun söylediği gibi söylemiyordu. Sanki kelimenin arkasında basit bir hece kombinasyonundan çok daha fazlası varmış gibi. Ve şimdi de durum farklı değildi.

Ses tonunda bir soru vardı, bunu onun karanlık, şehvetli bakışlarında da görebiliyordum. Ama bunu dile getirmiyordu çünkü her ne kadar bu onu parçalıyor olsa da sormasının yanlış olduğunu biliyordu. İşaretleri açıkça görebiliyordum.

Çenesindeki seğirme. Vücudunun katılığı. Kırışmış alnı. Ve hızlı, sığ nefesleri.

“Senin ilkim olmanı istiyorum,” diye fısıldadım. İtiraf etmeye cesaret edemediğim her şeyi ses tonumdan duymasını sağladım.

Massimo’nun gözleri irileşti. Mürekkep gibi derin gözlerinde sevinç ve ıstırap savaş veriyordu. Çelişkili duygularla yüzü buruştu ama yavaş yavaş umudun galip geldiğini gördüm.

Pes etmek üzereydi. Aramızdaki bu inkâr edilemez çekime teslim olmak üzereydi.

Bacaklarımı beline doladığımda geceliğim kalçalarımın üzerine çıktı ve kışımı öne doğru kaydırđım. Masanın kenarından sallanırken sertliğinin bana dokunmasına izin verdim. Tahrik olmuştu. Benim sayemde.

Onu daha sıkı tutarak aletini kendime doğru daha çok çektim. Yaptığım anda da bacaklarımın arasında ıslaklık oluştu.

“Bu gerçekten o kadar yanlış mı?” diye sordum elimi sakallında gezdirirken.

“Siktir, meleğim,” dedi boğuk bir sesle. Elleri vücudumdan ayrılıp arkamdaki perdelere geri döndü. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Senin benim kirli küçük sırrım olmana izin vermeyeceğim, Zahara.” Hırdayarak konuştu. “Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“Neyi hak ettiğim benim seçimim.” Başımı yukarı doğru kaldırıp dudaklarımızı birbirine değdirdim. “Lütfen, beni yalvarma.”

Her erkeğin dayanabileceğı bir limit vardı. Mantıklı düşüncenin sonunda tükendiğı ve onu mutlak bir çılgınlığa sürükleyen bir limit. Görünüşe göre benimki Zahara’nın “*lütfe*n” demesiydi.

Elimdeki perde kornişlerinden kopunca odayı bir yırtılma sesi doldurdu, sonra da perdeler yere düştü. Elimi bir kez daha kalçasından kaydırdım, sonra da külotunun kenarına getirip avucumu Zahara'nın sıcaklığında gezdirdim. Derin bir nefes aldı ve nefes nefese kollarını daha çok sıktı. Parmaklarımı o tatlı noktasına basturmak için hareket ettirdim.

“Bana ne yaptığının farkında değilsin,” diye fısıldarken bacaklarının arasındaki yumuşak kumaşı ovuşturdum. Sırılsıklamdı. “O görüş odasından çıktığından beri bana yaptıklarının. Neredeyse dört yıl geçti ama o lanet kapının sesini hâlâ duyabiliyorum. Arkandan kapandı ve o kadar kesin bir şekilde kapandı ki, sanki hapishane parmaklıkları tekrar üzerime çökmüş gibi hissettim. Ama o anda kilitlenen sadece bedenim değildi. Lanet olası kalbim de kafese kapatıldı.”

Külotunun ıslak kısmını kenara itip ipeksi kıvrımlarını okşadım. Omuzlarımı sıkıca kavraması, daha rahat erişebilmem için masanın kenarında durması, beni çıldırtıyordu. Dayanamayarak dudaklarımı kulağının altındaki hassas bölgeye değdirdim. “Gönderdiğin her mektubu yalayıp yuttum. Onlar benim can simidimdi ama aynı zamanda en büyük korkumun kaynağıydı. Senin için çok korkuyordum, bebeğim. Ve seni o duruma düşürdüğüm için kendimden sonsuza kadar nefret edeceğim. Meleğimi kurtların inine gönderdim. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Bu benim kararımdı.” Dokunuşumla vücudu titriyordu ama sesi sabit kaldı. Kararlıydı. “Benim seçimimdi. Sadece benim yaptığım şeylerin sorumluluğunu üstlenerek bunu küçümsemeye cüret etme. Bunu benden alamazsın, Massimo.”

“Ne kadar da sert. Kuzu sandığım bir dişi kurt.” Dişlerimle alt dudaklarını yakalayıp ısırdım. “Ne kadar olağanüstü olduğunu anlıyor musun, benim cesur, küçük dişi kurdum?”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “En iyisinden öğrendim.”

Islaklığına bir kez daha hafifçe dokunup öpüşmeyi bıraktım ve gözlerine baktım. Bal rengi gözleri beni dikkatle izliyor, derinliklerinde boğulmaya davet ediyordu. Sanki içinde binlerce mikro yıldız toplanmış gibi parıldıyorlardı, sıcaklıkları içime yayılıyordu.

“Seninle sevişmek istiyorum, Zahara. Zihnini tanıdığım kadar vücudunu da tanımak istiyorum. Acı çekiyorum, meleğim. Sana açım ve senin ilkin olmak benim için bir onur ve en büyük dileğim olur.”

İlkin ve sonuncun, kafamın içindeki sapkın ses hırladı. ***Sen benimsin! Kimse benim olana dokunamaz!***

İzinsiz giren piçi itip Zahara’nın yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Eğer izin verirsen, teninin her santimini yalayıp ısıracağım. Her okşamam ve her öpücüğümle seni benim olarak damgalayacağım. Bu dünyada daha çok istediğim başka bir şey yok ama benimle bunu yapmaya hazır olduğunu bilmem gerekiyor.”

Cildiyle ilgili utangaçlığını çok iyi biliyordum. Bana bu konuda tek kelime bile etmiyordu ama yine de bu konuyla ilgili kafasını meşgul eden endişeleri biliyordum. Ve ben, bazen korkuyla karşı karşıya kaldığında mantığın kaçtığını belki de çoğu insandan daha iyi anlayabiliyordum. Ona, gördüğüm en güzel şey olduğunu avazım çıktığı kadar söyleyebilirdim ama o buna inanmazdı. O yüzden ona göstermem gerekiyordu. Eylemlerimle, ona ne kadar güzel olduğunu, her santimetresinin ne kadar mükemmel olduğunu anlamasını sağlayacaktım.

Zahara’nın alt dudağı titredi. “Ben... Hiçbir erkeğin önünde kıyafetlerimi çıkarmadım Massimo. Ya da uzun zamandır hiç kimsenin önünde. Yapabileceğimden emin değilim.”

“Sorun değil bebeğim.” Burnumu burnuna sürttüm. “Sadece geceliğinin üstünden öpeceğim.”

Onun yarıda bıraktığı düğmelerime uzandığımda gözlerini ellerimden ayırmadı. Sonraki düğmeyi açıp bekledim. Tepkisini ölçüyordum. Bunu o başlatmış olsa da varsayımlarda bulunmak istemiyordum. “Devam edeyim mi?”

“Evet.” Titrek... Hevesli bir cevap.

Başımı sallayıp gömleğimin önünü açmayı bitirdim. Üstümden çıkarıp yere attım. Sonra elimi pantolonumun kemerine attım. Bekledim.

“Her şeyi. Lütfen,” dedi hırıltıyla. Gözlerini gövdemde gezdirirken alt dudaklarını ısıırıyordu.

Her seferinde bir parça çıkararak soyunmaya devam ettim. Son parçayı da çıkarıp karşısında durdum ve doyasıya bakmasına izin verdim. Gözleri açlıkla parladı. Avını gözleyen gözü dönmüş bir avcıyı anımsatıyordu.

Bu beni acayip tahrik etti.

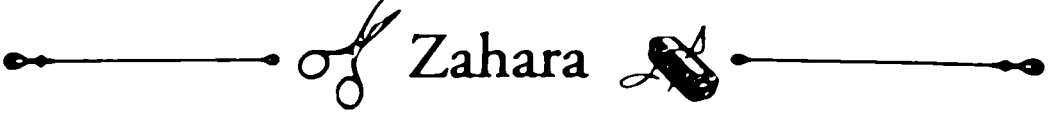
Dakikalar geçti, yine de bakmayı sürdürdü. Beni inceliyordu. Her seferinde bir nefes çeke çeke.

“Önümde çıplak olmaktan rahatsız olmuyor musun?” diye sordu en sonunda. “Seni utanmadan izlememe izin vermekten?”

“Hayır. Benim sorunum içimde saklı olanları göstermekte. Önceden bile insanlara güvenmek benim için zordu. Zihnimde, herkes potansiyel bir tehditti.” Başparmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdım. “Seninleyken asla. Sana tamamen güveniyorum. Kendime güveniyorum. O yüzden, lütfen istediğin kadar izle. Zaten tamamen seninim. Bedenimle. Ruhumla. Tamamen seninim, Zahara.”

“Neden?” diye fısıldadı. “Nasıl benden başka kimseye güvenemezsin?”

“Çünkü... Seni seviyorum, bebeğim. Varlığımın her zerresiyle, iyi ya da kötü tüm parçalarımınla, ben sana âşık oldum.”

Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu, uzuvlarımdan dağılıp omurgamdan aşağı ürpertiler yolladı. Massimo'nun itirafı beni sararken her şeyi içime çektim. Her bir sesi ve heceyi. Uzanıp avuçlarımı çıplak göğsüne bastırırken ellerim titriyordu. Sıcak teni. Gergin kasları. Kalbinin çılgınca atışı. Onu hissediyordum.

“Sana o kadar uzun zamandır âşığım ki ne zaman başladığını bile bilmiyorum, Massimo.” Kelimeleri fısıldarken sesim neredeyse çatlıyordu. “Bu... Bu bir rüya mı?”

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. Göz temasımızı kesmeden elimi kendine doğru kaldırdı.

“Belki.” Dudaklarını bileğimin iç kısmında gezdirdi. “Öğrenmenin tek bir yolu var.”

Dili. Sıcak ve ıslık dili nabız noktamı yalıyordu. Derimi emerken dişleri değdi. Sonra yıldırım hızında keskin bir acı oldu, bir an için oradaydı sonra yoktu. Ama uyanık olduğumu ikna etmeye yetecek kadardı.

Rüya değildi.

Bileğimdeki dudakları o noktayı öpücüklere boğuyordu. Acıyı yatıştırıyor ve gidebildiği kadar ileri gidiyordu. Sadece dantel kolumun kenarına kadar. Massimo acele etmiyor, kumaşı yukarı çekmeye çalışmıyordu. Yavaşça, şefkatle, olduğum gibi tadımı çıkarıyordu.

Birden buna dayanamaz hâle geldim. Onun öpücüklerinden mahrum kalmama sebep olan kumaşa.

Her zaman uzun kollu pijama giyerdim çünkü o şekilde daha çok rahat ediyordum ama şu anda... Şimdi... Geceliğimi çıkarmak istiyordum. Aramızda hiçbir engel istemiyordum. Dudaklarının yumuşaklığını hissetmek istiyordum. Öpüşlerini, yalamalarını, ısırıklarını. Hepsini hissetmek istiyordum. Her yerimde.

“Yırt şunu,” dedim boğuk sesle. “Geceliği.”

“Meleğim...”

“Şimdi, Massimo.”

Bileğimden başını kaldırıp baktı ve bakışları benimkilerle buluştu. Dişlerini geceliğimin koluna geçirdi. Başım hızla çektiğinde nefesimi tuttum, yırtılan dantelin sesi odada yankılandı.

Bir saniye sonra, dudakları tekrar bileğime yapıştı ve kolunun içinden yukarı doğru kaydı. Kumaşı parça parça yırtmaya devam ederken, sessizliği daha fazla yırtılma sesi doldurdu. Her yıkıcı yırtılmanın ardından, ortaya çıkan cildime tembelce öpücükler yağıdırıyordu. Omzuma ulaşana kadar durmadı. Sonra diğer koluma geçti.

Dudakları dokundu. “Çok yumuşak.” Hevesle yırttı. “Çok, çok yumuşak.” Dilinin kayışı, ardından bir öpücük.

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki ciğerlerim yetişmekte zorlanıyordu. Başım dönüyordu. Kanım oksijen için mi ağlıyordu, yoksa bu dudaklarının bir büyüğü müydü?

Cevabı düşünmek için çok zamanım olmadı çünkü Massimo boynuma geçti. Boynumu uzatıp ona daha fazla erişim imkânı verdim, ağzının üzerimde yarattığı yatıştırıcı baskıyı daha fazla hissetmek için her şeyi yapardım. Sonra köprücük kemiğimi nazikçe ısırdığında yeni bir titreme dalgasıyla sarsıldım. Külotum şimdiden sırlıklam olmuştu ama uyluklarımın arasında daha fazla ıslaklığın biriktiğini hissedebiliyordum.

Sonraki sesler, geceliğimin tam ortasından yırtılması ve ardından her yöne savrulan küçük düğmelerin, önlerine çıkan her yüzeye çarparak çıkardıkları seslerdi. İpek kumaş, yaralı kanatlar gibi etrafımda uçuştuktan sonra onun ayaklarının dibine düşerken soğuk hava aşırı ısınan cildime çarptı. O anda, sanki sırtımdan büyük bir yük kalkmış gibi can buldum, bulutların üzerinde süzülüyordum.

Özgür. Özgür hissediyordum.

“Mükemmel,” dedi Massimo boğuk bir sesle. Parmakları kollarımdan yukarı doğru kayıyordu. Yavaşça. Kasıtlı olarak. Omuzlarımdan aşağı, göğüslerimin arasındaki vadiye doğru. Sonra avuçları kalçalarımdan sırtıma doğru ilerledi.

Hızlı bir hareketle beni göğsüne çekip kollarıyla sardı. Beni bir ayının kucaklayışı gibi kucaklayıp öyle sıkı sarıldı ki zorlanarak nefes alabildim. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüp nefes aldı. Uzun, derin bir nefes.

“Sensiz yaşayamam, Zahara. Sen ciğerlerimdeki havasın,” diye mırıldandı tenime doğru. “Sana ihtiyacım var.”

Geniş sırtında birleştirdiğim kollarım titredi, sözleri kafamın içinde kristal gibi çınladı. Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda başım dönüyordu. Damgalıyordu. Sahipleniyordu. Veriyordu.

Başımı eğip dudaklarımı kulağının hemen yanına getirdim. “Seviş benimle,” diye mırıldandım.

Massimo beni kalçamdan tutup kaldırdığında masanın bacakları yere sürtündü. Dönüp odanın diğer tarafına taşıdı. Ayak bileklerimi arkasından kenetledim ve o benim merhametime kalmışken dudaklarını ısırdım, o yürürken kendimi taş gibi sertleşmiş aletine sürtüyordum. Yatağın üstüne çıktığında yaylar gıcırdadı, tüm bu süre boyunca beni sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Beni yatağa yatırırken, “Nazik olacağım,” diye fısıldadı ve sonra parmaklarını külotumun beline taktı. Yavaşça bacaklarımdan aşağı çekti. “Söz veriyorum.”

Kendini dirseğinin üzerinde destekleyip üzerime doğru eğilirken dipsiz bir uçurum kadar karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Diğer eli ıslaklığıma geri döndü, parmakları yaptığı o edepsiz şeyleri yapmaya devam etti. Okşuyordu. Çimdikliyordu. Sonra da yatıştırıyordu.

En sonunda aletin ucunu girişimde hissettiğimde, onu içimde hissetme ihtiyacıyla kendimi yitirmiştim. Bunun için o kadar uzun süre beklemiştim ki. Onu istiyordum. Her şeyi istiyordum. Hemen! O yeniden hareketsizleşti, gözleri benimkilerde bir şey arıyordu.

“Massimo?”

“Kondomum yok.”

“Hap kullanıyorum,” dedim nefes nefese. “Lütfen, Massimo, acele et.”

Ama etmedi. Dikkatlice her seferinde bir santimini içime itti.

İlk seferimde acı çekeceğimi biliyordum ama ne kadar acıtacağına dair stresim yoktu. Tek odaklandığım şey, onunla bir olmak için duyduğum bu çılgınca dürtüydü. Tek bir varlık olalım istiyordum. Tek bir ruh. Bedensel ve zihinsel olarak. Vücudum titriyor, birbiri ardına gelen hisler beni boğuyor, sağduyuya yer bırakmıyordu.

“Daha fazla,” derken nefes nefeseydim.

“Hayır.”

“Evet! Lütfen!” Kafasının arkasındaki saçlarını tutmaya çalıştım ama çok kısa olan kollar parmaklarımdan arasından kayıp gitti. *Lanet olsun!*

“Sakin ol, meleğim. Çok iriyim ve sana zarar vermek istemiyorum.”

Kalçamı kaldırıp daha fazlasını içime soksun diye onu zorladım.

“Siktir, Zahara.”

Göğsümün derinliklerinde bir inilti patladı. Kısmen acıdan ama çoğunlukla coşkudan. Bedenim onu kabul ederken kendimi çok dolu hissediyordum. Kalp atışlarım gittikçe hızlandı, öyle hızlı atıyordu ki gerçekten patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Saf bir sevinç. Coşku. Mest olma. İçimde saf bir mutluluk kabardı.

Massimo neredeyse duyulmayacak şekilde mırıldandı, kendini tutmaya çalışırken küfrediyordu. Ve fena hâlde başarısız oluyordu. Kendini içime dibine kadar gömdüğünde ciğerlerimdeki hava sıkıştı.

“Bebeğim?” Massimo, boğuk ve gergin bir sesle sordu. Sol eli başımızın üstündeki yatak başını kavrarken, diğer eliyle yüzümü avuçluyordu.

Nefeslerimiz karıştı. Hızlı ve sığ. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. Göğsü benimkiyle paralel olarak yükselip alçalıyordu. Sonunda bir araya gelen kusursuz iki yarım gibiydik.

“Hiç böyle hissettireceğini hayal etmemiştim,” dedim nefes nefese.

Başparmağıyla çenemin yanını okşadı. “Bir olmuşuz gibi mi?”

“Evet.”

Sert dudakları benimkilere çarptı, bir kez daha sahipleni-
ciydi. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayıp onu
resmen kendime yapıştırdım. Gitmesine asla izin vermeyecek-
tim. Asla. Massimo Spada bana aitti. Başka kimseye değil. *La
Famiglia*’ya değil. Bu dünyanın kalanına değil. Sadece bana.

Kalbimin atma sebebi oydu. Kalbim onundu, hep öyle olmuştu hep de öyle olacaktı.

Ağzı benimkini tüm gücüyle ele geçirirken kalçası yavaşça hareket etmeye başladı. Ölçülü hamlelerle içime itiyordu, her kayışıyla ona olan farkındalığım artıyordu. O her yerdeydi, içerde ve dışarıda. Onunla bir şekilde bağlantımın olmadığı tek bir parçam bile yoktu. Aleti, sıcaklığımda derinlere gömülüyordu. Vücudu en rahatlatıcı örtü gibi benimkini kaplıyordu. Ve duyguları içimden akıyordu. Doğruca kalbime. Ona böyle tamamen sahip olmanın verdiği bu yeni hissin keyfini çıkardım. Bu adam, parlak zekâsı, kusurlu kişiliği ve yıkılmaz ruhuyla... Benimdi. İlk defa, tamamen *benimdi*. Ve her hücrem bunu hissediyordu.

Dudaklarımı koluna, ejderha dövmesinin gözünün denk geldiği yerin üstüne bastırdım, sonra tenine dövme yapılmış başka bir yaratığın olduğu köprücük kemiğine geçtim. Sırada çenesi vardı. Öpücükler kondurdum, sonra avuçlarımı sırtından, hayran olduğum geniş, güçlü sırtından kaydırırken hafifçe ısırdım. Her santimini... Onun her santimine dokunmam ve öpmem gerekiyordu.

Benim Massimo'm.

Massimo hızını artırdıkça üst kollarındaki kaslar benim tutuşum altında gerildi, her itişte daha derine dalıyordu. Durmaksızın yaptığı darbeleri beni sınıra yaklaştırıyordu. Bir şeye... Yaklaştırıyordu. Bunu adlandırabileceğimden ya da tam olarak ne olduğundan emin bile değildim. Ama ilkel bir şeydi. Ve destansı. Ve beni ebediyen değiştirecek bir şey olacağını zaten biliyordum.

Yükselen dalganın zirvesinde gittikçe daha yukarı çıkarken iç duvarlarım onun penisi etrafında kasılmaya başladı. Tuhaf bir hayret ve mutlak bir mutlulukla boğularak inledim.

“İşte böyle meleğim. Tanrım, öyle güzelsin ki,” diye hırlayıp içime daldı. “Benim için boşal, Zahara.”

Sanki onun emriyle, dudaklarımdan zayıf bir çığlık kaçtı ve bir sonraki anda paramparça oldum. Artık fiziksel bir bedenim yokmuş gibi, anlaşılmaz hisler ve uyuşmuş uzuvlardan ibarettim. Tek yapabildiğim, Massimo içime girip çıkmaya devam ederken ve titremelerle sarsılırken ona sıkı sıkı tutunmaktı.

Tatlı öpücükler. Omzumda. Köprücük kemiğimde. Çenemi dişleriyle sıyrıyordu. Ona verdiğim öpücükleri taklit ediyordu.

“Seni seviyorum, Zahara.” Dudaklarıma fısıldanan sözler.

Gözlerim titreyerek açılıp onunkilerle buluştu. O karanlık kürelerdeki sıcaklık bana erimiş çikolatayı hatırlattı. Onun başka birine, şu anda bana baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim. Bana her zaman baktığı gibi. Sadece bana.

İç çektim. Ve gülümsedim. “Ben de seni seviyorum, Massimo.”

Üzerimde tamamen hareketsiz bir hâlde durdu, aleti hâlâ titreyen içime gömülmüş hâldeydi. Her kası o kadar gergindi ki adeta taştan yapılmış gibiydi. Ancak soğuk değildi. Hayır, vücut ısısı beni hiçbir şeyin yapmadığı kadar ısıtıyordu. Onun yakıcı bakışlarının odağı olmaktan keyif alırken, boğazından derin bir gümbürtü yükseldi.

“Kafesim, hapisane duvarları sanıyordum, Zahara. Ama onların ötesine geçmek, beni hapseden zincirleri kırmadı,” dedi dişlerini sıkarak. Sesi gergin, apaçıktı. “Sen, sen benim kurtuluşumsun. Ve bu, bu beni sonunda özgür kıldı.”

Alnını alnıma dayayan Massimo, sert darbelerine devam etti ve omurgamın dibinde hızla artan o belirgin baskı yüzünden nefes nefese kaldım. Çok geçmeden, başka bir orgazm beni sardı ve tüm dünyamı ekseninden sarstı. Aynı anda, Massimo’nun

her yeri gerildi ve odada hayvani bir kükreme yankılandı. Aletinin seğırdiğini ve sıcak menisinin içimde patladığını hissettim. Kıçını tutup onu kendime doğru çektim, böylece terli tenini ve kalbinin benimkinin yanında güm güm attığını hissedebiliyordum. Ve vücudu kollarımda titrerken gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı.

BÖLÜM

on dokuz

PENCEREDEN İÇERİ SÜZÜLEN SABAH GÜNEŞİ TENİMİ okşuyordu, Massimo parmağını kaburgamın çıkıntısı boyunca gezdirirken güneş ışınları doğrudan göğsüme düşüyordu. Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdikten sonra başını eğip boğazımdaki küçük çukuru öptü. Sakalıyla gıdıklanarak kıvranıp kıkırdadım.

Çabucak geri çekildi. “Üzgünüm. Tıraş olacağım.”

“Olma. Bu hâlin hoşuma gidiyor. Sert. Biraz vahşi görünümlü.” Elimi uzatıp parmak eklemlerimi çenesine sürttüm “Bu, artık kahvaltıda omlet yemek zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?”

“Neden öyle olsun ki?”

“Peppe, senin olayları nasıl mantıklı hâle getirdiğini bana anlatmış olabilir.” Gözlerim onunkileri buldu ve boğazıma kurşun bir top gibi yerleşmiş görünen gerginliği yuttum. “Beni korumak için saçma nedenler ve bahaneler uydurmana gerek yok, özellikle de temelsiz paranoyadan dolayı.”

“Temelsiz değil, meleğim. Olan biten her şeyi düşündükçe, bana karşı yirmi yıldır süren bir komplo olduğuna daha da ikna oluyorum. Bunun Aile içinden biri tarafından planlandığından eminim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir bakalım...” Üzerimden uzanarak komodinden bir avuç düğme aldı. Ben uyurken onları toplayıp oraya bırakmış olmalıydı. “Her şey Yargıç Collins’in verdiği ağır ceza ile başladı.” Düğmelerden birini çıplak karnımın üzerine yerleştirdi. “Ben uzlaşmayı kabul ettikten sonra, avukatım ve savcının ortak tavsiyesine aykırı bir karardı. Peppe o piçi bulmayı başardı, bugün ona bir ziyarette bulunacağım.” Bir başka düğme sağ kalça kemiğimin hemen üzerine yerleştirildi. “Sonra Leone var. Nuncio’nun vurulmasının arkasında olsa da içimde daha fazlası olduğuna dair bir his var.”

“Seninle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Ama nasıl?”

“Hâlâ bunu çözemedim. Ancak, Nuncio’nun cenazesinden döndükten hemen sonra, avluda beni öldürmeye çalışan iki piç kurusu vardı. İkisi de birkaç gün içinde öldü, onları işe alan ve bana saldırımları için ortam yaratan yeni gardiyan ile birlikte. Salvo’ya gardiyanın geçmişini araştırıp emri vereni bulmasını söyledim ama bir şey bulamadı.” Massimo parmağını göğüslerimin arasındaki vadiden yukarı doğru kaydırды, dokunuşu hafif ve saygılıydı. “O saldırının zamanlaması ve sonuçları son derece şüpheli.”

“Bir tür belge izi olmalı. İstihdam kayıtları. Finansal işlemler.”

“Hiçbir şey yok.” Eğilerek sol meme ucumu dişlerinin arasına alıp nazıkçe emdi, sonra yanındaki düğmeyi yerleştirdi. “Nera’ya yönelik suikast girişimlerini de göz ardı edemem. İki tane. Armando’nun her ikisinden de tek başına sorumlu olduğuna inanmıyorum. İçgüdülerim bana onun sadece bir kurban

olduğunu söylüyor. Nera'yı ortadan kaldırmanın onunla doğrudan bir ilgisi yoktu. Bana karşı başka bir darbeydi." Dördüncü düğme diğer göğsüme yerleşti. "Alışveriş merkezinin otoparkında bize ateş eden eski mahkûm gibi."

Çıplak vücuduma dağılmış minik inci düğmeleri inceledim. Sağ göğsümün ucuna yakın duran düğme, geniş bir soluk tenli bölgenin kenarında yer alıyordu. Bu, en çok utandığım bölgeydi. Her zaman göğüslerimin garip görüldüğünü düşünmüştüm. Seksi değil. Ama Massimo özellikle o bölüme olağanüstü aç bir bakışla baktığı için bu inancımı kolayca bir kenara atabildim.

"Tasadüf mü?" diye sordum.

"Bütün bunlar tesadüf olamayacak kadar önceden planlanmış. Birisi benim Don olmama engel olmak için büyük çaba sarf ediyor." Başını bir kez daha eğip göğsümü yaladı. Sıcak dili meme ucumda kıvrıldı. Bir kez. İki kez. Sonra Massimo ağzını köprücük kemiğime doğru ilerletti. Sık sık geri döndüğüne göre, en sevdiği yer burasıydı. "Görünüşe göre Aile'deki tek kukla ustası ben değilim. Bu oyunda başka biri daha var. Ve yıllardır ipleri çekip duruyor. İçeriden biri."

Elimi başının arkasındaki kıllarda kaydırdım. Diken gibi uçları avucumu çizdi ve buna bayıldım. "Yirmi yıldan bahsediyorsun, Massimo. Kim bu kadar çok zaman ve çaba harcar ki?"

"Çok zeki, uzun vadeli oyunlar oynayabilecek biri. Çok sabırlı biri." Köprücük kemiğimi son bir kez yaladıktan sonra geri çekildi ve son düğmeyi göğüslerimin arasına yerleştirdi.

Çıplak vücudum bir satranç tahtasına mı dönüşmüştü?

"Bunun arkasında güç arzusu dışında başka bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kişisel bir şey gibi geliyor," diye ekledi.

"Ama neden?"

Kaşları çatıldı ve bakışları üzerimde dolaştı. “Hiçbir fikrim yok. Gerçeği kabul edelim, pek de sevilen bir adam değilim. Capo’ların her biri, benim ortadan kaldırılmamdan fayda sağlayabilir. Doğru destekle, herhangi biri Don’un pozisyonunu talep edebilir. Ancak bu pisliklerin hiçbirinin bu kadar uzun süre devam edecek cesarete sahip olduğunu sanmıyorum. Ve geçen haftaya kadar, hiçbiri bu zamana kadar Aile’yi benim yönettiğimi bilmiyordu.”

“Salvo biliyordu.”

Gözleri hızla benimkileri buldu. “Ah, keşke o kadar şanslı olsaydım. O zaman o pisliği boğmak için bir bahanem olurdu ve bunu bir gram bile pişmanlık duymadan yapardım. O orospu çocuğunun seni kendine ait yapmaya cüret ettiğine inanmıyorum. Başka biri olsaydı, çoktan ölmüş ve bir çukurda çürüyor olurdu. Ama o olamaz. Salvo başından beri bana yardım ediyor. Ve ben hapse girdiğimde onun da benim yaşımda olduğunu da unutma.”

“O zaman kim?”

“Nedense aklıma sürekli Adriano geliyor. Bunu başarmak için gerekli parası ve bağlantıları var. Yıllar boyunca birkaç kez Capo rütbesi teklif edildi ama her seferinde reddetti. Belki de stratejisi budur. Ya başından beri daha yüksek bir mevkiyi hedefliyorsa?”

“Adriano bir sineği bile incitmez. O bir iş insanı, katil değil.”

Massimo belimden tutup bizi döndürdüğünde, minik düğmeler etrafa saçıldı ve ben onun üstüne çıktım.

“Onun hakkında bu kadar olumlu konuşmamalısın, meleğim. Adriano’ya ihtiyacım var, bu yüzden ondan hoşlandığın için onu öldürmek zorunda kalmak istemem.”

Burun kıvrıp çenemi göğsüne dayadım. “Adriano’ya neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum.”

“Çünkü hakkında iyi konuştuğunu duyduğum tek erkek o.”

Kapının çalınması beni ortaya attığı bu bomba gibi soruyu yanıtlamak zorunda kalmaktan kurtardı.

“Bayan Zahara,” Iris kapının diğer tarafından cıvıladı. “Sizi uyandırdığım için çok üzgünüm. İç mimar banyolar için örnek fayanslar getirdi ama Bay Spada’yı hiçbir yerde bulamıyorum.”

Tam ona Massimo’nun burada olduğunu söylemek üzereydim ki parmağını dudaklarıma bastırıp başını iki yana salladı.

“Neden?” diye fısıldadım tek kaşımı kaldırarak.

“Hayır.”

İç çektim. “On beş dakika sonra aşağı inerim, Iris.”

Onun uzaklaşan adımlarını duyunca, gözlerimi Massimo’ya diktim. “Bu konuyu konuştuğumuzu ve durumumuzla ilgili bir sonuca vardığımızı sanıyordum.”

“Vardık.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “İnsanların içinde elini tutup oradaki her pislige senin benim olduğunu haykırmak için her şeyi yapardım, Zahara. Ama yapamayız.”

“Neden ama? Bu hâlâ Aile’nin benim hakkımda ne düşüneceğiyle ilgili mi? Çünkü eğer öyleyse, ne düşündüklerinin umurunda bile olmadığını bilmelisin.”

“Şimdi öyle diyorsun. Ama inan bana meleşim, gerçekten bununla karşı karşıya kaldığında... Her gittiğin yerde onların kınamalarını hissettiğinde, parmaklarını sana doğrultup arkandan dedikodu yaptıklarını gördüğünde...” Hoş olmayan bir zihinsel görüntüyü kafasından silmeye çalışır gibi başını iki yana salladı. “Tabii ki buna cesaret eden herkesin boğazını keserim ama bu onların acımasız sözlerinin neden olduğu acıyı silmez. Melek yüzünde stres ve üzüntü görmekten nefret ederim, sadece bir anlığına olsa bile, özellikle de eğer...” Aniden sessizleşti.

“Eğer ne?”

“Biri benim ölmemi istiyor, Zahara. Şimdiye kadar başaramadılar ama bu bir dahaki sefere başaramayacakları anlamına gelmez. Bu tehdidi ortadan kaldırmadan önce senin benim yüzümden mahvolmana izin vermeyeceğim. O kendini beğenmiş pislikler, daha cesedim soğumadan seni çiğneyip tükürürler.”

“Sana hiçbir şey olmayacak, duydun mu?” diye bağırdım. “Ve bana bebek muamelesi yapmana gerek yok, Massimo. Kendimi koruyabilirim.”

“Ama sana bebek muamelesi yapmak istiyorum. Anlamıyor musun? Senin mutlu olmanı, yükün olmamasını istiyorum. Ama her şeyden önce, güvende olmanı istiyorum. Salvo haklı olabilir, seni yanımda tutarak, sana da bir hedef tahtası çizmiş olabilirim.” Gözlerini sıkıca kapatıp tekrar başını salladı. “Sana bir şey olacağı düşüncesi...”

“Bana hiçbir şey—”

“Seni asla bilinçli olarak tehlikeye atmayacağım. Seni yanımda istiyorum. Her zaman. Ama benden bunu isteme, çünkü yapmayacağım. Başka yolu yok.”

Yutkundum. Bir yolu vardı. Kaçabilirdik. Burayı terk edip kimsenin bizi bulamayacağı başka bir ülkeye gidebilirdik. Bunu başarabilecek biri varsa, bu da oydu. Ancak son yirmi yılda uğruna çalıştığı her şeyi terk etmesi gerekecekti. Ondan bunu asla istemezdim. Ve içimden bir ses, onun bunu yapmayacağından korkuyordu. Benim için değil. Muhtemelen böyle bir şeyi düşünerek bile aptallık ediyordum.

“Gidip hazırlanmalıyım. İç mimar aşağıda bekliyor.” Massimo’nun üstünden inip banyoya doğru yürüdüm.

Giyinme odasının önünden geçerken aynalı kapılarda yansımamı gördüm. Karışık saçlarımdan birkaç tutamın düştüğü göğüslerim ve omuzlarım dışında, tüm vücudum ortadaydı. Oda sabah ışıqla doluydu ve her izi açıkça görünür hâle geli-

yordu. Üzerime bir çarşaf örtüp kendimi saklamak hiç aklıma bile gelmemişti.

Massimo arkamda durup belime sarılırken, “Kendini hayran hayran mı izliyorsun, meleğim?” diye sorup gülümsedi.

Başımı yana eğdim, gözlerimin etrafındaki daha açık ton-
daki yamalara baktıktan sonra bakışlarımı aşağı indirdim.
Göğsümdeki daha geniş, açık renkli bölgelere. Sonra on yedi
yaşındayken göğüslerimin çok hızlı büyümesinden dolayı olu-
şan birkaç belirgin çatlak izine. Kalçamdaki birkaç taneye.
Kalçalarım kabul edilen güzellik standartlarına uymayacak ka-
dar genişti.

Gözlerim yavaşça yüzüme geri döndü, bu defa gözleri-
me odaklandım. Burnuma. Dudaklarıma. Ablam bana her
zaman güzel olduğumu söylerdi ama ona hiç inanmazdım.
Kusurlarımın ötesini göremiyordum çünkü içimde olduğum
kişiyi sevmiyordum. Çekingen. Korkmuş. Kendisini savun-
maktansa çatışmadan kaçan biri.

Pekâlâ, ben artık o insan değildim.

Aynada Massimo’yla göz göze geldim. Gözleri utanmaz bir
arzuyla yanıyordu. Sırtıma dayanan sert aletine bakılırsa gör-
dükleri hoşuna gidiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hayatımda ilk
defa ben de beğeniyordum.

“Sanırım öyle yapıyorum,” dedim.

“Güzel.”

Sol eli yavaşça karnımdan yukarı süzüldü. Karnım olmasını
istediğim kadar düz değildi ama yumuşak kıvrımlarımın altın-
daki kaslarımı sıkma dürtüsünü hissetmedim.

Massimo’nun eli daha yukarı kayıp hafifçe göğsümü sık-
tıktan sonra, göğsümün üzerindeki saçımı arkama doğru itti.
Dövmeli parmakları göğsümden ve boynumdan yukarı çıktı,
yüzümde durup çenemi avuçladı.

“Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?” Kelimeleri kulağımın yanından fısıldadı. “Sana her baktığımda?”

“Evet,” diye itiraf ettim.

Dudakları alnımda gezindi. Hemen gözümün üzerindeki geniş bir soluk deri bölgesinde. En nefret ettiğim noktada.

“Sen mükemmelsin. Eşsizsin. Kusursuzsun. Hem içinde hem dışında.” Karnımı tutmayı bırakıp sağ elini daha aşağı indirdi. “Güzelliğine her gün hayran olabilirim ama bir ömür bile yetmez.” Parmağını içimde gezdirip beni nefes nefese bıraktı. “Ne kadar olağanüstü olduğunu söyleyebilirim ama sakıncası yoksa, hayranlığımı dilimle ifade etmeyi tercih ederim.”

Dudaklarımı ısırdım. “Hiç sakıncası yok.”

Massimo

Öğle rüzgârı ağaçların arasından eserek yaprakları hışırdattı. O kadar hafifti ki, aslında ses çıkarmıyordu ama yine de duyabiliyordum. Neredeyse yirmi yıldır, doğayla ilgili hapisane avlusundaki ezilmiş çimlerden başka hiçbir şey görmemiş olan benim için, bu orman melodileri hoş bir değişiklikti. Durup derin bir nefesle Vermont’un temiz havasını içime çektim, sonra küçük göletin kenarındaki çürümüş iskeleye doğru yürüyüşüme devam ettim.

Mavi kareli gömlek ve yeşil kamuflaj pantolon giymiş, beyaz saçlı, iri yapılı bir adam sandalyesinde uzanmış, suya eklemek kırıntıları atıyordu. Tamamen rahat hâldeydi. Etrafındaki huzurun tadını çıkarıyordu, öyle ki iskeleye adım attığımda tahta plakaların gıcırdamasını bile fark etmedi.

“Bulunması zor bir adamsınız, Sayın Yargıç.”

Yargıç Collins koltuğunda irkildi, sonra göbeğinin izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde kalkmaya çalıştı. Elindeki ekmek kırıntıları torbası kayıp suya düştü. Hemen ardından, yakındaki kaz sürüsünde bir kargaşa koptu. Kuşlar kanatlarını çırparak ve rahatsız edici gürültüler çıkararak yemeklerinin artıkları için saldırıya geçtiler. Önceden sakin olan manzara, vahşi bir tımarhaneye dönüştü. Yargıcın donakalmış duruşuna oldukça uygun bir arka plandı. Hâlâ bana bakacak cesareti bulamamıştı.

İskelenin sonuna doğru yürüyüp tam arkasında dururken, “Son görüşmemizden bu yana uzun zaman geçti,” diye ekledim. “Tam olarak on yedi buçuk yıl.”

Yavaşça, yüzü solmuş Collins arkasını döndü. Gün çok sıcak olmasa da, saç çizgisinde bir ter damlası belirdi. Piç kurusu yaşlanmıştı. Ve iyi anlamda değildi. Ya da belki de ödü patladığı için bir ayağı mezarda gibi görünüyordu.

“Ben... Ben... Öyle değildi...” diye kekeledi, gözleri düğmeleri açık takım elbisemin içinden görünen tabanca kılıfına kilitlendi. “Başka seçeneğim yoktu. Özür dilerim.”

“Hmm.”

Sandalyeyi kendime doğru çekip yana çevirdim, etrafından dolaşıp geniş kol dayama yerine oturdum. Collins, iri, çılgın gözlerle hareketlerimi takip ediyordu. Rıhtımın kenarında tek kasını oynatmadan duruyor, orman kıyafetleri içinde oldukça komik görünüyordu.

“Başka şansı yokmuş.” Ayak bileklerimi çaprazlayarak sağlam kenara yaslandım. “Peki, diğer seçeneğin neydi?”

Yutkundu. Yüksek sesle. Gözleri silahıma kayıp duruyordu. “Ya sen en yüksek cezayı alırsın ya da mafya ile olan bağlarım ortaya çıkar.”

“Anlıyorum. Teklifi kim yaptı?”

“Bilmiyorum. Yemin ederim. Orada... Ben... Ben bir not aldım. İmza yoktu, kimin yolladığını bilmiyorum. Talimatlarda, şartlı tahliye ihtimali olmadan hapis cezası talep ediliyordu. Onlarda... Cosa Nostra adına yaptığım her şeyin bir listesini almışlardı.”

Gülümsedim. “Oldukça uzun bir liste olmalı.”

“Lütfen. Benim suçum değildi. Ben... Senin için elimden geleni yaptım. Seni maksimum yirmi yıl yerine sadece on sekiz yıl hapis cezasına çarptırarak risk aldım.”

Koltuk altlarına ter lekeleri yayılıyordu. Benim hayatımı feda ederek kendi kışını kurtardığını haklı çıkarmaya çalışırken çok yaşlı ve acınası görünüyordu. Siktiğimin ödleği. Onur duygusu neredeydi? Kendi eylemlerinin sorumluluğunu kabul etme duygusu? Aptalca bir şey yapıyorsan, en azından kararlarının arkasında durma cesaretini göster. Bu sikik herif öyle değildi.

Bana cezayı hak ettiğimi söyleseydi, onu bırakırdım. Ama bu? Bu aptal benden merhamet görmeyecekti.

“Kim olduğunu tahmin edebiliyor musun? Sana o notu kim göndermiş olabilir?”

“Hayır. Hiçbir fikrim yok.”

Gerçeği söylüyor.

Biliyorum. Beni gördüğü anda, kışını kurtarmak için ismi söyledi.

Başka bir çıkmaz sokak.

Yok ya.

“Peki, bana söyleyebileceğin başka bir şey yoksa, sanırım ben gideceğim.” Doğrulup ceketimin düğmelerini ilikledim. Collins, yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifadeyle beni izliyordu.

“Ben... Bunu oldukça iyi atlatığına sevindim. Ve oldukça sağlıklı görünüyorsun. İyi görünüyorsun. Ben... Yeni saç stili-

ni beğendim.” Sakallı yüzü gergin bir gülümsemeyle buruştu. “Senin için yapabileceğim bir şey olursa... Hâlâ bağlantılarım var ve—”

“Bir şey var.”

“Elbette. Neye ihtiyacım olursa.”

Hayatımı mahvetmede büyük rol oynayan bu ikiyüzlü pislikle göz göze geldim. “Bunu kendine gereğinden fazla zorlaştırma.”

Bir an için, kendime onun şaşkın ifadesinin tadını çıkarmaya izin verdim. Sonra yumruğumu burnuna indirdim, piç kurusu geriye doğru uçtu.

Suya batmakta olan bir kaya gibi çarptı ve devasa bir sıçrama yarattı. Kazlar uçarak havayı gürültülü seslerle doldurdu. Onun çırpınışları ve yerel su kuşlarının toplu olarak ayrılmasıyla, bir zamanlar sakin olan gölet çalkantılı ve bulanık hâle geldi. İskelenin kenarına yaklaştım, Collins’in başı su yüzeyinden çıkarken bir dizimin üzerine yere çöktüm. Nefes almaya çalışırken çılgınca çırpınıyordu, gözleri kocaman ve kıpkırmızıydı. Ve tüm bu süre boyunca, kendini koruma içgüdüsüyle hareket eden kuşlar, başımızın üzerindeki gökyüzünde daireler çizdi.

“Hapishanede öğrendiğim ilk ders neydi biliyor musun?” Gülümseyerek öne eğildim. “Lanet olası kafamı kazıtmak.”

Elimi uzatıp tepesinden bir avuç ıslak saç kavradım. Yukarıdan gelen gürültülü seslere eşlik ederek Collins’i bulanık suların altına ittim. Çaresizce, benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Kuşların yüksek sesli çığlıkları, yargıcın haykırışlarının bana ulaşmasını imkânsız hâle getiriyordu ama kafamın içinde onun sessiz çığlıklarını duyuyordum. Bu bana, her hücre hapsine atıldığımda attığım sessiz çığlıklarımı hatırlattı. Yavaş yavaş aklımı kaybederken attığım öfke ve dehşet

dolu çığlıklar. Ve tüm bunları geri kazanabilecek miyim diye merak ederdim.

Gevşek parmakları bileğimden kayana kadar başını suyun altında tuttum. Onu bıraktığımda, vücudu batmaya başladı, dehşetle donmuş yüzü, karıştırdığı çamur bulutu yüzünden zar zor görünüyordu. Ve sanki bulanıklığın ötesini görmek için çabalıyor gibi, cam gibi gözleri gökyüzüne dönüktü. Daireler çizerek uçmaya devam eden, sonsuza kadar ulaşamayacağı kuş sürüsüne doğru.

Doğrulup elimdeki suyu silkeledim ve rıhtımdan geri döndüm. Kiralık arabamı, yol kenarındaki çalılardan arkasına, biraz uzağa park etmişim. Trafikten dolayı eve dönmem yaklaşık dört saat sürecekti. Bu da, meleşimden sekiz saat uzak kalacağım anlamına geliyordu. Ve ondan ayrılmanın etkilerini şimdiden hissetmeye başlamışım.

Öfke. Korku. Nefes darlığı.

O gerçekten yaşamak için ihtiyacım olan havaydı.

Cebime uzanıp telefonumu çıkardım.

Kaldır şunu. Onu bir saat önce aradın.

Ne olmuş yani? İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ayyy... Sen yumuşak kalpli birine dönüşüyorsun.

Ve sen de baş belası olmaya başlıyorsun. Neden siktirip gitmiyorsun?

Nankör piç! Ben olmasaydım, geri dönecek hiçbir şeyin olmazdı.

Aklımın sağlığı dışında. Şimdi, lütfen çeneni kapat da bu telefon görüşmesini yapayım. Sen arka planda dolanıp gevezelik ederken konuşamam.

Hayır, sanırım kalacağım. Seni kızgın görmek her zaman zevkli.

Yalancı.

Sana göre!

Bu senin zevk almanla ilgili değil. Sen de onun sesini duymak istiyorsun.

Pişşt... Unuttun mu? Her şeyi duyuyorum, sen benim gittiğini düşündüğünde bile.

Burnumun kemerini sıktım. Elbette bunu biliyordum ama bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

Sen bensin. Ben senim. Hiçbir yere gitmiyorum, bununla başa çıksan iyi edersin. Şimdi kızımızı ara.

Sessiz kalacak mısın?

Aman iyi.

Peki. Başımı sallayıp Zahara'nın numarasını tuşladım.

BÖLÜM

girmi

Zahara

“**T**İZIANO’YA DAHA FAZLA KONYAK VERME,” DİYE fısıldadım yanımdan geçen, yarısı dolu içkilerle dolu bir tepsi taşıyan hizmetliye.

Kız duraksadı, bakışları salonun ortasındaki masada oturan erkeklerle dolu gruba kaydı. “Ama az önce bir tane daha istedi. Double. Sek.”

“Biliyorum. Onun yerine gazsız zencefilli soda dolu bir bardak götür. Şu noktada farkı anlayacağını bile sanmıyorum. Eğer fark ederse ve sana sorun çıkarmaya başlarsa arkayı dönüp git. O anda onunla ben ilgilenirim.”

İçki arabasına geri döndükten sonra Capo’lara yaklaşan kızın hareketlerini takip ettim. Ardından her adamın önüne içkilerini bıraktı ve resmen odadan tüydü. Gözlerim, “konyağını” tadan Capo Tiziano’ya odaklandı. Bir an homurdandı, yanlış içki verilmesiyle kafasının karıştığı belliydi ama meseleyi büyütme ya da çok fazla dikkat çekmemek için yeterince mantığı vardı.

Şarabımdan bir yudum alıp omzumu kapının pervazına dayadım ve bardağımın kenarından salondaki adamları izledim. Konsey üyeleri. Massimo bugün bütün gün bu gayri resmî içki toplantısını düzenlemek zorunda olduğu için söylenip durmuştu. Ona birkaç defa kendi sözlerini hatırlatmak zorunda kalmıştım: *Dostlarını yakın tut ama düşmanlarını daha da yakın.*

Yargıç Collins'ten yararlı bir bilgi çıkmadığı için, Massimo'ya kimlerin komplo kurduğunu hâlâ bilmiyorduk. Bu yüzden bu toplantı bir zorunluluktuk. Tüm yüksek rütbeli adamları rahat bir ortamda gözlemlemek, belki de gardları düşmüşken her birini okumak için bir yoldu. *İçlerinden biri hain mi?* Ayrıca, bu onların devasa egolarını biraz okşamak için de bir yoldu. Capo'lar, Don'un evine davet edilerek saygı gösterilmesini severlerdi. Bu yüzden her ne kadar Massimo bundan hoşlanmasa da, yine de bu gösterişli şovla uğraşmak zorundaydı. Bu işin bir parçasıydı.

Odanın diğer tarafında Primo, Brio ile hararetli bir tartışma içinde gibiydi. İkisinin de ciddi bakışlarına bakılırsa, finansal konular hakkında konuşuyor olmalıydılar. Tiziano içkisini unutmuş gibi görünüyordu çünkü şimdi köşedeki kitaplığın yanında dolaşan Salvo ile sohbet etmek için oraya doğru yönelmişti. Gözüm Don'un sağ koluna takılır takılmaz, hemen başka yere baktım. En son istediğim şey Salvo ile göz göze gelmekti. Son bir saat içinde Salvo'nun birkaç kez bana baktığını fark etmiştim ve bu beni tedirgin etmişti. Hatta bu akşam geldiğinde bana iltifat bile etmişti ve bu çok tuhaftı.

Bu akşam tüm Konsey'in katılacağını bildiğim için kendime muhafazakâr bir kıyafet seçmiştim; sade, bordo pantolon ve yüksek yakalı, siyah bir bluz. Daha önce giymediğim bir şey değildi ve çeşitli sosyal etkinliklerde kolayca arka plana karışmamı sağlayan tipik bir kıyafetti. Ama bu gece, bana bakışlar atıp

duran tek kişi Salvo değildi. Kendi hâlimde de takılsam, durmak için girişin hemen yanında bir yer seçmiş olmamla birlikte herkes odadaki varlığını fark etmişti. Mantiğım, ilgilerinin sadece burada olmama duydukları meraktan ibaret olduğunu söylüyordu ancak arada sırada yakamı ve ellerimi saklamak için bluzumun kollarını daha fazla çekiştirmek istememe sebep oluyordu. Massimo'nun aksine, *La Famiglia*'nın önünde hâlâ öz güvensiz hissediyordum ve bunu aşmak zordu.

"Collins'e ne olduğunu duydun mu?" diye sordu Primo, sesi yüksek ve biraz gergindi. "Zavallı herif geçen hafta kendi gölünde boğuldu."

Brio başını salladı. "Ne trajedi ama. Adam zamanında birçok kez kendini kanıtlamıştı. Onun gibi birini tekrar cebimize sokmak kolay olmayacak." Salonun diğer tarafında Adriano ile konuşan Massimo'ya baktı. "Kumar borçlarını affetme listende herhangi bir yargıç var mı patron?"

"Aslında iki tane var," Massimo pis pis gülümsedi, odanın diğer ucundan benimle göz göze geldi.

Gözlerimiz buluştuğu anda, vücudumda elektriksel bir şok dalgası hissettim. O adam bana her baktığında bu oluyordu. Baştan ayağa örtülü olsam da, Massimo'nun gözleri üzerimdeki her bir giysi parçasını yakıp kül ediyordu. Ben onu izlerken sanki beni şimdiden tadabiliyormuş gibi dilini dudaklarında gezdirdi ve o enerji akımı doğrudan uyluklarımın tepesine ulaştı. O edepsiz dilin yapabilecekleri... O olasılıkları düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Bu yeni bir şey," dedi Brio. "İsimlerini paylaşmak ister misin?"

"Bir sonraki toplantımızda." Kadehini yandaki sehpaye bırakan Massimo, gözlerini hâlâ benimkilerde tutarak odayı geçti.

Sadece bir adım önümde durup avucunu omzumdan bir santim yukarıdaki kapı pervazına dayadı. Birbirimize dokun-

muyorduk ama sanki o bir fırınmış gibi vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Ya da belki de bana bakan gözlerindeki bakış o kadar yakıcıydı ki, öyle hissediyordum.

“Bu saçmalığa daha ne kadar katlanmam gerekiyor, meleğim?”

“En az bir saat daha,” diye fısıldadım.

“O saati nasıl geçirebileceğime dair çok daha iyi fikirlerim var.”

“Eminim vardır.” Sağımdaki büfedeki fıstık kâsesine uzanarak bir avuç dolusu aldım. Ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa nerede olduğumuzu unutup Massimo’nun kemer tokasıyla oynayabilirdim. “Adriano ile ulaşım sorunlarını konuştun mu?” Konuyu saptırmaya çalıştım.

“Hayır.”

“Neden?”

“Aklımda... Başka şeyler vardı.” Kırmaya çalıştığım fıstığa baktı. “Şunu bana ver. Lütfen.”

Tek kaşımı kaldırarak fıstıklarımı uzattığı eline bıraktım.

“Sıkıldın mı?”

“Pek değil.” Omzumu silkip fıstıkları hızlıca kabuklarından ayırmamı izledim. “Ne yapıyorsun?”

“Bariz değil mi?”

“Atıştırırmalığımı çalışın mı? Herkes izliyor, biliyorsun. Bütün kâseyi alıp Adriano’nun yanına dön.”

“Hımm... Bir saniye içinde. Elini uzat.”

Kabuklarını açtığı leziz kuru yemişleri elime koyarken göğsüm duygularla dolup taşıtı. Başımı kaldırdığımda, onu yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni izlerken buldum. Şu anda ne düşündüğünü bilmem için bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Yıllar önce, bir mektubumda ona fıstığı çok sevdiğimden bahsetmiştim, kabuklarından çıkarmayı ne kadar sevmediğimi ama kabukları soyulmuş olanları almayı reddettiğimi bir

paragraf boyunca anlatmıştım. O da bana şöyle cevap vermişti: *Hepimiz biraz deliyiz.*

“Kızlara Tiziano’ya artık Courvoisier getirmemelerini söyle. Hatta, ona hiç alkollü içki vermesinler. Hoşuma gitmeyecek kadar geveze olmaya başladı.”

“Bunu zaten yaptım,” diye fısıldadım.

Massimo’nun sırıtışı geniş bir gülümsemeye dönüştü. “Tabii ki yaptın.”

Sonra arkasını döndü ve Adriano’nun diğer yatırımcılar Patricio ve Donatello ile konuştuğu yere geri gitti. O uzaklaşırken bana dünyanın görünürdeki gölgelerinin ötesini görmeyi öğreten bu adamın her bir detayını içime çektim. Kendinden emin, kararlı adımları. Uzun boylu ve heybetli duruşu. Ceket giymediği için, gri kumaştan gömleğinin altındaki kaslarının dalgalanmasını görebiliyordum. O muhteşem sırtın her bir çıkıntısını ve çukurunu çok iyi biliyordum çünkü her gece, her santimini öpücüklerle kaplıyordum.

Massimo yan masada bıraktığı içkiye uzandığında, gözlerim kristal bardağı tutan güçlü ve dövmele parmaklarına odaklandı. O sert avucun göğsümden aşağı kayarak cildimi okşadığını, sonra da bacaklarımın arasına indiğini hatırladığımda, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. O parmaklarıyla çok, çok ah-laksız şeyler yapabilirdi.

Sadece birkaç haftadır yatıyorduk ama sanki çok daha uzun zamandır birlikteymişiz gibi geliyordu. Massimo benim vücudumu benim onun vücudunu tanıdığım gibi tanıyordu. Neyi sevdiğimi biliyordu. Neyi arzuladığımı. Her hassas bölgeyi, cildimdeki her noktayı. Ben de onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını biliyordum. Ne zaman kontrolü ele almak istediğini, ne zaman teslim olmaya hazır olduğunu. Ki benimle olmadığı sürece bu asla olmazdı. Ama ona olan farkındalığım fiziksel

olanın ötesine geçiyordu. Bu, neredeyse on yıllık bir süre boyunca paylaşılan güven ve sırlardan doğan, içgüdüsel, canlı bir şeydi. Onun tepkilerini tahmin edebilir, ruh hâlini okuyabilir, duygularını hissedebilirdim. Bu yüzden, şu anda Adriano ile konuşurkenki rahat tavrının sadece bir rol olduğunu biliyordum. Benim dışımda herkesin gözünü kör eden bir illüzyon. Massimo'nun hapisane günleri sona ermiş olabilirdi ama o hâlâ sürekli tetikteydi. Eski sürüsüne geri dönen, lider olarak hak ettiği yere çıkan ama sanki hâlâ düşmanlarla çevriliymiş gibi tetikte olan bir kurttu.

Onu izlemeye devam ederken onu koruyucu bir şekilde kollarımın arasına almak için birdenbire bir dürtü hissettim. Ona, hayatındaki herkesin düşman olmadığına dair güvence vermek için.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, içkisine bakmaktan vazgeçip gözlerini bana çevirdi. O karanlık bakışlarda çok fazla vahşilik ve kararlılık vardı. Massimo gibi bir adamın arkasını kollayabileceğimi düşünmekle aptallık ediyordum. Kendi gücümle onu koruyabileceğimi düşünerek. Ben, insanların tenimin tek açıkta kalan noktası olan yüzüme bakmaması için hâlâ kenarda kalmayı tercih eden aptal bir fareydim. Ama farelerle ilgili bir şey vardı... Dişleri küçük olabilirdi ama keskindi. Ve benim erkeğime zarar vermeyi göze alan herhangi birine dişlerimi geçirmekte bir saniye bile tereddüt etmezdim.

“Bayan Zara.” Iris yanıma geldi. “Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Tinia tuvalette ağlıyor ve dışarı çıkmak istemiyor.”

“Ne oldu?”

“Don'un gömleğini ütülüyordu. En sevdiği gömleği. Yarın sabah için ihtiyacı olduğunu söylediği gömlek.”

Başımı sallayıp salondan çıktım ve personel odasına doğru yöneldim.

“Hasar ne kadar?” diye sordum koridoru geçerken.

“Tamamen mahvolmuş. Onu sakinleştirmeye ve ikna etmeye çalıştım ama Tinia ağlamayı kesmedi. Sonra gömleği alıp kendini içeri kilitledi, kapıyı sıkıştırdı. Asla dışarı çıkmayacağını söylüyor.” Iris omzunun üzerinden baktı. “Kahvaltınızı hazırlamaya yardım etmek için geldiğinde onu mutfaktan kovduğundan beri Don Spada’dan çok korkuyor,” diye fısıldadı.

İç çekerek çalışan banyosunun önüne geldim ve kapıyı nazikçe tıklattım. “Tinial? Lütfen dışarı gelir misin?”

“Gelemem.” Diğer taraftan gelen cevabı iniltili bir hıçkırıktan ibaretti. “Don artık bana daha da çok sinirlenecek, ikinci şans vermediğini herkes biliyor. Yerimde kalacağım.”

“Sadece aptal bir gömlek.” Başımı iki yana salladım. “Sadece... Lanet şeyi bana ver. Ona benim hatam olduğunu, yaktığımı söyleyeceğim.”

“Size inanmaz, Bayan. O—” Burnunu çekti, sonra kapı açıldı ve Tinia’nın şişmiş, kıpkırmızı suratı ortaya çıktı. “Don gömleğini bana bizzat verdi ve ütülenmesini istediğini söylerken çok rahatsızdı.”

“Endişe etme. Massimo ile ben ilgilenirim.” Elimi kaldırdım. “Gömlek, lütfen.”

“Tamam.” İsteksizce siyah kumaş yığınınını bana uzattı. Hâlâ yanık kumaş kokuyordu, hafif erimiş plastik kokusu da vardı.

Mahvolmuş gömleği omzuma attım ve kızın yüzündeki yaşları silmek için uzandım. “Her şey yoluna girecek, göreceksin. Şimdi eşyalarını toplayıp eve git. Yarın izin kullan.”

Koridorun yarısını geçmiştim ki sessiz konuşmanın arasında fısıltıyla söylenen adımı duydum.

“Bayan Zara buradan giderse, ben de bu evden giderim. Başlarım böyle işe.”

“Bence herkes gider,” diye ekledi Iris aynı fısıltılı ses tonuyla. “Umarım bu asla olmaz. Yani onun gitmesi. Çünkü, patron

çığına dönüp burayı yerle bir edince, yaşanan katliam akşam haberlerinde manşet olur, bundan eminim.”

“Çığına dönmeyecek,” diye arkamdan seslendim. “Ve sizi temin ederim ki ben hiçbir yere gitmiyorum.”

Massimo

Sessizlik.

Eskiden bundan hem nefret eder hem de arzulardım. Bağırışlar, psikotik mırıldanmalar. Gecenin köründe demir parmaklıklara vurulan nesnelerin zihni sarsan yankıları ile rekabet eden yüksek sesli horlamalar. Bu bitmeyen gürültü beni deliye çevirirdi, öyle ki biraz uyuyabileyim diye birkaç dakikalık huzurlu bir sessizlik için yalvaracak hâle gelirdim. Hücre hapsine her atılışında sessiz duam kabul olurdu. Çığlıklar yoktu. Vurma sesleri yoktu. Hiçbir şey... Yoktu. Sadece kendi nefeslerimin sesi. Adeta diri diri gömülmüşüm gibi. O deliğe kapatıldığımda uykuya dalmak daha da zor olurdu.

Denemekle kazanamıyordum. Hayatımın lanet olası hikâyesiydi.

Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir gıcırtı, karanlık koridorun sessizliğini bozdu ve olduğum yerde kalakalmama sebep oldu. Sikik herifler kapıyı yeniden boyamış olsalar da menteşeleri yağlamamışlardı. Kapıyı yavaş, dikkatli hareketlerle aralayıp yatak odasına girmeme yetecek kadar açtım.

İçeride, Zahara'nın dikiş dikmek için çalışma masası olarak kullandığı eski masanın üzerinde sadece küçük bir okuma lambası yanıyordu. Akşamları geç saatlere kadar çalışabilmek için lambayı alt kattaki kütüphaneden çalmıştı. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Bu hafta bitirmeye çalıştığı gizli blazer düğmeleriyle

ilgili sorunu çözmesini umdum. Yan tarafa uzanıp termostatu ayarladım ve odanın ısını yükselttim. Meleğimin üşütme riskini göze alamazdım.

Kapıya yaslanarak, her zamanki gibi, ben gelmeden önce uykuya dalmış hâlini izledim.

Benim Zahara'm.

Yorganı ayaklarının dibinde karışmış, ağız sulandıran vücudunu tamamen ortaya çıkarmıştı, gözlerimin onun lezzetli, yumuşak teninin her santimini özgürce dolaşmasına izin veriyordu. Zahara'nın kendisi gibi mükemmel ve muhteşemdi. Onu bin yıl boyunca izlesem de doyamazdım. O bir hayaldi, umduğumdan daha fazlasıydı. Hak ettiğimden daha fazlasıydı. Ama o benimdi. O... Her şeydi.

Cildinin bazı bölgeleri diğerlerinden daha açık renkli olduğu için geçmişinde onu bir şekilde kusurlu hissettiren alçakların olması beni sinirden kudurtuyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk günlerde, sürekli kollarını çekme ve saçlarım yüzüne düşecek şekilde düzeltme eğilimini hatırlıyordum. O zamanlar, kendisinin bazı kısımlarını saklamasına neden olan şeyi tam olarak anlamamıştım, özellikle de benden. Sonuçta, yıllar boyunca hayatının sayısız detayını benimle paylaşmıştı. Dileklerini. Sırlarını. Ama bunu değil. Hiçbir mektubunda vitiligodan bahsetmemişti. Onu ancak kendilerine odaklı erkeklerle dolu bir odada gördükten sonra anlamıştım. Kendini gizleme ihtiyacı. Neden görünmez kalmaya çalıştığını. Bana asla açıkça söylememişti ama bunun o ve onlar gibi pislikler yüzünden olduğundan emindim.

O dar görüşlü, cahil aptallar ne bilecekti ki? Zahara mükemmeldi. Olduğu hâliydi.

Onu benzersiz kulan görünüşü değil, kalbiydi. Onu büyüleyici ve karşı konulmaz kulan gücü ve nezaketiydi. Evet,

Zahara'nın güzelliği onu diğerlerinden ayırıyor ve beni cezbediyordu ama sadece *ona* ait olduğu için.

Aşkım.

İşte Zahara Veronese'nin olduğu şey buydu.

Yatağa yaklaşırken yumuşak halı adım seslerimi boğdu, gömleğimin düğmelerini açarak ilerledim. Pantolonumu çıkarmak biraz zor oldu çünkü aletim granit gibi sertleşmiş durumdaydı. Kadınıma bir kez bile baktıktan sonra sıkça yaşadığım bir durumdu. *Benim*. Büyük B ile. Onun bana ve sadece bana ait olduğunu bilmek beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyordu. Beni istediği gerçeği de öyle. Beni kabul ettiği. Beni sevdiği.

Giysilerimi nihayet çıkardıktan sonra, yatakta onun arkasına uzandım ve kolumu Zahara'nın beline dolayarak onu göğsüme doğru sıkıca çektim ve burnumu saçlarına gömdüm. Yasemin. Özgürlük. Huzur.

Zahara.

Gözlerimi kapatıp sanki yaşamaya devam etmek için ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi kokusunu içime çektim. Hayatta kalmak için. Dinlenmemi sağlaması için.

Gerçekten mi? Sinirli bir ses kafamın içinde bağırdı. Aletin patlamak üzere ve sen bunu görmezden gelip biraz uyuyacak mısın?

Evet. Git buradan.

Neden?

Çünkü mutluluğu yaşamamanın birden fazla yolu var, pislik.

BÖLÜM

girmi bir

“**B**AYAN VERONESE.” İRİS KÜTÜPHANENİN EŞİĞİNDEN seslendi. “Bay Canali burada.” Elbisenin eteğine sahte elmas dikmeyi bırakıp içten içe inledim. Tam da Massimo “Camorra meselesi” ile uğraşmak için gittiğinde gelmek zorundaydı.

“Don Spada altıya kadar dönmeyecek. O saatte uğramasını söyle.”

“Aslında ben seni görmeye geldim.” Salvo İris’in etrafından dolanıp odaya girdi.

Harika.

“Teşekkürler, İris.” Başka bir sahte elmas alıp işime geri döndüm. “Senin için ne yapabilirim, Salvo?”

Uzun, yavaş adımlarla çalıştığım eski meşe masaya yaklaştı ve omzunu kitaplığa dayadı. Ablamın Cosa Nostra’yı yönettiği yıllarda Salvo’nun inanılmaz yardımı dokunmuştu. Ne zaman bir sorun olsa Nera ve Capo’ların arasına girer, sorunu yatıştırır

ve gerektiğinde Nera'ya zaman kazandırırđı. Ayrıca kirli işlerin çoğunu üstlenerek Nera'nın mümkün olduğunca kötü şeylerle uğraşmak zorunda kalmamasını sağlardı. Salvo onu desteklemeseydi, Nera'nın bu kadar başarılı olabileceğini sanmıyordum.

Yine de, yaptığı onca şeye rağmen, onu hiç sevememiştim. Beni sürekli yemeğe çıkarmaya çalışmasına ve Massimo uğruna kendimi tehlikeye attığım için beni azarlamayı hiç bırakmamasına rağmen, her zaman mükemmel bir beyefendi olmuştu. Tekliflerini sürekli reddetmeme rağmen. Ama yine de... Onunla bir odada yalnız kaldığımda içimi kaplayan hafif tedirginliği bir türlü atamıyordum.

"Ablan için mi?" diye sordu önümdeki kırmızı ipek yığını işaret ederek.

Böyle düşünmesi anlaşılabilirdi. Kırmızı, Nera'nın en sevdiği renkti. Ama tesadüfe bakın ki benim de en sevdiğim renkti. Sadece hiç giymiyordum. "Son dikiş projem hakkında konuşmak için uğradığını sanmıyorum."

"Neden olmasın? Seninle konuşmayı seviyorum. Ve izin verirsen, seninle daha fazla zaman geçirmek isterim."

Tanrım, pes etmiyordu. Salvo'ya Massimo ile birlikte olduğumu söyleyebilseydim, bu saçmalığa bir kez ve sonsuza kadar son verebilirdim. Ama Massimo'ya ilişkimizi gizli tutacağımıza söz vermiştim. Şimdilik.

"Bunu birkaç kez konuştuk. Sen iyi bir adamsın Salvo ama seninle çıkmak istemiyorum."

"Evet, bundan bahsetmiştin." Kitaplıktan uzaklaştı.

Ellerini arkasında birleştiren Salvo, kitaplarla dolu rafların etrafından dolaşp duvarlarda asılı yağlı boya tabloları inceleyerek kütüphanede gezindi. Şömineye ulaştığında durdu ve başını yana eğerek şömine rafının üzerinde asılı olan, süslü, altın çerçeveli kış manzarası tablosunu inceledi.

“Bu babama aitti, biliyor musun?” dedi. “Babam kumar borçlarını ödemek için diğer birçok sanat eseriyle birlikte bunu da satmak zorunda kalana kadar nesiller boyu ailemizdeydi. Massimo’nun babası hepsini üç katı fiyata satın aldı. Arkadaşları geldiğinde bunu özellikle belirtirdi.”

“Babanın yüzüne mi vurmak istedi?”

“Tabii ki hayır.” Salvo bana doğru döndü, gözleri odanın içinde dolaştı. “Yaşlı Spada, her zaman Aile’nin birbirine destek olması gerektiğini vurgulardı. Özellikle de ihtiyaç zamanında. Aile’ye katılmadan önce temelde yabancı olan biri için çok asil bir tutum, sence de öyle değil mi?”

“Bence, bunu yapabilecek imkânı varken bir arkadaşına yardım etmesi onurlu bir davranış,” dedim. Massimo’nun babası ben henüz bebekken ölmüştü ama bugün bile bazı Aile üyeleri arasında adı hâlâ geçerdi. Hiç konuşulmayan Salvo’nun babasının aksine. Çoğu İtalyan çok dindardı ve Bay Canali intihar etmişti. Onlar bunu ölümcül bir günah olarak görüyorlardı.

“Öyleydi,” diye devam etti Salvo. “Aile, Yaşlı Spada ve onun... Alışılmadık yöntemlerine hayran kaldı. Arkadaşlarının talihsizliklerini kolayca kullanıp kendisine borçlu kalmalarını sağlayabilecekken onlara yardım eden biriydi. Soylarına bakmaksızın, çeşitli üyelere hiyerarşi içinde önemli pozisyonlar verirdi. Yaşlı Spada’nın hükümdarlığı sırasında, çalışkan olduğu sürece, düşük sınıftan herhangi bir adam toplumumuzun en üst kademesinde kendine yer edinebilirdi. Hatta tek oğlunu askerlerle birlikte iş yapmaya gönderdi, sanki kiralık adamlar kadar değersizmiş gibi kolları ve bacakları kırmasına izin verdi.”

Ona gözlerimi kısıarak baktım. Sözleri saygı ve hayranlıkla dolu gibi görünüyordu ancak yine de ses tonunda başka bir şeyin ince bir tınısı vardı. Neredeyse... Kıskançlık gibiydi.

“Hımm, bence bu yaklaşım Massimo için oldukça iyi sonuç verdi,” dedim. “Liderleri neredeyse yirmi yıl ortadan kaybolduktan sonra bile ona bu kadar sadık kalan adamlar görmedim.”

Salvo’nun gözlerinde bir şey parladı, hemen tanımlayamadığım bir duygu, özellikle de o anda başka yere baktığı için. “Gerçekten.”

“Ee? Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?”

“Benimle evlenmek ister misin diye sormak istedim.”

Neredeyse boğuluyordum. Vay canına! Massimo, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken Salvo’nun bana evlenmek istediği konusunda uydurma bir hikâye anlatmamıştı.

“Üvey kardeşinle kalma kararını anlayabiliyorum.” Salvo odayı geçerek biraz daha yaklaştı. “Sonuçta, senin daha bir ergen olduğun zamandan beri, yıllar boyunca seni manipüle etti. Nazik, çekingen kızı alıp kendi küçük kuklası hâline getirdi. O ne isterse yapmaya dünden razı birine. Artık ablanın da kendi ailesi olduğu için, bu sonuca varmanı anlayabiliyorum. Sözde kalan tek aile üyen olarak Massimo’ya güvenmen gerektiğine. Muhtemelen senin saflığını kullanarak seni buna inandırdı.”

Söylediklerinin sebep olduğu şok ve tiksintiyle konuşma kabiliyetimi yitirmiş gibiydim.

“Onun sözlerine kanma, Zara. Massimo seni umursamıyor. Kendi aldatıcı oyunları ve bunların ona verdiği heyecandan başka hiçbir şeyi umursamıyor. Bu onun suçu değil. Kendinden başka kimseye sevgi duyma yeteneği yok.”

“Senin var mı?” İğrenerek boğuk bir sesle sordum. “Beni büyük kötü kurdun pençesinden kurtaracak parlak zırhlı şövalyem mi olacaksın?”

“Olacağım.” Masasının diğer tarafında durup yüzümü okşamak için uzandı. “Eğer bana izin verirsen.”

Geri çekilip dokunuşundan uzaklaştım. “Cömert teklifin için teşekkür ederim ancak saygılı bir şekilde reddetmek durumundayım.”

Salvo’nun yüz ifadesi, daha önce kimsede fark etmediğim bir şekilde hızla değişti. Bir an için şefkatli ve anlayışlı bir adam gibi görünüyordu, sonrakindeyse yüzü saf öfkeyle dolu bir maskeye dönüştü. Yüzüme doğru uzanan eli hızla yön değiştirdi. Bileğimi sertçe kavradı ve beni kendine doğru çekti.

“Neden?” diye dişlerinin arasından hırladı. “Sana her şeyi verebilirim! Saygı. Güvenlik.”

“Salvo!” diye bağırp elimi çekmeye çalıştım. “Bırak beni.”

“Yıllardır sana hayranım, Zara. Benim için mükemmel bir eş olursun.”

“Canımı acıtıyorsun, Salvo.”

“O bu derece bir sadakati hak etmek için ne yaptı? Neden o adamı bırakamıyorsun? O senin için hiç!”

“Çünkü onu seviyorum!” diye bağırdım.

Salvo’nun yüzü bembeyaz oldu. Aniden beni bırakıp bir adım geri çekildi, yüzünde dehşet ve inanamama ifadesi belirdi. Bu sadece bir saniye sürdü çünkü önceki kadar hızlı bir şekilde tavrı değişti. Ellerini saçlarının arasından geçirirken pişmanlık ve benim sadece utanç olarak yorumlayabileceğim bir duygu yüzünü kapladı.

“Ben... Çok üzgünüm, Zara. Hiç bilmiyordum ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Seni... İncittim mi?”

“Biraz,” diye mırıldandım bileğimin hassas derisini ovuşturarak.

“Lütfen, beni affet. Yaptığım... Ve söylediğim şeyler affedilemez. Beni tanıyorsun. Genelde böyle biri değilim. Sadece... Seni uzun zamandır uzaktan seviyordum, bir an için aklımı kaçırdım. Lütfen bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?”

Kaşımı havaya kaldırsam da sessiz kaldım.

“Yemin ederim, bir daha sana olan duygularımı asla dile getirmeyeceğim. İtirafım da dahil olmak üzere tüm bunları aramızda tutabilir miyiz? Şu anda Aile için çok hassas bir dönem ve elbette Massimo benim arkadaşım. Onun tüm hedeflerine ulaşmasına yardım etmeye devam etmek istiyorum ama bunu duyarsa bana izin vermez.”

Sesi samimi geliyordu. Ve gerçekten pişman görünüyordu. Ancak içimden bir ses, dışa vurduğu pişmanlığının anlaşılmaz, derin duyguları sakladığını söylüyordu.

“Peki.” Salvo’nun ricasını kabul etmemin tek nedeni, bunu duyarsa Massimo’nun iyi karşılamayacağından emin olmamdı. Ve Massimo’nun alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı vardı. Salvo’nunki de dahil. “Ama bana bir daha dokunacak olursan, seni en sevdiğim makasım ile tanıştıtırırım. Anladın mı?”

Ne dediğimi anladığından emin olmak için masadan makası alıp ucunu bir hançer gibi ona doğrulttum.

Salvo gözlerini kırptırdı, orada şaşkınlığı okunuyordu. Başını yan eğdi ve beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. “Sende gösterdiğinden çok daha fazlası var, Zara Veronese.”

Ses tonu bir tuhaftı, kelimelerinde hayranlık ve hoşnutsuzluk karışımı bir duygu vardı.

“Bu çoğu insan için geçerli, Salvo.”

“Sanırım öyle.” Bana saygıyla başını salladı ve kütüphaneden çıkarken ardında boynumdaki tüyleri diken diken eden hafif bir önsezi bıraktı.

Eski, hurda arabaların arasında yürürken burnuma pas kokusu geldi ve ağzımı lanet olası bir asit tadı doldurdu. Hapishanede

alıştığım bir kokuydu bu. Eğer seçme şansım olsaydı, bir daha asla paslı bir bokun yanına yanaşmazdım. Camorra'nın toplantılarını hurdalıkta yapmayı tercih etmesi de benim şansımdı. Mekân uzak bir yerdeydi, işler sarpa sararsa burası ideal bir yer hâline geliyordu. Camorra söz konusu olunca, bu oldukça sık oluyordu.

Hepsi barbar çöpçülerden ibaretti.

Hayvan benzetmesi aslında oldukça uygundu. Sadece Camorra için değil, diğer yeraltı örgütleri için de.

Cosa Nostra Aileleri kurt sürüsü gibiydi. Katı ve tanımlanmış bir hiyerarşinin, iyi organize olmuş ve sadık takipçileri. Odaklı. Bölgelerini koruyan. Sınırlı bir kaynağı ele geçirme fırsatı olmadığı sürece diğer sürülerden uzak dururlardı. Söz konusu iş olduğunda, önceden belirlenmiş ve güvenilir planlarla, genellikle sapma olmadan çalışır, gözümüze kestirdiğimiz avımızı da kovalardık. Ve bir kez kokusunu aldığımızda, peşini bırakmazdık.

Yapı olarak Bratva bize çok benziyordu. Ama konu iş anlaşmalarına gelince, o çılgın Rusların ne bok yiyeceğini asla bilemezsiniz. Bir gün sizinle oturup içer, kahkahalarla gülüp eğlenebilirlerdi, sonraki sabah da silahlarını kafanıza dayarlardı. Aslında aylar gibi, ruh hâlleri ve davranışları genellikle önceki gece ne kadar iyi uyuduklarına göre değişirdi. Bratva'nın dahil olduğu herhangi bir girişimin sonucunu tahmin etmek neredeyse imkansızdı. Devasa bir parti ya da tam bir katliam olabilirdi.

Bir de Camorra vardı. Adına tam da uygun düşen şekilde sırtlanlar "klanı." Vahşi köpeklerle benzeyebilirlerdi ama aynı rürde bile değillerdi. Cosa Nostra ve Camorra, her ikisi de İtalya'da ortaya çıktığı için aynı kökleri paylaşıyor olsa da, örgütler çok farklıydı. Camorra, elde edebilecekleri her türlü avantajı elde etmek için bir araya gelen farklı çete gruplarından oluşurdu. Ne kadar sık birleşseler de kendi çıkarlarını gözetererek ayrılırlar ve sonra tekrar birleşirlerdi. Aralarında kural ve disipline dair

hiçbir şey yoktu. O anda onları motive eden şeye göre ittifak kurarlardı. Rastgele riskler alırlar ve nadiren önceden plan yaparlardı. Ruslarla birlikteyken en azından nerede durduğunuzu temel olarak bilebilirdiniz ama Camorra ile birlikteyken en ufak bir fikriniz bile olmazdı.

Her iki durumda da hiçbir koşulda sırtınızı dönmemeliydiniz.

Köşeyi dönüp enkaz hâlindeki otobüsü geçtim, şantiyede ofis binası olarak kullanılan modüler treylere doğru ilerledim. Hurdalığın ortasındaki küçük bir açıklığa kurulmuştu, ezilmiş ve çürümüş metal yığınlarıyla çevriliydi.

Yapının girişinden birkaç adım ötede, treylerin gölgesinde, çeşitli yemeklerle dolu alüminyum bir masanın başında, plastik katlanır sandalyelere oturmuş iki adam tıkanıyordu. Efisio, Camorra Klanı'nın şu anki lideri ve onun sağ kolu, en azından öyle tahmin ediyordum. Etraflarında her biri yarı otomatik silah taşıyan sekiz adam vardı, öğleden sonra güneşinin sert ışınları altında pusuda bekliyorlardı.

Ben yanımda sadece Peppe'yi ve ek olarak üç adamı getirmiştim, bu da bizi ikiye bir oranına getiriyordu. Fena değildi.

“Herkese neyi bekleyeceklerini anlattın mı?” diye fısıldayarak sordum.

“Evet.” Peppe yanımda başını salladı. “Mekânın girişinde yedek adamlarım var.”

“Gerekli olacağını sanmıyorum.” Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup rahat adımlarla yürümeye devam ettim.

“İnanamıyorum, gerçekten sensin ha Spada,” dedi Efisio, ağzında makarnayla. “Senin henüz bir çocuk olduğun ve babanın askerlerinin seni sürükleyerek götürdükleri zamanları hatırlıyorum. Çok değişmişsin, evlat.”

“Öyle diyorlar.”

Boş sandalyelerden birini çekip Efisio'nun karşısına oturdum, hem ona hem de yardımcısına doğrudan ateş edebileceğim bir konumda olduğumdan emin oldum.

“Kumarhanelerindeki iş birliğimizin kısa sürmesi talihsizlik.” Buraya hiç yakışmayan on beş yıllık bir Sauvignon Blanc şişesini alıp kadehini doldurdu. “Kârı paylaşmayı dört gözle bekliyordum.”

“Camorra'nın ilk yatırımının neredeyse iki katını ödedik. Özellikle sürenin uzunluğunu düşünürsek, bu girişimden oldukça önemli bir kâr elde ettiğini söyleyebilirim.”

“Öyle diyebiliriz. Peki, bu ziyareti neye borçluyum, Spada? Başka bir nakit akışına mı ihtiyacınız var? Size... Striptiz kulüplerinizde yardım etmekten memnuniyet duyarız.”

Efisio'nun adamlarına hızlıca bir göz attım, bazıları ofis binasının hemen yanındaki eski bir Cadillac'ın kalıntılarına yaslanmışlardı. Rahat görünüyorlardı ama tüfeklerini hâlâ sıkıca tutuyorlardı. Kemerime sıkıştırdığım silahıma sorunsuzca ulaşmak için ceketimin düğmelerini açtım ve sandalyeme yaslandım.

“Boston'daki işlerini bitirip şehirden ayrılmak için bir hafta var, Efisio.”

Yaşlı adam kaşlarını kaldırıp güldü. “Şu siktiğimin herifine bakın. Hapisteyken kafan sandığımdan daha fazla karışmış olmalı.”

Çirkin suratına bir kurşun sıkmamak için dişlerimi sıktım.

“Ayrıca Bulgarlarla olan tüm ilişkilerini de keseceksin,” diye devam ettim. “Kiril ve ben bu konuyu zaten konuştuk.”

“Hayır, seni pis piç!” Efisio hırlayarak masaya doğru eğildi.

Tabancaların ve tüfeklerin hazırlanma sesleri etrafımızı sardı, neredeyse bir düzine namlu bize doğrultuldu. Efisio'nun adamlarından biri bana nişan alıyordu ama diğerleri adamlarıma nişan almış durumdaydı. Ancak Peppe dahil tüm adamlarımın hedefinde Efisio vardı. Tam da kendilerine talimat verdiğim gibi.

Çalan telefonun tiz sesi, o âna kadar tek ses olan homurtuları ve ağır nefes alıp verme seslerini bölerek tehlikeli sessizliği bozdu.

“O telefonu açmanı tavsiye ederim,” dedim.

Efisio alayla gülüp ceketinin içine uzandı, bu süreçte silahını benden hiç ayırmadı. Ekranı baktığında yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri hızla benimkilere çevrildi.

Telefonu hırıltıyla, “*Mirabella?*” diyerek açtı. “İyi misin?”

Konuşmanın diğer tarafını duymuyordum ama yaşlı adamın yüzünün daha da solduğunu görüyordum.

“Her şey yoluna girecek. Onların dediklerini yaparsan bir şey olmaz.” Telefonu kapatırken bana gözlerinde öfke ve dehşet karışımı bir bakışla baktı. “Seni orospu çocuğu! O daha çocuk.”

“Yeğenin yirmi yaşında. Kuzenin Alvino’nun üvey kız kardeşimi kendisiyle evlenmeye zorlamak için kaçırdığı yaşta. O olayda üvey kız kardeşim neredeyse ölüyordu.”

“O yıllar önceydi! Ve benim hiçbir ilgim yoktu.”

“Umurumda bile değil, Efisio. Camorra benim olana saldırmaya cüret etti. Ben de aynısını yapacağım, sadece daha kötüsünü. Ancak, Boston’dan barışçıl bir şekilde ayrılmayı kabul edersen, kızın saçının teline bile zarar gelmeyecek. Kabul etmezsen, onu öldürürüm. Anladın mı?”

“Masum bir kıza zarar vermezsin. Alvino deli bir pislikti ama sen o kadar da kötü değilsin, Spada.”

Dirseklerimi masaya dayayıp öne eğildim ve yüzüne yaklaştım. “Bundan emin misin?”

Kocaman gözleri benimkileri inceledi. Ben de gerçeği görmesine izin verdim. “Seni hasta pislik,” dedi boğuk bir sesle. Dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi her an dağılabiliirdi.

Ayağa kalkıp ceketimi düzelttim. “Bunu hallettiğimize sevindim. Önümüzdeki perşembe günü öğlene kadar senin ve klanındaki tüm üyelerin gitmesini istiyorum. Söz veriyor musun?”

“Evet. Şimdi adamlarını arayıp onlara yeğenimi bırakmalarını söyle.”

Telefonumu çıkarıp kısa bir mesaj yazdım. Bir dakika sonra bir fotoğraf geldi, kızın bir kapıdan geçip iki katlı bir eve doğru koştuğu bir görüntüydü. Telefonu kaldırıp Efisio’ya ekranı gösterdim. “İşte. Bitti.”

“Umarım cehennemde yanarsın, Spada.”

“Bunu zaten yaptım.” Adamlarımı başımı sallayıp çıkışa doğru yöneldim. “Gününün geri kalanının tadını çıkar, Efisio.”

Açıklıkta ilerlerken ayaklarımızın altında çakıl taşları ve metal parçaları çıtırdadı. Güneş tepedeydi, etrafımızdaki enkazın üzerinde parlıyor, leş gibi kokuyu daha da ağır hâle getiriyordu. Bundan nefret ediyordum.

Köşeyi dönüp iki araba sırasının arasındaki uzun sokağa girer girmez, en yakın enkazın arkasına saklanıp silahımı çıkardım. “Unutmayın, Efisio benim.”

“Bir şey yapacağını sanmıyorum,” dedi Peppe karşımda pozisyon alırken, adamlarımın geri kalanı da yakınlarla dağıldı. “Söz verdi.”

“Verdi. Ama bu, yeğenini serbest bırakmadan önceydi.”

“Evet, ama...” Efisio’nun sekiz adamı silahları havada ortaya çıktıkları için cümlesini bitiremedi.

Bir saniye sonra silah sesleri patladı.

Camorra’nın adamları bizi bu kadar çabuk karşılarında görmeyi beklemiyordu, bu yüzden ilk üçü tüfeklerini doğrultma şansı bile bulamadan yere yığıldı. Geri kalanlar dağılarak paslanmış araçların arasında siper aldı. Bir tanesini, geçen yüzyıldan kalma hurda bir kamyonun arkasına dalmadan önce sırtından vurmayı başardım ama sonra üzerime yağmur gibi yağın kurşunlardan kaçmak zorunda kaldım. Siper olarak kullandığım arabanın çamurluğundan bir şarapnel parçası koparak yüzüme doğru uçtu ve yanağımı sıyırdı.

Cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Zahara'nın özel zil sesi olarak ayarladığım klasik melodinin notaları olmasaydı, silah sesleri arasında bu tiz sesi ayırt edemeyebilirdim. Genelde telefonum hep titreşim modunda olurdu, en azından Nera'nın anlamlı "vedası" telefonumu tam anlamıyla uçurmadan önce. Normal zil sesi, her sabah hücre kapıları açılmadan önce duvarlardan yankılanan uyarı sesini çok anımsatıyordu ve o lanet olası ince tonu duymaya dayanamıyordum. Ama Zahara için özel bir zil sesi yükleyip "ses-siz" veya "rahatsız etmeyin" modlarından bağımsız olarak onun aramalarının her zaman çalmasını sağlayan özelliği etkinleştirmiştim. Onun aramalarını asla kaçırmak istemiyordum.

"Zahara." Başımın üstünden bir kurşun daha vızıldayarak geçti. Arabanın diğer ucuna geçip kaputun üzerinden baktım. "Orada her şey yolunda mı?"

"Tasarımcı az önce aradı. Görünüşe göre, geçen hafta seçtiğim fayansların stoku azalmış ve yenilerinin gelmesi biraz zaman alacak. Bu yüzden, tüm banyolarda aynı fayansları mı tercih edersin, yoksa... Neredesin sen?"

"Efisio ile toplantıyı bitiriyorum." Devrilmiş bir kamyonetin yanında çömelmiş Camorra hayduduna nişan alıp tetiği çektim. "Aslında, ana banyo ve belki de üçüncü katın geri kalanı için beyaz düşünüyordum."

"Massimo? O ses... Silah sesi mi?"

"Tabii ki hayır. Ona bize birkaç yeni seçenek getirmesini söyleyebilir misin?"

Peş peşe ateşler açıldı ve solumdaki cam patladığında her bir yana cam parçaları saçıldı.

"Seni deli herif!" Zahara telefonda bağırdı. "Sana ateş açılırken telefonda muhabbet etme!"

"Çoklu görev yapma becerimden şüphe mi duyuyorsun? Kalbimi kurdın meleğim."

“Tanrım! İşin bitince beni ara!”

Hat kesildi. Dört adımdan daha az uzaklıkta çömelmiş, silahının şarjörünü değiştiren Peppe’ye baktım. Kafasını iki yana sallıyordu.

“Sence bana kızdı mı?”

“Evet.” Başını salladı. “Biliyor musun, Bayan Veronese’yi daha önce hiç bağıırken duymadım. Başından geçen onca şeyden sonra, öldürülmesi o kadar kolay biri olmadığını anlamıştır. Ama yine de şu anda hayatın için gerçekten korkuyor olmalı. Onunla evlenecek misin?”

Başımı hızla ona doğru çevirdim. “Seni hiç ilgilendirmez.”

“Bu *evet* demek. Sevindim. İkiniz birlikte iyisiniz. Karşıt güçlerin en sonunda bir araya gelmesi ve zıtlıkların harmoni içinde kaynaşması gibi. Mayonezdeki sirke ve yağ gibi.”

“Gelecekteki evliliğimi lanet olası mayonezle kıyaslamış olamazsın!”

“Teklif etmek için çok fazla bekleme ama. Yoksa başka biri onu kapabilir.”

Siper almak için kullandığım aracın yan tarafına bir dizi kurşun geldi. Potansiyel tetikçilerin yönüne doğru birkaç karşı ateş açtım, sonra da şarjörü değiştirirken tekrar eğildim.

“Ben... Endişeliyim, Peppe. Aslında dehşete düşmüş hâldeyim. O çok narin. Aile’den gelecek darbeye başa çıkabilir mi, bilmiyorum. Yemin ederim, eğer birisi bırak bir şey demeyi, ona yan gözle bile bakacak olursa, o sokuğu mahvederim. Bütün Cosa Nostra’yı doğramam anlamına gelse bile. Onu incitmek istemiyorum, anlıyor musun?”

“İncinmek bizi güçlendiren şeydir, Massimo ve o zaten bir sürü şeyi atlattı. Ona bir şans ver, seni şaşırtacağından eminim.”

Silahını dikip harap olmuş hâldeki arabaların sırası boyunca hareket etti, Efisio’nun hâlâ ayakta kalan adamlarına sinsi-

ce yaklaştı. Kalanları çöplük boyunca dağılmıştı. Ya ölülerdi ya da yaratıcılarıyla buluşma yolundalardı. Ancak hiçbir yerde Efisio'dan işaret yoktu.

Silahımı hazır tutup enkazın sağladığı siperden dışarı çıktım ve yere düşmüş Camorra askerlerinin yanında geçtim. Ofislerine giden yolun yarısında Efisio'yu fark ettim. Yere düşmüştü, başı öne doğru eğilmiş hâldeydi, eli göğsündeki açık yaradan akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Yaklaşıp önünde çömeldim. “Bu aptalcaydı.”

Yaşlı adam güldü, ağzından kan fışkırdı. “Finali göremeyeceğim, çok yazık.”

“Ne saçmalıyorsun lan sen?”

Efisio tekrar güldü ama bu defa öksürük krizine girip daha fazla kan tükürdü. Çenesinden aşağı kan akıyordu. “Çok uzun sürdü. Neredeyse yirmi yıl. Bence seni yalvartacak. Dizlerinin üzerinde. Ve ben kaçıracağım. Berbat, değil mi?”

Bu da ne lan?!

Kanla ıslanmış gömleğinin önünü tutup yüzüne bağırdım. “Kim? Adını söyle!”

Efisio'nun dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Sözlerini duymaya çalışarak öne eğildim.

“Merak ediyorum,” diye nefes nefese, zar zor duyulur bir sesle konuştu. “Hangisi daha kötü hissettirecek; kafana sıkacağı kurşun mu, yoksa... İhaneti mi?”

“Adını söyle!” diye bağırdım orospu çocuğunu sarsarak.

Efisio'nun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sonra gözleri geriye döndü. Küfrederek doğruldum ve silahımı onun boş gözlerinin arasına doğrulttum.

“Beni önünde diz çöktürebilecek bir adam henüz doğmadı, Efisio,” diye kükredim ve tetiği çektim.

Boston'un Back Bay muhitinin kalabalığına doğru giderken telefona doğru, "Peppe, yolumu değiştirmem gerekiyor," dedim. "Efisio'nun klanından geri kalanlara durumlarının değiştiğini ve bir hafta içinde ortadan kaybolmalarını beklediğimi söyle."

Telefonu kapatıp hızımı yavaşlattım ve her iki tarafında mağazalar, oteller, restoranlar ve hayal edilebilecek her türlü müessesenin sıralandığı, zarafet ve cazibeyle dolu şık caddede yavaşça ilerledim. Mimarisi çoğunlukla eski Viktorya dönemine ait konaklardan oluşuyordu ancak aralarında birkaç modern bina da vardı. Mağaza vitrinlerini çok sayıda büyük isim süslüyordu, vitrinleri en son moda trendleriyle alışverişçileri beklediklerini gösteriyordu. Bunları çok büyük ve heybetli oldukları için hemen eledim. Ben başka bir şeyin peşindeydim. Samimi, davetkâr ve benzersiz bir şey.

Bu konum idealdi ve tam da ihtiyacım olan şeyi yolun yarısında buldum. Zemin katında birkaç büyük pencere ve kemerli girişinin etrafında bolca yeşillik bulunan eski bir beş katlı tuğla binaydı. Eski moda ama zevkliydi. Mükemmel.

Şans meleği bana gülümsüyor olmalıydı çünkü mağazanın tam önündeki kaldırımdan bir araba çıktı, ben de Jaguar'ımı boş park yerine sokup alt katta bulunan butiğe girdim. Kapının üzerindeki tabelada kusursuz el yapımı kalitesiyle ve trend tasarım stilleriyle övünüldüğüne göre, burası *haute couture* çanta ve cüzdanlarda uzmanlaşmış bir yerdi.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın başını kaldırıp baktı ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Belli ki, onun normal müşterilerinden biri gibi görünmüyordum.

"İyi günler efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Etrafa bakınıp karmaşık oymalı, uzun ahşap rafları fark ettim. Zahara bunlara bayılacaktı. “Buranın sahibi veya müdürüyle görüşmem gerekiyor.”

“Konu nedir?”

Ceketimin iç cebinden çek defterimi çıkarıp tezgâhın üzerine, büyükannenin önüne koydum. Sanki önüne boya kalemleri ve boyama kitabı çıkarmışım gibi gözlerini kısarak baktı. “Bu yerin sahibi kim, bilmem gerekiyor çünkü satın alacağım.”

“Bize ait.” Seksen yaşın üzerinde görünen bir adam arka odadan çıkıp kadının yanına geldi. Sanırım kadının kocasıydı. “Ve satılık değil.”

Başımı sallayıp eski görünümlü kasa makinesinin yanındaki bardaktan bir kalem aldım. “Bakın ne diyeceğim... İşler şöyle yürüyecek. Mekânın büyüklüğü ve konumuna bakılırsa, bu yerin değeri dört ya da beş milyon civarında.” Çeke beş milyon yazdım. “Üç katını vereceğim,” derken başına “bir” ekledim. “Ve siz de gün sonuna kadar eşyalarınızı buradan çıkaracaksınız. Bu size uyar mı?”

Yaşlı çift aynı anda gözlerini kırıştırdı, sonra ikisi de başlarını eğip onlara uzattığım çeki izlemeye başladı. Bir şey söylemelerini bekledim ama onlar sadece çeki izlemeye devam ettiler. Sıfırları mı sayıyorlardı? Kişisel olarak yazılmış bir çeke bu tür bir tepki görmek, cüzdanımdaki Black Amex yerine hâlâ bu lanet şeyleri kullanmayı sevmemin tek nedeniydi.

“Hey!” Parmaklarımı yüzlerinin önünde şıklattım. “Zaman geçiyor, o yüzden eşyalarınızı toplamaya başlasanız iyi olur. Bir saat sonra avukatım gelip evrakları düzenleyecek.”

“Efendim, ben...” Babalık mırıldanmaya başladı. “Ben...”

İç geçirdim. Tekrar ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım ve tezgâhta çekin yanına koydum. “Cenaze mi? Yoksa on beş milyon mu?”

Kadın, ellerini ağzına kapatmadan önce küçük bir çılgılık attı. Adam ise ağzı açık bir şekilde silahıma bakmaya devam etti, yüzü yavaşça yeşilimsi bir renk alıyordu.

“Zor bir seçim, biliyorum. Merak ediyorsanız, çek gerçek ve biraz daha iyi emeklilik avantajları sunuyor, sizce de öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” Yaşlı adam boğuk bir sesle konuştu. “Kesinlikle öyle.”

“Mükemmel.” Çek defterimden çeki yırtıp tezgâhın üzerinden uzanarak yaşlı adamın gömleğinin ön cebine soktum.

Küçük şeyler. Bu şirin, küçük dükkânın kapısından çıkarken kendimi tamamen huzurlu hissediyordum. Efisio’nun bana karşı on yıllardır süren komploya bir şekilde karıştığını bilmek, yakınımıdaki birinin gerçekten bir komplo kurduğunu kanıtlasa da beni hiç rahatsız etmiyordu. *Küçük bir butik satın almak gibi önemsiz bir şeyin, büyük resimde bana bu kadar büyük bir tatmin getireceğine inanamıyorum.*

On beş milyon dolar pek de “küçük” olarak nitelendirilmez herhâlde, içimdeki pislik sesim karşılık verdi. Alter ego-mun açıkça alaycı sözler etmesi benden kaçmadı.

Geri dönüp teklifi geri çekmemi mi istiyorsun?

Sakın yapma!

Gülümseyip direksiyonun başına geçtim. Kurnaz piç her zaman güç ve maddi kazançla ilgilenmişti ama ruhumun en sinsi kısmının bile küçük meleğimden tamamen etkilenmiş olduğu açıktı.

Zahara burayı sevecekti, hiç şüphem yoktu. Tüm mektuplarını okuduğum için, hayalinin her zaman kendi moda markasını yaratmak olduğunu biliyordum. Yıllardır kıyafet tasarlamaya ve dikmeye kafayı takmıştı ama neden bunu bir iş hâline getirmediğini her sorduğumda, susup kalıyordu. Bunun için, bu işin ona yakışmayacağını ima edip duran Nuncio’yu suçlu-

yordum. Kendini beğenmiş ahmak, burnunun dibindeki asla göremezdi.

Zahara'nın mutlu olmasını istiyordum. Ona hak ettiği her şeyi ve daha fazlasını vermek istiyordum. Her dileğini gerçekleştirmek istiyordum. Bir daha kimsenin onun kanatlarını kırmayacağına ya da onu incitmeyeceğine yemin etmiştim. Bu yüzden o istese de istemese de onun için her şeyi yapacaktım. Bir şey dışında her şeyi.

Onun hayatını mahvetmeyecektim.

Çünkü... Ya Salvo haklıysa?

Ya onun bana olan duyguları sadece benim manipülasyonlarımın bir ürünüyse? Ya birkaç ay ya da birkaç yıl içinde bunu fark ederse? Bu olasılığı düşünmek bile beni tam bir paniğe sürüklüyordu.

Yıllar boyunca, benim için ne kadar önemli olacağını fark etmeden, taktiksel bir avantaj elde etmek için bu muhteşem kadını kullanmışım. Hayatımın aşkını. Ve şimdi, babasının cenazesinde gözlerimiz buluştuğundan beri onun benim için en doğru kişi olduğunu bilerek, geçmişini silme gücüne sahip olmayı diliyordum. Sonra onu bir daha asla kullanmazdım. Ardından geçmişimiz güven üzerine inşa edilirdi. O zaman, bana olan duygularının kalıcı olup olmayacağı konusunda acı çekmezdim. Gerçek olması konusunda. Benim davranışlarım onun kararını gölgelemeden. Ama ona yaptıklarımın sonra, nasıl öyle olabilirlerdi ki?

Yine de varlığımın her zerresi öyle olmalarını umuyordu.

Ben sadece her şeyde hak iddia eden bir pislik miydim, yoksa Zahara'nın kendi kalbini ve zihnini tanıdığına güvenebilir miydim?

Herkesi haykırmak istiyordum. *O benim, orospu çocukları! Tamamen benim!* Ve o sonsuza kadar benim olacak. Bu acı-

masız, bağınazlık ve aptallıkla dolu dünyayı yerle bir etmek ve enkazını onun ayaklarının dibine sermek zorunda kalsam bile. Eylemlerim onu incitmeyecekse, onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Öyleyse, onu doğrudan tanıdığı herkesin ateş hattına sokmayı nasıl düşünebilirdim? Onu onların alay ve küçümsemelerine nasıl maruz bırakabilirdim?

Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Onun kendinden emin sözleri zihnimin ön saflarına çıktı.

Yapabilir miydi? Kızımın güçlü olduğunu biliyordum. Onun azmi beni hayrete düşürüyordu ama aynı zamanda öyle kırılgan ve yufka yürekliydi ki.

...Seni şaşırtacak.

Lanet Peppe. Onun mayonez saçmalığı beni yine özlemleri hayallere kapılmaya itmişti.

Doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmak ile istediğim şeye teslim olmak arasındaki bu sürekli çekişme oyunu beni delirtiyordu. Ne *yapmam gerektiği* konusunda hiçbir şüphem yoktu. Zahara için en iyisi, ondan uzak durmamdı.

Ama yapamıyordum, lanet olsun! Yapamazdım!

Siktir! Avucumu direksiyona vurdum.

Herkesin önünde onu kendine ait olarak ilan et ve sonrasında her ne olursa bununla, cennemin ateşleriyle mücadele et. Her zaman bencil bir pislik oldun. Ne değişti ki?

“Ben değiştim,” diye mırıldandım. “Çünkü hayatımda ilk kez, birini kendi canımdan daha çok önemsiyorum. Sen neyin peşindesin? Durmadan onun hayatını mahvedeceğimi söyleyip duruyordun, şimdi de *onu sahiplen* diye bağırıyorsun.”

Bu senin sorunun değil.

“Korkaklık yapma. Söyle. Zaten ikimiz de gerçeği biliyoruz.”

Tamam! Ben de ona aşığım. Oldu mu? Mutlu musun?

Göğsümden bir kahkaha yükseldi ve sonra patladı. “Sen tam bir baş belasıydın dostum.”

Jaguarımın yanından köpeğiyle geçen bir kadın şaşkınlıkla nefes aldı. Olduğu yerde donakaldı ve açık pencereden bana panikle baktı.

“Ne var?” diye bağırdım. “Hiç kendi kendine tartışan birini görmedin mi?”

Kadın başını iki yana sallayarak kaldırımın kenarından yavaşça uzaklaştı, sonra blok boyunca aceleyle giderken zavallı köpeğini de peşinden sürükledi.

BÖLÜM

girmiş iki

İÇ HUZURU BULMAK. İŞTE YATAKTA, VÜCUDUM ZAHARA'NIN vücuduna sarılmış hâlde yatarken hissettiğim şey buydu. Neredeyse birbirimize dolanmış olsak da onu daha da yakından hissetmek için belinden daha sıkı sarıldım. Onu yanıma kelepçelemek istediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Onu yanımda istiyordum. Her zaman. Şu anda bile, bu absürt dürtü bir derece daha arttığı için onu kendime daha sıkı bastırdım. Hafifçe kıvrandı. Hemen kollarımı gevşetip burnumu onun açık kahverengi saçlarına gömdüm, uzun ve derin bir nefes aldım.

Saçları bana sıvı balı hatırlatıyordu. Işıқта farklı tonlarda parıltıyordu. İlk bakışta basit bir koyu renk gibi görünebilirdi ancak yakından incelendiğinde, oradan buradan altın rengi teller belirliyordu. Güzel. Işıltılı. Baştan çıkarıcı. Kadınların bu güneş tarafından öpülmüş görüntüyü elde etmek için salonlarda epey para harcadığını biliyordum.

Röfle. Onlara röfle deniyor.

Evet. R fle. Ama ondakiler değil.

Zahara'nın sa boyası kullanamadığını biliyordum çünkü cildini tahriş ediyordu. Mektuplarından birinde bunu yazmıştı. Ve benimle paylaştığı her ayrıntıyı hatırlıyordum. Daha önce yazdığı, onun önemsiz gevezeliklerine pek dikkat etmediğim zamanlardaki mektuplarını bile. Her nasılsa, hepsi hâlâ aklımdaydı.

Şeker gibi parıldayan birkaç sa telini parmağımın ucuyla dikkatlice kenara iterek altında gizlenmiş sıcak bal rengi bukleleri ortaya çıkardım. İpeksi saçında kızıl teller bile vardı. Ama ayrıca o gülümseyen gözleriyle aynı tonda viski rengi tutamları da vardı. O kadar çok renk o kadar çok katman vardı ki ne bekleyeceğini bilemiyordun. Tıpkı benim Zahara'm gibi.

Dudaklarımı omzuyla boynunun arasındaki narin tene basturdım. Çok, çok yumuşaktı. Onu ısırma arzusu beni tüketiyor, aklıma kaırtıyordu. Dişlerimi o yumuşaklığa gömmek ve o mükemmelliği benim olarak işaretlemek istiyordum. Cazibesi çok güçlü olsa da direndim, kendimi sadece bir öpücükle sınırlandırdım.

“Saat kaç?” Sesi şehvetli, baştan ıkarıcıydı. Kısık sesli, melodik notalar beni anında sertleştirdi.

“Hâlâ erken.” Ağızım kolundan aşığıya doğru kaydı, onu o yapan her şehvetli tatlılığı öptüm.

Her parçasının ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı? Sesi. Cildi. Uzak duramadığım, şehvetli, ağız sulandıran kıvrımları. Günlerdir sürekli sertleşmiş hâlde dolaşıyordum, ona karşı zar zor bastırdığım bu arzuyu nasıl serbest bırakabileceğimi hayal ediyordum.

Yap gitsin.  st ne ık ve içine tek bir güçlü hamlede dal. Onu yatağa bastırmanın, kollarının arasında hapsetmenin verdiği hissin tadını çıkar. O muhteşem saçları avula, başını geriye çekip lezzetli boğazına ulaş. Herkesin görebildi-

gi yerde yap. Onu işaretle! Onu sahiplen! Onu sertçe becer. Vabşi bayvanı serbest bırak. Tıpkı yapmak istediğin gibi.

Yani senin yapmak istediğin gibi mi? Öyle bir şey olmayacak dostum.

Neden olmasın? O kendini sana adadı. Neden sen de aynısını yapamıyorsun?

Çünkü... O seni bilmiyor, puşt herif. O sadece beni tanıyor. Benim bu... Yumuşak tarafımı.

Biz biriz ve aynıyız. Madalyonun iki yüzü. Bizi ayırmazsın.

Psikolojik zırvaları bırak. Ona karanlık tarafımı asla göstermeyeceğim. O saf. Lekesiz. Ona asla sert davranmam. Sen, dostum, sadece diğer insanlar için uygunsun.

İkiyüzlü. Ve korkak. Sen busun. Sonuçta ya bep ya biç. Senin sadece bir parçanı sevmesini bekleyemezsin.

Bırak artık. Pes etmeyeceğim.

Sen bilirsin. Ama şunu bil ki, o sandığından daha güçlü. Ve onun kaldıramayacağını düşündüğün için kendinin acımasız tarafını gizleyerek, ona karşı Aile'deki o piçler gibi davranıyorsun.

Bu doğru değil.

Öyle olduğunu biliyorsun. Hayır, bir hamle yap. O beni zaten biliyor.

Ne?

Sessizlik. Aklımdaki sapık pislik susmaya karar verdi.

"Buraya gel ve lanet olasıca bir açıklama yap," diye homurdandım.

"Neyi açıklayayım?" Zahara bana dönerek, sorgulayan bakışlarıyla beni süzdü. "Ne açıklamamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece... Kendimle tartışıyordum. Bunu sık sık yaparım."

“Evet, bana söylemiştin.” Çenemin kenarını öptü. “Ne hakkındaydı?”

Uzun manikürlü tırnakları göğsümü tırmalayıp ardında kırmızı izler bırakırken omurgamdan bir titreme geçti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Uyandığımdan beri taş gibi serttim ama şimdi aletim patlayacakmış gibi hissediyordum. Kendimi zorlayarak bir kez daha sakinleştirici bir nefes aldım, hepsi de tek bir hamlede onun muhteşem içine dalma isteğimi bastırabilmem içindi.

“Borsa dalgalanmaları. Benim devlet tahvillerine yatırım yapmamı istiyor.” Sesim boğuk çıkıyordu çünkü kendimi zor tutuyordum. Bu olamazdı!

“Hımm. Kafanda isyan çıkmış olmalı. İkinizin başka şeyleri tartıştığı oluyor mu? Yoksa sadece işle mi ilgili?”

Üzerine çıkarak kolumu beline sardım. “Bazen.”

“Nasıl biri? Bu diğer sen?”

“Acımasız bir şerefsiz.” Sol göğsünü avuçladım ve meme ucunu dişlerimin arasına almak için eğildim. Ne kadar istesem de ısırmayacaktım. Bunun yerine dilimin ucuyla hafifçe dokundum. “Acımasız. Tehlikeli.”

“Eğlenceli birine benziyor. Belki onu dışarı çıkarıp oynamasına izin verebilirsin?”

Aletim onun girişini buldu. Dirseklerimle ağırlığımı destekleyerek dikkatlice içeri girdim. O kadar sıkıydı ki, ipeksi sıcaklığına her girdiğimde neredeyse bayılıyordum.

“Onun oyunlarından hoşlanmazsın, meleğim.”

Tırnaklarını omuzlarıma batırdığında, kollarımda keskin bir acı hissettim. Bu beni neredeyse çıldırtıyordu. Neredeyse.

“Nereden biliyorsun?” diye nefes nefese sordu.

“Güven bana. Sadece biliyorum.” Gözlerimi onunkilere kilitledikten sonra, rahatsızlık belirtileri olup olmadığını izleyerek

onun sıcaklığına daha da daldım. Yavaşça. Dikkatlice. Sonuna kadar girdim.

Zahara'nın pembe dudakları yumuşak bir iniltiyle açıldı. Dudakları titriyordu. Tamamen dışarı çektikten sonra tekrar içeri kaydım. Acı verici bir yavaşlıkla. Bu en tatlı işkenceydi ve onu nazikçe becerirken bu yavaş tempoyu korumayı başardım. Çıkardığı sesler beni çıldırtıyor, hızlanmam için beni kışkırtıyordu. *Hayır, yapamam*, diye tekrar edip durdum, ta ki o sonunda kollarımda parçalanmaya başlayana kadar. Vücudu spazmlarla kasılıp aletimden hayatımı emerken, kendimi kaybettim.

İçine daldım. Bir kez. İki kez. Sert, güçlü darbelerle. Her hamleyle sonuna kadar giriyordum. Durduramıyordum. *O benim! Benim!*

Zahara nefesini tutarken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Orgazmım bir tren gibi üzerime çökerken yine de yavaşlamaya çalıştım, ona zarar verdiğimden endişelenerek geri çekilmeye çalıştım. Zahara ayak bileklerini belime doladığı için çabalarım boşunaydı. Hiçbir yere gidemezdim. Cennete gitmek dışında. Kendimi tutamadım ve uçurumdan düştüm.

Benim! Düşüncelerimin yankısı zihnimde gümürderken meleğim huşu içinde titredi. Onu kollarımın arasında tutup içini dölümle doldurdum. Onu içten işaretliyordum. O benimdi. Özgürlüğüm. Huzurum. Zahara'm.

İkimiz de hâlâ nefes nefeseydik, tamamen nefesimiz kesilmiş hâldeyken başımı eğip hızlı ve sert bir öpücük için dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Böyle kontrolümü kaybettiğim için çok üzgünüm, bebeğim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Ama hoşuma gitti." Bana bakarken kirpikleri titredi. "Bayıldım."

Evet, muhtemelen kendimi bir pislik gibi hissetmemem için böyle diyordu. *Siktir*. Bundan sonra daha sakın olmalıydım.

Derin bir nefes aldıktan sonra onu öptüm. Bu sefer çok daha nazikçe.

“Siktiğimin Bulgarları,” diye mırıldanıp yan sokağa dönerken neredeyse yolun ortasında giden bir kamyonla çarpışacaktım. “Siktir!” Onu geçerken korna çaldım. “Senin neyin var lan?”

Yemin ederim, ehliyet alma şartları yıllar içinde gevşemiş olmalıydı çünkü artık kimse lanet olası trafik kurallarına uymuyor gibiydi.

Kiril ile beklenmedik buluşmamız, ona fikrimi kabul ettirmemle sona ermiş olsa da yapmaya çalıştığı şeyden dolayı hâlâ kızgındım. Payını yüzde üçten, yüzde on sekize çıkarmak mı? Hayır, olmaz. Arkadaş olsun ya da olmasın, anlaşma anlaşmaydı. Ve ona bunu hatırlattım. Yumruğumla. Çılgın piç, patlamış dudağındaki kanı silerken sadece güldü, sonra bana onunla birlikte bir bardak rakı içirtti.

Bu pisliğin saçmalıkları beni Zahara’dan uzaklaştırdığı için iki kat daha sinirliydim. Kiril, Zahara’yla duştan çıktığımızda aramıştı, sonra da Kiril’in ısrarla tartışmamız gerektiğini söylediği “acil mesele” ile ilgilenmek için çıkmıştım. Para aklamamızla ilgili büyük bir sorun olduğunu düşünmüştüm ama o sadece beni kızdırmak istemişti. Onu bir dahaki görüşümde, kızımın sabahımı mahvettiği için ona bir tane daha patlatabilirdim.

Zahara şu anda ne yapıyordu acaba? Ona daha çabuk geri dönebilmek için gaz pedalına daha sert basmak istiyordum.

Kırmızı ışığa yaklaşıırken cebimdeki telefon tekrar titremeye başladı. Beş dakikadır çalıp duruyordu ama yoldaki aptallardan

kaçmakla meşgul olduğum için daha önce cevap verememiştim. Küfrederek telefonu çıkardım ve ekranda Peppe'nin adının yazdığını gördüm.

“Patron.” Sesi endişeli geliyordu. “Az önce eve döndüm ve Iris bana Bayan Veronese'nin arabalardan birini alıp gittiğini söyledi. Yanında güvenlik ekibi yok.”

“Ne?! Gitmesine kim izin verdi?”

“Üzgünüm, bu benim hatam. Adamlar kimseyi mülke almaları gerektiğini çok iyi biliyorlar ama gitmeye karar vermesi durumunda onu durdurmaları konusunda herhangi bir talimat vermedim.”

“Nereye gitti?”

“Emin değilim ama Iris, hanımefendinin ablası ile telefonda konuştuğunu duyduğunu ve Halk Bahçesi'nden bahsettiklerini söyledi.”

Telefonu kapattım ve gaza bastım.

“Lucia ördekleri görmek istediğini söylerken bunu kastetmemişti herhâlde,” dedim yeğenimi izlerken.

Lucia, kaldırım taşlı yolda annelerinin peşinden giden sevimli bronz ördek yavrularına öfkeyle bakıyordu. Sanki onu yanıltığımız için hepimizi azarlayacakmış gibi küçük yumruklarını beline dayamıştı. “Mallard” ailesi, neredeyse kırk yıldır Boston Halk Bahçesi'nde çocukların en sevdiği özelliklerden biriydi ama Lucia'nın beklentilerini karşılayamadığı açıktı. Babası yanında duruyordu, adam ne yapması gerektiği konusunda oldukça kafası karışmış görünüyordu.

“Evet.” Nera, yakınlardaki bir park bankında uzandığımız yerden güldü. “Kai ona yeni evimizde ördekler olacağına söz verdi ama hâlâ mükemmel yeri arıyoruz.”

“Sana atlar alacak ve Lucia’ya da ördeklerini verecekse, şehir dışında bir yer olması gerekecek.”

“Evet. Muhtemelen en az birkaç saat uzaklıkta. Eğer bizimle yaşamaya karar verirsen, muhtemelen bütün bir katı kendine ayırabilirsin.”

“Bu çok tadı.” Nera’nın uzattığı kabuklu, kavrulmuş ve tuzlu fıstık torbasını alıp lezzetli fıstıklardan birini ısırđım. “Ama sana daha önce de söylediğim gibi, Massimo’nun yanında kalacağım.”

“Neden? Neden bütün insanlar içinden o? Neden onunla aynı evde yaşamak istiyorsun—” Soluk teni birden daha da soldu. “Aman Tanrım. Seni kalmaya zorluyor! O ahmak seni neyle tutuyor?”

Gözlerimi kaçırıp parkın kenarındaki ağaçların ardından batan güneşe odaklandım. Çok geç olsa da ablama gerçeğı söylemeliydim. Ona belirsiz cevaplar vermeye devam edemezdim.

“Kalbimle,” diye fısıldadım ve kendimi onun çaresiz bakışlarıyla buluşmaya zorladım. “O benim kalbimi elinde tutuyor.”

“Ne?” diye haykırdı yüzünde inanamama ifadesi belirdi. “Zara... Massimo bizim üvey ağabeyimiz.”

“Biliyorum.”

“Tek söyleyeceğın bu mu?” diye boğuk bir sesle sorup ellerimi tuttu. “Bu nasıl oldu? Ne zaman? Onu gizlice mi ziyaret ediyordun?”

“O hapisteyken mektuplaştık. Yıllarca. Babamın cenazesinin olduğı gün onu ilk kez gördüm.” Başımı eğip kavuşturduğum ellerime baktım. “Sen ve ben, ne kadar da benzeriz, sence

de öyle değil mi? Sen adını bile bilmediğin bir adama âşık oldun. Ben ise... Ben de nasıl göründüğünü bile bilmediğim bir adama âşık oldum.”

“Tanrı aşkına, Zara! Bu aynı şey değil. Ben en azından Kai’ın nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Neredeyse bir yıl boyunca görüştük. Birlikte zaman geçirdik. Yüz yüze birbirimizi tanıdık. Onunla hiç tanışmadan nasıl âşık olabilirsin?”

İç çektim. “Onun zekâsına âşık oldum. Mektuplarında çok kurnazdı. Çok sinsi.”

“Ah, kesinlikle öyle! Sinsi ve kurnaz. Ayrıca epik derecede kibirli, acımasız bir piç.”

“Evet, öyle. Ama onda çok daha fazlası var. İradesi çok güçlü. Stratejik zekâsı ve kararlılığı var. Tüm bu özellikleri beni hayran bırakıyor. Her seferinde. O çok zeki, Nera. Kimse şüphelenmeden yirmi yıl boyunca Cosa Nostra’yı yönetti.”

“Biliyor muydun? Ne zamandır?”

“Evet.” Yutkunup parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. Artık ona *her şeyi* anlatmam gerekiyordu çünkü bunu tekrar gündeme getirecek cesaretim olacağından emin değildim. “Onun için babamı gözetledim. Babam öldükten ve sen yönetimi devraldıktan sonra... Sonra... Seni gözetledim.”

“Sen... Beni mi gözetledin?” Nera’nın sesi şaşkınlıkla doluydu ama daha çok incinmişlikle. “Massimo için mi?”

“Evet.”

Ellerini benimkilerden çekmeye başladı ama ben avuçlarını daha sıkı tutup sıktım, sonra sonunda cesaretimi toplayıp gözlerine baktım.

“Bunu senin için yaptım. Ve Lucia için.” Burnumu çektim. “Massimo’yu tanıdığını sanıyor olabilirsin ama inan bana, tanımıyorsun. Gitmene asla izin vermeyecekti, Nera. Leone ile evliliğin, senin için yaptığı planların sadece ‘birinci aşamasıydı’.

Bu yüzden, senin özgürlüğün karşılığında ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundum.”

Şok. İnanamama. Acı. Bu duygular yüzünde belirdi. Her biri, sırayla, beni bir öncekinden daha kötü hissettirdi.

“Çok üzgünüm, Nera.” Yanaklarımdan akan gözyaşlarımı sildim. “Lütfen, lütfen benden nefret etme.”

Neredeyse bir dakika boyunca, ablam sadece bana baktı. Zaman sürünüyordu, sanki on yıl sessizlik içinde geçip gitti. Gözlerini kapatıp uzun bir nefes verdiğinde, benden uzaklaşacağını düşündüm. Ama o beni omuzlarımdan tutup kendine doğru çekti.

“O piçin olan biten her şeyi nasıl bildiğini hep merak etmiştim. Hatta çalışanlarımız arasında ona bilgi veren biri olduğunu bile düşünmüştüm.” Sözleri saçlarımdan arasında boğuklaştı. “Tahmin etmeliydim. Sessiz küçük kız kardeşimin, insanlara gösterdiğinden çok daha fazlası olduğunu hep biliyordum.”

“O kötü biri değil, Nera. Massimo sadece... Massimo. Ve hiç başka biri gibi davranmadı.”

“Hmm. Senin iyiliğin için, umarım bu doğrudur.” Sanki daha fazla cevap bulmaya çalışır gibi, yine bana anlamlı bir şekilde baktı. “Tanrım, Zara. *Üvey ağabeyimize* nasıl âşık oldun? Hem de sadece mektuplar aracılığıyla?”

“Çok fazla mektup vardı,” diye mırıldandım. “Yıllar boyunca, karşılıklı yaklaşık üç yüz mektup yazdık.”

“Tanrım. Ben de Kai ile ilişkimizin tuhaf bir şekilde başladığını düşünüyordum.”

“Bana deli demeyecek misin? Ya da bunun sadece aptalca bir âşık olma hâli olduğunu ve yakında unutacağımı söylemeyecek misin?”

Nera arkasına yaslanarak sonunda beni değerlendiren bakışlarından azat etti ve yüzümdeki saç tellerini kenara çekti.

“Sen hiç aptalca davranmadın, Zara. Aslında, sık sık nasıl olup da senin benim ablam olmadığını merak etmişimdir.” Gülümsedi. “Yani, o öfkeli, boktan adamı sevdiğini söylüyorsan, sana inanırım. Ama onda ne buluyorsun ki?” Gülümsemesi kulaklarına kadar ulaştı. “Çünkü güneş gibi parlak kişiliği yüzünden olamaz. Tanrım, onu hapishanede her ziyaret ettiğimde o gür sesiyle bana bağırmasını hatırlayınca hâlâ titriyorum,” deyip abartılı bir şekilde başını ve omuzlarını titretti.

Gülerek, “Evet, öfkesini kontrol etme konusunda biraz sorunu var. Ama onu daha iyi tanımaya çalışırsan, aslında o kadar da kötü olmadığını göreceksin. Bazen sanki iki farklı kişiliği varmış gibi ve nadiren insanların onun daha yumuşak olan diğer tarafını görmesine izin veriyor.”

“Peki, senin sözüne güveneceğim çünkü şu anda beynim bu inanç atlayışını yapamıyor.”

Lucia’nın mutlu çığlığı yolda yankılandı ve ikimiz de ona baktık, babası onu kovalarken ördek heykellerinin etrafında koşuşturuyordu.

“Massimo, Aile’nin bizi öğrenince vereceği tepkiden endişeleniyor,” dedim.

“Endişelenmekte haklı. O insanların ne kadar kibirli ve muhafazakâr olduğunu biliyorsun. Kan bağı olsun ya da olmasın, siz ikiniz kardeş sayılırsınız. Aile bağı, Cosa Nostra için en önemli sosyal değerdir. Seni çarmıha gererler, Zara.”

“Muhtemelen.”

“Onun senin için ‘doğru kişi’ olduğundan emin misin? Çünkü eğer değilse ve ikiniz sonunda ayrılırsanız, başka hiçbir Cosa Nostra üyesi sana yaklaşmayacaktır. Sen de benim kadar bizim dünyamızı biliyorsun. Evlenmeden önce biriyle ilişkiye girmeye cesaret eden bir kadın hoş karşılanmaz. O kadının

bunu kendi üvey kardeşiyle yapmaya karar vermesi durumunda ne olacağını düşünmek bile beni ürpertiyor.”

“Massimo benim ruh ikizim, Nera. O benim diğer yarım. Başka bir erkekle kendimi hayal bile edemiyorum çünkü hep o oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Saklanmaktan, herkesin fikirlerini, yargılarını, acımalarını dert etmekten bıktım. Massimo sadece *beni* görüyor. Sadece beni. Ve beni anlıyor. Hayatım boyunca beni tanıyan tüm o insanlardan daha iyi anlıyor.” İç çektim. “Sorun şu ki, Massimo benim onların küçümsemelerine ya da bunun ardından gelecek olan kötülüğe dayanamayacağımı düşünüyor. Ama ben dayanabileceğimi biliyorum. Ve onunla olmak için hepsiyle yüzleşmeye hazırım.”

Ablamın yüzünde şüphesini görmeyi bekleyerek ona baktım. Ancak hiçbir şey yoktu. Sadece sessiz bir anlayış ve belki biraz merak parıldıyordu.

“O herkese çok sert davranıyor,” diye devam ettim. “En ufak bir provokasyonla bağıyor, kükrüyor. Ben hariç. Bana karşı her zaman şefkatli ve nazik. Bana bir kez bile sesini yükseltmedi. Bunu seviyorum... Birlikteyken farklı olmasını. Ama beni yanlış anlama, bana bağırmasını istediğimi söylemiyorum. Sadece... Bazen, beni fazla korumaya çalıştığını hissediyorum. Sanki onu kaldıramayacağımdan korkuyormuş gibi. Gerçek hâlini. Beni *La Famiglia*’dan koruduğu gibi, kendisinden de koruyor.”

Bu, seviştığımızda daha da belirgin hâle geliyordu. O çok nazikti. Bana karşı çok dikkatliydi. Bunu seviyordum ama aynı zamanda kendimi kırılgan hissediyordum. Sanki onun kendisi olamayacağı kadar hassasmışım gibi. Ancak ben ne zayıf ne de kırılgandım. Artık öyle değildim. Ve onun her şeyini istiyordum. İyi yanlarını, kötü yanlarını ve umarım yaramaz yanlarını da. Hepsini kaldırabilirdim. Hepsini istiyordum.

“Peki yapabilir misin?” Nera tek kaşını kaldırdı. “Gerçek hâlini kaldırabilir misin?”

“Evet. Keşke o da bunun farkına varsaydı. Ama korkarım ki farkına varmayabilir.”

“ZAHARA!”

Neredeyse bankın üzerinden sıçrayacaktım. Kalbim boğazımda sıkışmış gibi, başımı bir yandan diğer yana çevirerek parka bakındım. Massimo’nun bir dizi bağırma şovlarına şahit olmuş-tum. O anlarda ses tellerinin ulaşabildiği ton ve desibel aralığı mantığa aykırıydı ama sesinde bu özel tonu hiç duymamıştım. Sanki sesinin gücüyle ayaklarımın altındaki zemin titriyordu.

“LANET OLSUN! ZAHARA!”

Çılgınca bakınarak kaynağı bulmaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Tüm park, Massimo’nun gürleyen sesiyle yankılanıyordu adeta. Yollarda, park ziyaretçileri donakalmış durumdaydı, sadece başları ve gözleri panik içinde etrafa bakınıyordu. Ancak Kai, Lucia’yı kucağına almış, kolu ve vücuduyla ona olabildiğince siper olarak bize doğru son hızla koşuyordu. Sağ eli ceketinin içindeydi, tabancasını kılıfından çıkarmaya çalışıyordu.

“Massimo’nun sana asla bağırmadığını söylemiştin,” dedi Nera yanımda mırıldanarak.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. “Bağırmaz.”

O zaman onu fark ettim. Ağaçların arkasından çıkıp, Nera ve benim oturduğumuz bankın yanına doğru büyük adımlarla, hızla yaklaşıyordu. Gri gömleğinin kollarını sıvamıştı ve döv-meli kollarının şişkin kasları görünüyordu. Önümüzde durduğunda burun delikleri genişlemişti ve göğsü, sanki maraton koşmuş gibi hızlıca inip kalkıyordu. Yüzündeki ifade açıkça öfke doluydu. Ama koyu renkli gözlerinin derinliklerinde hafif bir korku vardı.

Bana sert bir bakış atarken, “Meleğim,” dedi dişlerini sıkarak. Gerginliği dalgalar hâlinde yayılıyor olsa da sesi bana karşı her zaman kullandığı boğuk, yumuşak tınısına geri döndü. “Açıklamak ister misin?” diyerek aynı uysal tonla devam etti.

Cevap vermek üzereyim ki—

“İÇİNE NE GİRDİ DE GÜVENLİ KEKİBİN OLMADAN
EVDEN ÇIKTIN, ZAHARA?”

Gülümsememi zorlukla bastırdım. “Ablamı ve yeğenimi ziyaret etmek istedim. Görebileceğin üzere, Kai burada ve tamamen güvendedeyiz.”

Massimo omzunun üzerinden Kai’a bir bakış attı. Nera’nın kocası ise şimdi benim dengesiz adamımın hemen yanında duruyordu ve kucığında kıkırdayan bir çocuk olmasına rağmen kendisi de oldukça cinayete meyilli görünüyordu. Bu manzara Massimo’yu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu çünkü bana döndüğünde nefes alıştı daha düzenliydi. “Yabancıların senin güvenliğini sağlayacağına güvenmiyorum.” Ses tonu bana ayırdığı bal gibi tatlı tona geri dönmüştü.

“Kai yabancı değil.”

“SENİN KAFAYI SIYIRMIŞ ENİŞTEN DE BUNA
KESİNLİKLE DAHİL!”

Şiddetli patlamalar ile yatıştırıcı tavırları arasında gidip gelmesi o kadar komikti ki artık kendimi tutamayıp kahkahayı patlatım.

“Bu durumu komik mi buluyorsun?”

“Aslında çok komik,” diyerek güldüm.

“SANA BİRŞEY OLMUŞ OLABİLİR DİYE ENDİŞEDEN
lanet aklımı yitirmek üzereydin!” Avucunu ensesinde gezdirdi.
“Siktir. Çok üzgünüm bebeğim. Sana bağışlamak istemedim.
Sadece... ÖDÜMÜ PATLATTIN!”

Tüm bu konuşmayı sabırla izleyen Nera'ya gizlice baktım. Yüzünde şaşkınlık vardı. Sonra kocasına göz attım.

Kai, Massimo'yu dikkatle izlerken alını kırıştı. "Onun nesi var lan? Beyin hasarı falan mı geçirdi?" diye sordu.

"Bilgin olsun, burada bir çocuk olmasaydı, sana beyin hasarı geçirtirdim Mazur," diye patlatı Massimo.

"Tamam, yeter artık." Banktan adayıp Massimo'nun elini tuttum. "Hadi eve gidelim. Yeterince olay çıkardık."

Massimo, onu Boston Common'daki otoparka doğru götürdüğüm süre boyunca kara kara düşündü. Öte yandan ben, hâlâ kahkahalarımı tutmaya çalışıyor ama başarısız oluyordum.

"Sinir krizimi eğlenceli bulmana sevindim," diye homurdanarak ödünç aldığım arabanın yolcu kapısını açtı ve geçmemi işaret etti.

"Üzgünüm." Kıkırdadım. "Senin araban nerede?"

"Buralarda bir yerde. Adamları geri gönderip almalarını söyleyeceğim," dedi ve sürücü tarafına doğru yürüdü.

Direksiyonun başına geçtiğinde arabayı çalıştırmadı. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Ben de üzgünüm. Sesimi yükseltmemeliydim." Çenemi parmaklarının arasına aldı, dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Öpücük sert ve sahipleniciydi. Dişleri alt dudagımı ısırırken avucunu çenemden boynuma doğru kaydırды. Aman Tanrım! Elinin bana kolye olarak bu kadar yakışacağını hiç beklemediyordum. Boğazımı hafifçe sıktığında, klitorisimde bile bu lezzetli baskıyı hissediyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Lanet olsun! Daha fazla. Daha fazlasını istiyordum. Yalvarmaya hazırdım ve eline yaslanırken ağzımdan küçük bir inilti kaçtı ama parmakları çoktan kalkmıştı.

"Üzgünüm, bebeğim." Boynumu tutan eli hemen çekildi. Bir sonraki anda öpücüğü değişti. Daha yumuşak oldu.

Şefkatli. Kadife gibi dili benim dilimi nazikçe okşadı. Harika bir öpücüktü ve hâlâ tadını çıkarıyordum ama yine de göğsümde küçük bir yara açıldı. Bana karşı nazik davranıyordu. Yine.

Dudakları sonunda benimkilerden ayrılıp geri çekildiğinde, fırtınalı gözlerine baktım. Orada çok fazla tutku vardı. Arzu. Doyurulmamış açlık. Bu adam sadece gözleriyle beni yiyip bitirebilirdi. Ve ben bunu istiyordum! Ama aynı zamanda onun tüm ham gücünü hissetmek istiyordum. Onun şehvetli ateşini bastırmayı bırakmasını ve yanmamıza izin vermesini istiyordum.

Ama bunun şimdi olmayacağı açıktı. Çeneme dokunuşları, daha önce olduğu gibi neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafifledi.

“Gitmeliyiz,” diye iç çektim.

BÖLÜM

yirmi üç

İki hafta sonra

“**B**İR ERKEĞİN SANA KARŞI DAHA... SERT OLMASINI istediğini nasıl söyledin?”
Iris hızla döndü, temiz havlu yığını neredeyse elinden kayıyordu. Ağzı açık bir hâlde bana bakıyordu. “Şey... Daha sert derken? Yani...”

“Yani, beni çok sıkarsa kırılacak bir Çin porseleni olmadığımı anlaması anlamında,” diye açıkladım. “Çok tutkulu bir partnerin olduğunu hayal et. Güçlü, dominant birisi. Karakteri öyle ve sen onu olduğu gibi seviyorsun. Ama seninle birlikteyken gerçek doğasını bastırmak için elinden geleni yapıyor. Çünkü senin incineceğinden korkuyor ve seni bundan korumaya çalışıyor. Kendisinden.”

“Bu çok sevimli.”

“Öyle. Sadece...” diyerek iç çektim. “Kahretsin. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ne dediğimi bile bilmiyorum.”

“Sizi zayıf biri olarak mı görüyor sizce?”

“Tam olarak değil. Belki de ‘yeterince güçlü değil’ diye düşünüyör. Bu daha doğru bir değerlendirme olabilir.” Ütülediğim kuşağı o kadar sert çektim ki neredeyse bluzu yırtıyordum. “Ben lanet olası bir porselen çay fincanı değilim!”

“Don Spada’dan bahsediyoruz, değil mi?”

“Başka kim olabilir ki?” Üzgün bir kahkaha kaçtı ağzımdan. “Kimsenin bizden haberi olmadığından kesinlikle emin.”

“Hmm. Artık yatak odanızın kapısında uyumuyor ama yatağı dokunulmamış durumda oluyor. Ben de kendi sonuçlarımı çıkardım.”

“Üvey ağabeyimle yatmamın ne kadar skandal yaratan bir şey olduğunu söylemeyecek misin?”

“Şey... Bu... Bu pek yaygın bir şey değil, Bayan Zara. Aile kutsaldır.” Elindeki havlulara baktı. “Ama... Sanırım aşk sosyal kuralları umursamaz. İnsan kalbine emir veremez. Hem ona uzun zamandır âşık olduğunuzu biliyorum. Ve o adam, siz yakındayken gözlerini sizden alamıyor. Geçen gün, ablanızı görmeye gittiğinizde size koruma sağlamadığım için beni azarlarken anevrizma geçirecek sandım.”

“Evet. Oldukça bağırdı.”

“Size mi? Ama... O bunu asla yapmaz. Sizin yanınızda çok farklı. Sakin ve... Daha normal.”

“Biliyorum.” Alt dudağımı ısırdım. “Onun çılgınlığım sevdiğimi itiraf edersem deli olduğumu düşünür müsün?”

“Hmm. Biraz?” Kıkırdadı. “Don Spada krizlerinden birine girdiğinde, tek yapmak istediğim kaçıp saklanmak. Sanırım çoğu insan da aynı şekilde hissediyor çünkü onları öldüreceğini düşünüyorlar.”

“Bu makul bir endişe.”

Ütüyü bir kenara koyup bluzu kaldırarak inceledim. Koyu mor, neredeyse siyahtı. Yüksek yakalı. Uzun kollu, manşetlerin-

de güzel dantelleri vardı. Aşağıya doğru döküldüğünde ellerimi kaplayacak karmaşık bir kumaştı. Bu gece Brio'nun partisi için siyah takım elbise pantolonumla kombinlemeyi planlıyordum. Tipik kıyafetim.

Ama kendimi tam olarak kapatmadan bir aile toplantısına katılmaya cesaret edemediğim sürece nasıl güçlü biri olarak görülmeyi bekleyebilirdim ki? Massimo'ya, insanlar ilişkimizi öğrenirse benim hakkımda ne düşüneceklerini umursamadığımı söyleyip duruyordum ama onların meraklı bakışlarından hep korkmuştum.

Her zaman giydiğim bluzumu indirip Iris'in bakışlarıyla karşılaştım. "Massimo, Tiziano ile ofisinde. Ona biraz daha... Zamana ihtiyacım olduğunu söyler misin? Hazırlanmayı bitirdiğimde Peppe'den beni Brio'nun evine götürmesini isteyeceğim."

"Şey... Sanırım o sızdır gitmez."

"Gitmesini sağla."

Yatak odasının kapısı onun arkasından kapandığında, gömleği ütü masasına geri attım. Dönüp giyinme odama doğru yürüdüm. Zarif kıyafetlerimin çoğu orada asılıydı. Renklerine göre sıralanmışlardı, koyu kahverengiden siyaha kadar. Yan tarafa toplanmış, daha açık tonlarda yaptığım çok az sayıdaki kıyafete bakarak iç geçirdim. Ve askının en ucunda, uzun, gri bir kumaş giysi çantası asılıydı. Fermuarı indirip kırmızı ipek kumaşı ortaya çıkardığımda elim hafifçe titredi. Salvo bana o kesinlikle hoş olmayan ziyareti yaptığında üzerinde çalıştığım ve ablam için yaptığımı sandığı elbiseydi.

Elbiseyi alıp yatağıma koyarken midem çalkalandı. Ama midemi düğümleyen şey endişe değildi. Heyecandı. Onu halka açık bir yerde giymeyi düşüneceğimi hiç hayal etmemiştim, hele ki şu anda olduğum gibi bunu yapmaya kararlı olacağımı hiç.

Bir zamanlar narin, çok kolay kırılan, porselen bir fincan olabiliirdim.

Ama artık değildim.

Ve bunu herkese göstermemin zamanı gelmişti. En önemlisi de kendime.

Massimo

“Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye telefona bağırdım. “Zahara katılmak istemiyorsa, herkese siktirip gitmelerini söylerim ve eve dönerim.”

“Ah, katılmak istediğinden eminim,” dedi Peppe telefonun diğer ucundan. “On dakika sonra orada olacağız.”

“Yanında kaç kişi var?”

“Altı. İki kişi önümüzdeki arabada, dört kişi de arkadaki arabada. Güvenli bir şekilde varacak.”

“İyi.” Telefonu kapatıp insanlarla dolu devasa salona baktım. İki yüzden fazla misafir vardı. Brio’nun neyi kutladığını bilmiyordum ve umurumda da değildi ama bu parti onun “gay-ri resmî” veda partisi hâline gelmişti. Şu anda, sadece Konsey onun zorla “erken emekliliğinden” haberdardı ama yakında Aile’deki herkesin bu haberi duyduğundan emin olacaktım.

Yakındaki bir masadan bir kadeh şarap alıp odanın karşısına geçerek ortamı inceledim. Yirmi yıldan fazla bir süredir Brio’nun evine gelmemiştim ve o zamanlar onun evi aklımdaki son şeydi. Ancak Zahara, bu tür etkinliklerde kenarda kalmayı tercih ediyordu. Koridora açılan çıkışta, daha az kalabalık olan yerde rahat edebilirdik. Ya da isterse, bahçeye açılan cam kapıların yanında takılabilirdik.

Hâlâ neden bu gece katılmamızda ısrar ettiğini anlamıyordum. Aile kutlamalarından nefret ederdim ve o da bunu biliyordu. Ama daha da önemlisi, bu lanet parti büyük bir güvenlik riski oluştu-

ruyordu. En güvenilir otuz adamımı mekânın çevresine yerleştirmiştim. Hepsinin çok net emirleri vardı: Zahara'yı korumak ve olası tehditlere karşı uyanık olmak. Bu etkinlik "silahsız ortam" olarak belirlenmişti ama açıkçası Brio'nun hassas duyguları ya da evinde kurşun bulunmasını istememe arzusu umurumda değildi. İki tabancam da takım elbise ceketimin altındaki kılıfındaydı.

"Brio emeklilik haberini beklenenden çok daha iyi karşıladı," dedi Salvo soluma gelerek. "Onun sinir krizi geçireceğini düşünmüştüm."

"Denedi. Durumu olduğu gibi kabul etmesinin faydaları konusunda onu ikna ettim."

"Belki de maddi tazminat karşılığında?"

"Vücudundaki uzuvlarını kaybetmemesi karşılığında." Şarabımdan bir yudum aldım. "Peppe, Efisio'nun belirlenen tarihe kadar şehirden kaçmamış olan adamlarının sonuncularını da takip etti. İki aptal da liderlerinin geçen yıl Cosa Nostra'dan biriyle görüşüğünü doğrulayamadı. Temel olarak, diğer sorguladıklarıyla aynı hikâyeye. Bu da başka bir çıkmaz sokak."

"Seni ortadan kaldırmak isteyenlerin Arnavutlar olmadığından emin misin? Adamlarımdan birine biraz araştırma yaptırдым. Görünüşe göre Dushku'nun işi iyi gitmiyor. Bratva ve Ajello ile olan anlaşmaları bozulduktan sonra mali durumları ciddi bir darbe aldı. Ve şimdi, Popov ile çalışmaya başladığımız için, Arnavutların müşterisi olarak kalabilecek sadece birkaç küçük oyuncu kaldı."

"Endri zeki bir yılan. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulacaktır."

"Belki." Salvo omzunu silkti. "Striptiz kulüplerinden çekilmemiz beni biraz üzdü. Bu odadaki birçok erkek, kızlarla stres atmaktan oldukça keyif alıyordu. Resmî devir teslim ne zaman olacak?"

“Bir ay içinde. Yarın akşam Ajello’nun sağ koluyla buluşup belgeleri imzalayacağım. Muhtemelen—”

Oda aniden tamamen sessizleşti. Etrafıma bakındım, iki yüzden fazla konuğun şaşkın bakışlarını takip ettim. Hepsi aynı yöne bakıyor gibi görünüyordu. Gözlerim nihayet kargaşanın kaynağına takıldığında dilimi yutacaktım.

Salvo yanımdan, “Siktir,” diye mırıldandı.

Parlak giriş ışıkları altında, kırmızı giysili bir figür salona girdi. Elbisesinin üst kısmı muhteşem vücudunu sararken uzun ipek eteği kalçalarının üzerinden kan şelalesi gibi dökülüyordu. Attığı her adımda, uyluk hizasındaki iki yırtmaç kayarak, düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Gözlerim, parıldayan altın rengi topuklu ayakkabılarından, pürüzsüz cildinin parıltılarından, sıkı korsesinden ve dolgun göğüslerini sergileyen derin V yakasından geçerek melek gibi yüzünde durdu. Her zamanki gibi, üzerinde tek bir makyaj izi yoktu. Ama saçlarını her zamanki gibi açık bırakmak yerine, başının tepesinde sıkı ve zarif bir topuz yapmıştı.

Zahara’nın konukların arasında süzülmesini izlerken ciğerlerim sıkıştı ve nefes almakta zorlandım. Konuklar onun geçmesi için dalga gibi ayrılıyorlardı. Tek bir kasımı bile kıpırdatamıyordum. Nefes bile alamıyordum, onun muhteşem görüntüsü karşısında tamamen şaşkına dönmüş durumdaydım. Kimsenin bakışlarından hiç etkilenmiyormuş gibi, başı dik, emin adımlarla yürüyordu. Onların açıkça hayran bakışları, onu ilk kez gördüklerini açıkça gösteriyordu. Tüm ihtişamıyla. Kalabalığın arasından bir prenses gibi yürüyordu. Hayır... Lanet olası bir kraliçe gibi.

Benim kraliçem.

Bakışlarımız buluştuğu anda, sanki bir yıkım topu göğsüme çarpmış gibi hissettim. Kısacık bir anda, bu kadının içsel

gücünden şüphe etmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu anladım. Yıllardır görünmez olmaya çalışan kız artık yoktu.

Önümdeki cennet gibi manzaraya tamamen kapılmış durumdaydım, bildiğim ve sevdiğim manzaradan çok farklı bir manzaraydı, tam o sırada bir misafir, *erkek* bir misafir onun yolunu keserek görüşümü engelledi.

Salonu koşar adımlarla geçerken içimde kör bir öfke patladı, meleşimle aramıza girmeye cüret eden adama doğru atıldım. Sersemi ceketinin arkasından kavrayıp kenara doğru fırlattım. Adam masalardan birine çarpıp devirdi.

“Bana kırmızıyı sevdiğini hiç söylememiştin, Zahara,” dedim ona doğru yaklaşarak.

Kafasını yana eğip uzun kirpiklerinin altından bana baktı. “Aslında, en sevdiğim renk.”

Elim kendiliğinden kalktı ve parmak eklemlerimle çenesini okşadım. Sonra parmaklarım ince boynuna doğru indi, elbisesinin önünü iki uzun kurdele ile ensesinden bağlayan fiyonga doğru ilerledim, uçları çıplak sırtına dökülüyordu.

“İçten dışa dikilmesi gereken şeylerden biri mi?” diye sordum avucumu ipek kumaşın uzunluğu boyunca gezdirerek.

“Evet.” Gözleri iki büyük viski rengi elmas gibi parıldadı. “Korsenin yapıldığı kumaşı kullanarak yaptım.”

Etrafımızdaki insanlar içkilerinin tadını çıkarıyormuş gibi davranıyorlardı ama şaşkın bakışları bir an bile bizden ayrılmıyordu. Kulak kabarttıkları belliydi ama konuşmamızdan bir şey anlamıyorlardı.

“Bir içki ister misin, meleşim?”

“Çok isterim.”

Elimi Zahara'nın beline koydum ve onu odanın karşısındaki bara doğru yönlendirdim. Biz ilerlerken salondaki herkesin

gözleri bizi takip ediyordu. Avucum daha aşağı, onun çekici kalçasına doğru kaymak için kaşınıyordu.

Tabii. Buradaki herkese üvey kız kardeşini becerdiğini naklen yayınlaysam da kızın peşine lanet akbabalar gibi üşüşsünler.

“Ona sevişmek denir, pislik,” diye mırıldandım. “Ve eminim ki denerlerse meleğim kışlarını tekmeler.”

Sesim alçaktı ama şaşkın bakışlara bakılırsa, yine de yeterince yüksekti.

Zahara sesinde eğlenceli bir tınıyla, “Alter egonla yine mi kavga ettin?” diye fısıldadı.

“Olabilir.”

“Ona susmasını söyle.”

Göğsümde bir kahkaha yükseldi. *Hanımefendiyi duydun. İkile bakalım*, dedim diğer benliğime.

Parmaklarım Zahara’nın ipeksi pürüzsüz beline dokundu, sonra avucumu onun mükemmel kalçasına koyup hafifçe sıktım.

Oda yine sessizliğe büründü, sadece sağımızdaki bir yerden gelen caz şarkıcısının duygulu sesi, herkesin tuttuğu nefesine meydan okuyordu. Bu durum bir saniye sürdü sonrasında her yönden mırıldanmalar ve ısrarlı fısıltılar patlak verdi. Lanet olası akbabalar. Kendilerini tutamıyorlardı.

Şaşırdığımdan değildi. Cosa Nostra’nın erkek-kadın ilişkilerine bakış açısı çok gelenekseldi. İyi yetiştirilmiş bir erkek, resmî bir ilişki içinde olmadan, yani evli ya da en azından nişanlı olmadan, bir kadının kıcına elini sürmeye cesaret edemezdi. Zahara’yı yanıma sıkıca bastırmam, aramızda bir şey olduğu yönünde bir dizi varsayımı tetiklemek için yeter de artardı. Kıcına koyduğum elim, bu varsayımları kesin bir gerçekliğe dönüştürmüştü.

Herkesin gözlerinin elime odaklandığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Öfkeli mırıldanmalar giderek yükseliyordu.

Elimi aşağı kaydırıp Zahara'nın poposunu tutmak bilinçli yaptığım bir hareket değildi. Ama odanın diğer ucuna yürürken elimi orada tutmak kesinlikle öyleydi. Sahip olduğumu gösteriyordum. Benim olduğumu ilan ediyordum. Sonunda. Bu duvarların içinde sağır edici olan sessiz bir ulumaydı.

Sır artık ortaya çıktığı için Zahara'nın tepkisinden endişe ederek ona bir bakış attım. Şaşırtıcı şekilde, pek rahatsız görünmüyordu. Sırtı dimdikti, başını yukarıda tutarak yürüyordu. Ancak onu tanıyordum. Saklamaya çalıştığı gerginliği görüyordum.

Akbabaların arasından ilerlemeye devam ederken, "Onları öldürmemi ister misin?" diye sordum.

Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi. "Hayır. Ama teklifin için teşekkürler."

"Emin misin?"

"Evet. Ama keşke konuşmayı bıraksalar. Sanki lanet bir arı kovanına düşmüşüz gibi hissediyorum."

"Bu halledilebilir."

Rotamızı değiştirerek onu gürültünün üzerinden duyulmaya çalışan şarkıcıya doğru götürdüm. Kadının elinden mikrofonu alıp Zahara'yı kendime doğru çektim, avucum kıkında sabit duruyordu. Kalabalığa doğru döndüğüm anda çenelerini kapattılar, şok içindeki bakışları bana odaklandı.

"Güzel." Sesim odada yankılandı. "Arkamdaki sevimli grup haricinde, bu gece ses tellerini kullanan herhangi birini fark edersem, söz konusu ses telleri şu anda bulundukları boğazlardan zorla çıkarılacaktır. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Şok olmuş bir dizi nefes alma sesi tek cevabım oldu. Gerçi bir sürü kişi şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyordu. Ancak gerçek kelimeler dile getirilmedi.

"KENDİMİ AÇIKÇA İFADE EDEBİLDİM Mİ, diye sordum?" diye kükredim.

Bütün kafalar aşağı yukarı sallandı, sallabaş oyuncakların trajik bir taklidi gibiydi. Tamamen sessizce kaldılar, sadece bana ve Zahara'ya ağızları açık hâlde bakmayı sürdürdüler.

“Ve lanet olası ifadelerinize sahip çıkın çünkü hoşuma gitmeyen hiçbir şeye hoşgörü göstermeyeceğim,” diye ekledim. “Küçümseyen ve onaylamayan bakışlarınızı kontrol altında tutun, yoksa sonuçlarına ve öfkeme katlanmak zorunda kalacaksınız. Kendinizi uyarılmış sayın.”

Daha fazla baş sallama.

“Mükemmel. Devam edin.” Mikrofonu şarkıcıya geri attım, sonra kısılmış gözlerle beni izleyen Zahara'ya baktım.

“İnsanların konuşmasını yasaklayamazsın, Massimo.”

“Öyle mi?” Parmak eklemlerimi onun narin çenesinin çizgisinde gezdiriyorum. “Az önce yaptım.”

“Yine beni şımartıyorsun.”

“Seni şımartmayı seviyorum, meleğim. O piçlerin seni üzecek şeyler söylemesi, acımasız sözleriyle seni incitmesi düşüncesine dayanamıyorum. Artık geri dönüş yok, Zahara. Anlıyorsun, değil mi?”

“Anlıyorum. Ama senin anlamam gereken şey, bununla başa çıkabileceğim. Artık eskisi gibi uysal, korkak bir kız değilim. Kaba sözler ve suçlayıcı bakışlar artık beni rahatsız etmiyor ve herkesin bunu anlamasını istiyorum. Sen de dahil.”

Onu izledim, öyle güzel ve cesurdu ki kalbim sanki ona ulaşmaya çalışır gibi göğüs kafesimde kabardı. Evet, o güçlüydü. Benim daha önce düşündüğümünden çok daha güçlüydü. Artık anlıyordum. Ama sarsılmaz olduğunu kendine ve herkese kanıtlamak için buna ihtiyacı varsa, isteğini yerine getirecektim.

Tamamen hareketsiz ve sessizce duran şarkıcıya elimi uzattım. “Onu geri ver.”

Bana mikrofonu uzattığında, kolumu Zahara'nın beline doladım ve şaşkın kalabalığa dönüp baktım.

“Konuşabilirsiniz.” Sesim bir kez daha odanın her yerine yayıldı. Ses tonum becerebildiğim kadarıyla kaygısızdı ama bakışlarımı bize bakan insanlara kaydırıp mümkün olduğunca çoğunda duraksayarak, onların gevezeliklerinin beni kızdırması hâlinde sonuçlarının ne olacağını açıkça belli ettim. Hızlı ama acı verici bir ölüm.

Beklendiği gibi, mikrofon şarkıcının eline geri döndüğü anda fısıltılar yeniden başladı.

“Memnun musun?” Zahara'nın bal rengi gözlerine baktım.

Başını yana eğerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Sen iflah olmazsın.”

“Kesinlikle,” diyerek sııttım. Sonra onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Bu bizim ilk öpücüğümüz değildi ama nedense öyleymiş gibi geliyordu. Belki de artık birinin bizi yakalayacağından paranoyakça endişelenmediğim içindi. Boston Cosa Nostrası'nın neredeyse tamamı bu salonda toplandığı, onların dar görüşlü duyarlılıklarını umursamadan ya da bir gram utanmadan melegimin dudaklarını talan etmeme tanık oldukları için artık öyle bir mesele de yoktu. Ah o dudaklar... Narin bir çiçeğin yaprakları gibi yumuşak, en olgun yasak meyveler kadar tatlıydı. Zahara benim cennet bahçemdi ve artık kendimi tutamıyordum. Bu dünyadaki en lezzetli dudakları ısırma isteğine teslim oldum, dudaklarından benim dudaklarıma geçen en hafif nefesleri keyifle içime çektim.

Toplu şekilde kesilen nefeslerin sesi etrafımızda yankılandı, sonra fısıltılar iyice arttı. Çok geçmeden gürültü bir deprem gibi odayı sarstı. Ve ben... Umursamadım. Zahara'dan başka hiçbir şey sıklımda bile değildi.

Ancak kalbimin hızlı atışı baş döndüren bir ritme dönüştü. Kulaklarımdaki sesi öyle yüksekti ki bütün vücudum içten dışa titriyormuş gibi hissediyordum. Tanrım, bu kadına deli oluyordum. Sonunda herkesin önünde onu benim olarak ilan edebilmek çok iyi hissettiriyordu. Bir daha hiçbir aptal ona yaklaşmaya cesaret edemesin diye bu kadının kime ait olduğunu bildiklerinden emin olmak da öyle. Bir dahaki sefere, buna cürret eden kim olursa onu öldürürdüm.

Zahara öpüşüme karşılık veriyordu, dilinin cesur dokunuşu tutkusunun şiddetinden şüphe duymama izin vermiyordu. Kollarını boynuma doladı, parmaklarını kafamın arkasındaki kısa saçlardan geçirdi. Saçlarımı daha uzun görmek istediğini itiraf ettiğinden beri saçlarımı kesmemiştim. Dilini dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım. Isırmama karşılık verdi. Sertçe. Ağzıma metalik bir tat yayıldı. Kanın tadı sert ve acıydı. Beni sarmalayan yasemin kokusuyla ne kadar da zıttı. Sadece onun bana verebildiği huzurun kokusu.

“Sana bir şey sormam lazım,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Tamam.”

İsteksizce aç dudaklarımı onunkilerden ayırıp gözlerine baktım. “Bu çılgın yaşlı pislikle evlenir misin, Zahara?”

Ciğerlerim çalışmıyordu. Solunum sistemim kendini kapatmış olmalıydı çünkü ne nefes alabiliyor ne de verebiliyordum. Tek yapabildiğim Massimo'nun gözlerine bakmaktı, daha fazla nefesim kesildi ve başım döndü. Etrafımızdaki fısıltılar, şaşkın çığ-

lıkların kakofonisine dönüştü. Onları zar zor duyabiliyordum. Rûya mı görüyordum? Öyle olmalıydı.

“Tanrı biliyor ki daha iyisini hak ediyorsun, meleğim,” diye devam etti Massimo, sesi ciddiye. “Ama mesele şu ki, gitmene izin veremem. Sen benimsin, Zahara. Bilge bakışların benim tutsak kışıma düştüğü andan beri benimsin. Orada, babanın yasını tutuyordun ve ben doğru düzgün nefes alamadım. O günden beri seni istemediğim tek bir gün bile olmadı. Sen benim ciğerlerimdeki hava gibisin. Seni seviyorum, bebeğim. Bencil davranıyorum ama bunu zaten biliyorsun. Lütfen, evet de.”

Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm ve onun yüzü bulanıklaştı. Cevap vermeye çalıştım ama nefes almamı engelleyen yumruyu aşamadım. Bu ânı çok uzun zamandır hayal etmiştim. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Titreyen avuçlarımla Massimo’nun sert yanaklarını kavradım ve tekrar ağzımdan kelimeleri çıkarmaya çalıştım. Sadece nefes nefese bir inilti çıktı. Ben de onu öptüm. Hissettiğim her şeyi o öpücüğe döktüm.

“*Evet* demelisin, Zahara. Çünkü demezen, sırf başka hiç kimsenin sana sahip olamayacağından emin olmak için yüz kilometre içindeki tüm erkekleri öldürürüm,” dedi dudaklarıma doğru.

Titrek bir kahkaha attım. “Peki ya tanıklar?”

“Onlardan da kurtulurum.”

“Buna gerek yok.” Burnumu çektim. “Evet. Seninle evleneceğim.”

Arkamdan şoke olmuş çığlıklar yükseldi ama Massimo’nun beni odanın diğer ucuna taşıırken sert ahşap zeminde yankılanan aceleci adımları bu sesleri bastırdı. Ayak bileklerimi beline doladım ve omzunun üzerinden bir bakış attım. Boston Cosa Nostra’sının üst düzey üyeleri salonun ortasında yarım daire şeklinde toplanmış, uzaklaşan silüetlerimize tamamen şaşkın

bir şekilde bakıyorlardı. Aralarında Salvo da vardı, yüzünde büyük bir acı ifadesiyle orada duruyordu. Yanında, afallamış bir Tiziano resmen karısını destekliyordu. Kadın elleriyle ağzını kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dehşet içindeydi. Oldukça ilginç bir manzaraydı.

Gülme isteği beni ele geçirdi. Yıllardır bu insanlara karşı görünmez olmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım, asla dikkatleri üzerime çekmek istememiştim. Ama şimdi, kesinlikle önümüzdeki on yıl boyunca konuşulacak bir skandal yaratırken, bir an için onların varlığını tamamen unutmuştum. İçimde kabaran kukurtıları bastırmaya çalışsam da başaramadım.

“Eğer dürüst olmam gerekirse,” Massimo bir kapıyı tekmeleyerek açarken homurdandı. “Evlilik teklifime beklediğim tepki bu değildi.”

Alayla gülüp burnumu boynuna gömdüm. “Üzgünüm. Herkesin yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

“Pekâlâ, biz geri dönene kadar ifadelerini kontrol altına al-salar iyi ederler.”

Massimo karanlık bir koridorun sonunda durup başka bir kapıyı tekmeleyerek açtı. Beni içeri taşıdığı oda gölgeler içindeydi, köşedeki uzun yer lambası tek ışık kaynağıydı. Lacivert rengi perdeler uzak uçtaki pencereyi kapatıyordu ve diğer duvarlar da karmaşık işlemeli kitaplıklarla kaplıydı.

“Neredeyiz?”

“Brio’nun çalışma odası.” Massimo, beni odanın ortasındaki geniş masanın üzerine bıraktı.

“Neden?”

“Çünkü eğer biraz daha beklemek zorunda kalırsam aletim patlayacak.” Parmaklarıyla çenemi kavradı ve yüzünü bana o kadar yaklaştırdı ki yüzü bir nefes uzağımdaydı. Gözleri, benimkini o kadar yoğun bir şekilde araştırıyordu ki ruhumun

derinliklerini görebildiğinden emindim. “Şimdi seni becereceğim, meleşim. Sert olacak. Eğer buna dayanamayacağını düşünüyorsan, hemen söylesen iyi edersin.”

Çenemi kaldırdım. “Elinden geleni ardına koyma. Beni bu masanın üzerinde becer ve herkesin duyacağı şekilde adını haykırmamı sağla.”

Göğsünden vahşi bir hırıltı çıktı. Eli çenemden kayıp boğazımı kavradı.

“Zahara.” Sesinde açık bir uyarı vardı, en günahkâr bedensel zevkin vaadi. “Dikkatli ol. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlı ve son istediğim şey sana istemeden zarar vermek.”

“O zaman bana camdan yapılmışım gibi davranmayı bırak.” Kravatını tutup onu kendime çektim ve kulağına fısıldadım. “Diğer sen. Başkalarına gösterdiğin ama bana hiç göstermediğin sen. Vahşi ve dizginlenmemiş olan. Bu gece *onun* beni becermesini istiyorum.”

Massimo’nun vücudu hareketsizleşti. “Biz aynuyuz, bebeğim,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.” Onun çenesini tutarak beni tutuşunu taklit ettim. “O yüzden en ufak bir parçanı bile benden esirgeme. Bundan sonra, senin bütününü istiyorum, Massimo. Bunu bana verebilir misin?”

Gözlerinde bir şey parladı. Tehlikeli bir şey. Ve biraz da ah-laksız. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken gözlerini benden ayırmadı, çelik gibi sert aletini dışarı çıkardı. Nefesim hızlandı, avuçlarını çıplak uyluklarıma koyup yavaşça yukarı kaydırduğunda hırıltılı hâle geldi.

“Elbise için özür dilerim, bebeğim,” diye hurladı. Bir saniye sonra odayı gürültülü bir yırtılma sesi doldurdu.

Büyük bir kırmızı ipek parçası yere düşüp Massimo’nun ayaklarının dibine indi. Aç bakışlarını göğüslerime çevirip bir

an için memelerimde duraksadı, sonra aşağı doğru inmeye devam etti. Eteğimin ön kısmı, korseye uzanan ve arkadaki uzun kuyruğa zar zor tutturulmuş ince kumaş parçası, iki uyluk yüksekliğinde yırtmaç illüzyonu yaratan kısım, yok olmuştu. Çıplaklığım tamamen ortaya çıkarmıştı.

“Bu elbise iç çamaşırı giyilmek için tasarlanmamıştı,” dedim.

Şeytani gözleri, sanki sözlerim aç bir avcıyı serbest bırakmış gibi, dizginlenemeyen bir açlıkla parladı. Burun delikleri genişledi ve dudakları derin, gırtlaktan gelen bir homurtuyla titredi, elini uzatıp başparmağını merkezime bastırdı. Titredim. Sadece tek bir dokunuş olabilirdi ama sanki onunla bir havai fişek gösterisi başlatmıştı. Beni sabit tutacak bir şeye ihtiyaç duyarak ceketinin yakalarını tuttum, kumaşı avuçlayıp onu kendime çektim. Parmak uçları narin kıvrımlarımı okşarken, diğer eli enseme geri dönerek gergin kaslarımı okşadı.

“Zahara,” dedi boğuk bir sesle ve parmaklarını içime kaydırdı. İlk önce bir tane, sonra bir tane daha ekledi.

Islaklığım, o içeri sokup çıkarırken elini kayganlaştırıyordu. Her darbesiyle duvarlarımı esnetiyor, beni kendimi kaybetmenin eşiğine getiriyordu. Başımı geriye atarak boynumu uzattım, avucuna daha sertçe bastırıp kavrayışının sıkılaştırmasının tadını çıkardım.

“Zahara... Zahara... Zahara...” Parmaklarını içimde derinlere kıvrıp en hassas noktayı okşadı.

Dalga dalga gelen titremeler vücudumu sarsarken titredim. Yoğunluk azalmak yerine, dokunuşuna daha fazla baskı uyguladıkça artıyor gibiydi. Ateş basıyor, damarlarımdan elektrik akımı geçerken ateşle yanıyordum. Her şeyi hissediyordum. Her yerde, tamamen kontrolümü kaybetmiş durumdaydım.

“Evet?” Kelimeyi söylemeyi başardım. Sesim daha çok inilti gibi çıktı.

“Beni tamamen almaya hazır mısın, bebeğim?”

Çenemi eğip kulağını hafifçe ısırdım. “Her zaman hazırdım, Massimo.”

Cevap olarak hırlaması etrafımızda gök gürültüsü gibi yankılanırken parmaklarını çıkardı. Dizlerimi kavrayarak bacaklarımı genişçe açtı ve kocaman aletini içime daldırarak beni dibine kadar doldurdu.

Ani giriş karşısında nefesimi tuttum. O kadar büyüktü ki hislerin aşırı yüklenmesiyle neredeyse bayılıyordum. Biraz rahatsızlık hissi vardı, acıya yakındı ama aynı zamanda çok, çok iyi hissettiriyordu. Yanmanın keyfine vardım, iç kaslarımı onun etrafında kastım ve yeni bir keyif dalgasında süzıldüm.

Massimo kolunu bana doladı, sol elini belimin altına yerleştirirken, diğer eliyle masanın yüzeyini silip süpürdü. Kâğıtlar, kalemler, kitaplar ve hatta birkaç fotoğraf çerçevesi odanın diğer ucuna fırlayıp yere çarptı. Sonra çenemi kavradı. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim varken beni geriye doğru itip devasa masanın üzerine yatırdı ve vücuduyla beni kapladı. Parmaklarını çene hattım boyunca yeniden yerleştirdiğinde parmaklarından kendi kokumu aldım, uyarılmamın kayganlığını onun nasırlı cildinde hissettim. Bu beni heyecanlandırdı. Diğer eli uyluğumun dışı boyunca kayarken ve bacağımı kaldırıp omzuna atarken, daha fazlasını beklemek de beni heyecanlandırdı. Sonra, sadece bana baktı.

“Mükemmel,” dedi içimden çıkmadan hemen önce fısıldayarak. Bir saniye sonra, tekrar içime girdi.

Öyle bir şiddetle içime giriyordu ki kasığının her sert hamlesiyle masa yerde kayıyordu. Gömleğinin önünü kavradım, sanki bu dünyadaki tek seçeneğimmiş gibi kumaşı sıkı sıkı tutuyordum. Hırladı. Ağır ağır nefes aldı. Becerirken gürültücüydü. Kısıtlanmıyordu. Özgürdü. Ehlileşmemiştii.

Bunu sevdim. Onu seviyordum. Bu karmaşık adamın her yönünü seviyordum.

Sağ eli boğazıma kayıp hafifçe sıktı. O anda, bir zafer duygusu beni sardı. Her şeyi çok çabuk kaybetmek istemediğimden, parmaklarımı bileğine doladım, elinin tam olarak olduğu yerde kalmasını sağladım. Ve sonra, bakışlarımız sessiz bir şekilde birbirine kilitlendiğinde, boş elimle boğazını kavradım.

Hava, onun hareketlerinin temposuna uyarak kısa ve keskin nefeslerle ciğerlerimden dışarı çıkıyordu. O içeri daldığında nefes alıyordum, geri çekildiğinde nefes veriyordum. Birbirimizin boğazını tutmaya devam edip sarsılmaz bir bakışma içine girmişken, o beni deli gibi beceriyordu. Bu pozisyonda hayvani bir şey vardı. Avucumun altında boynundaki kasları hissedebiliyordum. O homurdanırken titreşimleri hissediyordum. Ve o da her yutkundüğümde, her zor nefes aldığımda bunu hissedebiliyordu. Sanki gerçekten bir bütünmüşüz gibi.

Masanın ayakları, onun saldırısının şiddetiyle ahşap zemini sıyrınıyordu. Nefes almaya çalışıyor, her nefesimde yeterli oksijeni zar zor alabiliyordum. Massimo benim mücadelemi fark etmiş olmalıydı ki boynumu tutan elini gevşetti. Oluru yoktu. Onun bileğini daha da sıkı kavrayıp turnaklarımı derisine batırdım.

Omurgamın dibindeki o sarmal daha da sıkılaşıyor, en sonunda kopacak hâle gelene kadar bükülüyor da bükülüyordu. Rahatlama duygusu, galaktik bir patlama gibiydi, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Dönüyordum, sersemlemiştim, orgazmımın coşkusuyla yaşarken aniden boğazımı bıraktı. Aletini dışarı kaydırduğunda kaybın hissiyle karşı çıkarak inledim. Ancak iki kocaman el popomun yanaklarını kavrayıp alt bedenimi yukarı kaldırdı. Dili. Sıcak, ıslak, kadifemsi. Zaten titreyen içime dalıverdi. Dudakları. Sert, talepkârdı. Klitorisimi sardı. Emdi. Güçlü, zihni eriten türden. Dişleri, aşırı uyarılmış etime

sürtündü. Ve sonra... Isırdı. Çığlık attım. Yine o heyecan veren uçuşumdan aşağı yuvarlandım, yıldız tozu bulutunda dağıldım.

“Cennet,” diye mırıldandı amıma doğru. “Nektarını son damlasına kadar yalayacağım, bebeğim. Sonra da seni yeniden sırlıslıkla yapacağım.”

Aynen öyle yapıyordu, şu anda o usta dilini içimde gezdiriyordu. Gerçekten her bir damlamı yalamaya niyetliymiş gibi iç duvarlarıma dil atıyordu. Kafasındaki kısacık saçları kavrayıp yüzünü daha yakına çekerek daha derine girmeye zorladım. Ağzını daha fazla istiyordum. Sonra dudakları klitorisime kapandığında, emdiğinde, neredeyse bayılacaktım.

“Tanrım, bebeğim,” diye hırlayıp kıcımlı geri indirdi ve aletini tekrar içime gömdü. “Bana ne yaptığını görüyor musun? Seni dilimle mi becermek istiyorum, aletimle mi, karar veremiyorum.”

Zirveye ulaşmamın üzerinden çok geçmeden, bir sonraki zirvenin geldiğini hissettim. Saf bir coşku dalgası gevşemiş vücudumda artıyor, onun çılgın itişleriyle gittikçe daha da yükseliyordu.

“Zahara, Zahara, Zahara...” diye hırıltıyla konuştu. Topuzumu çözüp dağınık saçlarımı elinde yumruk yaptı ve içime o kadar sert girdi ki masa raflardan birine çarptı, birkaç kitap yere düştü.

“Bana böyle...” içime sertçe girdi. “Bakmanı...” bir daha girdi. “Seviyorum.”

“Nasıl?” Kollarını kavrayıp sıkıca tutundum.

Dudaklarında ahlaksız bir gülümseme belirdi. Yüzü benimkinin hemen üzerinde durana kadar eğilirken, penisi içimde derinlere girdi.

“Beni yemek mi, yoksa benim tarafımdan yenmek mi istediğine karar veremeyen aç bir dişi kurt gibi.” İçimden çıktı ama sonra tekrar girip dibine kadar gömdü.

O içime girip çıkmaya devam ederken başka bir orgazmın beni ele geçirmesiyle gözlerimin önünde yeni takımyıldızlar doğdu. Saf mutluluğun dalgalarıyla süzülüp dudaklarımdan tuhaf miyavlama sesleri çıkarken, gömleğinin önünü sımsıkı tuttum.

“Benim!” Massimo tohumlarıyla içimi doldururken kükredi.

“Benim!” Ben de onu taklit ettim.

“Mutfak kapısından çıkacağız,” dedi Massimo bana ceketini giydirirken. Gömleğinin birkaç düğmesi eksikti ve boynunda uzun, ince, kırmızı çizikler vardı. Bunu ona ben mi yapmıştım? Hatırlamıyordum.

“Korkarım partiye geri dönemezsin.”

“O kadarını tahmin etmiştim,” diye sıırıttım. Eteğimin orta kısmı eksik ve özel bölgem herkesin görebileceği şekilde ortada olarak büyük salona dönmem biraz fazla olabilirdi. Daha az muhafazakâr bir kalabalık için bile. Ve bu kalabalık kesinlikle öyle değildi.

Massimo önümde çömelip ceketimi iliklemeye başladı. Son iliklemeyi daha yeni bitirdiği sırada, odanın dışından garip bir patlama sesi geldi.

“Ne oluyor—”

Hızla parmağını dudaklarıma bastırarak başını iki yana salladı. Sonra gövdesine bağlanmış kılıfından silahlarından birini çekti.

“Silah sesi,” diye fısıldadı ve silahının tetiğini çekti.

Kapıya doğru yürüyüp dışarı bakmak için kapıyı hafifçe araladığı sırada adımları son derece sessizdi. Müzik ve kahkaha sesleri anında çalışma odasına sızdı ama sesler sanki uzaktan geliyormuş gibi kısık çıkıyordu. Massimo beni buraya taşıırken

yolumuza pek dikkat etmemiş olsam da evin en uzak köşesine geldiğimizden emindim.

Massimo omzunun üzerinden bakarak, “Burada kal,” dedi ve karanlık koridorda kayboldu.

Partiden gelen boğuk gürültü dışında başka ses yoktu. Belki de silah sesi değildi? Silah sesi olacak kadar yüksek gelmemişti. Kapıya doğru süzülüp Massimo’nun çıkarken bıraktığı küçük aralıktan dışarıya baktım. Karanlık alanda görülecek pek bir şey yoktu ve Massimo’nun geniş sırtı geri kalanını engelliyordu. Koridorun tam karşısındaki odanın açık kapısında duruyordu.

“Ne oluyor lan?” diye mırıldanıp silahını indirdi ve içeri girdi.

Ceketinin açıkta kalan rüm yerlerimi kapattığından emin olmak için kendime hızlıca bir bakış attıktan sonra parmak uçlarımda koridora çıktım. Diğer odanın eşiğine geldiğimde olduğum yerde kaldım.

Siyah mini elbise giymiş bir kadının cesedi, çekmeceli dolabın yanında yerde yatıyordu. Alnının ortasındaki delikten kan sızıyor ve yüzünü kısmen gizleyen kısa, sarı saçlarını ıslatıyordu. Tanıdık geliyor gibiydi ama kan yüzünden kim olduğunu çıkaramadım. Gözleri açıktı ve bana bakıyor gibi görünüyordu. Arkamı dönmek istiyor ama yapamıyordum. Daha önce hiç bu kadar yakından bir ceset görmemiştim.

“Ne oldu?” Massimo’nun rahatsız olmuş sesi beni sersemliğimden uyandırdı.

Sonunda bakışlarımı cesetten ayırdım ve ancak o zaman odada başka birinin daha olduğunu fark ettim. Metalik gri renkli takım elbiseli, uzun boylu, iri yarı bir adam ölü kadının başında duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve uyluğunun yanında gevşekçe sarkan sağ elinde, susturucu takılı bir silah vardı. Arkasını döndüğünde kim olduğunu gördüm. *Hassiktir!*

“Konuşmaya başla, Adriano,” diye bağırdı Massimo. “Hemen.”

Adriano silahı pantolonunun arkasındaki bel bandına soktu ve gözlüğünü çıkardı. Hareketleri rahatsız edici derecede rahatı, özellikle de ceketinin cebinden çıkardığı küçük bir bezle gözlük camlarını silmeye başladığında.

“Kişisel meselelerimin seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum, Spada.”

Kişisel meseleler mi? Ölü kadına tekrar baktım ve elim hızla havalanıp ağzımı kapattı. Yüce tanrım. O, Adriano’nun karısıydı.

“Filippa bir Aile üyesi değildi,” diye devam etti Adriano. “Bu nedenle, onun ölümü Cosa Nostra’yı ilgilendirmemeli.”

“Ama sen ilgilendiriyorsun.” Massimo öne atılıp Adriano’nun karşısında durdu. “Son birkaç haftadır cesetler birikiyor ve onları ortadan kaldırmak çok fazla iş gerektiriyor. Senin cesedini de sayıma eklemek istemem.”

Adriano ölü karısına ilgisiz bir bakış attı. “Merak etme. Kendi pisliğimi kendim temizlerim.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. Adriano, yüksek rütbeli Aile üyeleri arasında her zaman en nazik olanıydı. Sakin. Soğukkanlı. Oturaklı. Tanık olduğum Konsey toplantısı dışında, hiç kimseyle tartışmamış ya da sinirlenmemişti ve kesinlikle şiddet eğilimi göstermezdi. Şu âna kadar, hayatında hiçbir canlıya zarar vermediğine yemin edebilirdim. Ama şimdi onu izlerken, karısının cesedinin imhasını sanki o istenmeyen bir çöp parçasıymış gibi tartışırken ve bu durumdan hiç rahatsızlık duymadan, tamamen rahat görüldüğünü görünce, insanlara dair izlenimlerin ne kadar yanlış olabileceğini anlıyordum. Dışarıdan tamamen sakin görünebilirdi ama ihtiyatlı gözlerinde öfke ve nefret fırtınası kopuyordu. Bir süpernova gibi patlayabilirdi. *Tik-tak. Tik-tak.*

“Peki ya ailesi?” diye sordu Massimo. “Ölü gangsterler iç çatışmanın bir sonucu olarak görmezden gelinebilir ama bu farklı.”

“Dediğim gibi, ben hallederim.”

Massimo’nun boynundaki damarlar şişiyordu, kasları gerilmişti ve gözlerindeki bakış cinayete meyilli bir hâl alıyor gibiydi. Adriano’nun karısını öldürmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama Massimo’nun bu akşam çılgına dönüp Adriano’ya saldırmayı göze alamayacağını biliyordum. Bu adam Cosa Nostra için çok önemliydi. Massimo’nun da bunu bildiğini biliyordum ama şu anda öfkesi onu kör ediyordu. İçindeki vahşi canavar kontrolü ele geçiriyordu. Erkeğimi buradan çıkarmam gerekiyordu. Hemen!

“Massimo.” Elini tutup sıktım. “Gitmeliyiz.”

Çenesi sertleşti ve gözleri Adriano’nun ruhsuz yüzünden ayrılmadı. Bu ikisi oldukça ilginç bir manzara oluşturuyorlardı. İkisi de uzun boylu ve kusursuz giyimli adamlardı ama tamamen farklı enerjilere sahiplerdi. Massimo dik bakışlarla öfkeden köpürürken Adriano gergin bir bubi tuzağı gibiydi. İki farklı avcı karşı karşıyaydı, saldırmaya hazır iki kobra gibi.

“Lütfen,” dedim ısrarla ve elini sıktım. “Adriano her şeyi kontrol altında tuttuğunu söyledi. Ve ben gerçekten üşüyorum.”

Massimo’nun duruşu gevşedi.

“Peppe temizlik ekibini hazırda bekletiyor. Onu ara.” Kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. “Hadi eve gidelim, meleşim.”

BÖLÜM

yirmi dört

“**H**AYIR, FİKRİMİ DEĞİŞTİRMİYORUM!” MASSIMO’NUN bağırıları ikinci kata kadar geldi. Muhtemelen yemek odasının penceresi açık bırakılmıştı. Ya da bırakılmamıştı. Brio ile “konuşurken” sesi sık sık bu seviyeye ulaşıyordu. Tahminimce, yakında eski Capo olacak adam Massimo’ya bir ziyarette daha bulunmuştu. Uzakta olmama ve saç kurutma makinesinin çalışmasına rağmen, tartışmanın gidişatını hâlâ duyabiliyordum.

“Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun, orospu çocuğu?”

Evet. Kesinlikle Brio’ydu.

“Bayan Zara.” Iris banyoya kafasını uzattı. “Peppe havaa-lanına giden yolda büyük gecikmeler olduğunu söyledi, Don Spada’nın biraz erken ayrılmasının iyi olacağını düşünüyor.” Alt kattan başka bir bağıriş patlak verince yüzünü buruşturdu. “Ayrıca müteahhit on beş dakika içinde çatıya bakmak için gelecek, hatırlatmak istedim.”

Lanet olsun. Bu çatı firmasından randevu almak için altı kez denemek zorunda kalmıştım. Eğer ustalar Massimo sinir krizi geçirirken gelirse, muhtemelen geri dönüp giderlerdi.

Saç kurutma makinesini kapatıp aynaya baktım. Saçlarım hâlâ ıslaktı ve üzerimde sadece Massimo'nun gömleği vardı. İlk içgüdümlü, Capo ile görüşmeden önce kendimi daha düzgün hâle getirmek için giyinip saçımı düzeltmekti. Daha yürümeyi bile öğrenmeden etik kurallar ve uygun kıyafet gereklilikleri kafama kazınmıştı.

Ama işler değişmişti.

“Lütfen biraz ikram hazırla,” dedim Iris’e odadan çıkarken. “Çatı ustaları geldiğinde yemek odasında işim bitmemişse, onları biraz oyalamak için bir yol bul.”

“Tabii. Elbette. Şey... Onlar gelmeden önce Don’u sakinleştirebilecek misiniz?”

“Evet.”

“Ah. Harika. Peki... Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?”

Eşikte durup sııttım. “Enerjisini başka yere yönlendirerek.”

Koridordan koşup geniş merdivenlerden aşağı inerken birkaç ev personeli bana şaşkın bakışlar attı. Bazıları dağınık saçlarımdan eğlenmiş görünüyordu ama çoğu kıyafet seçimimle afallamıştı. Massimo'nun koyu kahverengi gömleği çıplak bacaklarımı tamamen ortaya seriyordu. En azından kıcıımı örtecek kadar uzundu ve altına bir şey giymediğimi gizliyordu. Gizlemese de umurumda olmazdı. Herkesin kendi görüşü vardı ve ben buna saygı duyuyordum ama artık o düşüncelerin ne olduğu umurumda değildi.

Bu iyi hissettirdi. Özgürleştirici.

“Aile için yapabileceğin sözleşmelerin *ne kadar* sikimde olmadığını sana anlatabilirim, Brio! Yatırımcılarla sohbet etmek ve dün gece partinde yaptığın gibi kıçlarını yalamakla bu iş

bitmiyor. Yine de dışarıda kalacaksın! Şimdiden sıkıldıysan, kendine bir hobi bul. Örgü örmenin zihni keskin tutmak için harika olduğunu duydum!”

Bağışlar malikânede dalga dalga yayılmaya devam ediyordu. Giriş salonunda asılı duran kristal avizeye bir göz atıp odanın kenarı boyunca dolaştım. Ne olur ne olmaz diye. O şey her an düşebilirdi.

Yemek odasının kapısına vardığımda, kapıyı çalma zahmetine bile girmedim. Zaten kimse duymayacağına göre bunun bir anlamı yoktu. Sadece kolu çevirip içeri girdim.

Brio ve Tiziano uzun masanın sol tarafında, koltuklarında tedirgin bir şekilde oturuyorlardı ve oldukça stresli görünüyorlardı. Salvo onların karşısındaydı, koltuğuna yaslanmış, bu kaostan sanki keyif alıyormuş gibi izliyordu. Massimo ise masanın başındaydı, dudakları öfkeli bir gülümsemeye çekilmişti.

“Ve sen!” diye Tiziano’ya döndü. “Bay View’daki kumarhane müdürünü kovma yetkisini sana kim verdi? Sana açıkça—”

Massimo başını kaldırdı, gözleri benim durduğum kapıya doğru kaydı. “Kahretsin, bebeğim. Seni uyandırdım mı?”

“Hayır.” Tabii ki uyandırmıştı. Muhtemelen toplantısı başladıktan kısa bir süre sonra, benimle birlikte Doğu Kıyısı’ndaki herkesi uyandırmıştı. Tekrar uykuya dalmanın imkânsız olduğunu anlayınca sonunda yataktan çıkmıştım.

Geniş odada rahatça yürürken bakışlarımız kesişti, diğer erkeklerin gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyordum. Massimo, ona ulaştığımda sandalyesini biraz geriye kaydırды, ben de bu fırsatı değerlendirip kucağına oturdum.

“Çatı müteahhidi ve adamları on dakika sonra geliyor,” dedim. “Bunu çabuk bitirebilir misin, ya da belki biraz tonu düşürebilir misin?”

“Deneyebilirim.”

“Evet, ikimiz de bunun genellikle nasıl sonuçlandığını biliyoruz.” Ellerim kemerine indi, parmaklarım kemer tokasını açtı.

İçin için yanan gözlerinde ahlaksız bir kıvılcım parladı. Düğmeyi açıp fermuarı indirmeye başladığımda bu kıvılcım şiddetli bir cehenneme dönüştü.

“Ne yapıyorsun?” Boğazının gerisinden alçak sesli bir hırıltıydı.

Gülümsedim. Sonra elimi pantolonunun içine kaydırđım, hızla sertleşen aletini çıkardım. “Artan enerjinin başka bir yere yönlendirilmesini sağlıyorum, böylece toplantını daha medeni bir şekilde bitirebilirsin.”

Gözleri benimkilerden bir saniye bile ayrılmadan azıcık kıpırdanarak kalktım, sonra yavaşça gergin penisine doğru indim.

Arkamda biri boğazını temizledi. “Şey, belki de gitmeliyiz?”

Massimo tek kaşını kaldırdı. Sırtarak başımı iki yana salladım.

“Olduğunuz yerde kalın,” diye hırladı.

Bu utanmaz hareketlerin beni bu kadar tahrik etmesini hiç beklemiyordum. Massimo’nun penisi titrek merkezimin yarısına bile girmemişti ama ben şimdiden ezici bir orgazmın belirgin işaretlerini hissediyordum.

“Kıyafetini çok beğendim.” Massimo ellerini uyluklarımdan yukarı kaydırđı. “Çok kullanışlı.”

“Adamlarının önünde neredeyse çıplak olmamı onaylamayacağını düşünmüştüm.”

“Ne istersen giyebilirsin, Zahara. Diğer erkeklerin sana bakışlarından hoşlanmazsam, onları öldürürüm.”

“Ne romantiksin.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Biliyorum.”

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, penisine tamamen gömüldüğümde dudaklarımdan çıkan iniltiyi çalıverdi. Odanın geri kalanı yok oldu. Bu gerçeklikte var olmaktan çıktılar. Zihnimin bir köşesinde, *bunun* bir şekilde yanlış olduğunu

biliyordum. Hatta utanç vericiydi. Ama umursayamıyordum. Elleri üzerimdeyken nasıl umursayabilirdim ki? Öpüşmeye devam ederken kalçalarımı yoğuruyordu. Beni göğsüne daha da yaklaştırıyordu. Bu kadar doğru hissettirirken nasıl yanlış olabiliirdi ki? Kalçalarımı durmadan salladım. Bu his içinde tamamen kayboldum. Massimo beni doldururken kendimi tamamlanmış hissediyordum.

“Sergilemeyi sevdiğini bilmiyordum, meleğim.” Sağ elini göğsüme doğru kaydırırken dudaklarıma fısıldadı. Yavaşça. Saygıyla.

“Ben de bilmiyordum. Meğer skandal davranışlar beni ciddi şekilde tahrik ediyormuş,” diye nefes nefese konuştum. “Bizi izliyorlar mı?”

“Evet.”

İçim titredi. Başımı geriye attım ve inledim. Yüksek sesle. Duysunlar. Onlar da onun beni ne kadar tahrik ettiğini görsünler. Hareketlerimi hızlandırarak üstünde sertçe gidip geldim, tam orada, Konsey’in önünde. Beni yargılayacak insanların önünde. Ama onların görüşleri artık önemli değildi. Tek ihtiyacım olan, sevdiğim adamın kollarında olmaktı. İçimdeki titreme giderek şiddetlenirken Massimo’nun göğsü benim dokunuşlarımda hızla inip kalkıyordu. Yaklaştık ama o doruğa ulaşmayı geciktirdi. Beni bekliyordu. Her zamanki gibi beni takip etmek için bekliyordu.

Yıldırım hızında bir hareketle Massimo’nun parmakları boğazıma sarıldı. Tam doğru miktarda baskı uyguladı, sanki bir düğmeye basmış gibi patladım. Çığlık attım, doğrudan nirvanaya uçtum ve bir an sonra o da boğuk bir iniltiyle beni takip etti.

Kollarımı Massimo’nun omuzlarına doladım, göğsüne yaslanıp yüzümü boynunun çukuruna gömdüm. “Randevu zamanına beş dakika kaldı. Çabuk bitir.”

Açıkta kalan köprücük kemiğimin hemen üstünü nazıkçe ısırdı. Ben huşu içindeyken onun kocaman gömleği omzumdan kaymıştı. Sonra, dudaklarını köprücük kemiğime sürmeden önce bir öpücük kondurdu.

“Pekâlâ, beyler, nerede kalmıştık?” Boğazımı ısırırken konuştuğu için sakalları cildimi gıdıkladı. “Ah evet. Tiziano, kumarhane müdürünü yeniden işe alacaksın. Ve Brio, git ayaklarını kuma göm. Artık hepiniz gidebilirsiniz, yetişmem gereken bir uçak var.”

New York

Naos, Drago Popov'un sahibi olduğu bir kulüp

Her türlü inşaat projesi, para aklamak için harika bir fırsattı. İnşaat malzemelerinin ön maliyetleri çok yüksek oluyordu ve çoğu durumda bu masraflar nakit olarak ödenebilirdi. Kirli paraıyla. Proje tamamlandığında ve bitmiş yapı satıldığında, banka hesabında kalan tertemiz gelir miktarı hiç de azımsanacak bir rakam değildi.

Manhattan'daki emlak fiyatlarının dalgalı geçen on yılın ardından eski rekorlarını bile aşmasıyla ortaya çıkan bu yatırım fırsatı, kara para aklayanlar için tam anlamıyla bulunmaz bir nimetti. Şu anda incelediğim konut inşaat projesinden elde edilecek kâr, yaklaşık yetmiş milyon dolardı. İlk finansman açısından, kazanmayı öngördüğüm miktarın en az üçte birini yatırarak kirli paramızı buz gibi *tertemiz* nakde çevirebilirdim.

“Kabul edilebilir.” Dizüstü bilgisayarı kapatıp masanın diğer tarafında oturan adama doğru kaydurdum. “İnşaatı ne zaman başlatmayı planlıyorsun?”

“Büyük olasılıkla önümüzdeki bahar. Planlama ve tasarımı tamamlamak, tüm yasal ve izin konularını halletmek için üç aylık bir süreye ihtiyacımız olacağını tahmin ediyoruz.” Arturo beyaz deri koltuğa yaslanıp ayak bileğini diğer dizinin üzerine koydu.

Bildiğim kadarıyla, Arturo DeVille, New York’un patron yardımcısı olmasının yanı sıra Ajello’nun uyuşturucu operasyonlarını da yönetiyordu. Ancak dış görünüşüne bakınca buna inanmak gerçekten zordu. Uyuşturucu ticareti, genellikle uzak ve kirli yerlerde yapılan pis bir işti. İşin içinde genelde silahlar ve kan da olurdu. Ajello’nun sağ kolu, eline silah verilse ne yapacağını bilemeyecek bir model gibi görünüyordu.

Koyu renkli saçları, sanki her bir telini düzeltmek için aynanın önünde bir saat harcamış gibi mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı. Üzerinde tek bir kırıksıklık bile olmayan özel yapım siyah bir takım elbise vardı. Ceketin altında kusursuz bir şekilde ütülenmiş siyah gömleğin üstteki iki düğmesi açıktı, bronzlaşmış boynundaki altın zinciri görünüyordu. İyi bir Katolik çocuk gibi lanet olası bir haç takıyordu. Ve sol bileğinde parlak, altın bir Rolex vardı.

“Başka konuşacak bir şey yoksa Don Spada, avukatımıza evrakları hazırlatacağım. Patronum, satın alacağımız mekânları incelemek için Boston’a geldiğinde sözleşmeyi de getirecek.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Onun yardımcısı olarak tüm bürokratik işleri senin halledeceğini sanıyordum.”

“Çoğu zaman öyle olur. Ancak bu özel durumda, Don Ajello bizzat kendisi ilgilenecek. Bunu iyi niyet göstergesi olarak kabul edin, isterseniz.” Bir garson yeni içecekleri getirmek için yaklaştı ama Arturo ona bakmadan devam etti. “Bu, iki Cosa Nostra Ailesi’nin bu tür bir stratejik ittifak kurduğu ilk sefer.”

Garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra eğilip fısıldadım. “Böyle hassas konuları yabancıların önünde tartışmak akıllıca değil bence, DeVille.”

“Normalde size katılırdım. Ama burası tarafsız bölge sayılıyor ve buradaki personel gizlilik yemini etmiş durumda. Eğer biri yanlış bir hareket yaparsa, bu mekânın sahibi olan piç kurusu onu kaşıkla falan deşer.”

“Mekânın sahibini pek sevmiyorsun galiba?”

Arturo’nun yüzü karardı. “Drago Popov. O benim kayınbiraderim.”

“Evli olduğunu bilmiyordum. Drago’nun kız kardeşiyle mi evlendin?”

“Tanrı korusun.” Arturo, cam masadan bardağını hızla kapıp viskiyi tek dikişte bitirdi. “O şeytanı bir yere kilitleyip anahtarı da kimsenin bulamayacağı bir yere atmalı. Hayatımda daha sinir bozucu bir kadınla karşılaşmadım. Sadece bir kez karşılaştık, kız kardeşimin düğününde, ve o deli bana bir sürahi *punch* fırlattı. Ve bu, uçan bir servis tepsiyle kafamı kesmeye çalışmasından sonraydı.”

Masadaki telefonu çalmaya başladı, ekranda Ajello’nun adı parladı. Konuşmaları kısaydı ama telefonu kapattığında DeVille’in yüzünde giderek artan bir gerginlik oluştu.

“Görev çağırıyor.” Ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Sizinle iş yapmayı dört gözle bekliyorum.”

Arturo gittikten sonra içkimi bitirdim ve telefonumu çıkarıp Zahara’yı aradım. Özel uçak beni Boston’a geri götürmek için hazır bekliyordu, yani akşam yemeğine yetişebilirdim. Ve tatlıya.

Telefonuna cevap vermedi, bu çok da sıra dışı bir durum değildi çünkü telefonu genellikle komodinin üzerinde unutulmuş hâlde kalıyordu.

Kulüpten çıkarken tekrar denedim ve Jersey'deki özel hava-
alanına giderken takside üç kez daha denedim. Her cevapsız
aramada, bir ağırlığın mideme kaya gibi yerleştiğini hissediyor-
dum. Bir şeyler ters gidiyordu.

*Yine paranoyaklaşıyorsun, kafamın içindeki alaycı ses ko-
nuştı. Muhtemelen yeni bluzundaki kabarık kollarla uğra-
şıyordur.*

“Onlara fener kol deniyor,” diye düzelttim. Bu, taksi şofö-
ründen tuhaf bir bakış kazanmama neden oldu.

Telefonumu tekrar çıkardım ve bu sefer Iris'i aradım. O ve
Zahara sık sık birlikte takılıyorlardı.

“Zahara telefona cevap vermiyor,” diye bağırdım hat bağla-
nır bağlanmaz.

“Ah. Telefonunu yanına almayı unutmuş olmalı, Don Spada.”

“Ne?” İçimdeki kötü his daha da yoğunlaştı. “Nereye gitti?”

“Bay Canali yarım saat önce uğradı. Onun arabasıyla gitti-
ler. Bayan Canali'nin son elbise siparişi için son ölçüleri alması
gerekmiş olabilir çünkü Bayan Zara'nın yanında bir dikiş çan-
tası gördüm.”

“Kim onunla gitti?”

“Peppe. Onları kendi arabasıyla takip etti.”

Telefonu kapatıp Peppe'yi aradım ama direkt sesli mesaja
düştü.

Siktir!

Peppe'yi tekrar ararken şoföre, “Hızlan!” diye bağırdım.
Cevap yoktu.

*Peppe her zaman telefonu açar. Zihnimin derinliklerin-
de alter egomun mırıldandığını duydum. Bir şeyler yolunda
değil.*

“Sanki ben bunu bilmiyor muyum?!” diye bağırdığımda tak-
si şoförü koltuğunda sıçradı.

Sonra Salvo'yu aramayı denedim. Üç kez. Ama onun telefonu da kapalıydı.

Silahımı kılıfından çıkarıp namluyu taksi şoförünün kafasına dayadım.

“Beş dakika içinde beni o lanet havaalanına götürmezsen, öldün.”

Otuz dakika önce

“Bu iş yarını bekleyemez mi?”

“Annem sabah beklenmedik bir seyahate çıkıyor,” dedi Salvo direksiyona geçerken. “İki hafta dönmeyecek ve bağış etkinliği gelecek ay.”

Salvo garaj yolundan çıkarken yan aynadan Peppe'nin arabasına binip bizi takip ettiğini gördüm. Normalde, özellikle Massimo'nun yardımcısıyla birlikte olacağım için güvenlik gerekmediği konusunda ısrar ederdim ama kürüphanede Salvo'nun bana olan sözde duygularını itiraf ettiği o tuhaf konuşmadan beri, onun yanında kendimi rahatsız hissediyordum.

“Ee, sen ve Massimo dün gece ortalığı epey karıştırdınız.”

Göz ucuyla ona baktım. Direksiyonu hafifçe tutuyordu ve diğer kolunun dirseğini de açık pencerede desteklenmişti. Brio'nun evindeyken onda gördüğümü sandığım o pis ifade her ne ise, artık yok gibi görünüyordu. “Sanırım öyle oldu.”

“Aile üyelerinin çok olduğunu söylemek hafif kalır. İkiniz ortadan kaybolduktan sonra herkes bunu konuştu. Anlık gerçekleşen evlilik teklifi özellikle dikkat çekti. Ama benim özellikle ilginç bulduğum şey ne biliyor musun? Hiç kimse bu olayın ne

kadar saçma olduğu konusunda yorumda bulunmadı. Aslında çoğu kişi, sevgili Nuncio'nun kızının yeni Don'la evlenmesi fikrine çok sevinmiş görünüyordu.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Her şeyi bekliyordum ama bunu değil.

“Komik, değil mi?” Bana gülümsedi. “Massimo'nun hiç çaba bile sarf etmeden insanları kendi tarafına çekmeyi başarmasını sevmiyor musun? Zavallı Brio bile... Bu sabahki toplantıya davetsiz olarak geldi ve Capo olarak yeniden atanmak için yalvardı. Herkesin böyle psikopat bir barbar tarafından bu kadar büyülenmesini anlamıyorum.”

Onun sözlerindeki zehirli tonla dehşete kapılıp geri çekildim.

“Sen bile,” diye devam etti Salvo. “İyi yetiştirilmiş, masum ve uysal bir İtalyan kızı.”

Sonra bana baktı. Dudaklarında hâlâ sinsi bir gülümseme vardı ama gözleri kötülükle doluydu. Ondan olabildiğince uzaklaşmak için geriye yaslanmaktan kendimi alamadım.

Gülümsemesi kayboldu ve onunla birlikte tüm sahte tavırları da. “Ama aslında sen onun fahişesinden başka bir şey değilsin. Toplantımızın ortasında üvey ağabeyinle seviştin. Baban mezarında ters dönüyor olmalı.”

Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. “Arabayı durdur.”

“Bunu yüzüme mi vurmak istedin? Benim duygularımı hiç umursamadığını mı göstermek istedin? Onun hâlâ benden daha iyi olduğunu mu göstermeye çalışıyordun?”

“Dur. Hemen!”

“Tabii.” Omuz silkip aracı kaldırımın kenarına çekti.

Durur durmaz arabadan atladım ve Peppe'nin cipine doğru koştum. Salvo'nun siyah Porsche'sinin hemen arkasına park etmişti. Peppe bu kadar yakınımda olduğu için, rahatlama hissi hoş bir yağmur gibi üzerime çöktü ama aynı anda, farkındalık

bir kasırğa gibi üzerime geldi. Çöp kokusu duyularımı bastırdı. Terk edilmiş binaların görüntüsü, buranın huzurlu bir sokak olduğu fikrini yok etti.

Peppe başını açık pencereden çıkararak, “Bayan Veronese,” dedi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Ama fikrimi değiştirdim. Geri dönmek istiyorum.”

Tam yolcu kapısının koluna uzanırken, kırılan cam sesi gece havasını doldurdu. Çığlık atıp geri çekildim, Peppe’nin beyaz gömleğinin önündeki kırmızı lekeyi izledim. Parçalanmış ön camın kırıkları her tarafına dağılmıştı.

“Peppe!” diye haykırıp tekrar kapı koluna uzandım. Parmaklarım kolu daha yeni kavramışken arkamdan yakalanıp çekildim.

“Kapa lanet çeneni,” dedi Salvo kulağımın yanında homurdanarak, sonra da beni arabasına geri sürükledi.

“Bırak beni!” diye bağırdım, kurtulmaya çalıştım ama o çok güçlüydü.

İki tane daha boğuk silah sesi duyuldu. Peppe’nin vücudu, göğsüne isabet eden her kurşunla şiddetle sarsıldı.

“HAYIR!”

“Arabama geri bineceksin, Zara.” Soğuk çelik namlu şakağıma dayandı. “Çeneni kapat ve dediğimi yap. Yaparsan bu geceyi adatabilirsin.”

Buz gibi bir korku beni sardı. Damarlarımda akan kan dondu. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Gözlerim, vücudumda hâlâ işlevini yerine getirebilen tek yerdi. Odaklanamayan ve dökülmemiş gözyaşlarının tabakasıyla bulanıklaşan gözlerim, önümdeki dehşete yavaşça boğulurken Peppe’nin üzerinde dolaştı. Göğsünün hafifçe inip kalkması, onun hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Zar zor. Salvo’nun fark ettiğini sanmıyordum. Ne yapmalıyım? Yardım etmeye çalışırsam, Salvo işi bitirirdi.

Siktir! Ne yapacağım?

“Tamam,” dedim boğuk bir sesle. “Seninle geleceğim.”

“Belki de sende hâlâ biraz akıl kalmıştır,” dedi alaycı bir şekilde ve beni arabasına doğru itti. “Yürü! Çabuk.”

Elimin tersiyle gözlerimi sildim ve arabasına doğru sürüklendim. Gözlerimi parlak Porsche’de sabit tutmak ve Peppe’nin hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için arkama bakmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu sokakta başka kimseyi görmemiştim ama umudumu kaybedemezdim. Biri onu bulacaktı. 911’i arayacaklardı. Başka bir olasılığı düşünmiyordum bile.

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu, görmemi zorlaştırdı. Arabadan sadece birkaç adım uzaktayken topuğum kaldırımındaki bir çatlağa takıldı. Neredeyse düşüyordum.

Sert bir el kolumu sıkıca kavradı. “Bastığın yere dikkat et!” diye bağırdı Salvo.

Acı içinde çığlık attım. Parmakları derime batıyor, etimi neredeyse kemiğe kadar eziyordu.

Beni hâlâ açık duran yolcu kapısından içeri itti ve ben acı içinde koltuğa yığıldım kaldım.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye fısıldadım önümdeki yola körü körüne bakarak.

Salvo arabayı sürmeye başladığında, sözlerim motorun gürültüsünde kayboldu.

“Bunu neden yapıyorsun, Salvo?”

Cevap vermedi.

Aslında cevap vermesine gerek yoktu. Gerçek gün gibi ortadaydı.

Massimo başından beri haklıydı. Hain, Aile’nin içinden biriydi. Sadece... En iyi arkadaşı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Salvo'nun beni neden kaçırdığını veya benim için ne planları olduğunu bilmiyordum. Sebebi ne olursa olsun, kesin olarak emin olduğum bir şey vardı: Bu benimle ilgili değildi. Massimo ile ilgiliydi.

Her zaman öyle olmuştu.

BÖLÜM

yirmi beş

JET TAKSİLER APRONA YAKLAŞTIĞI ANDA YERİMDEN FIRLAYIP uçağın merdivenlerine doğru koştum. Adamlarımdan bir grup hangar kapısında beni bekliyordu.

“Onlardan bir iz var mı?” diye bağırdım.

“Hayır.” Peppe’nin kuzenlerinden biri olan Joey başını iki yana salladı. “Ne Salvo ne de annesi Canalilerin evinde. Sadece çalışanları var. Adamlarımız yararlı bir şey bulamadı.”

“Peki ya Peppe?”

“Bir motosikletçi onu cipinde bulmuş, gecekondü mahallesinde kenara çekilmiş hâldeymiş. Vurulmuş. Göğsüne üç kurşun.”

“Hayatta mı?”

“Evet. Daha doğrusu ameliyata alındığında hayattaydı. Çok kan kaybetmiş. Hayatta kalıp kalmayacağını hâlâ bilmiyoruz.”

Avuç içlerimi gözlerime bastırıp derin bir nefes aldım.

“Sence Camorra mı yaptı, patron? Bildiğimiz herkesi takip ettik ama belki gözden kaçırdığımız biri vardır. Bu bir misilleme olabilir mi?”

Olabilir miydi? Kesinlikle muhtemeldi. Camorra çetesinin pusuda bekleyip adamlarımın peşine düşmesi çok muhtemeldi. Burada olan bu muydu? Peppe vurulurken Salvo Zahara'yı alıp kaçmayı başarmış mıydı? Şu anda güvenli bir yerde saklanıyorlar mıydı? Tanrım, bunun doğru olduğuna inanmak istiyordum. Ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu.

Cebimdeki telefon titremeye başladı. Çıkarıp arayanı kontrol ettim. *Salvo Canali*. Şu anda biraz rahatlamış hissetmem gerekirdi. Ama bunun yerine, kalbimi durduran bir korku beni sarıp sarmaladı. Ekranındaki isme bakarken içim karman çorman oldu.

“Patron?” diye mırıldandı Joey. “İyi misin?”

“Eve dönüp yeni talimatları bekleyin.”

“Emin misin? Biz—”

“HEMEN!”

Adrenalin vücudumu sararken keskin ve sabırsız bir nefes aldım. Sonra, sağa kaydırarak cevap verdim ve telefonu kulağıma götürdüm.

“O. Nerede?” Sözleri zorlukla ağzımdan çıkarırken omurgamdan aşağı buz gibi bir akım indi.

“Benimle,” diye cevap verdi Salvo. “Sağ salim ve güvende. En azından, şu an için.”

“Seni öldüreceğim lanet olası.”

Piç kurusu kahkaha attı. “Çocukken hep gizlice girdiğimiz yeri hatırlıyor musun? Hadi tekrar oynayalım. Bir saat sonra orada ol.”

Hat kesildi.

Bir çam dalını kenara çekip görkemli, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili küçük bir çayırığa adım attım. Bu güzel açıklığın

ortasında, son derece sapkın bir şekilde, ayrıntılı bir neoklasik yapı duruyordu. Canali Ailesi Mozolesi. Canali ailesinin üç nesli, cilalı beyaz sütunların iki yanında yer alan siyah, *art deco* kapıların ardında, bordo granit duvarların içinde gömülüydü.

Bu gece bitmeden, dördüncü neslin de ebedi saflarına katılmasını sağlayacaktım.

“Yalnız gelme akıllılığını göstermene sevindim. Don’um.”

Salvo, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sütunlardan birine yaslanmış duruyordu. Girişin üzerindeki ferforje fener, elindeki siyah silahın üzerine ışık düşürüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımlarımı yavaş ve ölçülü tutuyordum. Midemde asit kaynıyordu, onun ihanetinin acı tadı boğazımı geriyordu. O piçe direkt atılmamak için tüm kontrolümü kullandım. Gerçi hain boynunu kırmaktan daha fazla zevk verecek bir şey yoktu.

“Zahara nerede?”

“İçeride. Babama eşlik ediyor.” Sırıttı.

Gözlerimin kenarları kırmızıya boyandı ve kulaklarım çınlamaya başladı. *Meleğimi o lanet mozolenin içinde tutuyor!*

Parmaklarım silahıma uzanmak için seğirdi, çekmeme saliseler vardı ki kafamın içinde bir ses gürledi.

Yapma! Kızımızı tehlikeye atarsın!

Derin bir nefes alıp kaslarımdaki gerginliği attım ve tehditkâr olmayan bir duruş benimsedim. “Bırak onu gitsin, Salvo. Bu... Her neyse, bu seninle benim aramda.”

“Hmm. Sonunda aklın başına geldi. Biraz zamanını aldı. Neredeyse yirmi yıl kadar.”

“Sırtıma bıçak saplayanın en iyi arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim.”

Bana baktığı bakışta gizlenmemiş bir nefret vardı. “Ben hiç senin arkadaşın olmadım! Sana arkadaşlık benzeri bir şey göster-

miş olmamın tek nedeni babamın beni zorlamasıydı. Yaşlı keçi, ona yalvarmama rağmen beni senin okuluna bile gönderdi.”

“Neden?”

“Tabii ki Don’un gözdesine yakın olmam için,” diye alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bütün çocukluğum boyunca seninle karşılaştırılmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Derslerin yarısından fazlasını kaçırmasına rağmen her zaman en yüksek notları alan bir pislikle. Neden mi? Çünkü sıradan askerlerle kavga etmekle ve limanda sefalet çekmekle meşgul olduğu için kaçırdı. Bizim asil prensimiz! Gerçek klasın ne olduğunu gelip kıçından ısırsa bile bilemeyecek lanet olası bir depo işçisinin oğlu!”

“Bunu okulda senden daha başarılı olduğum için mi yapıyorsun?” Ona şaşkınlıkla baktım.

“Her şeyde!” diye bağırırken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Yıllardır tek duyduğum, senin ne kadar iyi olduğundu. Aile’nin finans işlerini ne kadar kolay kavradığın. Ve iş ilişkilerinin sana ne kadar kolay geldiği. Ve adamlarımızın sadakatini de unutmamalım. Herkes, zamanı geldiğinde ne kadar mükemmel bir lider olacağından bahsediyordu. Senin! Oysa bu benim olmalıydı!”

Beni karşıladığı andaki rahat duruşu artık yoktu. Mozole kapısının önünde sağa sola volta atıyor, delirmiş gibi ellerini havada sallıyordu. Diğer elindeki silahın emniyetinin açık olduğuna bahse girerdim. Öfkeden gözü dönmüşken, beni öldürmek kadar kolay bir şekilde kendi ayağını da vurabilirdi. Ama daha ciddi bir tehlike vardı, o da kapıdan içeri serseri bir kurşunun girme olasılığıydı. Ve bunun olmasına izin veremezdim. Riskleri tartmalı, seçeneklerimi değerlendirmeli ve onu geçip içeri girmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Büyük büyükbabam, Amerika’daki Cosa Nostra’nın kurucu üyelerinden biriydi,” diye devam etti histerik saçmalıklarına.

“Canali mirası bu! Hak olarak, babam Don yapılmalıydı! Ama bu Aile ona iki kez hakkını vermedi. İlk olarak senin babanı seçtiklerinde, sonra da Nuncio seçildiğinde. Senin, onun yerini alacağın kesindi. Avam tabakadan birinin bizim olması gereken şeyi bir kez daha almasına izin veremezdik.”

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Senin tutuklanman gibi olağanüstü bir fırsatı değerlendirmek babamın fikriydi. Stratejik olarak birkaç tehdit savurup birkaç kişinin elini yağladıktan sonra, sen ait olduğun yere, hapse kapatıldın. Babam öldükten sonra, ben sadece onun başladığı işi devam ettirdim.”

“O zaman neden bana yardım ettin? Bunca yıl, ben işimizi yürütürken sen yardım ve yataklık ettin. Ne sikime böyle bir şey yaptın?”

“Sana mı?” Volta atmaktan vazgeçip yumruğunu göğsüne vurdu. “Kendime yardım ediyordum! Kendi hâline bırakılsaydı, Nuncio Aile’yi mahvederdi. Bana devralacak hiçbir şey kalmayacaktı!”

Mozolenin girişine bir kez daha bakıp dikkatlice arkama uzandım. Eğer ben devre dışı kalırsam ya da ölürsem Zahara’ya ne olacağını sadece Tanrı bilirdi ama bir şeyler denemem gerekiyordu. Eğer bu orospu çocuğunu konuşturmaya devam edersem, o farkına varmadan silahımı çekebilirdim.

“Nasıl yani?” diye sordum. “Sen benim arkamı kolladın, ben parmaklıklar ardında işleri yürütürken sen uygun bir ânı bekle-din, böylece kontrolü ele geçirebilecektin, öyle mi?”

“Öyle bir şey. Temelleri atmak biraz zaman ve epey çaba gerektirdi. Önce Leone’yi Nuncio’yu öldürtmesi için ikna etmem gerekti. O yönetimi ele geçirdiğinde, beni ikinci patron ilan edip sonunda yönetimi devralmamın önünü açabilirdi. Sağlık durumu nedeniyle, bu çok uzun sürmezdi. Sadece bu gerçekleşmeden önce seni ortadan kaldırmam gerekiyordu. Ne yazık ki tuttuğum aptallar başarısız oldu.”

Nuncio'nun cenazesinden döndükten sonra bana saldıran iki pislik.

Bu lanet herif!

“Ve sen ipleri Nera'nın eline verip Leone'yi etkili bir şekilde susturarak beni gerçekten siktin. İpler onun elinde olduğu için, onu ortadan kaldırma konusunda beklemek zorunda kaldım, yoksa durum çok şüpheli görünecekti. Kendini resmi lider olarak kabul ettirdiğinde, benim için fırsat doğdu. Hâlâ Sicilyalıların başarısız olduğuna inanamıyorum, hepsi onun uzun saçlı canavarı yüzünden!”

Saçmalıkları tıpkı bir gayzer gibi etrafa saçıyordu, ben de aklını kaybettiğini düşünmeden edemiyordum.

“Bir kez daha denedim,” diye devam etti, “Armando'ya Nera'yı pusuya düşürmesini söyledim. Kızın cinayetini ona yıkmak çocuk oyuncağı olur diye düşündüm. Ama o işe yaramaz keş, ona resmen altın tepside sunmuş olsam da Nera'nın kafasına kurşun sıkamadı. Sonra, o lanet herif ötmeye başlamadan önce onu ortadan kaldırmak için üç milyon daha harcadım. Üç! Ağgözlü De Santi'ye işi alması için ödemek zorunda kaldığım para bu. Her zamanki gibi iki değil. Bu yüksek bir ücret, Spada ve hepsi kendi adamlarının yanından gizlice geçip içeri girmesi gerektiği için. Peki ne için? Sadece çöpü atmak için mi?”

“Sen hastasın,” dedim elimi belime sıkıştırdığım silaha yaklaştırarak.

“Hayır. Sadece hak ettiğimi aldığımdan emin olma konusunda kararlıyım.” Silahını kaldırıp kafama nişan aldı. “Beni aptal mı sanıyorsun? Arkanı dön de göreyim, silahı bırak. Sonra içeri gir.”

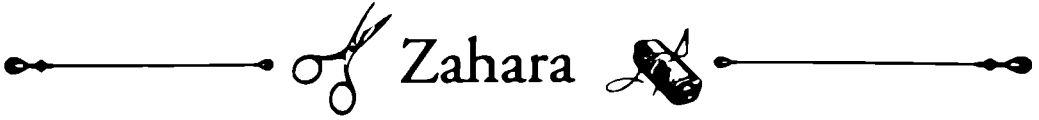
Siktir.

Silahı bana doğrultulmuş hâldeyken silahımı çıkarıp çimenlerin üzerine attım. Eğer kendisini çıplak ellerimle öldüremeyeceğimi düşünüyorsa onu bekleyen başka bir şey vardı.

Mozaleye yaklaşıp eşikte durdum ama silahının namlusuyla sırtımı dürttü. İçeri adım attığım anda gözlerim panikle Zahara'yı aradı. Mekân dar ve boğucuydu, gölgelerle kaplıydı. Kapının dışındaki tavandan sarkan fenerin zayıf ışığı dışında, tek ışık kaynağı, şimdi huzur içinde yatanların isimlerini aydınlatan bir duvar puluydu. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı ama sonunda onu gördüm. Yerdeki iki lahit arasında sıkışmış küçük bir siluet.

"Tanrım, bebeğim." Ayaklarım tam ona doğru hareket etmeye başladığı sırada kulakları sağır eden bir patlama duvarlarından yankılandı.

"Bir adım daha atarsan, bir sonraki kurşunu kafasına sıkarım."

Silah sesi kulaklarımda çınlarken gözlerim Massimo ve Salvo arasında gidip geldi, şimdi ne yapmam gerektiğini karar vermeye çalışıyordum.

Salvo beni buraya sürüklediğinde, ellerimi iple bağlayıp iki taş tabutun arasına itmişti. Dikiş çantamın içinden makası çıkarıp bağları kesmek yirmi dakikadan fazla sürmüştü. Buraya geldiğimizde Salvo beni zorla arabasından indirdiğinde, en sevdiğim kumaş makası da dahil olmak üzere tüm dikiş malzemelerimin bulunduğu güvenilir seyahat dikiş çantamı almamı sağlayan atalarımın gelen bir içgüdü olmalıydı. Ellerimi bağlamak için çantayı elimden kapıp yere atmasından sonra, çantanın içinde ne olduğunu hatırlamıştım.

"Artık ben buradayım," dedi Massimo. Dönüp kendini benimle Salvo'nun arasına yerleştirdi. Beni, çıkışı engelleyen deli heriften vücuduyla koruyordu. "Artık Zahara'ya ihtiyacın yok. O bu işin içinde değil, bırak gitsin."

“Tabii ki içinde!” diye bağırdı Salvo. “O da benden aldığı bir başka şey! O mükemmeldi! Nazik, kültürlü bir İtalyan kadınıydı. İtaatkâr. Ve sadık. Senin için ne yaptığını, ona ne kadar güvendiğini anladığımda, onu almam gerektiğini anladım. Tıpkı senin, sana ait saydığın diğer her şey gibi. Ama o beni reddetti. *Senin* yüzünden! Diğer herkes gibi o da seni seçti. Ve bunun için o da ölmek zorunda.”

Tanrım, o tamamen deliydi! Sanki bu durumdan nasıl kurulacağımızın cevabı sihirli bir şekilde karşımıza çıkacakmış gibi çaresizce odanın içinde etrafa bakındım. Belki burada bizi bu deliden kurtarabilecek başka biri vardı. Ama kimse yoktu. Kendi başımızaydık.

“Zahara beni seçmedi,” dedi Massimo. Mozolenin ortasında hareketsiz duruyordu. “Onu tehdit ettim. Benimle birlikte olmayı kabul etmezse ablasını öldüreceğimi söyledim. Onu seviyorum ve başka birine ait olmasını düşünmeye dayanamıyorum. Ve o da bunun için benden nefret ediyor.”

Salvo başını eğip dikkatini bana çevirdi. “Bu doğru mu, Zara?”

Omzunun üzerinden bana bakan Massimo’ya hızlıca bir bakış attım. Gözlerindeki emir çok açıktı. *Yalan söyle, Zahara, diyorlardı.*

Yutkunup hemen bakışlarımı Salvo’ya çevirdim. “Evet.”

“Ama bana onu sevdiğini söylemiştin. Bu da Massimo’nun tehditleri yüzünden miydi?”

Başımı salladım.

“Şey... Bu gerçekten onun yapacağı bir şeye benziyor. Belki de seni bağışlarım. Onu öldürmek ve imparatorluğunu ele geçirmek... Sonra da sevdiği kadını? Evet, bu kulağa... Hayır. Belki de ölüm onun için en kötü ceza değildir...” Sırtıp dikkatini Massimo’ya çevirdi. “Zara’yı sadece, Konsey’e Don rolüne

uygun olmadığını itiraf edersen hayatta bırakacağım desem ne dersin? İstifa edip beni halefin olarak atarsın. Sonra da, bir zamanlar senin olan her şeye sahip olduğumu bilerek ülkeyi terk edersin. Bana kalırsa, lanet olası bir hendekte sefil bir şekilde ölebilirsin. Çünkü senin yerin orası!”

“Yapacağım!”

Massimo’nun sözleri odada fırtına gibi yankılandı. Bir kez. İki kez. Sessiz mezarın içinde, sanki bir koro tarafından söylenmiş gibi yankılandı. Granit duvarlardan sekip zihnimde yankılandı. Tekrar tekrar. Onun sözlerinin anlamını kavrarken ciğerlerim sıkıştı. Onun seçimi *bendim*. Cosa Nostra yerine beni seçiyordu.

Salvo bir kez daha güldü ama bu mutlu bir ses değildi. Çılgınca bir sestti. Ve iğrenç. Tüylerim diken diken oldu.

“Vay... Vay... Sen gerçekten yanmışsın.”

“Ne istersen yaparım. Her şeyi,” diye hırladı Massimo. “Bana ne istersen yap ama lütfen, Zahara’yı bırak.”

“Lütfen mi?” Salvo kaşlarını kaldırdı, sonra kahkaha patlattı. “Massimo Spada *yalvarıyor* mu? Bu bir ilk.”

“Evet, yalvarıyorum. Lütfen, Salvo.”

“Ah, yalvarışının sesini çok seviyorum.” Bir adım yana çekildi ve silahını bana doğrulttu. “Diz çökmeni istiyorum, Massimo. Diz çök ve onun hayatı için yalvar.”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. Bunu yapamaz! Yapamaz!

İçim düğüm düğüm oldu, Massimo’nun diz çözmesini dehşetle izlerken mideme dev bir kaya gibi yerleşti.

“Lütfen,” dedi boğuk bir sesle. “Yalvarıyorum. Lütfen, Salvo.”

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Sevdığım adama bakarken gözlerim doldu ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Onun gururuna her zaman hayranlık duymuştum. Neyle yüzleşirse yüzleşsin, Massimo her zaman başını dik, omuzlarını gergin ve sırtını çelik gibi dik tutarak yürürdü. Ama şimdi, bu piçin önün-

de yere çökmüş durumdaydı. Dizlerinin üstünde. Yalvarıyordu. Benim hayatım için.

“Bu tam bir cennet.” Salvo, bir sonraki kokain dozunu koklayan bir adam gibi yüksek sesle nefes aldı. Öne adım atarak silahını Massimo’nun göğsüne doğrulttu. “Şimdi o sikik eski mahkûmun başarısız olmasına memnunum. Eğer seni alışveriş merkezinde vurmayı başarabilseydi, bunu kaçırmış olacaktım.” Yüz ifadesini ve ses tonunu, manik bir küçümseme doldurdu. “Kahretsin! Bu günlerde yetkin bir yardımcı bulmak çok zor, değil mi? Yani, onu takip cihazıyla doğrudan sana yönlendirdim ama o aptal basit bir işi bile bitiremedi.” Çenesini sıkarken yüzü yine buruştu. “Eminim *senin* küçük yardımcın seni asla hayal kırıklığına uğratmamıştır,” diye fısıldadı. “Zara! Git beni dışarıda bekle. Massimo Spada’nın son nefesini verişine tanık olan tek kişi olmak istiyorum. Bu görüntü geceleri beni sıcak tutacak. Seninle birlikte.”

“Onun yaşamasına izin vereceğini söylemiştin!” diye bağırarak diz çökmüş Massimo’ya doğru sendeledim.

“Öyle mi dedim?” Salvo başını yana eğdi. “Hayır, sanmıyorum. Dışarı! Hemen!”

“Zahara.” Massimo’nun sesi beni titretti. “Gitmeni istiyorum.”

Hıçkırıklarımı yutarak ona döndüm. Gece kadar karanlık gözleri benimkileri delip geçti ve nasıl bu kadar yumuşak bakarken aynı zamanda derinliklerinde bu kadar vahşet barındırabildiklerini merak ettim. Massimo her zaman aşırı çelişkilerle dolu biriydi. Ve bakışları bunu hiç bu kadar net yansıtmamıştı. Öfke ve sakinlik. Sarsılmaz kararlılık ve mutlak kaos.

“Git,” dedi. *Güven bana*, diyordu gözleri.

Yavaşça başımı salladım. “Dışarıda bekleyeceğim.”

Kurşun gibi ağır bacaklarla kapıya doğru yürüdüm, kesilmiş bağları saklamak için ellerimi arkamda tuttum. Massimo’dan uzaklaştığım her adım, dayanması zor bir ıstırap ama kendimi ileriye gitmeye zorladım.

“O da bana itaat etmeyi öğrenecek.” Salvo ben yanından geçerken alaycı bir şekilde konuştu. “Çok yakında.”

Mozoleden çıkıp kapının yanındaki dış duvara sırtımı dayadım. Kolumun içinde sakladığım kumaş makasının ucu ön koluma batıyordu. Silaha karşı işe yaramazdı ama yine de yanımda tuttum.

“Son bir sözün var mı, Massimo?” İçeriden Salvo’nun küçümseyen sesi geliyordu.

“Evet.”

Sessizlik uzadı, karanlıkta boşluk uğursuz bir his yarattı. Nabzım hızla yükseldi, tek yapabildiğim makası çılgınca atan kalbime dayayıp sıkıca tutunmaktı. Bekliyordum. Neyi beklediğimi bile bilmiyordum.

Massimo’nun gözlerinde Salvo’yu öldürme niyetini görmüştüm ama bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyordum. Ancak Massimo’yu biraz olsun tanıyorsam, önce o piçi cehennemden geçirecekti. Hapiste geçirdiği onca yıl. Hayatının neredeyse yarısı ondan çalınmıştı. Arkadaşı olduğuna inandığı kişi tarafından ihanete uğramıştı. Bunu yapan pisliğe ne söyleyecek olabilirdi ki?

“Ee?” diye patladı Salvo. “Kulaklarımı açtım dinliyorum.”

“MÜSTAKBEL KARIMA PİS ELLERİNİ SÜRMENİN BEDELİNİ SANA ÖDETECEĞİM, SENİ OROSPU ÇOCUĞU!”

Massimo bağırmaya başladığında bir el silah sesi geldi. Ve şimdi şiddetli bir savaşın patırtıları kulaklarıma geliyordu.

İçeriden başka bir gürültülü patlama yankılandı, kapının yanındaki sütunun bir kısmı parçalanıp küçük parçalar ayaklarımın yanına yağmur gibi yağdı. Makası bir can simidi gibi sıkarken dudaklarımdan boğuk bir inilti çıktı. İçerideki mücadelenin sesleri benim sıkıntımı daha da artırıyordu.

Çılgınca homurtular. Kırılan eşyalar. Boğuk sesler. Ve yere çarpan, kesinlikle metal bir şey.

Bir şeyler yapmalıyım.

Tanrım, bir şeyler yapmak *zorundayım*.

Derin bir nefes alıp duvardan uzaklaştım ve mozolenin eşinden geçtim.

Toz havada asılı duruyordu, dağınık ışık huzmelerinin altında akarlar dans ediyordu. Zemin, kısa süre önce kutsal alanı süsleyen taş parçaları ve kırılan heykellerin parçalarıyla doluydu. Havada barut kokusu vardı ama başka bir şeyin kokusu da geliyordu. Kan.

Gözlerim zorlukla alınan nefeslerin ve homurtuların geldiği tarafa doğru kaydı. İki figür yerde birbirine karışmış durumdaydı. Şükürler olsun ki Massimo dizini Salvo'nun göğsüne dayamış, onu yere sabitlemiş duruyordu. Elini hainin gırtlığına sarmıştı, Salvo'nun suratına birbiri ardına yumruklar indiriyordu. Giysileri toz ve molozla kaplıydı, gömleğinin sol kolu yırtılmıştı. Salvo'nun silahını hiçbir yerde göremiyordum.

“Lanet olası piç!” diye bağırdı Massimo, Salvo'nun çenesine vurarak. “Kafanı ezip püre yapacağım!”

Bir yumruk daha atarken Salvo Massimo'nun karın boşluğuna bir yumruk atmayı başardı. İkisi yerde boğuşmaya başladı, birbirlerini çeşitli şekillerde öldürmeye çalışıyorlardı. Boğazlama. Kafakola alma. Karın yumrukları. Kasıklarına dirsek darbeleri. Ulaşabildikleri her yere. Bu ölüm maçının sessiz tanığı gibi üzerlerinde yükselen devasa ağlayan melek heykelinin ayaklarına doğru yuvarlandılar.

İki adam da kir, pas ve kanlar içindeydi, Massimo bir kez daha üstünlüğü ele geçirmiş gibiydi. Ancak tam son darbeyi vurmaya hazırlandığı sırada Salvo bir şekilde ulaşamayacağı yere kaçmayı başardı ve heykelin tabanına tekme attı.

Nefesim ciğerlerimde sıkıştı, kanadı meleğin sallanıp sonra da eğilmesini dehşet içinde izledim.

“Massimo!” diye haykırdım ama uyarım biraz geç oldu.

Ağır heykel Massimo’nun omzuna çarparak onu geriye doğru itti. Massimo, kırılan taşların gürültülü çarpışıyla yere düştü. Ve kalkamadı.

Beynim önümde olanları algılayamadan bacaklarım beni Massimo’nun hareketsiz bedenine doğru taşıdı. Salvo, dizlerinin üzerine kalkarak kırık kanadın büyük bir parçasını kendine doğru çekti.

“İşin bitti, Spada.” Ağır parçayı başının üzerine kaldırırken çılgın kahkahası mozolenin duvarlarından yankılandı.

Bir nefes.

Bir göz kırpış.

Bir kalp atışı.

Hayvani çılgılığımı yutup makasımı boynunun yan tarafına sapladım. Salvo çılgılık atarak yana doğru yığıldı. Melek kanadının parçası ellerinden kaydı ve yere düşerek ikiye ayrıldı. Geriye sendelerken makası sıkıca tutmaktan elim ağrıyordu.

Nefesim kesilmiş, soluk soluğa bir hâlde, yarasından fışkıran kanın hipnotize edici etkisiyle o pisliğe bakıyordum. Atardamarını kesmiş olmalıydım. Bir köpek gibi soluyordu, elleri makasın etrafından tutup boynuna baskı uygulamaya çalışırken titriyordu.

“Yardım et.” Dudaklarından çıkan hırıltı zar zor duyulan cinstendi.

Gerçekten mi? Babamın suikastını o düzenlemişti. Ablamı *iki kez* öldürmeye çalışmıştı. Ve Tanrı bilir Massimo’yu kaç kez öldürmeye çalışmıştı. Ama *benim* yardımımı mı istiyordu?

Birinin canını alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama yine de yaptığım birçok şeyi yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Gözlerimi onun gözlerine dikip ayağımı kaldırdım ve makasın çıkıntılı sapına bastırarak makası onun etine daha da batırdım.

“Al sana itaatkâr, iyi yetiştirilmiş İtalyan kızı.” Henüz soğumamış bedenine tükürdüm, sonra dönüp Massimo’nun yanına koştum.

“Hey.” Yanına diz çöküp avuçlarımla yüzünü kavradım. “Bana bak.”

Massimo’nun göz kapakları titredi ve sonunda gözlerini açtığı anda, düzensiz göz bebekleriyle bana odaklanmaya çalıştı.

“Bebeğim?”

Göğsümdeki yükün bir kısmı kalktı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Biraz başım dönüyor,” dedi yavaşça. “Az önce seks mi yaptık? Çünkü bayılmış olabilirim ve tekrar yapmak istiyorum.” Etrafına bakındı, sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyordu. “Neredeyiz lan?”

“Canali’nin mozolesinde. Sanırım beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin. Ciddi bir beyin sarsıntısı.”

Massimo’nun alnı kırıştı. İnleyerek kalkıp oturdu ve elini başının arkasına bastırdı. “Ah. Lanet olası bir mezarda seks yapmak kimin fikriydi? Ve neden—” Salvo’nun cesedini görünce sözünü kesti. “Siktir.”

“Evet.”

Uzun bir süre sadece cesede baktı. Sonra gözleri aniden büyüdü ve hızla bana döndü.

“Tanrım, siktir!” Beni belimden sıkıca kavrayarak kucağına çekip yüzümü boynunun kıvrımına sakladı. “O pislik. Seni öldürecek sandım, meleğim.” Beni resmen göğsüne yapıştırıp ileri geri sallamaya başladı. “Arayıp seni ele geçirdiğini söylediğinde—”

“Ben iyiyim,” diye mırıldandım boynuna doğru.

“Sonra seni yerde kıvrılmış hâlde gördüm... Lanet olsun, bebeğim... Sana silah doğrulttu ve... Tanrım—”

“Massimo—”

Elini saçlarıma gömdü, sallanmaya devam ederken başımı kendine doğru daha sıkı bastırdı. “Sana bir şey olsaydı ölürdüm ve... LANET OLASI ÇENENİ KAPAT! ONU BOĞMUYORUM!”

“Şey... Aslında boğuyorsun,” diyerek güldüm.

“Ah.” Sallanmayı bıraktı ama kucaklamasının gücünü azaltmadı. “Böyle iyi mi? Çünkü buna ihtiyacım var, Zahara. Seni hissetmeye, güvende ve yarasız olduğunu bilmeye ve—”

“Güvendeyim. Yaralanmadım ve,” Yüzümü biraz çevirmeyi başardım. “Evet, nefes alabiliyorum.”

“İyi.” Sallanmaya devam etti. “Korkmuş muydun? Elbette korkmuşsundur. En azından en kötü kan banyosuna tanık olmadın. Ben onun işini bitirene kadar içeri girmedin, değil mi?”

“Şey... Aslında...”

“O piç. Keşke ölmemiş olsaydı. Seni tehdit ettiği için onu tekrar öldürmek istiyorum. Benim tatlı, tatlı meleğim...”

Gözlerimi kapatıp Massimo’nun narenciye kokusunu içime çektim ve beni sakinleştirmesine izin verdim. Salvo’nun ölümünün ayrıntılarını daha sonra konuşabilirdik. Şu anda sadece beni kucaklamasını istiyordum. Massimo’nun kolları tarafından sarmalanmak çok iyi geliyordu—

“Zahara?”

“Hımm?”

“Neden dikiş makasın Salvo’nun boynuna saplanmış hâlde?”

BÖLÜM

girmi altı

İki hafta sonra

“ARTIK BAKABİLİR MİYİM?” DİYE SORDUM.

“Hayır. Adımlarına dikkat et.”

Bir kapının açılma sesi geldi. Massimo elini belime koyarak beni ileri doğru yönlendirdi.

Bir yere girdiğimizi söylemek için gözlerime ihtiyacım yoktu ama her yerden bana doğru esen güçlü bir rüzgâr vardı. Bu biraz kafamı karıştırdı. Topuklularımın sert ahşap zemindeki hafif yankısından, girdiğimiz odanın oldukça büyük olduğunu tahmin ediyordum. İlk olarak boya ve ahşap verniğinin kokusu burnuma geldi ama kısa süre sonra başka bir koku onunla rekabet etmeye başladı. Çiçeksi. Taze. Yasemin mi?

“Üzgünüm, bebeğim,” Massimo yanımda homurdandı. “Kokuyu gidermek için adamlara endüstriyel fanlar getirttim ama işler hâlâ devam ediyor.”

Endüstriyel fanlar mı? “Lütfen bana nerede olduğumuzu söyler misin?”

Sert, talepkar dudaklar benimkilere yapıştı. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı kısa, ipeksi saçlarına geçirdim. Eskisi kadar diken diken değillerdi. Saçlarını uzatıyordu. Bunu, son yirmi yıldır sürdürdüğü hayatın artık bittiğini ve tamamen sona erdiğini nihayet kabul ettiğinin bir işareti olarak alıyordum. Massimo beni kaldırıncaya ayaklarım yerden kesildi ve hemen bacaklarımı beline doladım. Geniş paçalı pantolonumun yanlarındaki yüksek yırtmaçlar açıldı, kumaş üzerimden döküldü ve vantilatörden gelen esinti çıplak tenimi anında serinletti.

Massimo alt dudağımı ısırıldı. “Tamam, artık bakabilirsin.”

Gözlerimi açtım.

Çerçeveler. Devasa bir duvarı kaplayan kocaman, süslü ahşap çerçeveler. Parlak beyaz ve altın varak kaplamalıydı. Her birinin üzerinde tavana monte edilmiş pirinç resim lambası vardı, çerçevelerin cilalı camının altındaki çizimleri yumuşak bir şekilde aydınlatıyorlardı.

Ne olduklarını fark ettiğimde, ağzımdan cırtlak bir inilti kaçtı. Yıllar içinde yaptığım elbise eskizlerinin büyütülmüş baskılarıydı. Aman tanrım, ona mektupta gönderdiğim ilk elbise resmi bile, tam orada, duvarın ortasında sergileniyordu.

Sadece eskizler de değildi. Her çerçevenin önünde, eskizde tasvir edilen elbiseyi sergileyen, şık ve parlak, beyaz ferforje mankenler duruyordu.

“Ah, Massimo,” diye fısıldadım, odanın geri kalanını inceleyen boynunu sıktım.

Vintage raflar, büyük dolaplar, bol miktarda vitrin platformu. Rahat koltuklar, dekoratif aynalar, muhteşem tavan lambaları. Yan tarafta bir yığın kutu vardı. Bu adamın onların içlerinde ne sakladığını sadece tahmin edebilirdim. Etrafıma bakarken duygular boğazımı tıkadı. Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

“Eğer doğru seçemediğim bir renk varsa özür dilerim. Terziler beni rahatsız edip durdular, çeşitli kumaşların fotoğraflarını e-postayla gönderdiler... Sanki farklı tonları ayırt edebiliyormuşum gibi. Yani, *Skobeloff* mu? O da ne lan? Kulağa süslü bir pasta adı gibi geliyor.”

Gülerken burnumu çektim. “Mavimsi yeşil. Turkuaz gibi ama daha canlı yeşil alt tonları var.”

“Kahretsin. Seni ağlattım. Üzgünüm. Onlara söyleyeceğim—EVET, TURKUAZ SEÇMEM GEREKTİĞİNİ ANLADIM. ŞİMDİ, KAPAT ÇENENİ!”

“Hayır. Hayır, ben iyiyim.” Avuçlarımla yüzünü kavrayarak, alnını alnıma yaklaştırdım. “Mükemmel. Harika bir şekilde mükemmel. Ama... *Neden?*”

“Çünkü bu senin hayalin. Ve çünkü sen harika bir moda tasarımcısısın, meleğim. Kendi butiğini hak ediyorsun.” Beni odanın diğer ucuna, beyaz saten bir çarşafın bir şeyi örttüğü duvara doğru taşıdı. Beni kollarında sabitleyip çarşafın bir köşesini tuttu ve çekti. “Ve markan,” diye ekledi.

Beyaz ve altın rengi el yazısı harflerle yazılmış geniş plakaya baktım. İki kelime. Beni ağlatan iki kelime.

Zahara Spada

“Ah hayır! Hayır, hayır. Henüz bitmedi.” Massimo beni yere indirirken kıkırdadı. “Markanın kurulumunu bitirdik. Ama markalaşma sürecini bitirmedik.”

Kendimi zar zor tutuyordum. Onun bir dizinin üzerine çökmesini izlerken görüşüm bulanıklaştı. Cebine uzanıp elini kaldırdığında dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi ve bana bir yüzük uzattı.

“Zahara Veronese, sen benim soluduğum hava ve görebilmemi sağlayan ışıksın. Seni her şeyden çok seviyorum ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Sen zaten benim arkada-

şımsın. Kurtarıcımsın. Hayatımın aşkınsın. Ama şimdi, lütfen benim karım olur musun?”

“Bana zaten sordun, şapşal.” Burnumu çektim. “Ve evet dedim.”

“Yüzüksüz sordum, sayılmazdı. Bu yüzden tekrar yapıyorum.” Yüzüğü daha yükseğe kaldırdı. “Tabii ki platin. Yani, evlenir misin?”

“Evet,” dedim boğuk bir sesle. “Evlenirim.”

Elimi tuttuğunda ve ağzına götürdüğünde elim titriyordu. Dudaklarını parmağımın etrafına sararken dudaklarında hâlâ o pis gülümseme vardı. Parmağımı yavaşça ağzında kaydırırken bacaklarımın arasında bir ıslaklık birikti. His inanılmazdı, hem masum hem tamamen erotikti. Dudaklarının ipeksi yumuşaklığı, parmağımın üzerinde nazikçe kayarken cildimi ıslatıyordu. Ve aynı anda dişlerinin keskinliği parmağıma sürtünüyordu. Parmağımı çıkarmaya başladığında, kaygan dili parmağımın altını okşuyor, dişleri üstünü sıyrıyordu. Sertlik ve hassasiyetin mükemmel birleşimiydi. Tıpkı onun gibi.

“İşte. Hazır.” Parmağımın ucunu öptü.

O, konturlu elmas şeridi tam ortasına denk getirmek için büyük özen göstererek yüzüğü parmağıma takarken ben büyülenmiş bir şekilde izledim. Tavan ışıkları, ortada büyük markiz elmasın ve her iki yanında birbirini yansıtan, giderek küçülen iki set mücevherlerin yer aldığı parlak kümeden yansıyor.

“Bu bir taç.” Parmağıyla nazikçe çenemi yukarı kaldırdı. “Kraliçem için.”

Daha fazla ağlamamak için alt dudağımyı ısırđı.

“Ve şimdi, meleğim...” Parmaklarını pantolonumun bel kısmına taktı ve pantolonumu külotumla birlikte aşağı indirdi. “Şimdi, kraliyetini iyice ıslatacağım ve sonra da ona kraliyet becerişi bahşedeceğim.”

Beni kaldırıp beyaz kadife döşemeli ikili koltuğa yatırdığında çığlık attım ve sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Dilinin ucu klitorisimin etrafında hızlı ve hararetli hareketlerle kıvrılıyordu. Bacaklarımı omuzlarına koydu, sonra ellerini kuçımın altına kaydırды. Hızlı bir hareketle beni kaldırdı ve ağzına yaklaştırdı.

Dilinin darbeleri arada sırada attığı ısırıkların dışında uyuşuk, uzun yalamalara dönüşerek sıvılarımıla kendine ziyafet çekti. O yerde diz çöküp beni yalarken *vintage* bir kanepede uzanmanın son derece çökmüş bir yanı vardı. Beni buraya ilk getirdiğinde kapının kilitli olmadığından emindim, bu da herhangi birinin içeri girebileceği anlamına geliyordu. Bu olasılık zihnimde dolaşıyor ve beni ölçülemeyecek kadar heyecanlandırıyordu. Saçlarını tutarak, içimi sarsan titremelerin tadını çıkardım.

Tanrım, onun tadı... Beni delirtiyordu. Saçımı çekmesi kadar delirtiyordu. Parmaklarını saçlarıma geçirerek yüzümü kendine yaklaştırıyordu. Dilimi kıvrımlarının arasında gezdirerek kokusunu içime çektim. Saf cennet. Lanet olası bir cennette ziyafet çekiyordum. Ama zavallı aletim cehennemde sıkışmış durumdaydı çünkü içinde olmayalı saatler olmuştu.

Yalayıp okşadım, sonra küçük ısırıklar alıp lezzetliyle uğraştım. Her dokunuşumda titriyor ve vücudu sarsılıyordu. Yaklaşıyordu. Çok yakındı. Meleğime böyle işkence etmeye devam etmek istiyordum ama daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Gergindim. Padlamaya hazırdım. Ama beni bu kadar gergin yapan sadece seks değildi. O *ever* demişti. Bu kelime hâlâ

kafamda yankılanıyordu. Hayatını benimle, bu çılgın herifle geçirmek istemesi beni hâlâ hayrete düşürüyordu.

İkimizle, kafamdaki sinir bozucu ses hatırlattı.

Not edildi.

Hmm. Benim neyi not ettiğimi bilmek ister misin? Pek de uzun olmayan bir süre önce, kimsenin önünde diz çökmeyeceğini kesin bir dille söylemiştin. Eh, şimdi diz çöküyorsun dostum.

Zahara bana her zaman diz çöktürebilir. Onun için, ömür boyu diz çöküp kalırım. Şimdi, sus da gelecekteki karımı huzur içinde yiyeyim. Lütfen.

Şimdiki zaman kullanımın hoşuma gitti, gelecekte de öyle olacak. Karımız. Yarın güzel bir düğün günü olurdu.

“İyi noktaya değindin,” diye mırıldandım Zahara’nın içine doğru.

Onun tatlı tomurcuğunu dudaklarımın arasına alıp sertçe emdim, onun parçalanışına hayranlıkla baktım. Uzun inlemeler ve zorlukla alınıp verilen nefeslerle benim için dağılıyordu. O çok güzeldi. Benimdi. Onun görüntüsünü içime çekerek, bacaklarını dikkatlice şık kanepeye indirdim ve avucumu onun ıslaklığında gezdirdim. Her damlayı yalamak için elimden geleni yapmış olmama rağmen, hâlâ sıırılsıklamdı.

Vücudu artçı şoklarla sarsılmaya devam ederken ayağa kalkıp kemerimi açtım. Dudaklarında ahlaksız bir gülümseme dans ederken fermuarımı açmamı izledi. Karnının üstüne döndükten sonra elleriyle dizlerinin üstüne kalktı, omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Kıcını sallayıp, “Elinden geleni ardına koyma,” dedi şarku söyler gibi.

Kendimi kaybettim.

Kalçasını kavrayıp sıcaklığına tek bir güçlü hamleyle dalarak taşaklarıma kadar girdim. Boşaldığında tutku dolu çığlıkları

yankılandı. Ona arkadan girip çıkmaya devam ettim, kadının dışındaki tüm dünyadan ve her şeyden kopmuştum.

Benim.

Avucumu sırtından yukarı kaydırıp narin omurgası boyunca ilerlettim.

Sadece benim.

Aletimi o kadar sıkı kavıyordu ki her dalışımda içimde bir şok dalgası oluşuyordu. Sinir uçlarımin her biri açıktaydı, hamdı ve ateşler içindeydi. Ciğerlerim kasıldı. Bedenime bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Benim havam. Benim aşkım. Benim huzurum.

Orgazmı başladığında avucumun altında titredi. Göğsümde büyüyen boğuk bir hırıltıyla tempomu artırdım, gerçeklik duygumu tamamen kaybettim. Sıkı içine tekrar tekrar girerek, onun sivilaşan merkezinde patlarken resmen kükredim.

Benim Zahara'm.

Boşalmanın etkisiyle titremeye devam ederek isteksizce içinden çıktım ve sağ kalçasına hızlıca bir öpücük kondurmak için eğildim.

“Bebeğim? İyi misin?” Dudaklarımı kalçasına kaydırıp öptüm. Sonra o lezzetli kalçayı şakacı bir şekilde ısırp Zahara'yı koltuğa yatırdım. “Çok mu sert davrandım?”

“Asla.” Ben kalkıp aletimi kıyafetimin içine sokarken yarı kapalı gözlerle beni izleyip iç geçirdi. “Bir süre yürüyemeyebilirim,” derken yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

Mağazası için seçtiğim özenle yapılmış mobilyanın üzerinde çırılçıplak uzanmış olan meleşim, saf bir ayartıdan başka bir şey değildi. Ona asla doyamayacaktım. Arzumu asla tatmin edemezdim. Hayatımı yaşamaya hazır özgür bir adam olabildim ama yine de kırılmaz zincirlerle bağlanmış bir tutsaktım. Kalbimi ele geçiren bu muhteşem kadının tutsağıydım.

Ruhumu ehlileştiren kadının. Ve bundan daha tatlı bir his yoktu. Hayatımın geri kalanında, onun gönüllü kölesi olacaktım.

Henüz açılmamış kutulardan birine elimi sokup, bir gün önce Çin'den gelen kırmızı dut rengi, ipek kumaşı çıkardım ve yumuşak kumaşı Zahara'nın üzerine örttüm. Kraliçemin üşütmesine izin veremezdim, değil mi? Lüks, yumuşacık kumaşın içine sarmalandıktan sonra, onu kollarımın arasına aldım.

“Kafayı çizmiş eniştenin numarası var mı?” diye sordum onu odanın diğer ucuna taşıırken.

“Evet. Kai'dan ne istiyorsun?”

Durup hayatımın aşkına baktım.

“Beni bir arkadaşıyla görüştürmesini istiyorum.” Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. “Rahipleri kaçırmayı seven sarışın adamla.”

SON SÖZ

İki ay sonra

“**S**ey... Sanırım bu, gelecek yılın yatırım planlarını özetliyor,” dedi Massimo ve pozisyonumu ayarlayıp içime daha derin bir dalış yapabilmek için kalçalarımı başka bir açıya kaydırды. “Sorusu olan var mı?”

Her zamanki gibi soru yoktu. Benim zevkle inmelerim dışında, büyük salondaki tek sesler kâğıtların hışırtısı ve Capo’ların olabildiğince çabuk ayrılmak için aceleyle atukları adımlardı. Aynı anda hepsi göz temasından kaçınıyordu. Görünüşe göre, toplantılarına katılmamdan hâlâ rahatsızlardı.

Onları en çok rahatsız eden şeyin, Massimo’nun solundaki koltuğa oturmam mı, yoksa onun koltuğunu paylaşmayı tercih etmem mi olduğundan emin değildim. Tabii ki, ikincisi, kocam toplantı gündemine devam etmeye çalışırken, benim herkesin önünde kocama binip onun aletini sürmem anlamına geliyordu. Gözlerinde zar zor gizledikleri utançtan

hangimizin daha çok zevk aldığı gerçekten belli değildi, o mu ben mi?

Bize hiç aldırış etmeyen tek kişi Peppe'ydi. Bizi evin her yerinde sevişirken yakalamaya alışmıştı artık. Peppe, geçen ay hastaneden taburcu olduktan sonra kabul ettiği ve yeni terfi ettiği ikinci patron olarak, ne zaman Massimo'nun düşünceleri dağılsa sık sık tartışmaya liderlik etmek için araya giriyordu. Bizim ne yaptığımızı görmüyormuş gibi davranması iki kat komik oluyordu, genelde Capo'lar gözlerini ovuşturuyordu.

“İyi günler, Don Spada.” Gergin sözler kapıdan geliyordu. “Ve şey, eşim bu hafta sonu için randevu alabilir miyim diye sormamı istedi, Bayan Spada. Sorun olur mu?”

“Tabii.” Yavaşça kendimi kaldırdım, Massimo'nun aletinin içimden neredeyse tamamen çıktığını hissettim. “İyi günler, Tiziano.”

Kapı kapandı.

“Sana söylemeyi unuttum,” dedi Massimo, sonra kalçalarını kavrayıp beni sert penisine geri oturttu. “Gelecek ay New York'ta bir düğüne davet edildik.”

“Öyle mi? Mutlu çift kim?”

“Arturo De Ville. Ve Drago Popov'un kız kardeşi, Tara.”

“Hmm. Emin misin?”

“Evet. Neden?”

“Düğün ertelenebilir. Sanırım gelinin yakınlarından biri vefat etmiş olabilir.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Tara Popov pek yaygın bir isim değil ve geçen hafta bu isimde bir kadın bana e-posta gönderip randevu istedi. Önemli bir cenaze törenine uygun, siyah bir duvakla tamamlanmış uzun siyah bir elbiseye ihtiyacı vardı.”

“Garip. Arturo bu sabah beni aradı ama kimsenin vefat ettiğinden bahsetmedi.”

“Belki unutmuştur? Ya da belki de müstakbel eşi siyahı seviyordur.”

“Arturo DeVille gelininin saf beyazdan başka bir renkte gelinlik giymesine izin verir mi? Lütfen. O adam geleneklerin vücut bulmuş hâli. Gerçi onu son gördüğümde Popov’un kız kardeşine pek de hayran değildi, hafızam beni yanıltmıyorsa ona baş belası diyordu ve kendisini öldürmeye çalıştığını iddia ediyordu. Aralarındaki anlaşmazlıkları çözmüş olmalılar, yoksa yeni evliler, evliliğin sağlıkları için biraz tehlikeli olduğunu düşünebilirler. Ama lafımı unutma, o kendini beğenmiş pisliğin bu konuda bir söz hakkı varsa, gelini beyaz giyecektir.”

SIRADA NE VAR?

Serinin bir sonraki kitabı *Tutkulu Kaoslar*, Arturo (Sienna ve Asya'nın ağabeyi) ve Tara (Drago Popov'un kız kardeşi) karakterlerini konu alıyor. Umarım bu hikâyeyi beğenirsiniz.

TUTKULU KAOSLAR

TARA

Hayatım şu anda olduğu hâliyle mükemmel,
İçinde Arturo DeVille olmadan.
Ve şimdi, o kibirli, bencil züppeyle
Evlenmem emredildi.

O, benim sofistike, uysal bir eş olmamı bekliyor,
Her isteğine gülümseyip başımı sallamamı.
Ama bu, yapmayı planladığım son şey.

Evlilik yeminimizde kocamı seveceğim ve ona itaat edeceğim yazıyor olabilir,

Ama benim tek yeminim, onun hayatını cehenneme çevirmek.

Ta ki “Evet” dediği güne pişman olana kadar.

ARTURO

Bir eşten beklediğim üç özellik var:

İtaatkâr. Uysal. Saygılı.

Cosa Nostra dünyasına uyum sağlayacak bir kadın.

Eşimde istediğim özelliklerin hiçbirini bulamadım.

Bunun yerine, hiç bilmediğim bir şekilde arzuladığım her şeyi elde ettim.

Hayatıma bir deprem gibi girdi,

Beni derinden sarsarak.

Güzel kaos habercim.

Değerli tehlikem.

Karım.

Ayrıca, Mafya Mirası serisinin ilk kitabı *Hırçın Güzellikler*'i (ikinci nesil spin-off serisinin 1. kitabı) da inceleyebilirsiniz. *Hırçın Güzellikler*, Güzel ve Çirkin masalının serbest bir uyarlamasıdır. Ancak bu uyku öncesi hikâye, Vasilisa Petrova (*Tuvaldeki Yaralar*'daki Roman ve Nina'nın kızı) ile Rafael De Santi (*Karanlık Günahlar*'da görünen Sicilyalı) arasındaki kaçırılma ve yaş farkı olan bir romantizmi içerir.

Hırçın Güzellikler yayınlanmadan önce, web sitemde ücretsiz olarak sunulan bonus sahne *Baba Roman*'da Vasilisa ile tanışın.